உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம்,

என்று வழங்குகிற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

சேக்கிழார்நாயனார்

அருளிச்செய்தது.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

காரைக்காலம்மையார் புராணம்வரையில் பரிசோதித்து,

ஒவ்வொருபுராணத்துக்கும் இறுதியில்

அவர்களால் எழுதப்பட்ட சூசனத்தோடு

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூபா - உ.

1881

☞ சூரனங்களில் சிலபாகம் மாற்றி எழுதவேண்டும் என்னுங் கருத்துக்கொண்டிருந்த ஐயாவர்கள் அக்கருத்து முற்றுமுன் சிவபதம் அடைந்துவிட்டமையால் அவை முன்னெழுதியிருந்தபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சூசீபத்திரம்

முதற்காண்டம்.

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபோற்காதம்.

அநாதி மல முத்த பதியாகிய பரசிவன் தமக்கு ஓர் பிரயோசனமுங் குறியாது அநாதிமல பெத்தராகிய ஆன்மாக்களுக்கு மலநீக்கமும் சிவத்துவவிளக்கமும் சித்திக்கும்பொருட்டு, பெருங்கருணையினாலே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவர். அவற்றுள், படைத்தலாவது சென்மமுடைய பிராணிகளின் சமூகமாயும், போகோபயோகிகளாகிய பரிகரங்களோடு இணைந்ததாயும், இருக்கின்ற சகத்தை அந்தவந்த நால்விதயோனிகளில் உற்பவிப்பித்தல். காத்தலாவது தன்னிச்சையாற் றடுக்கப்பட்ட சர்வலோகத்தையும் தத்தம் விடயத்தில் நியோகிக்க நிறுத்துதல். அழித்தலாவது சகத்தைச் சகத்தி யோனியில் ஒடுக்கல். மறைத்தலாவது தத்தம் வாசனைக்குத் தக்க போகத்தின் வழுவாதிருக்கச்செய்தல். அருளலாவது தீக்ஷாகிருத்தியமாகிய அனுக்கிரகம்

இப்பஞ்சகிருத்திய கருத்தாவாகிய பதிக்கு உரிய முக்கிய குணங்களாவன சருவஞ்ஞதை, திருத்தி, அநாதிபோதம், சுவதந்திரதை, அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி என்னும் ஆறுமாம். இவை தமிழின் முறையே முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், இயற்கையுணர்வு, தன்வயம், குறைவிலாற்றல், வரம்பிலாற்றல் எனப்படும். எல்லாப்பொருள்களையும் புலப்படக்காணும் அறிவு உள்வழியல்லது எல்லாத்தொழிலும் இயற்றுதல் கூடாமையின் முற்றறிவும், தமதனுபவத்தின்பொருட்டுப் பிறிதொன்றனைவேண்டிற் பரிபூரணத்தன்மையெடுபட்டுக் கடவுட்டன்மை கெட்டுப்போதலின் வரம்பிலின்பமும், முற்றறிவுடையவழியும் அஃதநாதியன்றி அவாந்தரத்தில்வந்ததேற் காரணபூர்வகமாய் வந்ததெனின் வரம்பின்மைக்குற்றமும் காரணமின்றிவந்ததெனிற் காரண காரிய நியமமின்மைக் குற்றமும் அடுக்குமாதலின் இயற்கையுணர்வும், பிறர்வயமுண்டேற் பாசத்தடையுமுளதாகி வேண்டியதெய்தாமையும் வேண்டாததெய்தலுமாகிய குற்றம்பற்றுதலின் தன்வயமும், ஆற்றல்குன்றுமாயின் எக்காலத்தும் எத்தேசத்தும் இளைப்பின்றித் தொழிலியற்றுதல் ஏலாமையிற் குறைவிலாற்றலும், அவ்வாற்றல் வரம்புப்பட்ட பரிமாணமுடையதாயின் வரம்புப்படாத தொழிலியற்றல் கூடாமையின் வரம்பிலாற்றலுமாகிய இவ்வறுகுணங்களும் பதிக்கு இன்றியமையாமைகாண்க. அப்பதியான

வர், அநாதியே உள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவம் இயைதலாற்ருன், சிவத்துவம் என்னும் அதிசுத்தம் இயைதலாற்ருன், ஸீ என்னும் தாது கிடத்தலெனப் பொருள்படுதலின் இறுதிக்காலத்து உலகமெல்லாம் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக் கிடத்தலாற்ருன், சற்சனங்களுடைய மனங்கள் தம்பாற் கிடத்தலாற்ருன், ஸி என்னும் தாது மெலிவித்தலெனவும் கூருவித்தலெனவும் பொருள்படுமாதலான் ஆன்மாக்களின் பாசசத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலாற்ருன், காந்திப்பொருட்டாரும் வஸி என்னுஞ்சொல் வர்ண விபரியய முற்றதலாற்ருன், சிவனெனப்படுவர்.

அச்சிவனது ஆஞ்ஞையினாலே அவ்வான்மாக்கள் கர்மாநுசாரமாக நால்வகைத்தோற்றமும், எழுவகைப்பிறப்பும், எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதமும் உடையராய்ப் பிறந்திறந்து உழலுங்காலத்திலே, முன்னர்ப் பௌத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களிலே நின்று அவ்வச்சமய நூல்களில் விதித்தபடி ஒழுகுவார்கள். அப்புறச்சமயிகளுக்கு, அவரவராலே சொல்லப்பட்ட கர்த்திருகாரணங்களை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு அந்தக் கர்த்திருகாரண சொரூபியாய் இருந்து, சிவனே அருள்செய்வர். அது "அறிவினான் மிக்க அறுவகைச் சமயத் தவ்வவர்க் கங்கே யாரருள் புரிந்து – வெறியு மாகட லிலங்கையர் கோனைத் துலங்க மால்வரைக் கீழடர்த் திட்டுக் - குறிகொள் பாடலி னின்னிசை கேட்டுக் கோல வாளொடு நாளது கொடுத்த -செறிவு கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன் செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூரு ளானே" என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தாலும், "அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறாங் - குறியது வுடைத்தாய் வேதா கமங்களின் குறியிறந்தங் - கறிவினி லருளான் மன்னி யும்மையோ டப்ப னாகிச் - செறிவொழி யாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்" எனவும் "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யங்கே - மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள் - வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு-மாதலா லிவையி லாதா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே" எனவும் வருஞ் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களாலும் அறிக.

புறச்சமயங்களிலே நின்று செய்த புண்ணியங்களினாலே, பின் வைதிக மார்க்கத்திலே புகுந்து, வேதத்திலும் அதன் வழிநூலாகிய மிருதிமுதலிய வற்றிலும் பிராமணர்முதலிய நான்கு வருணத்துக்கும் பிரமசரியமுதலிய நான்காச்சிரமத்துக்கும் விதித்த பசு புண்ணியங்களைச்செய்து, சுவர்க்கத்திற் சென்று போகந்துய்த்து, மீண்டு பூமியிலே பிறப்பார்கள். அவர்கள் முன்செய்த வைதிக புண்ணிய மிகுதியினாலே சைவாகமத்தால் உணர்த்தப்படும் சைவத்திற் பிரவேசித்து, சரியை கிரியை யோகங்களை முறையே அநுட்டித்து, அவற்றின் பலங்களாகிய சாலோக்கிய சாமீப்பிய சாரூப்பிய பதங்களைப்பெறுவார்கள். அவர்களுள், போகத்திலே வைராக்கியம் உற்றவர்கள் திரும்பப் பூமியில் வாராது சிவானுக்கிரகத்தினாலே பரமுத்திமான்களாவார்கள்; போகத்திலே வைராக்கியம் உறாதவர்கள் திரும்பப் பூமியிலே பிறந்து, சிவஞானத்தைப் பொருந்தி, பரமுத்தியாகிய சிவ சாயுச்சியத்தைப் பெறுவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம், சிவநெறிப்பிரகாசம். "இப்படி யவத்தை யோரைந் தெய்தியே பிறப்பி றப்பாம் - வெப்புறுங் காலந் தன்னில் வேதத்தின் வழிய தன்றிப் - பொய்ப்பொருட் சமயந் தன்னிற் புரிந்திடுந் தவத்தி னாலே - தப்பிலா வேதஞ் சொன்ன சமயத்தைச் சார்ந்து நின்றே. வன்னமோர் நான்கி னுக்கு மாசிலாச் சிரமங் கட்கும் - சொன்னவா றிடறி லாதே செய்துபின் ஸ்வர்க்கந் துய்த்துப் - பின்னமா நிலத்தின் வந்து சிவதன்மம் பெரிதென் றெண்ணி - முன்னையா கமங்கள் சொன்ன படித்தவ முயல்வ மென்றே என்

ணியோர் குருவைச் சேர்ந்தே யெழில்பெறு சமய தீக்கை — நண்ணியே சரி
யை தன்னை நவையற வியற்றி யதனாற் — புண்ணிய சிவலோ கத்தைப் பொ
ருந்தியங் குள்ள போக - மண்ணலா ரருளப் பெற்ற தருந்திமே லவனிமீதே.
உதித்தருள்செய் குருவாலே விசேட தீக்கை யுற்றுணர்ந்து சிவபூசை பூண
மறச் செய்தே — துதித்திடுநற் சாமீபஞ் சிவன்பாற் பெற்றுத் துய்த்திடுவா
பெரும்போகந் தொலைந்த காலை - நதிச்சடையா னருளாலே புவியினண்ணி
நாடரிய சிவயோக மியற்றி னன்றுய்த - திங்கொழிவாங் காலமுறு மளவு
மந்தச் சிவனுடைய சாரூபஞ் சேர்ந்து நின்றே ஆகத்தி லாசையில ராகிச்
சற்று மளவிறந்து மேன்மேலு மடைவ தான—போகத்திற் பற்றிலரோ யாகிலுல
கெல்லாம் பொன்றிடுங்கா லிவர்தாமும் பொருந்திடுவர் முத்தி - மோகத்தை
த் தவிராதோர் பின்னச்சிருட்டி கால முளைத்துலகிற் குருவாலே முத்திபெற ம
லத்தின்—பாகத்தை யடைந்ததன்றற் சத்திபதிந் திடவே பரஞானந் தான்முத்தி
பலிக்குமவர் பாலே " எ-ம் சிவஞானசித்தியார் " தானமியா கந்தீர்த்த மா
சிரமந் தவங்கள் சாந்திவிர தங்கன்ம யோகங்கள் சரித்தோ - ரீனமிலாச் சு
வர்க்கம்பெற் றிமைப்பளவின் மீள்வ ரீசனியோ சக்கிரியா சரியையினி னி
ன்றோ - ரூனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்கும்போ தரன
முன்னிலா தொழியினுறப் விதத்து - ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனையங்கு
நாதனை முன்னிறங் னணுகுவர் நற்றுளே " எ-ம் கோயிற்புராணம்.
" சுருதிவழி யொழுகினர்கள் சுவர்க்கசுகதா ராகமநூற் - சரியைகிரி யாயோ
கர் சாலோக சாமீப - வுருவுமமை யினராக வுதவுதும்மம் முடனுகும - பெரு
கியஞா னிகளெம்மைப் பெறற்றாபோக கற்றுரோ " எ-ம் சிவதருமோத்தரம்
" இருவினை யுணர்ந்த புத்த ரவர்முத லிகலும் வாத - தெரிசன மனைத்துஞ்
சேர்ந்தார் சிவசம யத்தைச் சேர்வார் — பொருவிலீ புகன்ற வாகமிற் கரும
நன் னெறியும் புக்கே — விரவுவர் ஞான யோகம் விடுவர்மெய் யடைவர்
மெய்யே எடுத்தோ ராகமைச் தன்னி விருணமல சத்தி தன்னைத்—தடுத்தருள்
சைவ நூலின் சாதன மதனைத் தள்ளி - விடுத்துவீ றற்ற நூலின் சாதனம் விரு
ம்பு வார்முன் - னடுத்தவா ரமுதம் விட்டுப் புற்கையா தரிப்பா ரன்றே. "
எ-ம். வருமாறுகாண்க

இது காறுங் கூறியவாற்றால், சைவசித்தாந்தத்தன்றிப் பரமுத்தி சித்தியாது என்பதும், அப்பரமுத்திக்குச் சாதனம் சிவஞானமே என்பதும், அச்சிவஞானத்தைப் பயப்பன சரியை முதலிய மூன்றுமே என்பதும், வேதத்துள் விதித்த வேள்வி முதலியன வெல்லாம் அநித்தியமாகிய காமியங்களைப் பயப்பன என்பதும் பெறப்பட்டன. வேள்வி முதலியன ஞானத்தைப்பயவாமை மாத்திரையேயன்றி, தீவினைபோல அது நிகழவொட்டாது தடைசெய்தற்றலும் உடையனவேயாம். ஆதலால், தீவினைகள் இருப்பு விலங்கும், வேதத்துள் விதித்த வேள்விமுதலிய நல்வினைகள் பொன்விலங்கும் போலத் தம்முட் சமப்படுத்து உணர்தற்பாலனமையவென்க. வேள்வி முதலிய தருமங்களின் பயனாகிய இன்பம் முன் பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுண்டியால் வரும் இன்பத்தைப் போலும். அவ்வேள்வி முதலியன போல அநுபவ மாத்திரையாற் கெடுதலின்றி மேன்மேல் முறுகி வளர்வனவாகிய சரியை கிரியை யோகங்களால் எய்தப்படும் சிவஞானம் பசித்து உண்டு பின்னும் பசித்தலில்லாத தேவர்களுக்கு அவ்வமுத வுண்டியாலாய பயனைப்போலும். அவ்வமுத வுண்டி நரை திரை மூப்பின்றி நிலைபெறுதலாகிய பெரும்பயனைத் தருதன் மாத்திரையேயன்றிப் பசிதீர்தலாகிய அவாந்தரப் பயனையுந் தருதல்போல, சரியை முதலியனவும் சிவஞானத்தைப் பயத்தல் மாத்திரையே யன்றித் தத்தம் பத முத்தியாகிய அவாந்தரப் பயனையும் பயப்பனவாம்.

மேற் கூறிப்போந்த சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களுள்ளும், சரியை கிரியை என்னும் இரண்டும் கூடி, சிவ தருமமென ஒருபெயரான வழங்கவும் பெறும். அந்தச் சிவதாமம் மெல்வினை வல்வினை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், மெல்வினையாவது சைவாகமத்திலே சரியை கிரியைகளுக்கு விதித்த வழி ஒழுகும் விதிமார்க்கம். வல்வினையாவது அவ்விதிமார்க்கத்தில் வழுவாது நின்று அந்நிலையின் முதிர்ச்சியினாலே பின்னுண்டாகிய பிறப்பின் கண்ணே சிவனிடத்தில் எல்லையின்றி எழுந்த அதிதீவிரமாய முறுகிவளரும் அன்பின் பெருக்கத்தினாலே உலகநெறிகடந்து ஒழுகும் பத்திமார்க்கம். இதற்குப் பிரமாணம் திருக்களிற்றுப் படியார் "நல்லசிவ தன்மத்தா னல்லசிவ யோகத்தா - னல்லசிவ ஞானத்தா ஞனழிய - வல்லதனு - லாரோனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்கா-ணூரோனுங் காணு வரன." எ-ம. "மெல்வினையே யென்ன வியனுலகி ஞர்க்கரிய - வல்வினையே யென்ன வருமிரண்டு - சொல்லிற் - சிவதன்ம மாமதனிற் சென்றதிலே செல்வாய - புவகனம நீங்கும படி" எ-ம். "ஆதியை யர்ச்சித்தற் கங்கமு மங்கங்கே - தீதி லறமபலவுஞ் செய்வனவும் - வேதியனே - நல்வினையா மென்று நமக்குமெளி தானவற்றை - மெல்வினையே யென்றதுநாம் வேறு." எ-ம. "வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள் - கரங்களினு லன்றுகறி யாக - விரங்காதே - கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை - வல்வினையே யென்றதுநா மற்று." எ-ம். "பாதகமே யென்றும பழியென்றும பாராதே - தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ் - சேதிப்பக் - கண்டீசா தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே - சண்டீசர் தஞ்செயலாற் றூன." எ-ம "செய்யவி லுகுத்த திருப்படி மாற்றத்தை - யைய விதுவமுது செய்யெனவே - பையவிருந் - தூட்டி யறுப்பதற்கே யூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செய்வதே நாம" எ-ம-வரும.

இங்ஙனங் கூறிய சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களிலே நின்று முத்திபெற்ற மெய்யடியார்களுட் சிறந்த தனியடியார் அறுபத்து மூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மருமாகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரத்தை, கனகசபையின் கண்ணே ஆனந்த நிருத்தஞ்செய்தருளும் கருணாநிதியாகிய சிவனது திருவருளினாலே பசு கரணமெல்லாஞ் சிவகரணமாயப் பெற்ற சிவானுபூதிமானாகிய குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் நாயனார், தமிழுலகம் உய்தற்பொருட்டு, திருத்தொண்டர் புராணம் எனப்பெயர் தந்து விரித்தருளிச்செய்தார் இப்புராணந்தன்னை ஓதல் கேட்டல் செய்வார்க்குச் சிவனடியார்களது அத்தியற்புத பத்தித்திறத்தையும் அவர்கட்கு எளிவந்த சிவனது அத்தியற்புதப் பிரசாதத்தையும் உணர்த்தி, அவர்நெஞ்சை அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோலக் கசிந்துருகச்செய்தலிற் றனக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்கும் பெருமையுடைமைபற்றி, பெரியபுராணம் எனவும் பெயர்பெற்றது. இப்பெரிய புராணம் சைவசித்தாந்த நூற்கருத்தோடு மாறுபடாத வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியங்களை உள்ளடக்கிய தேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு என்னும் நான்கனோடு கூட்டி, கல்வியறிவொழுக்கங்களான் ஆன்ற மகத்துக்களாலே தொன்று தொட்டு அருட்பா என வழங்கப்படும்.

பிரஞ்ஞையில்லாத சிலபிராமணர் இப்பெரிய புராணத்துக்கு அப்பிராமாணியம் பேசுவர் இப்புராணத்துக்குத் தில்லைவாழந்தணர் மடபதிகள் முதலிய எண்ணிறந்த அடியார்கள் கேட்கச் சிதம்பர சபாநாதர் "உலகெலாம" என அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினார் எனவும் இது முற்றியபின்னர் அநபாயசோழ மகாராசாவுக்கு, சோழனே, சேக்கிழான் நாம "உலகெலாம" என்று அடி எடுத்துக்கொடுக்க, நம்முடைய தொண்டர்களது அடிமைத்திறத்தை விரித்

துப்புராணம்பாடி முடித்தான்; நீ அதைக்கேள் என்று யாவரும் கேட்ப அருளிச்செய்தார் எனவும் தில்லைவாழ்ந்தணர்களுள் ஒருவராகிய சிவானுபூதிமான் எனப் பிரசித்தி பெற்ற உமாபதி சிவாசாரியார் சேக்கிழார்புராணத்துட் கூறுதலாலும், பரமசிவன் உமாதேவிக்குச் சதுர்யுகதருமங்களுங் கூறிய பின்னர், இனிக் கலியுகத்திலே அறுபத்துமூன்று தொண்டர்கள் பிறந்து தம்மேற் பத்திசெய்வர்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னிய முனிவர் பத்தர்குழாங்கட்குக் கூறுவர் எனவும் கூறி, அச்சரித்திரத்தை முன்னுரைத்தமை பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்திலே நவமாம்சத்திற் பெறப்படுதலாலும், சங்கராசாரியர் இப்பெரியபுராணத்துட் கூறப்படும் அறுபத்து மூவருள் சிலரது அடிமைத்திறத்தை "வழியிலும் இடப்பட்ட செருப்பானது பசுபதியின் அங்கத்துக்குக் கூர்ச்சமாகின்றது; வாயினிறைந்த நீரால் நனைத்தல் புரப்பகைவருக்குத் திவ்வியாபிஷேகமாகின்றது; சற்றே புசிக்கப்பட்ட மாமிசசேஷத்தின் கவளமானது திவ்வியோபகாரமாகின்றது: வனசரன் பத்தசிரேஷ்டனாகின்றான்; பத்தி எதைச் செய்கின்றிலது!" எனச் சிவானந்தலகரியினும், "கிரீசரே, மனைவிக்கும் புதல்வனுக்கும் தந்தைக்கும் துரோகஞ் செய்தவர்களுக்குப் பிரசன்னராயினீர்; நானோ பிறருக்குத் துரோகஞ் சிறிதும் செய்யவல்லனல்லன்; என்னிடத்து நீர் எவ்வாறு பிரீதிசெய்வீர்! அறியேன்" எனச் சிவபுஜங்கத்திலும் சிறப்பித்துரைத்தலாலும், அப்பிராமணர் கூற்றுத் தூரம்போய்த் துச்சமாய்விடும்.

இப்பெரியபுராணமானது, தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஓரோவிடங்களில் அதன்பொருளும் விளங்குதல் கூடாமையாலும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஓதுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் பத்திவைராக்கிய ஞானங்களைப் பயக்குங் கருவியாய் இருத்தலாலும், சிவஞானசித்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் முதலிய சைவசித்தாந்தநூல்களிலும் உரைகளிலும் சிவானுபவத்துக்குச் சான்று கூறும் நாயன்மார் பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணம் காட்டுதலாலும், சர்வாதிகாரிகளாகிய ஆதிசைவருக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்கள் எங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிட்டை பூசை திருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையாலும், சைவர்கள் யாவரும் ஒருதலையாகக் கற்றுணரவேண்டும் நூலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம்

என்று வழங்குகின்ற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

பாயிரம்.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லாவிய நீர்மலி வேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம். (௧)

ஊன டைந்த வுடம்பின் பிறவியே
தான டைந்த வுறுதியைச் சாருமாற்
றேன டைந்த மலர்ப்பொழிற் றில்லையுண்
மான டஞ்செய் வரதர்பொற் றாடொழ. (௨)

எடுக்கு மாக்கதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீண்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்து ளிருத்துவாம். (௩)

வேறு.

மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
றுதிசெய் நாயன்மார் தூய சொன்மலர்ப்
பொதிநல நுகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே. (௪)

வேறு.

அளவி லாத பெருமைய ராகிய
வளவி லாவடி யார்புகழ் கூறுகே
னளவு கூட வுரைப்பரி தாயினு
மளவி லாசை துரப்ப வறைகுவேன். (௫)

தெரிவ ரும்பெரு மைத்திருத் தொண்டர்தம்
பொருவ ருஞ்சீர் புகலலுற் றேன்முற்றப்
பெருகு தெண்கட லூற்றுண் பெருநசை
யொருசு ணங்கனை யொக்குந் தகைமையேன். (௬)

செப்ப லுற்ற பொருளின சிறபபிறு
லபபொ ருட்குறை யாவருங கொளவரா
லிபபொ ருடகென ஹுரைசிறி தாயினு
மெயப்பொ ருட்குரி யாரகொளவா மேன்மையால. (௭)

மேய வில்வுரை கொணடு விருமபுமாஞ்
சேய வன்றிருப பேரம பலஞசெயய
தூய பொனனணி சோழனீ டூழிபா
ராய சீரந பாய னரசவை (௮)

அருளி னீாமைத திருததொண டறிவருந
தெருளி னீரிது செபபுதற காமெனின
வெருளின மெயமமொழி வானிழல கூறிய
பொருளி னாகு மெனபபுகல வாமன்றே (௯)

வேறு

இங்கித ஞமங் கூறி னிவவுல கததுமுனனாட்
டஙகிரு ளிரணடின மாககள சிநதையுட சாாநது நின்ற
பொஙகிய விருளை யேனைப புறவிருள போககு கினற
செங்கதி ரவனபோ னீககுந திருததொணடா புராண மெனபாம். (௰)

பாயிரமுறறிறறு.

முதற்காண்டம்.

முதலாவது

திருமலைச்சருக்கம்.

திருமலைச்சிறப்பு.

பொன்னின் வெணடிரு நீறு புனைநதெனப
பன்னு நீளபனி மாலவரைப பாலது
தன்னை யாாககு மறிவரி யானென்று
மன்னி வாழ்கயி லைததிரு மாமலை. (௧)

அண்ணல் வீறறிருக் கப்பெறற தாதலி
னண்ணு மூனறுல குநகான மறைகளு
மெண்ணின மாதவஞ் செயயவந தெயதிய
புண்ணி யநதிரண டுளளது போல்வது. (௨)

நிலவு மெண்ணி றலங்களு நீடொளி
யிலகு தணடளி ராக வெழுநததோ
ருலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெணமலா போல்வதம் மால்வரை. (௩)

திருமலைச் சிறப்பு.

மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
கான வீணையி னோசையுங் காரொலி
தான மாக்கண் முழக்கமுந் தாவில்சீர்
வான துந்துபி யாப்பு மருங்கெலாம். (௪)

பனிவி சும்பி லமரர் பணிந்துகு
முனித கோடி யணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையு
முனிவ ரஞ்சலி மாலையு முன்னெலாம். (௫)

நீடு தேவர் நிலைகளும் வேண்டிடி
னோடு மைம்பெரும் பூதமு நாட்டுவ
கோடி கோடி குறட்சிறு பூதங்கள்
பாடி யாடும் பரப்பது பாங்கெலாம். (௬)

நாய கன்கழல் சேவிக்க நான்முகன்
மேய கால மலாமையின் மீண்டவன்
றூய மால்வரைச் சோதியின் மூழ்கியொன்
றூய வன்னமுங் காணு தயர்க்குமால் (௭)

வேறு.

காதில்வெண்குழையோன்கழலொழுநெடியோன்காலம்பார்த்திருந்ததுமறியான்
சோதிவெண்கயிலைத் தாழ்வரைமுழையிற் றுதிக்கையோ டூரதியைக்கண்டு
மீதெழுபண்டைச் செஞ்சுடரின்று வெண்சுட ரானதென் றதன்கீ
ழாதியே னமதா யிடக்கலுற் றானென் றதனைவந் தணைதருங் கலுழன். (௮)

அரம்பைய ராடன் முழவுடன் மருங்கி னருவிக ளொலியொடெதிர் முழங்க
வரம்பெறு காதன் மனத்துடன் றெய்வ மதுமல ரிருகையு மேந்தி
நிரந்தர மிடைந்த விமானசோ பான நீடியா வழியினு லேறிப்
புரந்தரன் முதலாங் கடவுளர் போற்றப் பொலிவது திருமலைப் புறம்பு. (௯)

வேதநான் முகன்மால் புரந்தரன் முதலாம் விண்ணவ ரெண்ணிலார் மற்றுங்
காதலான் மிடைந்த முதற்பெருந் தடையாங் கதிர்மணிக் கோபுரத் துள்ளான்
பூதவே தாளப் பெருங்கண நாதர் போற்றிடப் பொதுவினின் றாடு
நாதனா ராதி தேவனார் கோயி னாயக னந்தியெம் பெருமான். (௰)

நெற்றியிற் கண்ணர் நாற்பெருந் தோளர் நீறணி மேனிய ரநேகர்
பெற்றமேல் கொண்ட தம்பிரா னடியார் பிஞ்சகன் றன்னருள் பெறுவார்
மற்றவர்க் கெல்லாந் தலைமையாம் பணியு மலர்க்கையிற் சுரிகையும் பிரம்புங்
கற்றைவார் சடையா னருளினுற் பெற்றுன் காப்பதக் கயிலைமால் வரைதான்.

கையின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையிற் கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
யையர்வீற் றிருக்குந் தன்மையி னாலு மளப்பரும் பெருமையி னாலு
மெய்யொளி தழைக்குந் தூய்மையி னாலும் வென்றிவெண் குடையந பாயன்
செய்யகோ லபயன் றிருமனத் தோங்குந் திருக்கயி லாயநீள் சிலம்பு. (௰௨)

வேறு.

அன்ன தன்றிருத் தாழ்வரை யினனிடத்
தின்ன தன்மைய னென்றறி யாச்சிவன்
றன்னை யேயுணர்ந் தார்வந் தழைக்கின்ற
னுன்ன ருஞ்சீ ருபமன் னியமுனி. (௰௩)

யாத வன்று மைக்கின்றி யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்
பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்
காதி யந்த மிலாமை யடைந்தவன். (௰௪)

சித்தர் தந்த வருட்பாற கடலுண்டு
சித்த மார்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்
பத்த ராய முனிவர்பல் லாயிரர்
சுத்த யோகிகள் சூழ விருந்துழி. (௰௫)

அங்க ணேரொளி யாயிர ஞாயிறு
பொங்கு பேரொளி போன்றுமுன் றோன்றிடத்
துங்க மாதவர் சூழ்ந்திருந் தாரெலா
மிங்கி தென்கொ லதிசய மென்றலும் (௰௬)

அந்தி வான்மதி சூடிய வண்ணருள்
சிந்தி யாவுணர்ந் தமமுனி தென்றிசை
வந்த நாவலர் கோன்புகழ் வன்றொண்ட
னெந்தை யாரரு ளாலணை வானென. (௰௭)

கைகள் கூப்பித் தொழுதெழுந் தத்திசை
மெய்யி லாநந்த வாரி விரவிடச்
செய்ய நீள்சடை மாமுனி செலவுழி
யைய நீங்க வினவுவோ ரந்தணர் (௰௮)

சம்பு வின்னடித் தாமரைப் போதலா
லெம்பி ரானிறைஞ் சாயிது வென்னெனத்
தம்பி ரானைத்தன் னுள்ளந் தழீஇயவ
னம்பி யாரூர னந்தொழுந் தன்மையான் (௰௯)

என்று கூற விறைஞ்சி யியம்புவார்
வென்ற பேரொளி யார்செய விழுத்தவ
நன்று கேட்க விரும்பு நசையினே
மின்றெ மக்குரை செய்தரு ளென்றலும் (௨௰)

உள்ள வண்ண முனிவ னுரைசெய்வா
னெள்ள நீர்சடை மெய்ப்பொரு ளாகிய
வள்ளல் சாத்த மதுமலர் மாலையு
மள்ளு நீறு மெடுத்தணை வாலுளன் (௨௧)

அன்ன வன்பெய ராலால சுந்தரன்
முன்ன மாங்கொரு நாண்முதல் வன்றனக்
கின்ன வாமெனு நாண்மலர் கொய்திடத்
துன்னி னானந் தனவனச் சூழலில் (௨௨)

அங்கு முன்னமை யாளுடை நாயகி
கொங்கு சேர்குழற் காமலர் கொய்திடத்
திங்கள் வாண்முகச் சேடிய ரெய்தினார்
பொங்கு கின்ற கவினுடைப் பூவைமார். (௨௩)

அந்த மில்சீ ரனிந்திதை யாய்குழற்
கந்த மாலைக் கமலினி யென்பவர்
கொந்து கொண்டு திருமலர் கொய்வுழி
வந்து வானவ ரீச ரருளென. (உ௪)

மாத வஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடத்
தீதி லாத்திருத் தொண்டத் தொகைதரப்
போது வாரவர் மேன்மனம் போக்கிடக்
காதன் மாதருங் காட்சியிற் கண்ணினார். (உ௫)

முன்ன மாங்கவன் மொய்ம்முகை நாண்மல
ரென்னை யாட்கொண்ட வீசனுக் கேய்வன
பன்ம லர்கொய்து செல்லப் பனிமல
ரன்ன மன்னவ ருங்கொண் டகன்றபின். (உ௬)

ஆதி மூர்த்தி யவன்றிற நோக்கியே
மாதர் மேன்மனம் வைத்தனை தென்புவி
மீது தோன்றியம் மெல்லிய லாருடன்
காத லின்பங் கலந்தணை வாயென (உஎ)

கைக ளஞ்சலி கூப்பிக் கலங்கினான்
செய்ய சேவடி நீங்குஞ் சிறுமையேன்
மையன் மானுட மாய்மயங் கும்வழி
ஐய னேதடுத் தாண்டருள் செய்யென. (உஅ)

அங்க ணாத னதற்கருள் செய்தபி
னங்கை மாருட னம்பிமற் றத்திசை
தங்கு தோற்றத்தி லின்புற்றுச் சாருமென்
றங்க வன்செய லெல்லா மறைந்தனன். (உ௯)

அந்த ணாளரு மாங்கது கேட்டவர்
பந்த மானுடப் பாற்படு தென்றிசை
யிந்த வான்றிசை யெட்டினு மேற்பட
வந்த புண்ணிய மியாதென மாதவன். (௩௰)

பொருவ ருந்தவத் தான்புலிக் காலனு
மருமு னிவெந்தை யர்ச்சித்து முள்ளது
பெருமை சேர்பெரும் பற்றப் புலியூரென்
றொருமை யாளர்வைப் பாம்பதி யோங்குமால். (௩௧)

அத்தி ருப்பதி யின்னமை யாளுடை
மெய்த்த வக்கொடி காண விருப்புட
னித்த நீடிய வம்பலத் தாடுமற்
றித்தி றம்பெற லாந்திசை யெத்திசை. (௩௨)

பூதம் யாவையி னுள்ளலர் போதென
வேத மூலம் வெளிப்படு மேதினிக்
காதன் மங்கை யிதய கமலமா
மாதொர் பாகனா ராரூர் மலர்ந்ததால். (௩௩)

எம்பி ராட்டியிவ் வேழுல கீன்றவ
ளம்பி ரானைத் தனித்தவத் தாலெய்திக்
கம்பை யாற்றில் வழிபடு காஞ்சியென்
றும்பர் போற்றும் பதியு முடையது. (௩௪)

நங்க ணாதனு நந்தி தவஞ்செய்து
பொங்கு நீடரு ளெய்திய பொற்பது
கங்கை வேணி மலர்க் கண்ணமலர்
செங்கை யாளரை யாறுந் திகழ்வது. (௩௫)

தேச மெல்லாம் விளக்கிய தென்றிசை
யீசர் தோணி புரத்துட னெங்களும்
பூச னைக்குப் பொருந்து மிடம்பல
பேசி லத்திசை யொவ்வா பிறதிசை (௩௬)

என்று மாமுனி வன்றொண்டர் செய்கையை
யன்று சொன்ன படியா லடியவர்
தொன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
வின்றெ னாதர வாலிங் கியம்புகேன். (௩௭)

மற்றி தற்குப் பதிகம்வன் றொண்டர்தாம்
புற்றி டத்தெம் புராண ரருளினாற்
சொற்ற மெய்த்திருத் தொண்டத் தொகையெனப்
பெற்ற நற்பதி கந்தொழப் பெற்றதாம். (௩௮)

அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்த நாதனு நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால்
வந்த வாறு வழாம லியம்புவாம் (௩௯)

உலக முய்யவுஞ் சைவநின் றோங்கவு
மலகில் சீர்நம்பி யாரூரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர்தங் கூட்ட நிறைந்துறை
குலவு தண்புன னாட்டணி கூறுவாம். (௪௰)

திருமலைச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௪௰.

ஸூசனம்.

---

௧. சிவனது பரத்துவம்.

சிவன் பிரமாண்டத்துள்ளே கைலாச நிலயராகிய ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரியாய் இருந்து, பிரம விட்டுணு முதலியோர்க்கும் சுவேதர் உபமன்னியு முதலியோர்க்கும் கிருஷ்ணார்ச்சுனர் முதலியோர்க்கும் அறுபத்துமூவர் முதலியோர்க்கும் நிக்கிரகானுக்கிரகங்களைப் பண்ணும் இயல்புடையர் ஆதலானும், அறுபத்துமூவர் முதலிய திருத்தொண்டரது சரித்திரத்தை விரித்துரைக்கப் புகுந்த ஆசிரியர் முன்னர் அவ்வறுபத்து மூவர்க்கு அருள்செய்த சிவன் கைலாசத்தில் பிரம விட்டுணு முதலியோர் சேவிப்ப வீற்றிருந்தரு

ளும் பெருஞ்சிறப்பைக் கூறுதல் முறைமை யாதலாலும், அதனை ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறி, அங்ஙனம் கூறுமுகத்தாற் சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவியருமாம் என்பது குறிப்பித்தார். பலபிரமாணங்களாலே சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவியருமாமென்பது ஐயமறத்துணிந்த வழியன்றி, அவர்பாற் பத்தி எய்தல் கூடாமையாலும், ஒரோவழி எய்தினும், வைணவர்முதலியோர் மறுக்குமவழி மயக்கமெய்துதல்பற்றி அது குன்றுமாதலாலும், அதிப்பிரபலப் பிரமாணமாகிய அதர்வசிகைமுதலிய சுருதிகளால் சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவியருமாம் என்பது சிறிது காண்பிப்பாம்.

அதர்வசிகையிலே "அந்த தியானம் யாது? அன்றியும் தியானிப்போன் யாவன்? தியானிக்கற்பாலரும் யாவர்?" என்ற உபக்கிரமத்தில் இருந்த வினாக்களுக்கு இசைய தியானத்தையும் தியானிப்போனையும் நிரூபணஞ் செய்தபின்னர், தியானிக்கற்பாலனை நிச்சயித்தற்குச் சொல்லுமாறு. "மிகவுந் தியானிக்கற்பாலராகிய ஈசானரைத் தியானிக்க. அந்தப் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனேகூட (உற்பத்தியாகின்றன.) காரணமுங்காரணங்களைப்படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் (உற்பவித்தல்) இன்று. காரணமும் சருவைசுவரிய சம்பன்னரும் சருவேசுவரரும் சம்புவுமாகியவரே ஆகாசமத்தியத்திலே தியானிக்கற்பாலர்" என்பது தொடங்கி, "மற்றெல்லாம் விட்டுச் சுகத்தைச் செய்பவராகிய சிவனொருவரே தியானிக்கற்பாலர் அதர்வசிகை முற்றிற்று." என்பதுவரையும். இங்கே யோகரூடியிற் பரமசிவனிலே வாத்திக்கும் ஈசானனென்னுஞ்சொல் யோகத்தினாற் சுவாபாவிக நிரதிசயைசுவரிய பரத்தன்மை யுடையனென்று பொருள்படுதலாலும், ரூடியினாலே பரமசிவனுக்குப் பெயராதலாலும், அதனினும் மேலாகிய பயன் வேண்டினோராகிய உயர்ந்தோரால் பரமசிவன் தியானிக்கற்பாலனென்னுங் கருத்துப்பற்றி ஈசானசத்தத்தால் விசேடிய நிர்த்தேசம் பண்ணப்பட்டது. "மிகவுந் தியானிக்கற்பாலராகிய" என்று தியானிக்கப்படத் தக்கவனென வுறுப்புறுத்தி அதிகமாகத் துதித்தது ஈசானரன்றி மறையோர் இப்பெற்றிப் பட்டவர் அன்றென்னும் உறுதியைத் தொனிப்பித்தற்கு, தேவமனுஷ்யாதி ரூபமாகிய சகலப்பிரபஞ்சத்தினும் பிரமன் முதலிய நால்வருக்கும் மிக்க தலைமைகூறி, அவர்களது ஐசுவரியங்களும் வரையறைப்பட்டவைகளென்று உணர்த்தற்கு "பிரம விஷ்ணு" என்பதுமுதல் "பூதங்களுடனேகூட" என்பதுவரையும் பூதம் இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குச் சமமாக அவர்களுக்கு உற்பத்தியுடைமை காட்டப்பட்டது. இவ்வுற்பத்தியுடைமை பரமசிவனுக்கும் உண்டாயின், அவருக்கும் அதுபோலத் தியானிக்கற்பாலராந் தன்மையின்றாகுமென்று ஆசங்கித்து, "காரணமும் காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் உற்பவித்தலின்று" என்று சொல்லப்பட்டது. பிரமாதிகளுக்கு உற்பத்தி கூறுஞ் சொல்லாற்றலால் அவர்களுக்கு அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்ட காரணம் எதுவோ அந்தரூபமாகிக் காரணங்களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர்களையும் மந்திரோபநிடதப் பிரசித்தமான காலமுதலியவற்றையும் படைத்தோராகியும் ஆதிசிருட்டியைச் சங்கற்பித்தோராகியும் இருக்கும் இப்பெற்றிப்பட்ட ஈசானர் யாண்டாயினும் உற்பவித்தல் இன்று என்பது இதன்பொருளாம். இதனால் பிரமாதிகட்குக் காரணம் யாது அது பிறத்தலின்று என்ற இவ்வளவுபொருளுமே பிரசித்தம். ஈசானரென்றது இல்லையெனின்; அங்ஙனமாயினும், ஈசானருக்குத் தியேயத்துவம் விதித்துப் பிரமாதிகட்குத் தியேயத்துவம் பிரித்து நீக்கும்பொருட்டு அவர்களிடத்திற் றோஷந்தோற்றுவித்தபின்பு, அந்தத்தோஷம் ஈசானருக்கும்

உண்டாயின் தியேயத்துவம் இன்றாகுமென்று அவசரத்திற்போந்த சங்கையகற்றற்கு அவருக்கே அத்தோஷமின்மை கூறவேண்டுதல் அவசியமாதலின்; ஆண்டு ஈசானனென வருவித்துப் பொருளுரைப்பதே சால்பு. அங்கே ஆகாசமத்தியத்திலே என்றது உபாசனாஸ்தானம் கூறியவாறு. அதற்குப் பரமாகாசமாகிய கைலாசமென்னும் பெயருடைய பரசிவலோக மென்பது கருத்து அதனால், இருதயகமலம் இரவிவிம்பம்முதலிய எவ்வெவ்விடங்களிற் சிவனைத்தியானிக்கினும், அவ்வவ்விடங்களை அனைத்தினும சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன் மத்தியத்தில் இருப்பவராகச் சிவனைத் தியானிக்க என்று உணர்த்தப்பட்டது சருவேசுவரரென்றது சிவனது நாமமாகக் கூறப்பட்டது; "ஓங்காரமாகிய சருவேசுவரரைத் துவாதசாந்தத்திலே (உபாசிக்க)" என்று தாபனீயோபநிடதத்திற் பிரயோகித்தலாலும், புராணங்களில்வழங்கலாலும், அவருக்கு அப்பெயருண்மையாலென்க. அதுவன்றி, சருவைசுவரியமுடையவனென்னும் பொருள்படக்கூறிற் புனருத்தமாதலின், அற்றன்றென்க அன்றியும், இரவிகிரணத்தால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட கமலங்களே கமலங்களாகும் என்பதனுள் இரண்டாங் கமலபதம் கமலகுண சமூகமென்னும் பொருள்படுமாறுபோல, முன்னையது ரூடியாகவும் பின்னையது யோகரூடியாகவும் பொருள்பட்டு, சம்புவானவர் உற்பத்தியின்றிப் பிரமாதிகட்குங் காரணமாயிருத்தன் மாத்திரத்தால் அபரிச்சின்னைசுவரியமொன்றதன்று பின்னும் அசாதாரணமாகிய சருவேசுவர சத்தத்தாற் கூறப்படுதலாலும் சருவேசுவரரென்றதென்று கருத்தாகி உபபத்தியுடைய அநுவாதமாகக் கூறியதெனினும் அமையும் இந்தஅருத்தத்தையே ஆதரவினாலே கண்டோகதியினாலும "சிவனொருவரே தியானிக்கற்பாலர்." என்று சுருதிவிளக்குகின்றது அங்ஙனம் அச்சுருதியின்பொருளை உபவிருங்கணங்கள் தாமே தெளிவுறவிளக்குகின்றன அவற்றுள், சைவபுராணத்திலே சிவனது சர்வோத்கருஷ நிச்சயப்பிரகரணத்திலே (௧) "எவரிடத்திலிருந்து பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திர பூர்வமான இஃதனைத்தும சகலபூதேந்திரியங்களுடனேகூட ஆதியிற்பிறந்தன." (௨) "காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோரும் பரமகாரணருமாகிய எவர் யாண்டாயினும் எப்போதாயினும் பிறிதொன்றினின்று பிறக்கின்றிலர்" (௩) "சருவைசுவரிய பரிபூரணராகியும் தாமே பெயரினாற் சருவேசுவரராகியும் சம்புவாகியுமிருக்கிற அவரே ஆகாசமத்தியத்திலிருப்பவராக முமுட்சுக்களாலே தியானிக்கற்பாலர்." எனக்கூறப்பட்டது. இங்கே "பிரம விஷ்ணு" என்பது முதல "பூதங்களுடனேகூட" என்பதுவரையுமுள்ள சுருதியின்பொருள் முதற்சுலோகத்திற் காட்டப்பட்டது இதில "எவரிடத்திலிருந்து" என்னும் நிர்த்தேசவசனமும் இரண்டாஞ்சுலோகத்திலே"எவர்" என்பதும மூன்றாஞ்சுலோகத்தில் "அவர்" என்னும பிரதிநிர்த்தேசத்தைக்கொண்டு முடிதலால, பிரமாதிகள் சிவனிற் றோன்றியோர் என்பது தெளிவுறவுணர்த்தப்பட்டது மூன்றாஞ்சுலோகத்திலே "பெயரினாற் சருவேசுவரர்" என்று அஃது அவர்க்குப் பெயராமாறு காட்டப்பட்டது. அரிவம்மிசம் பிரமாண்டபுராணம் முதலியவற்றினும் இவ்வாறே காட்டப்பட்டது அங்ஙனமாகச்சுருதியிற்றானே பிரமாமுதலிய சகல தேவதைகளினும வேறுபிரித்துச் சிவனுக்கே சருவேசுவரத்துவம் வியவஸ்தாபித்திருக்கவும, அவரினும அதிகமாகிய பிறதெய்வம் உண்டென்று கற்பித்தல் பேதைமையேயாம்.

அற்றேல், "இரணிய கர்ப்பன் ஆதியிலுள்ளவன்" என்றும் "இந்திரன் சகலத்திலும் மேலானதேவன்." என்றும் "அக்கினியே தேவரனைவர்க்கும் முன்னே தலைவன்." என்றும் இத்தொடக்கத்துச் சுருதிகளிலே பிறதேவதை

கட்கும் வரையறைப்படாத தலைமையுண்டென்று கூறியதேதெனின், அது கூறுதும். அனேகருக்கு விகற்பித்துக்கூறினமையால், சருவேசுவரத்துவம் சம்பவியாது; வஸ்துவில் விகற்பங் கூடாமையால். ஒருங்கு சம்பவித்தலும் இன்று; ஒருவர்க்கொருவர் தலைவராதல் உண்மை வருதலால். விகற்பபேதத்தினாலே சகலருடைய தலைமையும் காலபரிச்சின்னமாதலின் ஒருவருக்குந் தலைமையின்றெனலுங் கூடாது; தோஷம் உண்மையால். ஆதலால், அப்பெற்றிப்பட்ட வசனங்களுட் சிலவசனங்கள் பிரதீதமாகிய பொருளுடையன என்றும், சில பிறிதோராற்றாற் பெறப்படும் பொருளுடையன என்றும் எல்லாரும் உடன்பட்டுக் கொள்ளல்வேண்டும். அங்கே இவை இவை பிரதீதமாகிய பொருளுடையன ஏனையவை பிறபொருளுடையன என்று நமது புத்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட நியாயங்களால் வியவஸ்தாபிப்பதிலும், உபவிருங்கணங்கட்கு அனுசாரமாக வியவஸ்தாபித்தலே மேன்மை; ஆன்மாக்களது புத்தியானது நிச்சயமில்லா நிலைமைத்தாதலின் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட நியாயங்களினாலே நிச்சயம் சித்தியாமையாலும், "வேதமானது அற்பக் கல்வி யுடையானுக்கு "என்னை யிவன் கடப்பான்" என்று அஞ்சுகின்றது. இதிகாசபுராணங்களாலே வேதப்பொருளைத் தெளிந்தறியவேண்டும். தன்னாலே அறிந்துகொள்ளப்பட்ட வேதப்பொருளிலே அறியாமை உண்டாகும், ஆயினும் முனிவராலே நிச்சயிக்கப்பட்ட அந்தப் பொருளிலே பெரியோர்க்கு என்ன சங்கையுண்டாகும்" என்னும் வியாசவசனத்தினாலுமென்க. ஆதலால், அனேக உபவிருங்கணங்களின் வலிமையாலே அதாவசிகையே பிரதீதார்த்தம் உள்ளதென்றும், அவ்விதமாகிய உபவிருங்கணங்கள் இல்லாதனவாகிய பிறதேவதைகட்குத் தலைமை கூறும் பிறசுருதிகள் வேறுபிரமாணங்களால் விரோதிக்கப்பட்டுச் சுருங்கி நிற்கின்ற அவ்வவர் தலைமையைப் பொருளாகவுடையனவென்றும் உடன்படுதலே பொருத்தம் நியாயத்தாற் பலாபலம் விசாரியாது திருத்தியடையாதவரைக்குறித்து, இந்தச் சுருதி மற்றையவற்றினும் மிகுபலம் உடைத்தென்பது நிறுத்துதும். பலசுருதிகள் தம்முள் விரோதமடைந்தபோது பலமுடையது செம்பொருள்படுதலும் பலமில்லது பிறிதோராற்றாற் பெறப்படுதலுமே நியாயம் அங்ஙனமே சுருதியில் "சாதுர் மாசிய யாகஞ்செய்தவனுக்கு அழிவில்லாத புண்ணியம் உண்டாகின்றது" என்னுஞ்சுருதி"எப்படியிமமையிற் கன்மங்களாலீட்டிய லோகம் நாசமடையும் அப்படித்தான் மறுமையிற் புண்ணியங்களாலீட்டிய லோகமும் நாசமாம்" என்று பொருட்பலம்பற்றிப் பிறிதொன்றிற் செல்லாமற் கிளர்ந்த பிரபலசுருதியால் வாதிதமாகிச் சுருங்கிய பொருட்பட்டு நிற்றலின், அழிவில்லாத என்பதற்கு ஒருகாலாவதியைக் குறித்து அழியாத என்பது பொருளாம். அதுபோலவே, ஈண்டும் சிவனது தலைமை கூறக் கிளர்ந்த சுருதி ஏனைத் தேவர்களின் றலைமைகூறக் கிளர்ந்த சுருதிகளைச் சுருங்கிய பொருட்படுத்தும், ஏனைத் தேவர்கட்குக் கூறாதுகூறி அவர்களினின்றும் பிரித்துச் சிவனது தலைமை கூறலானும், ஏனைச் சுருதிகள் இங்ஙனங்கூறாது ஒரோவிடத்து ஒரோருவர்க்குத் தலைமைமாத்திரம் கூறலானுமென்க. இன்னும் சிவனதுதலைமை முமுட்சுக்களால் உபாசிக்கப்படும் பரதேவதையை நிச்சயிக்கத் தொடங்கிய உபநிடதத்தில் உரைக்கப்பட்டது. ஏனையோரது தலைமை காமதேவதா நிச்சயப்பிரகரணங்களிற் கூறப்பட்டது. அதனாலும் இதற்குப் பிரபலத்துவம் இந்தச் சுருதி சிவனது தலைமையேகூறி, "அதாவசிகை முற்றிற்று" என்று ஏனையோரினின்றும் பிரித்துச் சிவனது நிரதிசயமாகிய ஐசுவரியம் உணர்த்தி முடிவுபெற்றது. ஏனைச் சுருதிகள் அங்ஙனமல்ல. அதனாலும் இது பிராபல்லியம்.

அற்றேல், "விசுவத்திற்குத்தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை" என்று நாராயணனைப்பிடித்து இருத்தலானும், "தேவர்களுள்ளே அக்கினிகடைப்பட்டவன்; விஷ்ணு சிறந்தலைவன்; அவர்கட்கிடையே மற்றத்தேவதைகளனைத்தும்." என்னும் வெகுவிருசுபிராமணத்திலே சகலதேவதைகளினும் உயர்ந்தவன் என்கையாலும், லோகாட்சிகிருகியத்திலே "அக்நயே பிருதிவ்யதிபதயே சுவாகா" என்பதுமுதல் "பிரமணே லோகாதிபதயே சுவாகா" என்பது வரையுமுள்ள மந்திரங்களாலே அக்கினி, சோமன், வாயு, சூரியன், இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன், மகாசேனன், உருத்திரன், பிரமன் என்பவர்களுக்குப் பிருதிவி, நட்சத்திர, அந்தரிக்ஷ, தியு, சுர, பிரேத, சலில, யக்ஷ, சேநா, பூத, லோகங்களுள் ஒவ்வொன்றற்கு அதிபதியாந்தன்மை காட்டியபின்பு "விஷ்ணவே சர்வாதிபதயே சுவாகா" என்று சுருக்கப்படாத சர்வாதிபதித்தன்மை காட்டினமையாலும், நாராயணன் தானே நிரதிசயைசுவரியமுடையனெனின், அற்றன்று "விசுவத்திற்குத்தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை" என்றது "இந்திரன் சகலத்திலும் மேலானதேவன்" என்றற்றொடக்கத்தனபோலச் சுருங்கியபொருட்படும். "முதல்வனான அக்கினியே தேவர்களுக்கு முகம்" "அக்கினிமுன்னே தேவதைகளுக்குத்தலைவன்" "அக்கினி தேவதைகட்குத் தலைவனாகச் செல்லுக." "அக்கினியே சகல தேவதைகளும்" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளாலும், "பருவங்களுள் இளவேனில் போலவும் மனிதருள் அந்தணர்போலவும் தேவதைகளுள் அக்கினி" என்றற்றொடக்கத்து மிருதிகளாலும், "அக்கினி முதலியோர்" என்றற்றொடக்கத்து விஷ்ணு புராண வசனங்களாலும், "அக்கினியே முக்கியதேவன்" என்னுஞ் சைமினி சூத்திரத்தாலும், அக்கினியின் மேன்மை பிரசித்தமாதலாற் சகல தேவதைகளிலும் அக்கினி கடைப்பட்டோனென்பதே பொருந்தாது. ஆதலிற் காட்டிய சுருதியிலே "அக்கினி கடைப்பட்டவன்" என்றது சில தேவதைகளைக் குறித்தே அக்கினிக்குக் கடைத்தன்மை கூறுதலிற் சுருக்கப்பட்ட பொருளுடையதேயாம். அதற்குச் சமானமான யோகக்ஷேமத்திலே விஷ்ணு தலைவனென்ற வழியும், அப்படிச் சில தேவதைகளைக் குறித்தே தலைவனென்று சுருங்கியபொருட்படும். லோகாட்சிகிருகியத்திலே காட்டிய மந்திரங்கள் கிருச்சிராங்கங்களாகிய பன்னிரண்டோமங்களினும் தனியே தனியே விநியோகிக்கப் பட்டவைகளாம். அவை ஒவ்வொரு பொருளைக் கூறுதலின் ஒவ்வொரு வாக்கியங்களாம். ஆதலின் வேறு வேறு வாக்கியங்கள் கூடி ஒருங்கு முடிந்து பொருட்படாமையால், தனித்தனியே நானகாம வேற்றுமை யுருபீற்றவாய முடியும் அந்தவாக்கியங்கள் கூடி அக்கினி முதலியோரினின்றும் பிரிந்து விஷ்ணுவினது சருவைசுவரியம் உணர்த்தற்கு வலியுடையனவல்ல. இந்த மந்திரங்களிற் கூறிய உருத்திரனை யொழிந்தோரனைவரும் லோக பாலராதலின் இந்த உருத்திரனும் லோக பாலனென்பது பெறப்படும். லோகபாலருத்திரன் சிவகலை பெற்ற கணநாதருள் ஒருவனென்று கூர்மபுராணத்துரைக்கப்பட்டது. அதனால் இங்கே சிவனினின்றும் பிரிந்து விஷ்ணுவினது தலைமை கூறப்பட்டதென்று சங்கித்தற்கு இடமேயில்லை ஆதலால், அதர்வசிகைப்படியே சிவனது நிரதிசயமான ஐசுவரியஞ் சாதிக்கப்பட்டது; அதர்வசிகையே எல்லாவற்றிலும் மிகு பலமுடையதாதலால்.

அதர்வசிரசின் முதற்கண்டத்திலே "தேவர்கள் சுவர்க்க லோகத்தை அடைந்தனர். அந்தத்தேவர்கள் உருத்திரனைவினாவினர்" என்று தொடங்கி "நீர் யார்?" என்று வினாவின தேவர்களுக்கு "அவர் கூறினர்; நானொருவனே ஆதியிலேயிருந்தேன் இருக்கின்றேன் இருப்பேன், என்னையன்றி வேறொருவ

னில்லை: அப்படியே என்னையறிந்தவன் எல்லாமறிவான்." என்பது முதலியசிவ வசனத்தாற் சிவனது சருவாத்துமத்தன்மை காட்டப்பட்டது. பின்னர் " அதன்பின் தேவர்கள் உருத்திரரைக்கண்டிலர்; அந்தத் தேவர்கள் உருத்திரரைத் தியானித்தனர். அதன்பின் தேவர்கள் ஊர்த்துவவாகுவை யுடையவரைத் துதித்தனர் " என்று தேவர்களால் உபாசிக்கப்படுந் தன்மையும் துதிக்கப்படுந் தன்மையும் காட்டப்பட்டன. பின்பு இரண்டாங் கண்டத்திலே " எவர் உருத்திரர்; அவர் பகவான், பூர், புவர், சுவர் (ஆகியவர்.) அவரே பிரமாவும்; அவருக்கு வணக்கம் வணக்கம். விஷ்ணுவுமவர், மகேசருமவர்." என்பது முதலியவற்றால் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் உமை இலட்சுமி சரசுவதி இந்திரன் முதலியோரும் மகாபூதம் முதலியவும் அவரது விபூதியேயென்று காட்டப்பட்டது. மூன்றும் நாலாங்கண்டங்களிலே சிவநாமத்தொகுதியை விரித்துரைத்து, அவரது மேன்மை விளக்கப்பட்டது. ஐந்தாங்கண்டத்திலே அவரை உபாசித்தலாற்றான் மோக்ஷமென்றுகூறி, உபாசனைப் பிரகாரமாகிய பாசுபதயோகங் காட்டப்பட்டது இப்படியே அதர்வசிரசிலுள்ள வசனங்களெல்லாம் பரமசிவனது சர்வோத்கருஷத்தை விளங்கக் கூறும் இதற்கு உபவிருங்கணம். இலிங்கபுராணத்தில் " அதன்பின்பு தேவர்கள் மயங்கி, நீயாவனென வினவினர் அவர் கூறுவார் நானொருவனே புராதனனும் பகவானுமாகிய உருத்திரன் நானே ஆதியிலே யிருந்தேன் இருக்கிறேன் இருப்பேன். தேவர்களே, இந்த உலகத்திலே எனக்கு வேறொருவனுமில்லை நான் நித்தியானித்தியன், குற்றமற்றவன், பிரமாவுக்குத் தலைவனாகிய பிரமா நான் " என்று தொடங்கி " தருமாதருமங்களாலே என்று மகிமையாற் சகலத்தையும் பரிபாகம் பண்ணுவேன் என்று சொல்லி, உருத்திரபகவான் அங்கே மறைந்தார். பின்பு தேவர்களவரைக்கண்டிலர் " என்பது முதலாக இரண்டத்தியாயங்களினாலும் அதர்வசிரசு முற்றுஞ் சிவபரமென்று உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியே சூதசங்கிதை வாயுசங்கிதை ஆதித்திய புராணம் என்பவற்றிலும் உணர்த்தப்பட்டது.

இப்படியே சுருதிகளும் அவைகளின் உபவிருங்கணங்களும் சிவனே விசுவாதிகரும் விசுவசேவியருமாமென்பது தெளிவுறவிளக்குதலால், விஷ்ணுமுதலிய பிறரைச் சிவனிலும் அதிகமென்றாயினும் சிவனோடு சமமென்றாயினும் கொள்ளுதல் சிவநிந்தையாகிய அதிபாதகமேயாம் ஆதலால், சிவனே பரமபொருளென்று துணிந்து, அவரையே மெய்யன்போடு மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே வழிபடுக

உ. திருத்தொண்டர் சரித்திர வரலாறு.

பின்னே நிகழும் அடியார்களது சரித்திரத்தை உமாதேவிக்கு முன்னே அருளிச்செய்யப் புகுந்த பரமசிவன் அச்சரித்திரம் உபமன்னியுமுனிவராலே பத்தர்குழாங்களுக்குக்கூறப்படுமெனக்கூறினாரென்று சிவரகசியத்து நவமாம்சத்திற் கூறப்பட்டது அப்படியே திருத்தொண்டர்சரித்திரஞ்சொன்னவர் உபமன்னியுமுனிவர் என்பது இங்குமபெறப்பட்டது. உபமன்னியு முனிவர் கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷை செய்தமையால், அவரை " யாதவனாவனைக் கிறையாகிய — மாதவனமுடிமே லடிவைத்தவன " என்றார். அச்சரித்திரம் வருமாறு. கிருஷ்ணர் புத்திரபாக்கியத்தின்பொருட்டு நெடுங்காலம் சிவபூசை பண்ணியும், சிவன் வெளிப்படாதொழிந்தார் அக்காலத்தில் ஒருநாள் உபமன்னியுமகாமுனிவர் சிவபூசைக்குப் பத்திரபுஷ்பங்களிலலையென்று தமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த தமது சீடனைநோக்கி, கிருஷ்ணர் சிவபூசை செய்து கழித்த பத்திரபுஷ்பங்களைக்கொண்டுவரும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாபித்து, அவைகளாலே சிவபூசைசெய்துமுடித்தார். அதை அறிந்த கிருஷ்ணர்வந்து, சங்கை

பேச; உபமன்னியுமுனிவர், சைவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவதீக்ஷைபெற்று மந்திரக்கிரியாபாவனைகளாலே சிவனைப்பூசித்தாலன்றி இவை நிருமாலியமாகா; சிவனும் வெளிப்படார் என்றார். அதுகேட்ட கிருஷ்ணர் அம்முனிவருக்கு ஆளாகி, அவரிடத்தே சிவதீக்ஷைபெற்று, சிவபூசைசெய்து, தாம் விரும்பியபயனைப்பெற்றார். கிருஷ்ணர் சிவதீக்ஷைபெற்றசரித்திரம் வாயுசங்கிதையில் உத்தரகாண்டத்திலும் மகாபாரதத்தில் அனுசாசனபர்வத்தில் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலும், கூர்மபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே உபமன்னிய முனிவருக்குக்கொடுக்கப்பட்ட மாதவன் முடிமேலடிவைத்தமையும், அத்தா தந்த அருட்பாற்கடலுண்டமையும் ஆகிய விசேடணங்களால் இவரது பெருமையும், இவராலே புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனாரது பெருமையும், அவராலே திருத்தொண்டத்தொகையிற்றுதிக்கப்பட்ட திருத்தொண்டரது பெருமையும் தொனிக்கின்றன.

௩. சிவபுண்ணியம் செய்யும்போது நினைவுவேறுதலாகாதெனல்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் அநிந்திதை கமலினி என்னும் பெண்களும் முறையே சிவனுக்கும் உமாதேவிக்கும் புஷ்பங்கொய்யும்போது இச்சைகொண்டமையால், பூமியிலே பிறந்து போகம் அனுபவிக்கும்படி சபிக்கப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுகையால்; புஷ்பம் எடுத்தல்முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது நினைவு வேறுதலாகாதென்பது துணியப்பட்டது. அது "கொந்தலர் கொய்யும்போது கூர்விழி மையலாலே - பைந்தொடி மடவார் தம்மைப் பார்த்தலாற் கைலை வெற்பிற் - சுந்தரன் பட்ட காதை யறிந்திரோ துணர்மென் போதா - லந்தணர் கீழ்க ளாவார் கீழ்களந் தணர்க ளாவார்" என்னும் புட்பவிதிச் செய்யுளாலுமறிக. கைலாசவாசிகளாய்ச் சிவனை இடைவிடாது சேவிக்கும் அன்பர்களுக்கு இக்குற்றத்தின்பொருட்டு இத்தண்டம் கிடைத்ததாயின், ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேங்கள் குற்றஞ் செய்யின் எத்துணைப்பெருந்தண்டம் கிடைக்குமோ என்று அஞ்சி நடுங்கி, சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது சிறிதாயினும் மனசைப் பிறிதொன்றிற் செல்லவிடாமற் சிவனுடைய திருவடிகளிலே செலுத்துக.

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

பாட்டியற் றமிழுரை பயின்ற வெல்லையுட்
கோட்டுயர் பனிவரைக் குன்றி னுச்சியிற்
சூட்டிய வளர்புலிச் சோழர் காவிரி
நாட்டியல் பதனையா னவில லுற்றனன். (௧)

ஆதிமா தவமுனி யகத்தி யன்றரு
பூதநீர்க் கமண்டலம் பொழிந்த காவிரி
மாதர்மண் மடந்தைபொன் மார்பிற் றாழ்ந்ததோ
ரோதநீர் நித்திலத் தாம மொக்குமால். (௨)

சையமால் வரைபயி றலைமை சான்றது
செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது
வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு
முய்யவே சுரந்தளித் தூட்டு நீரது. (௩)

மாலினுந் திச்சுழி மலர்தன் மேல்வருஞ்
சாலினாற் பல்லுயிர் தருதன் மாண்பினாற்
கோலநற் குண்டிகை தாங்குங் கொள்கையாற்
போலுநான் முகனையும் பொன்னி மாநதி. (௩)

திங்கள்சூ டியமுடிச் சிகரத் துச்சியிற்
பொங்குவெண் டலைநுரை பொருது போதலா
லெங்கணு யகனமுடி மிசைநின் றேயிழி
கங்கையாம் பொன்னியாங் கன்னி தீர்த்தமே. (௪)

வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேன்மையா
லெண்ணில்பே ரறங்களும் வளர்க்கு மீகையா
லண்ணல்பா கத்தையா ளுடைய நாயகி
யுண்ணெகிழ் கருணையி னொழுக்கம் போன்றது. (௫)

வேறு.

வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வார்கரை யெண்ணில் சிவாலயத்
தெம்பி ரானை யிறைஞ்சலி னீர்மைப்பொன்னி
யும்பர் நாயகர்க் கன்பரு மொக்குமால். (௬)

வாச நீர்குடை மங்கையர் கொங்கையிற்
பூசு குங்கும முஞ்சுண்ண சாந்தமும்
வீசு தெண்டிரை மீதிழிந் தோடுநீர்
தேசு டைத்தெனி னுந்தெளி வில்லதே. (௭)

மாவி ரைத்தெழுந் தார்ப்ப வரைதரு
பூவி ரிந்த புதுமதுப் பொங்கிட
வாவி யிற்பொலி நாடு வளந்தரக்
காவி ரிப்புனல் கால்பரந் தோங்குமால். (௮)

ஒண்டு றைத்தலை மாமத கூடுபோய்
மண்டு நீர்வய லுட்புக வந்தெதிர்
கொண்ட மள்ளர் குரைத்தகை யோசைபோ
யண்டர் வானத்தி னப்புறஞ் சாருமால். (௯)

மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சியுஞ்
சீத நீர்முடி சேர்ப்பவர் செய்கையு
மோதை யார்செய யுழுந ரொழுக்கமுங்
காதல் செய்வதோர் காட்சி மலிந்ததே (௰)

உழுத சாலமிக வூறித் தெளிந்தசே
றிழுது செய்யினு ளிந்திர தெய்வதந்
தொழுது நாறு நடுவார் தொகுதியே
பழுதில் காவிரி நாட்டின் பரப்பெலாம். (௰௧)

வேறு.

மண்டுபுனல் பரந்தவயல் வளர்முதலின் சுருள்விரியக்
கண்டுழவர் பதங்காட்டக் களைகளையுங் கடைசியர்கள்
தண்டரளஞ் சொரிபணில மிடறியிடை தளர்ந்தசைவார்
வண்டலையுங் குழலலைய மடநடையின் வரம்பணைவார். (௰௨)

செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழன்மேற் சிறைவண்டை
யங்கைமலர்க் களைகொடுகைத் தயல்வண்டும் வரவழைப்பார்
திங்கணுதல் வெயர்வரும்பச் சிறுமுறுவ றளவரும்பப்
பொங்குமலர்க் கமலத்தின் புதுமதுவாய் மடுத்தயர்வார். (௰௪)

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச்
சுரும்பல்லி குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
மருங்கல்ல முலையென்ன வமுதல்ல மொழியென்ன
வரும்பல்லா ரிரங்கடைசி மடந்தையர்கள் வயலெல்லாம். (௰௫)

கயல்பாயப் பைந்தடந்தாண் கழிந்தபெருங் கருங்குழிசி
வியல்வாயில் வெள்வளைத்தரள மலர்வேரி யுலைப்பெய்தங்
கயலாமை யடுப்பேற்றி யரக்காம்ப னெருப்பூதும்
வயன்மாதர் சிறுமகளிர் விளையாட்டு வரம்பெல்லாம் (௰௬)

காடெல்லாங் கழைக்கரும்பு காவெல்லாங் குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங் கருங்குவளை வயலெல்லா நெருங்குவளை
கோடெல்லா மடலன்னங் குளமெல்லாங் கடலன்ன
நாடெல்லா நீர்நாடு தனையொவ்வா நலமெல்லாம். (௰௭)

வேறு.

ஆலை பாய்பவ ரார்ப்பொலி மோதலு
சோலை வாய்வண் டிரைத்தெழு சும்மையு
ஞாலம் ஓங்கிய நான்மறை யோதையும்
வேலை யோசையின் மிக்கு விரவுமால் (௰௮)

அன்ன மாடு மகன்றுறைப் பொய்கையிற்
றுன்னு மேதி படியத் துதைந்தெழுங்
கன்னி வாளை கமுகினமேற் பாய்வன
மன்னு வானமிசை வானவிற் போலுமால். (௰௯)

சாலி நெற்பயி லுங்களி வண்டினம்
வாவி யிற்படிந் துண்ணுறு மலர்மது
மேவி யாத்தட மீதெழப் பாய்கய
லோவி யப்பொழி லிற்கனி சாடுமால். (௨௰)

வேறு

சாலிநீள் வயலி னோங்கித் தந்நிக ரின்றி மிக்கு
வாலிதாம் வெண்மை யுண்மைக் கருவினுள் வளர்ந்து வாங்கிச்
சூல்முதிர் பசலை கொண்டு சுருள்விரித் தானுங் கனப்
பாலினை சிந்தை போல வலர்ந்தன கதிர்க ளெல்லாம் (௨௧)

பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளா மன்பர்
தத்தமிற் கூடி னார்க டலையினால் வணங்கு மாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தி யின்பா லமுதிர்தலை வணங்கி மற்றை
வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி யெல்லாம். (௨௨)

அரிதரு செந்நெற் சூட்டி னடுக்கிய வடுக்கல் சேர்ப்பார்
பரிவுறத் தடிந்த பன்மீன் படர்நெடுங் குன்று செய்வார்
சொரிவளை சொரிந்த முத்தின் சுடர்ப்பெரும் பொருப்பு யர்ப்பார்
விரிமலர்க் கற்றை வேரி பொழிதிழி வெற்பு வைப்பார். (௨௩)

சாலியின் கற்றை துற்ற தடவரை முகடு சாய்த்துக்
காலிரும் பகடு போக்குங் கரும்பெரும் பாண்டி லீட்ட
மாலிய முகிலின் கூட்ட மருவரைச் சிமையச் சாரன்
மேல்வலங் கொண்டு சூழுங் காட்சியின் மிக்க தன்றே. (உச)

வைதெரிந் தகற்றி யாற்றி மழைப்பெயன் மானத் தூற்றிச்
செய்யபொற் குன்றும் வேறு நவமணிச் சிலம்பு மென்னக்
கைவினை மள்ளர் வானங் கரக்கவாக் கியநெற் குன்று
மொய்வரை யுலகம் போலு முளரிநீர் மருத வைப்பு. (உரு)

அரசுகொள் கடன்க ளாற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிப்
பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின்
விரவிய கிளையுந் தாங்கி விளங்கிய குடிக ளோங்கி
வரைபுரை மாட நீடி மலர்ந்துள பதிக ளெங்கும். (உசு)

கரும்படு களம ராலைக் கமழ்நறும் புகையோ மாதர்
சுரும்பெழ வகிலா லிட்ட தூபமோ யூப வேள்விப்
பெரும்பெயர்ச் சாலை தோறும் பிறங்கிய புகையோ வானின்
வருங்கரு முகிலோ சூழ்வ மாடமுங் காவு மெங்கும் (உஎ)

நாளிகே ரஞ்செ ருந்தி நறுமலர் நரந்த மெங்குங்
கோளிசா லந்த மாலங் குளிர்மலர்க் குரவ மெங்குந்
தாளிரும் போந்து சந்து தண்மலர் நாக மெங்கு
நீளிலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலர்க் கோங்க மெங்கும். (உஅ)

சூதபா டலங்க ளெங்குஞ் சூழ்வழை ஞாழ லெங்குஞ்
சாதிமா லதிக ளெங்குந் தண்டளிர் நறவ மெங்கு
மாதவி சரள மெங்கும் வகுளசண் பகங்க ளெங்கும்
போதவிழ் கைதை யெங்கும் பூகபுன் னாக மெங்கும் (உகூ)

மங்கல வினைக ளெங்கு மணஞ்செய்கம் பலைக ளெங்கும்
பங்கய வதன மெங்கும் பண்களின் மழலை யெங்கும்
பொங்கொளிக் கலன்க ளெங்கும் புதுமலர்ப் பந்த ரெங்குஞ்
செங்கயற் பழன மெங்குந் திருமக ளுறையு ளெங்கும். (கூ0)

மேகமுங் களிறு மெங்கும் வேதமுங் கிடையு மெங்கும்
யாகமுஞ் சடங்கு மெங்கு மின்பமு மகிழ்வு மெங்கும்
யோகமுந் தவமு மெங்கு மூசலு மறுகு மெங்கும்
போகமும் பொலிவு மெங்கும் புண்ணிய முனிவ ரெங்கும் (கூக)

பண்டரு விபஞ்சி யெங்கும் பாதசெம் பஞ்சி யெங்கும்
வண்டறை குழல்க ளெங்கும் வளரிசைக் குழல்க ளெங்குந்
தொண்டர்த மிருக்கை யெங்குஞ் சொல்லுவ திருக்கை யெங்குந்
தண்டலை பலவு மெங்குந் தாதகி பலவு மெங்கும். (கூஉ)

மாடுபோ தகங்க ளெங்கும் வண்டுபோ தகங்க ளெங்கும்
பாடுமம் மனைக ளெங்கும் பயிலுமம் மனைக ளெங்கும்
நீடுகே தனங்க ளெங்கு நிதிநிகே தனங்க ளெங்குந்
தோடுசூழ் மாலை யெங்குந் துணைவர்சூழ் மாலை யெங்கும். (கூகூ)

வீதிகள் விழவி னார்ப்பும் விரும்பினர் விருந்தி னார்ப்புஞ்
சாதிக ணெறியிற் றப்பா தனயரு மனையிற் றப்பா
நீதிய புள்ளு மாவு நிலத்திருப் புள்ளு மாவு
மோதிய வெழுத்தா மஞ்சு முறுபிணி வரத்தா மஞ்சும். (௫௪)

நற்றமிழ் வரைப்பி னீங்கு நாம்புகழ் திருநா டென்றும்
பொற்றடந் தோளால் வையம் பொதுக்கடிந் தினிது காக்குங்
கொற்றவ னநபா யன்பொற் குடைநிழற் குளிர்வ தென்றான்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்ப லாமோ. (௫௫)

திருநாட்டுச் சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௫௫.

மநுநீதிகண்ட புராணம்.

சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையின் மிக்கது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வன்னி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச்
சென்னி யார்திரு வாரூர்த் திருநகர். (௧)

வேத வோசையும் வீணையி னோசையுஞ்
சோதி வானவர் தோத்திர வோசையு
மாத ராடன் மணிமுழ வோசையுங்
கீத வோசையு மாய்க்கிளர் வுற்றவே. (௨)

பல்லி யங்கள் பரந்த வொலியுடன்
செல்வ வீதிச் செழுமணித் தேரொலி
மல்லல் யானை யொலியுட னாமொலி
யெல்லை யின்றி யெழுந்துள வெங்கணும். (௩)

மாட மாளிகை சூளிகை மண்டபங்
கூட சாலைகள் கோபுரந் தெற்றிக
ணீடு சாளர நீடரங் கெங்கணு
மாடன் மாத ரணிசிலம் பார்ப்பன (௪)

அங்கு ணாக்கென் னளவப் பதியிலார்
தங்கண் மாளிகை யின்னொன்று சம்புவின்
பங்கி னாடிருச் சேடி பரவையார்
மங்கை யாரவ தாரஞ்செய் மாளிகை. (௫)

படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணி வீதிபா
ரிடந்த வேனமு மன்னமுந் தேடுவார்
தொடர்ந்து கொண்டவன் றொண்டர்க்குத் தூதுபோய்
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால். (௬)

செங்கண் மாதர் தெருவிற் றெளித்தசெங்
குங்கு மத்தின் குழம்பை யவர்குழற்
பொங்கு கோதையிற் பூந்துகள் வீழ்ந்துட
னங்கண் மேவி யளறு புலர்த்துமால். (எ)

உள்ள மாருரு காதல ரூர்விடை
வள்ள லாதிரு வாரூ மருங்கெலாந்
தெள்ளு மோசைத் திருப்பதி கங்களைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள். (அ)

விளக்க மிக்க கலன்கள் விரவலாற்
றுளக்கில் பேரொலி யாற்றுன்னு பண்டங்கள்
வளத்தொ டும்பல வாறு மடுத்தலா
லளக்கர் போன்றன வாவண வீதிகள். (கூ)

ஆர ணங்களே யல்ல மறுகிடை
வார ணங்களு மாறி முழங்குமாற்
சீர ணங்கிய தேவாக ளேயலாற
ரோர ணங்களிற் றூமமுளு சூழுமால். (௰)

தாழ்ந்த வேணியர் சைவர் தபோதனர்
வாழ்ந்த சிந்தை முனிவா மறையவா
வீழ்ந்த வின்பத் துறையுள் விரவுவார்
சூழ்ந்த பல்வே றிடத்தத்த தொன்னகர். (௰க)

நிலம கட்கழ காரிரு நீணுதற்
றிலக மொப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்ம கட்குவ ணடாமரை போன்மலாந்
தலகில் சீர்த்திரு வாரூா விளங்குமால் (௰உ)

அன்ன தொன்னக ருக்கர சாயினன்
றுன்னும் வெங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினன்
மன்னு சீரந பாயன் வழிமுதன்
மின்னு மாமணிப் பூணமனு வேந்தனே. (௰௩)

மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயி ர்கட்கெலாங்
கண்ணு மாவியு மாம்பெருங் காவலான்
விண்ணு ளாமகிழ் வெய்திட வேள்விக
ளெண்ணி லாதன மாண வியற்றினன். (௰௪)

பொங்கு மாமறைப் புற்றிடங் கொண்டவ
ரெங்கு மாகி யிருந்தவர் பூசனைக்
கங்கண் வேண்டு நிபந்தமா ராய்ந்துளான்
றுங்க வாகமஞ் சொன்ன முறைமையால். (௰௫)

கொற்ற வாழி குவலயஞ் சூழ்ந்திடச்
சுற்று மன்னர் திறைகடை சூழ்ந்திடச்
செற்ற நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியுந் தன்பெய ராக்கினன். (௰௬)

வேறு.

அறம்பொரு ளின்ப மான வறநெறி வழாமற் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற வையகங் காக்கு நாளிற்
சிறந்தநற் றவத்தாற் றேவி திருமணி வயிற்றின் மைந்தன்
பிறந்தன னுலகம் போற்றப் பேரரிக் குருளை யன்னான். (௰௭)

தவமுயன் றரிதிற் பெற்ற தனியிளங் குமர னானுஞ்
சிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலைபல திருந்த வோதிக்
கவனவெம் புரவி யானை தேர்படை தொழில்கள் கற்றுப்
பவமுயன் றதுவும் பேறே யெனவரும் பண்பின் மிக்கான். (௰௮)

அளவில்தொல் கலைகண் முற்றி யரும்பெறற் றந்தை மிக்க
வுளமகிழ் காதல் கூர வோங்கிய குணத்தா னீடி
யிளவர சென்னுந் தன்மை யெய்துதற் கணிய னாகி
வளரிளம் பரிதி போன்று வாழுநா ளொருநாண் மைந்தன். (௰௯)

திங்கள்வெண் கவிகை மன்னன் றிருவளர் கோயி னின்று
மங்குறோய் மாட வீதி மன்னிளங் குமரர் சூழக்
கொங்கலர் மாலை தாழ்ந்த குங்குமங் குலவு தோளான்
பொங்கிய தானை சூழத் தேர்மிசைப் பொலிந்து போந்தான். (௨௰)

பரசுவந் திகண்முன் சூதர் மாகத ரொருபாற் பாங்கர்
விரைநறுங் குழலார் சிந்தும் வெள்வளை யொருபான் மிக்க
முரசொடு சங்க மார்ப்ப முழங்கொலி யொருபால் வென்றி
யரசிளங் குமரன் போது மணிமணி மாட வீதி. (௨௧)

தனிப்பெருந் தருமந் தானோர் தயாவின்றித் தானை மன்னன்
பனிப்பில்சிந் தையினி லுண்மைப் பான்மைசோ தித்தா லென்ன
மனித்தர்தன் வரவு காணா வண்ணமோ வண்ண னல்லான்
புனிற்றிளங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம் மறுகி னூடே. (௨௨)

அம்புனிற் றாவின் கன்றோ ரபாயத்தி னூடு போகிச்
செம்பொனின் றேர்க்கான் மீது விசையினாற் செல்லப் பட்டங்
கும்பரி னடையக் கண்டங் குருகுதா யலமந் தோடி
வெம்பிடு மலறுஞ் சோரு மெய்நடுங் குற்று வீழும். (௨௩)

மற்றது கண்டு மைந்தன் வந்ததிங் கபாய மென்று
சொற்றடு மாறி நெஞ்சிற் றுயருழந் தறிவ ழிந்து
பெற்றமுங் கன்று மின்றென் னுணர்வெனும் பெருமை மாளச்
செற்றவென் செய்கை யென்று தேரினின் றிழிந்து வீழ்ந்தான். (௨௪)

அலறுபே ராவை நோக்கி யாருயிர் பதைத்துச் சோரு
நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிர்த் திரங்கி நிற்கு
மலர்தலை யுலகங் காக்கு மனுவெனு மெங்கோ மானுக்
குலகிலிப் பழிவந் தெய்தப் பிறந்தவா றொருவ னென்பான். (௨௫)

வந்தவிப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைநூல் வாய்மை
யந்தணர் விதித்த வாற்றா லாற்றுவ தறமே யாகி
லெந்தைஈ தறியா முன்ன மியற்றுவ னென்று மைந்தன்
சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் றிருமறை யவர்முன் சென்றான். (௨௬)

தன்னுயிர்க் கன்று வீயத் தளர்ந்தவா தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினிற் கண்ணீர் வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோன் மனுவின்பொற் கோயில் வாயிற்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினாற் புடைத்த தன்றே. (௨௭)

பழிப்பறை முழக்கோ வார்க்கும் பாவத்தி னொலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்த னாவி கொளவரு மறலி யூர்திக்
கழுத்தணி மணியி னாப்போ வென்னத்தன் கடைமுன் கேளாத்
தெழிதெழு மோசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க போது. (௨௮)

ஆங்கது கேட்ட வேந்த னரியணை யிழிந்து போந்து
பூங்கொடி வாயி னண்ணக் காவல ரெதிரே போற்றி
யீங்கிதோர் பசுவந் தெய்தி யிறைவநின் கொற்ற வாயிற்
றூங்கிய மணியைக் கோட்டாற் றுளக்கிய தென்று சொன்னார். (௨௯)

மன்னவ னதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை நோக்கி
யென்னிதற் குற்ற தென்றே னமைச்சரை யிகழ்ந்து நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த வெல்லா மறிந்துளா னமுதிர்ந்த கேள்வித்
தொன்னெறி யமைச்சன மன்னன ருளிணை தொழுது சொல்வான் (௩௰)

வளவநின் புதல்வ னாங்கோர் மணிநெடுந் தேர்மே லேறி
யளவிறந்த தானை சூழ வரசுலாந் தெருவிற் போங்கா
லிளையவான் கன்று தேர்க்கா லிடைப்புகுந் திறந்த தாகத்
தளர்வுறு மித்தாய் வந்து விளைத்தித் தன்மை யென்றான் (௩௧)

அவ்வுரை கேட்ட வேந்த னாவுறு துயர மெய்தி
வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல் வேதனை யகத்து மிக்கிங்
கிவ்வினை விளைந்த வாறென் றிடருறு மிரங்கு மேங்குஞ்
செவ்விதென் செங்கோ லென்னுந் தெருமருந் தெளியுந் தேறான். (௩௨)

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு
மென்னெறி நன்றா லென்னு மென்செய்தாற் றீரு மென்னுந்
தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு சோரு
மந்நிலை யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால். (௩௩)

வேறு

மந்திரிக ளதுகண்டு மன்னவனை யடிவணங்கிச்
சிந்தைதளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால்
கொந்தலர்த்தார் மைந்தனைமுன் கோவதைசெய் தார்க்குமறை
யந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழிநிறுத்த லறமென்றார். (௩௪)

வழக்கென்று நீர்மொழிந்தான் மற்றதுதான் வலிப்பட்டுக்
குழக்கன்றை யிழந்தலறுங் கோவுறுநோய் மருந்தாமோ
விழக்கின்றேன் மைந்தனையென் றெல்லீருஞ் சொல்லியவிச்
சழக்கின்று நானிசைந்தாற் றருமந்தான் சலியாதோ. (௩௫)

மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தா
லூனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மா
லானபய மைந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனோ. (௩௬)

என்மகன்செம் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயவிசைக்தே
யன்னியனே ருயிர்கொன்ற வவனைக்கொல் வேனென்ற
ழென்மனுநூற் றெடைமனுவாற் றடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை
மனுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள வழகென்றான. (௧௭)

என்றரச னிகழ்ந்துரைப்ப வெதிர்நின்ற மதியமைச்சா
நின்றநெறி யுலகினக னிதுபோன்முன் னிகழ்ந்ததாற்
பொன்றுவித்தன் மரபன்று மறைமொழிந்த வறமபுரித
ழென்றுதொடு நெறியன்றே தொன்னிலங்கா வலவென்றார். (௧௮)

அவ்வண்ண நதொழுதுரைத்த வமைச்சரகளை முகநோக்கி
மெய்வண்ண நதெரிந்துணாநத மனுவென்னும விறல்வேந்த
னிவ்வணணம பழுதுரைதநீ ரொன்றெ்ரியி னிடைத்தோய்ந்த
செவ்வணணக கமலம்போன முகமபுலாநது செயிாததுரைபபான். (௧௯)

அவவுரையில் வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின்
செவ்வியவுண மைதநிறநீா சிந்தைசெயா துரைககின்றீ
ரெவவுலகி லெபபெறற மிப்பெறறித தாமிடரால
வெவவுயிாததுக கதறிமணி யெறிநதுவிழுந ததுவிளமபீா. (௨௰)

போறறிசைத்துப் புரநதரனமா லயன்முதலோா புகழ்நதிறைஞச
வீறறிருநத பெருமானுா மேவியுறை திருவாரூாத
தோற்றமுடை யுயிாகொனறு ளுதவிளுற றுணிபொருடா
ளுறறவுமற றவறகொலவு மதவேயா மெனநினைமின (௨௧)

எனமொழிநது மற்றிதனுக கினியிதுவே செயலிவவான
மனமழியுந துயரகற்ற மாட்டாதேன வருநதுமிது
தனதுறபே ரிடாயானுந தாஙகுவதே கருமமென
வனகனரும பொருநணிநதா னமைசசருமஞ் சினரகனறா. (௨௨)

மன்னவன்றன் மைநதனையங கழைததொருமந திரிதன்னை
முனனிவனை யவவீதி முரணடோககா லூாகவென
வன்னவனு மதுசெயயா தகனறுதனஞ ருயிாதறபபத
தனனுடைய குலமகனைத தானகொணடு மறுகணைநதான. (௨௩)

ஒருமைாதன் றன்குலததுக குளளானெனை பதமுணரான
றருமநதன் வழிசசெலகை கடனெனறு தனமைநதன
மருமத்தன் றோாழி யுறவூாநதான் மனுவேநத
னருமநத வரசாட்சி யரிதோமற றெளிதோதான. (௨௪)

தண்ணளிவெண் குடைவேந்தன செயல்கண்டு தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தாா வானவர்பூ மழைசொரிந்தா
ரண்ணலவன் கணணுதிமே யணிவீதி மழவிடைமேல்
விண்ணவாக டொழநின்றான் வீதிவிடங் கப்பெருமான். (௨௫)

சடைமருங்கி லிளம்பிறையுந தனிவிழிகுந் திருநுதலு
மிடமருஙகி லுமையாளு மெமமருங்கும பூதகணம
புடைநெருங்கும பெருமையுமுன கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேநதற் கருள்கொடுத்தான். (௨௬)

அந்நிலையே யுயிர்பிரிந்த வான்கன்று மவ்வரசன்
மன்னுரிமைத் தனிக்கன்று மந்திரியு முடனெழுந்
தின்னபரி சானாரென் றறிந்திலர்வேந் தனுமயர்க்கு
முன்னவனே முன்னின்றான் முடியாத பொருளுளதோ. (௪௪)

அடிபணிந்த திருமகனை யாகமுற வெடுத்தணைத்து
நெடிதுமகிழ்ந் தருந்துயர நீங்கினா னிலவேந்தன்
மடிசுரந்து பொழிதீம்பால் வருங்கன்று மகிழ்ந்துண்டு
படிநனைய வருமப்பசுவும் பருவரலீங் கியதன்றே. (௪௫)

பொன்றயங்கு மதிலாரூர்ப் பூங்கோயி லமர்ந்தபிரான்
வென்றிமனு வேந்தனுக்கு வீதியிலே யருள்கொடுத்துச்
சென்றருளும் பெருங்கருணைத் திறங்கண்டு தன்னடியார்க்
கென்றுமெளி வரும்பெருமை யேழுலகு மெடுத்தேத்தும். (௪௬)

இனையவகை யறநெறியி லெண்ணிறந்தோர்க் கருள்புரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடைய மூதூர்மேற்
புனையுமுரை நம்மளவிற் புகலலாந் தகைமையதோ
வனையதனுக் ககமலரா மறவனூர் பூங்கோயில். (௫௰)

மநுநீதிகண்டபுராண முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௱௩௰.

ரூசனம.

௧ செங்கோன்மைச்சிறப்பு.

தன்கீழ் வாழ்வோர் குற்றஞ்செய்யின், அக்குற்றத்தை நாடி, யாவரிடத்தும் கண்ணோட்டம் வையாது நடுவுநிலைமையைப்பொருந்தி, அக்குற்றத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட தண்டத்தை ஆராய்ந்து, அவ்வளவினதாகச்செய்வதே அரசனுக்கு முறையாம். அது "ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டுந்- தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை." என்னுந் திருக்குறளால் அறிக. இம்முறையானது, ஒருபக்கத்திலேசாயாமற் செவ்வியகோல்போலுதலின்,செங்கோலெனப்படும். இன்னும், பொதுப்பட உயிர்களைக்காத்தல் தருமமாயினும்,பசுக்களையும் பெண்களையும் பிராமணரையும் சிவனடியார்களையும் காத்தல் பெருந்தருமமாம். அது "ஆவையும் பாவையு மற்ற வறவோரையுந்- தேவர்கள் போற்றுந் திருவேடத் தாரையுங் - காவலன் காப்பவன் காவா தொழிவனேல்- மேவு மறுமைக்கு மீளா நரகமே." என்னுந் திருமந்திரத்தாலும், "வெற்றியின் விழுமி தம்ம வெருவினோர் மேற்செ லாமை-மற்றதின் விழுமி தைய வழுநரை நெறியின் மாட்டல் -சொற்றவிவ் விரண்டின மேலும் விழுமிது துகடீர் நல்லா—ரற்றவர் மறையோர்க் குற்ற நலிவினை நலித ரூனே." "வெடித்த டங்கயற் கண்ணியர் மைந்தரே தியாகோ - நெடிற்கொ டுங்கொலை சூழ்ந்திட நீக்கருந் தீதிற்—படிற்ற வுண்மையிற் காப்பது காத்தது பலியா—விடிற்ற ணுவியை விடுத்திடா வேந்துமோர் வேந்தோ" என்னும் இரகுவம்சச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

இப்படியே செங்கோன்முட்டாமற் செலுத்தியவிதம் இந்த மனுசக்கிரவர்த்தியிடத்திற் காணப்பட்டது; இவர், பசுக்கன்றைக்கொன்றவன் தாம் நெடுங்காலம் பெருந்தவஞ்செய்து அரிதிற் பெற்ற ஏகபுத்திரனாயிருப்பவும், பசுக்கொலைக்கு உயிர்த்தண்டமல்லாத பிராயச்சித்தம் ஸ்மிருதியில் விதிக்கப்

யாட்டமையால், இக்குற்றத்தின்பொருட்டுப் பிராயச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளுதலன்றி, இவனைக்கொலைசெய்தல் தகுதியன்றென்று மந்திரிகள் தடுப்பவும், அவ்வுநிலைமை சிறிதும் தவறாது அவனைத் தேர்க்காலில்வைத்து ஊர்ந்த பெருந்தன்மையுடையராதலால் என்றறிக. பசுக்கொலைசெய்தவர்களுக்கு உயிர்த்தண்டமல்லாத பிராயசித்தம் மிருதியில் விதிக்கப்பட்டதாயின, இவர் உயிர்த்தண்டஞ்செய்தமை குற்றமன்றோ எனின்; இந்தப்பசுவானது, ஏனையினம்போலன்றி மனிதருக்கு உரிய அறிவை உடையதாகி, ஆராய்ச்சிமணியை அசைத்தமையால், எல்லையின்றி எழுந்த இரக்கம்பற்றி, அப்பசுவின்கன்றைக் கொன்றமையை மனிதரது குழந்தையைக் கொன்றமையாகக் கொண்டாராதலாலும்; சிவனது திருவாரூரிற்பிறந்த உயிரைக்கொன்றமை சிவாபராதமாமெனத் துணிந்தாராதலாலும், அது குற்றமாகாது புண்ணியமாயிற்றென்றுணர்க. அது "அவ்வுரையில வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின - செவ்வியவுண் மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீர் - ரெவ்வுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால் - வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி யெறிந்துவிழுந் ததுவிளம்பீர்." "போற்றிசைத்துப் புரந்தரனமா லயனமுதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச - வீற்றிருந்த பெருமானார் மேவியுறை திருவாரூர்த் - தோற்றமுடை யுயிர்கொன்றா னாதலினாற் றுணிபொருடா - னாற்றவுமற் றவற்கொல்லு மதுவேயா மெனநினைமின." என இவ்வரசர் கூறியவாற்றால் அறிக.

பிறவுயிர்களுக்கு வருந் துன்பத்தைத் தமக்குவருந் துன்பத்தைப்போலக் கொண்டு பேணும் இரக்கமுடைமையே அறிவினாலாகும் பெரும்பிரயோசனமாம். எவ்வளவுநூல்களைக் கற்றாராயினும், எவ்வளவுதருமங்களைச்செய்தார்களாயினும், இவ்விரக்கமில்லாதவர்கள் நரகத்துன்பம் அடைதல் சத்தியம் இதற்குப்பிரமாணம் சைவசமயநெறி "அன்பு மருளு மறிவுங் கடையாள - மென்பருணர் தோரிவன வாக வீண்டு" எ-ம் "திருவள்ளுவர் குறள். "அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதி னோய் - தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை." எ-ம். பதிபசுபாசவிளக்கம். "கலையெலா முணர்ந்தா னேனுங் கரிசறத் தெளிந்தா னேனு - மலையென வுயர்ந்தா னேனு மனமய லகன்றா னேனு - மூலகெலாம புகழப் பலலோர்க் குதவிய கைய னேனு - மில்லிய விரக்க மின்றே லெழுநர கடைவ னன்றே" எ-ம் அருடபிரகாசம். "உயிர்நீத்த மெனறறிந் தாலுநல லோரபல லுயிர்தற்ற - துயருக கிரங்கல் புதுமைகொல் லோவருட் டோனறலநாட - செயிருற்ற தேவா முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்தா - டியாவுற றுருகத்தகண ணீரக்க மாமணி யாயிடினே." எ-ம் வரும். இம்மனுசக்கிரவாத்தியிடத்து இவ்விரக்கம் உண்மை "அவ்வுரை கேட்ட வேந்த னாவுறு துயர மெய்தி - வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல வேதனை யகத்து மிக்கிங் - கிவ்வினை விளைந்த வாறென் றிடருறு மிரங்கு மேங்குஞ் - செவ்விதென் செங்கோ லென்னுந் தெருமருந் தெளியுந் தேறான்." "மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு - மென்னெறி நன்றா லென்னு மெனசெய்தா றீரு மென்னும் - தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு சோரு-மந்நிலை யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால." என்னுந் திருவிருத்தங்களால் அறிக.

இவர் தம்முடைய மகனைத் தேர்க்காலில் வைத்து ஊர்ந்தமையால், அவனிடத்து இரக்கமில்லாதவரெனப்படு பெறுபடுமன்றோவெனின்; அற்றன்று: பூமியிலே வெளிப்படப் பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அரசனுக்கும், வெளிப்படாமற் பாவஞ்செய்தவர்களையும் வெளிப்படப்பாவஞ்செய்தவர்களுள் அரசனாலே தண்டிக்கப்படாதவர்களையும் மறுமையில் நரகத்திலே தண்டித்தல் இயமனுக்கும், கடனும் ஆதலாலும்; தாம்செய்தபாவத்தின்பொருட்டு

இம்மையில் அரசனாலே தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்திலே தண்டிக்கப்படாரகள் ஆதலாலும்; தம்முடைய மகன் பசுக்கொலைக்குற்றத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்துன்பம் அடையாவண்ணம் தாமே இம்மையில் அவனைத்தண்டித்து, அப்பாவத்தை ஒழித்தார்: ஆதலால், அவ்வுயிர்த்தண்டத்துக்குக் காரணம் அவனிடத்தில் வைத்த இரக்கமென்றே துணியப்படும். இதற்குப்பிரமாணம். கோயிற்புராணம். "மனுநூலின் முறைபுரியா மடவரைநால் வகைத்தண்டம் - பண்ணிநெறி நடத்திடவும் பலரறியா வகைபுரிந்த - வெண்ணிலவினை விதிவழியே நுகர்விக்கு மியல்பிற்குந் - திண்ணியரா மிருதரும ருளராகச் செய்துமென." "வானவர்கோ னுஞாதிரவி மைந்தர்களி லொருவனுக்கு - ஞானவிழி நல்கிமனற் பதியுங்கொடுத்தகற்றி - யீனமிலா வொருவனுக்கங் கிலகுமணி முடியளித்துத் - தேனகுதா ரணிவித்துத் தேவர்கடங் கைக்கொடுத்தான்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம் "பிணக்கந் தன்னையும் பெற்றவர் தம்மிடைக் - கணக்கி லாரையுங் கள்வர்க டம்மையும்-வணக்கு வான்மன்னன் மற்றையர் தங்களை- யிணக்கு வானர கத்து ளியமனே." எ-ம். திருமந்திரம். "தத்தஞ் சமயத் தகுதிநில் லாதாரை - யத்தன் சிவன்சொன்ன வாகம நூனெறி - யெத்தண்ட முஞ்செயு மம்மையி லிம்மைக்கே - மெய்த்தண்டஞ் செய்வதவ் வேந்தன் கடனே" எ-ம். சிவஞானசித்தியார் "அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பா வங்கட் - குரியதோர் செயிற்றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத் - துரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பா ராயோர் - நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமு நீர்மை யீதாம்." எ-ம். போற்றிப்பஃறொடை. "மண்டெரியிற் காய்ச்சிச் சுட்டவுருக் கக்கண்ணூரிக்க நன்னிதிய-மித்துத்தாய் தந்தைதம் ரின்புறுதல்-வாய்த்தநெறி- யோடியதே ரினகீழுயிர்போன கன்றாலே - நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன் - மைந்தனையு மூர்ந்தோனை வழக்கே வழக்காக - நஞ்சனைய சிந்தை நமனாறூதா - வெஞ்சினத்தா - லல்ல லுறுத்து மருநரகங் கண்டொற்றக- வல்ல கருணை மறம்போற்றி" எ-ம். வரும். இன்னும், இவர்தம்மகனுக்குச் செய்த அவ்வுயிர்த்தண்டம், இவர்கீழ்வாழும் பிறரெல்லாம் உயிர்களுக்கு இடுக்கண்செய்தற்கு அஞ்சி அஃதொழிந்து உய்தற்கும், அவ்வாற்றகவே, உயிர்களெல்லாம் பிறரால்இடுக்கணடையாது இனிதுவாழ்தற்கும், ஏதுவாமன்றே! அதனாலும், இவரது சிவகாருண்ணியந் துணியப்படும்.

தமமுடைய மகன் இறந்துவிடில் தமக்குப்பின் உயிர்களைக்காத்தற்கு ஒருவருமில்லாதிருத்தல் கண்டும், அவனைக்கொன்றாராதலின்; இவர் அவ்வுயிர்களிடத்திரக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படுமன்றோவெனின், ஆற்றன்று; கருணாநிதியாகிய சிவனதுவிதிப்படி நடுவுநிலைமைசிறிதும் வழுவாது முறைசெலுத்துதல் தமக்குக்கடனாதலால், தாம்அப்படியே முட்டாமல் முறை செலுத்தில், தமக்குப்பின்னும் தமதுபூமியிலுள்ள உயிர்கள் இடுக்கணின்றி இனிதுவாழ்தல் வேண்டுமென்னுந் தங்கருத்தைவேண்டுவார் வேண்டியதே யீவாராகிய அச்சிவன் முற்றுவித்தருளுவர் என்னுந் துணிவுடனே அம்மகனைக் கொன்றாரென்பது "ஒருமைந்தன் றன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான் - றருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன் - மருமந்தன் றேராழி யுறவூர்ந்தான் மனுவேந்த - னருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான்." என்னுந் திருவிருத்தத்தாலே தெளியப்படுதலின், இவர் எவ்வாற்றானும் இரக்கமுடையவரென்றே துணியப்படும். இவர் நடுவுநிலைமையின் வழுவாமை "என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயவிசைந்தே - யன்னியனோ ருயிர்கொன்றா லவனைக்கொல் வேனானாற் - றொன்மனுநூற் றொடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை - மன்னுலகிற்

பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்கென்றான். " என்பதனால் உணர்க. முட்டாது செங்கோல் செலுத்திய அரசனை அச்செங்கோலே காக்குமென்பது "இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை-முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்." என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், இரக்கமும் நடுவுநிலைமையும் பெரும்புண்ணியமென்பதும், அவையில்லாமை பெரும்பாவமென்பதும், குற்றஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அக்குற்றஞ்செய்தார்க்கும் பிறவுயிர்களுக்கும் நன்மை பயத்தலால் அது இரக்கமாவதன்றி வன்கண்மை யாகாதென்பதும், அதந்தண்டஞ்செய்யாதொழிதலே வன்கண்மை யெனப்பட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்குந் தீமைபயக்குமென்பதும் பெறப்படும். அன்றியும், பிறர் கொலை களவு முதலிய குற்றங்களைச்செய்யும்போது கண்டவர்கள், நீதிசபையிலே சாட்சிகளாகும்போது, நாம் இங்கே உண்மைசொல்லில் இவர்களுக்கு அரசனாலே துன்பம்நிகழுமேயென்றஞ்சி, தாம் கண்ட உண்மையை மறுத்துச்சொல்லில், அது அக்குற்றஞ்செய்தார் மறுமையிலே நரகத்தில் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்ககொடிய துன்பம் அனுபவித்தற்கும், இவர் குற்றஞ்செய்தும் தண்டத்துக்கு விலகிக்கொண்டமைபோல நாமும் விலகிக்கொள்வோமென்னுங் கருத்துடையராகிப் பிறருங் குற்றஞ்செய்து கெடுதற்கும், இப்படிக் குற்றஞ்செய்வார் உளராகவே, பலவுயிர்கள் அவராலே துன்பம் அனுபவித்தற்கும் ஏதுவாம் ஆதலால், யாவராயினுஞ் சாட்சிகளாகும்போது தாங்கண்ட உண்மையைச்சொல்லுதல் புண்ணியமென்பதும், அதனை மறுத்துச்சொல்லுதல் பாவமென்பதும் பெறப்படும். மெய்ச்சான்றுரைத்தலால் பெறப்படும் இன்பமும், பொய்ச்சான்றுரைத்தலால் பெறப்படுந் துன்பமும், "உண்மைசொல்பவன் இம்மையிற்பொருளையும், மறுமையிற் புண்ணிய லோகத்தையும் அடைவான்: சத்தியமே மேலான தானமும், தவமும், தருமமுமாம்: தேவர்கள் சத்தியவடிவினர், மானுடர் அசத்தியவடிவினர்: எவனுடைய புத்தி சத்தியத்தில் நிற்குமோ அவன் இகத்திலே தெய்வத்தன்மையை அடைவான். சத்தியத்தின் மேலான தருமமும், அசத்தியத்தின் மேலான பாவமுமில்லை. பாவிகள் நாஞ்செய்யுங் காரியத்தைப் பிறர் அறியாரென்று எண்ணுகின்றார்கள், தேவர்களும், இந்திரன் முதலான எண்மரும், ஐம்பூதங்களும், இரவியும், மதியும், மனமும், அறக்கடவுளும், உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரையும் பார்க்கின்றார்கள் ஆகையால், ஒருவன் செய்த வஞ்சனை வெளிப்படும். பொய்ச்சான்று உரைத்தவன் தன்னுடைய எழுமரபினுள்ளாரையும் கீழான நரகத்தில் வீழ்த்துவான், எழுபிறப்பில் ஈட்டியவெல்லாப் புண்ணியங்களையுங் கெடுத்தவனாவான், பிரமவதையும், சிசுவதையும், தந்தைவதையுஞ் செய்தவனாவான், மிக்ககொடிய ரௌரவமுதலாகிய நரகங்களையும் அடைவான்: பின்னும் ஊர்ப்பன்றி, கழுதை, நாய், நீர்க்காக்கை, புழு என்னும் இப்பிறப்பிற் பிறந்து, பின்பு மானுடப் பிறப்பிலே பிறவிக்குருடன், செவிடன், குட்டநோயினன், ஊமை யிவர்களாகியும், மிக்கபசிதாகமுடையவனாகித் தன்றுபகைவன்வீட்டிற் றன்மனையாளோடும் பிச்சையிரப்பவனாகியும், பிறப்பான்." என்னும் மிருதிவசனத்தினாலும், "பொய்யினைப்புகன்ற புல்லா வாயினைப் புடைத்தாக-கொய்வார் தூக்க பேத முங்கொடுப்பர் தூதர் கோணாறு-வெய்யார் முன்பு சொன்ன பொய்யினைத் திறமவி ளங்கவே-நைவரென்னை செய்வ மென்று நீருமாறு நாடியே" "சலமெனும் வாதியாவன் றகைபெறு சமயந் தன்னை - நிலைகுலை செய்தான் கள்ள நீசனா நேசஞ்செய்து - கொலைவிலக் கிடுவான ருனுங் கோணிய வழக்குக் கூறும் - புலையனும் பொருந்தி மன்றிற் புகுதியிற் புன்மை யாலே." என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

௨. தன்னுயிர்விடுத்தல் இவ்விடத்துப் பாவமும் இவ்விடத்துப் புண்ணியமுமாமெனல்.

கோபம் நோய் முதலிய ஏதுக்களாலே தன்னுயிரை விடுத்தவன் அறுபதி னாயிரம் வருஷம் நரகத்தில்வருந்துவன்; குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு எய்து ம் இடையூறு நீங்குதற்பொருட்டு உயிர் விடுத்தவன் சிவபதம் அடைவன். இதற்குப்பிரமாணம் - சிவதருமோத்தரம். "கோவத்தா னுந்தனிற் கொடுநோ யான் மற்றுங் குற்றத்தாற் றன்றனைக் கொலைபுரிகை குணமோ - பாவந் தான் மிக்காரோ தமைத்தாமே வதைக்கும் பதர்மனித ரநதனாக்கும் பாங்கல் ல குமபி - பாகத்திற பட்டழுங்கிச் சிக்குழிக்கும் படிவா பகர்வுட மறு பதினா யிரமுறவே பாவகே - சாகத்தாந் துணிந்தழிகை சங்கரனு லயத்திற் றவறுறினே யவரமலன் புரியதனைச் சாரார்." எ - ம். சங்கற்பநிராகர ணம். "விதிதெருளா ஞேயகுமழிந் தாக்கையைத்தான் வீத்தாற - புதையி ருளி லாழ்வன் புகுந்து." எ-ம். "ஆக்கையினை நோயக்குமழிந் தந்தணன் முன்னினுற் - சிக்குழிக்கு மாழ்வன சிறந்து" எ - ம் "அருமபெரும பண ண்டாததாலு மாறறிப-பிரிந்திடசசெய யாதுடலைப் பேணு" எ - ம. சிவ புண்ணியத் தெளிவு "குருவி லிங்கசங் கமத்தினைக் குறித்தவற் றிடையூ றொருவு தறபொருட் டாறறம துயிாவிடு முரவோா - மருவி டும்பல மெமக்கு மே வளமபட வகுப்பா - னருமை யென்றன னனைத்தையு முணர்ந்துபே ரறிவோன" எ-ம வரும இங்கேமந்திரி, தனக்குச சோழா ஆஞ்ஞாபித்தப டியே தான அவருடைய மகனைக்கொலவானுயில, அவருக்குபபின அரசிய ற்றுதற்கு ஒருவரும இலலாமையால, குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு இடையூறு நிகழுமெனவும, உயிாகளெலலாம இடுக்கணின்றி இனபுறறுவாழ்தல் கூடா தெனவும, நினைந்து, சிவபத்தியாலுஞ் சிவகாருண்ணியத்தாலுந் தன்னுயிரை விடுத்தானுதலின, அது பாவமாகாது புண்ணியமாயிறறு ஒருவனிமித்தம்ஒரு வன்தன்னுயிரைவிடுக்கப்புகில அவனைத்தடுக்காதவன அவனைத் தன்கையாற் கொன்றவனுவன அது "என்றனை நீ புன்மைமொழி யிசைப்பாயே யென் றுமெனறுதனந் தாராதே யேகுவையோ வென்று - நின்றனகோ வுரிதிந்த நிலமெனக்கு மென்று நின்முன்னே யென்னுயிரை நீக்குவனே யென்றுந்- தன்றனையே தானவதைக்கிற நடுத்துமுறை புரியாச் சலத்தெதிரி யவன்றன் னைத் தனனதுகை யாலே - கொன்றவனே யாதலினுற நடுத்திடுக கொலையை க கொடுத்திடுக கணக்குளது கொலைக்கஞ்சுங் குணத்தா" என்னுஞ்சிவத ருமோத்தரச்செய்யுளால அறிக.

திருக்கூட்டச்சிறப்பு.

பூத நாயகா புற்றிடங் கொண்டவ
ராதி தேவ ரமர்ந்தபூங் கோயிலிற்
சோதி மாமணி நீள்சுடா முன்றில்சூழ்
மூதெ யிற்றிரு வாயின்முன் னுளது. (௧)

பூவார் திசைமுக னிந்திரன் பூமிசை
மாவா ழகலத்து மாலமுத லானவ
ரோவா தெவரு நிறைந்துறை ந் துள்ளது
தேவா சிரிய னெனுந்திருக் காவணம். (௨)

அரந்தை தீர்க்கு மடியவர் மேனிமே
னிரந்த நீற்றொளி யானிறை தூய்மையாற்
புரந்த வஞ்செழுத் தோசை பொலிதலாற்
பரந்த வாயிரம் பாற்கடல் போல்வது. (௩)

அகில காரணர் தாள்பணி வார்கடா
மகில லோகமு மாளற் குரியரென்
றகில லோகத்து ளாரக ளடைதலி
னகில லோகமும் போல்வ ததனிடை. (௪)

அத்தர் வேண்டிமுன் னாண்டவ ரன்பினான்
மெய்த்த ழைந்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார்
கைத்தி ருத்தொண்டு செய்கடப் பாட்டினா
ரித்தி றத்தவ ரன்றியு மெண்ணிலார். (௫)

மாசி லாத மணிதிகழ் மேனிமேற்
பூசு நீறுபோ லுள்ளும் புனிதர்க
டேசி னாலெத் திசையும் விளக்கினார்
பேச வொண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார். (௬)

பூத மைந்து நிலையிற் கலங்கினு
மாதொர் பாகர் மலர்த்தாண் மறப்பிலா
ரோது காத லுறைப்பி னெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார் (௭)

கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினா
ரோடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்
கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார். (௮)

ஆரங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே
பார மீசன் பணியல தொன்றிலா
ரீர வன்பின ரியாதுங் குறைவிலார்
வீர மென்னால் விளம்புந் தகையதோ (௯)

வேண்டு மாறு விருப்புறும் வேடத்தர்
தாண்ட வப்பெரு மானனித் தொண்டர்க
ணீண்ட தொல்புக ழார்தந் நிலைமையை
யீண்டு வாழ்த்துகே னென்னறிந் தேத்துகேன். (௰)

இந்த மாதவர் கூட்டத்தை யெம்பிரா
னந்த மில்புக ழாலால சுந்தரன்
சுந்த ரத்திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ண முரைசெய்வாம். (௰௧)

திருக்கூட்டச்சிறப்பு முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௱௪௯.

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.

கங்கையு மதியும் பாம்புங் கடுக்கையு முடிமேல் வைத்த
வங்கண ரோலை காட்டி யாண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சீத மதியிரு மருங்கு மோடிச்
செங்கயல் குழைக ளாடுந் திருமுனைப் பாடி நாடு. (௧)

பெருகிய நலத்தான் மிக்க பெருந்திரு நாடு தன்னி
லருமறைச் சைவ மோங்க வருளினா லவத ரித்த
மருவிய தவத்தான் மிக்க வளம்பதி வாய்மை குன்றாத்
திருமறை யவர்க ணீடு திருநாவ லூரா மன்றே. (௨)

மாதொரு பாக னார்க்கு வழிவழி யடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்திற் றோன்றி மேம்படு சடைய னார்க்
கேதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனையிசை ஞானி யார்பாற்
றீதகன் றுலக முய்யத் திருவவ தாரஞ் செய்தார். (௩)

தம்பிரா னருளி னாலே தவத்தினான் மிக்கார் போற்று
நம்பியா ரூர ரென்றே நாமமுஞ் சாத்தி மிக்க
வைம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொனா ணரையின் மின்னத் தெருவிற்றே ருருட்டு நாளில். (௪)

நரசிங்க முனைய ரென்னு நாடுவா ழரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பாற் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்க
ளரசிளங் குமரற் கேற்ப வன்பினான் மகன்மை கொண்டார். (௫)

பெருமைசா லரசர் காதற் பிள்ளையாய்ப் பின்னுந் தங்கள்
வருமுறை மரபின் வைகி வளர்ந்துமங் கலஞ்செய் கோலத்
தருமறை முந்நூல் சாத்தி யளவிறல் கலைக ளாய்ந்து
திருமலி சிறப்பி னோங்கிச் சீர்மணப் பருவஞ் சேர்ந்தார். (௬)

தந்தையார் சடைய னார்தந் தனித்திரு மகற்குச் சைவ
வந்தணர் குலத்துத் தங்க ளரும்பெரு மரபுக் கேற்ப
வந்ததொல் சிறப்பிற் புத்தூர்ச் சடங்கவி மறையோன் றன்பாற்
செந்திரு வனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி விட்டார். (௭)

குலமுத லறிவு மிக்க கோத்திர முறையுந் தேர்ந்தார்
நலமிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மை யேற்று
மலர்தரு முகத்த னாகி மணம்புரி செயலின் வாய்மை
பலவுடன் பேசி யொத்த பண்பினா லன்பு நேர்ந்தான். (௮)

மற்றவ னிசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வள்ள றன்னைப்
பெற்றவர் தம்பாற் சென்று சொன்னபின் பெருகு சிந்தை
யுற்றதோர் மகிழ்ச்சி யெய்தி மணவினை யுவந்து சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்பக் குறித்துநா ளோலை விட்டார். (௯)

மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை யோலை யேந்தி
யங்கயற் கண்ணி னாரு மாடவர் பலரு மீண்டிக்
கொங்கலர்ச் சோலை மூதூர் குறுகினா ரெதிரே வந்து
பங்கய வதனி மாரு மைந்தரும் பணிந்து கொண்டார். (௰)

மகிழ்ச்சியான் மணமீக் கூறி மங்கல வினைக ளெல்லாம்
புகழ்ச்சியாற் பொலிந்து தோன்றப் போற்றிய தொழில ராகி
யிகழ்ச்சியொன் றானு மின்றி யேந்துபூ மாலைப்பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்த ரீண்டி நீண்முளை சாத்தி னார்கள். (௰௧)

மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதினைப் பயந்தார் செய்யத்
துணைமலர்க் கோதைத் தாமச் சுரும்பணை தோளி னானைப்
புணர்மணத் திருநாண் முன்னாட் பொருந்திய விதியி னாலே
பணைமுர சியம்ப வாழ்த்திப் பைம்பொனாண் காப்புச் சேர்த்தார். (௰௨)

மாமறை விதிவ ழாமன் மணத்துறைக் கடன்க ளாற்றித்
தூமறை மூதூர்க் கங்குன் மங்கலந் துவன்றி யார்ப்பத்
தேமரு தொடையன் மார்பன் றிருமணக் கோலங் காணக்
காமுறு மனத்தான் போலக் கதிரவ னுதயஞ் செய்தான். (௰௩)

காலைசெய் வினைகண் முற்றிக் கணிதநூற் புலவர் சொன்ன
வேலைவந் தணையு முன்னர் விதிமணக் கோலங் கொள்வா
னூலசைந் திலங்கு மார்பி னுணங்கிய கேள்வி மேலோன்
மாலையுந் தாரும் பொங்க மஞ்சன சாலை புக்கான். (௰௪)

வாசநெய் யூட்டி மிக்க மலர்விரை யடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர்ப் பருமணிப் பைம்பொற் றிண்கா
லாசனத் தணிநீ ராட்டி யரிசனஞ் சாத்தி யன்பா
லீசனுக் கினியான் மேனி யெழில்பெற விளக்கி னார்கள். (௰௫)

அகில்விரைத் தூப மேய்ந்த வணிகொள்பட் டாடை சாத்தி
முகினுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை சூழ்ந்த
துகில்கொடு குஞ்சி யீரம் புலர்த்தித்தன் றூய செங்கை
யுகிர் நுதி முறையிற் போக்கி யொளிர்நறுஞ் சிகழி யார்த்தான். (௰௬)

தூநறும் பசுங்காப் பூரச் சுண்ணத்தால் வண்ணப் போதி
லானதண் பனிநீர் கூட்டி யமைத்தசந் தனச்சே றாட்டி
மான்மதச் சாந்து தோய்ந்த மங்கலக் கலவை சாத்திப்
பான்மறை முந்நூன் மின்னப் பவித்திரஞ் சிறந்த கையான். (௰௭)

தூமலர்ப் பிணையன் மாலை துணரிணர்க் கண்ணி கோதை
தாமமென் றினைய வேறு தகுதியா லமையச் சாத்தி
மாமணி யணிந்த தூய வளரொளி யிருள்கால் சிக்கு
நாமநீள் கலன்கள் சாத்தி நன்மணக் கோலங் கொண்டான். (௰௮)

மன்னவர் திருவுந் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா ரூரர் நாதன்
றன்னடி மனத்துட் கொண்டு தகுந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டு போந்தார். (௰௯)

இயம்பல துவைப்ப வெங்கு மேத்தொலி யெடுப்ப மைந்தர்
நயந்துபல் லாண்டு போற்ற நான்மறை யொலியி னோங்க
வியந்துபார் விரும்ப வந்து விரவினர்க் கின்பஞ் செய்தே
யுயர்ந்தவா கனயா னங்கண் மிசைக்கொண்டா ருழைய ரானார். (உ0)

மங்கல கீத நாத மறையவர் குழாங்கள் சூழ்ந்து
தொங்கலும் விரையுஞ் சூழ்ந்த மைந்தருந் துவன்றிச் சூழும்
பங்கய முகையுஞ் சாய்த்துப் பணைத்தெழுந் தணியின் மிக்க
குங்கும முலையி னாரும் பரந்தெழு கொள்கைத் தாகி. (உக)

அருங்கடி யெழுந்த போழ்தி னார்த்தவெள் வளைக ளாலு
மிருங்குழை மகரத் தாலு மிலங்கொளி மணிக ளாலு
நெருங்கிய பீலிச் சோலை நீலநீர்த் தரங்கத் தாலுங்
கருங்கடல் கிளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற் பொலிந்த தன்றே. (உஉ)

நெருங்குதூ ரியங்க ளெங்கு நிரைத்தசா மரைக ளோங்கப்
பெருங்குடை மிடைந்து செல்லப் பிணங்குபூங் கொடிக ளாட
வருங்கடி மணம்வந் தெய்த வன்றுதொட் டென்று மன்பில்
வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூ ராமால். (உங)

நிறைகுடந் தூப தீப நெருங்குபா லிகைக ளேந்தி
நறைமல ரறுகு சுண்ண நறும்பொரி பலவும் வீசி
யுறைமலி கலவைச் சாந்தி னுறுபுன றெளித்து வீதி
மறையவர் மடவா ரவ்வள்ளன் மணமெதிர் கொள்ள வந்தார். (உச)

கண்களெண் ணிலாத வேண்டுங் காளையைக் காண வென்பார்
பெண்களி லுயர நோற்றாள் சடங்கவி பேதை யென்பார்
மண்களி கூர வந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோ மென்பார்
பண்களி னிறைந்த கீதம் பாடுவா ராடு வார்கள். (உரு)

ஆண்டகை யருளி னோக்கின் வெள்ளத்து ளலைந்தோ மென்பார்
தாண்டிய மாவு நம்பாற் றகுதியி னடைந்த தென்பார்
பூண்டயங் கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி யென்பா
ரீண்டிய மடவார் கூட்ட மின்னன விசைப்பச் சென்றார். (உசா)

வருமணக் கோலத் தெங்கள் வள்ளலார் தெள்ளும் வாசத்
திருமணப் பந்தர் முன்பு சென்றுவெண் சங்க மெங்கும்
பெருமழைக் குலத்தி னார்ப்பப் பரிமிசை யிழிந்து பேணு
மொருமணத் திறத்தி னங்கு நிகழ்ந்தது மொழிவே னுய்ந்தேன். (உஎ)

வேறு.

ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கணருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற வெழுந்துமிகு கீழுற வகழ்ந்து
மாலுமய னுக்குமரி யாரொருவர் வந்தார். (உஅ)

கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்படல மெனச்சூழ்
புண்ணிய நுதற்புனித நீறுபொலி வெய்தத்
தண்மதி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணரை முடித்தது விழுந்திடை சழங்க. (உகூ)

காதிலணி கண்டிகை வடிந்தகுழை தாழச்
சோதிமணி மார்பினசை நூலினொடு தோளின்
மீதுபுனை யுத்தரிய வெண்டுகி லுடங்க
வாதப மறைக்குடை யணிக்கரம் விளங்க. (௩௰)

[illegible]டிசரி கோவண வுடைப்பழைமை கூரக்
கொண்டதோர் சழங்கலுடை யாந்தழகு கொள்ள
வெண்டுகி லுடன்குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டுகழ றள்ளுநடை கொள்ள. (௩௧)

மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ
அத்தகைய மூப்பெனு மதன்படிவ மேயோ
மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைந்தமுத லேயோ
வித்தகைய வேடமென வையமுற வெய்தி. (௩௨)

வந்துதிரு மாமறை மணத்தொழி றொடங்கும்
பந்தரிடை நம்பியெதிர் பன்னுசபை முன்னின்
றிந்தமொழி கேண்மினெதிர் யாவர்களு மென்றான்
முந்தைமறை யாயிர மொழிந்ததிரு வாயான். (௩௩)

என்றுரைசெ யந்தணனை யெண்ணின்மறை யோரு
மன்றல்வினை மங்கல மடங்கலனை யானு
நன்றுமது நல்வரவு நங்கடவ மென்றே
நின்றதிவ ணீர்மொழிமி னீர்மொழிவ தென்றார். (௩௪)

பின்னுகலு காவலர் பெருந்தகையை நோக்கி
யென்னிடையு நின்னிடையு நின்றவிசை யால்யான்
முன்னுடைய தோர்பெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேள்வியினை நீமுயறி யென்றான். (௩௫)

நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிக ரில்லா
னுற்றதொர் வழக்கெனிடை நீயுடைய துண்டேன்
மற்றது முடித்தலதி யான்வதுவை செய்யேன்
முற்றவிது சொல்லுகென வெல்லைமுடி வில்லான். (௩௬)

ஆவதிது கேண்மின்மறை யோரெனடி யானிந்
நாவலநக ரூரனிது நானமொழிவ தென்றான்
றேவரையு மாலயன் முதற்றிருவின் மிக்கோர்
யாவரையும் வேறடிமை யாவுடைய வெம்மான். (௩௭)

வேறு.

என்றா னிறையோ னிதுகேட்டவ ரெம்ம ருங்கு
நின்றா ரிருந்தா ரிவனென்னினைந் தான்கொ லென்று
சென்றார் வெகுண்டார் சிரித்தார்திரு நாவ லூரா
னன்றான் மறையோன் மொழியென்றெதிர் நோக்கி நக்கான். (௩௮)

நக்கான் முகநோக் கிநடுங்கி நுடங்கி யார்க்கு
மிக்கான் மிசையுத் தரியத்துகி ருங்கி மேற்சென்
றக்கா லமுன்றந்தை தன்றந்தையா னோலை யீதா
லிக்கா ரியத்தை நீயின்று சிரித்ததென் னோடவென்ன. (௩௯)

வேறு.

மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்வே தியனை நோக்கி
நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியாற் சிரிப்பு நீங்கி
யாசிலந் தணர்கள் வேறோ ரந்தணர்க் கடிமை யாதல்
பேசவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனோ மறையோ னென்றார். (௪௰)

பித்தனு மாக பின்னும் பேயனு மாக நீயின்
றெத்தனை தீங்கு சொன்னா யாதுமற் றவற்றா னானே
னத்தனைக் கென்னை யொன்று மறிந்திலை யாகி னின்று
வித்தகம் பேச வேண்டாம பணிசெய்ய வேண்டு மென்றார். (௪௧)

கண்டதோர் வடிவா லுள்ளங் காதல்செய் துருகா நிற்குங்
கொண்டதோர் பித்த வார்த்தை கோபமு முடனே யாக்கு
முண்டொரா ளோலை யென்னு மதனுண்மை யறிவே னென்று
தொண்டனா ரோலை காட்டு கென்றனர் துணைவ னாரை. (௪௨)

ஓலைகாட் டென்று நம்பி யுரைக்கநீ யோலை காணற்
பாலையோ வவைமுன் காட்டப் பணிசெயற் பாலை யென்ற
வேலையி னாவ லூரர் வெகுண்டுமேல் விரைந்து சென்று
மாலயன் றொடரா தானை வலிந்துபின் றொடர லுற்றார். (௪௩)

ஆவணம் பறிக்கச் சென்ற வளவினி லந்த ணாளன்
காவணத் திடையே யோடக் கடிதுபின் றொடர்ந்து நம்பி
பூவணத் தவரை யுற்றா ரவரலாற் புரங்கள் செற்ற
சேவணச் சிலையி னாரை யார்தொடர்ந் தெட்ட வல்லார். (௪௪)

மறைகளா யினமுன் போற்றி மலர்ப்பதம் பற்றி நின்ற
விறைவனைத் தொடர்ந்து பற்றி யெழுதுமா ளோலை வாங்கி
யறைகழ லண்ண லாளா யந்தணர் செய்த லென்ன
முறையெனக் கீறி யிட்டார் முறையிட்டான் முடிவி லாதான். (௪௫)

அருமறை முறையிட் டின்னு மறிவதற் கரியான் பற்றி
யொருமுறை முறையோ வென்ன வுழைநின்றார் விலக்கி யிந்தப்
பெருமுறை யுலகி லில்லா நெறிகொண்டு பிணங்கு கின்ற
திருமறை முனிவ ரேநீ ரெங்குளீர் செப்பு மென்றார். (௪௬)

என்றலு நின்ற வைய ரிங்குளே னிருப்புஞ் சேய
தன்றிந்த வெண்ணெய் நல்லூ ரதுநிற்க வறத்தா றின்றி
வன்றிறல் செய்தென் கையி லாவணம் வலிய வாங்கி
நின்றிவன் கிழித்துத் தானே நிரப்பினா னடிமை யென்றான். (௪௭)

குழைமறை காதி னானைக் கோதிலா ரூரர் நோக்கிப்
பழையமன் றாடி போலு மிவனென்று பண்பின் மிக்க
விழைவுறு மனமும் பொங்க வெண்ணெய்நல் லூரா யேலுன்
பிழைநெறி வழக்கை யாங்கே பேசநீ போதா யென்றார். (௪௮)

வேதிய னதனைக் கேட்டு வெண்ணெய்நல் லூரி லேநீ
போதினு நன்று மற்றப் புனிதநான் மறையோர் முன்ன
ராதியின் மூல வோலை காட்டிநீ யடிமை யாதல்
சாதிப்ப னென்று முன்னே தண்டுமுன் றூங்கிச் சென்றான். (௪௯)

செல்லுநான் மறையோன் றன்பின் றிருமணக் கோலஞ் சேர்ந்த
வல்லிரும் பணையு மாயோல் வன்னரும் வழுது மென்று
னெல்லையில் சுற்றத் தாரு மிதுவென்னா மென்று செல்ல
நல்லவந் தணர்கள் வாழும் வெண்ணெய்நல் லூரை நண்ணி. (௬௰)

வேதியா ரகரின் மிக்கார் விளங்குபே ரவைமுன் சென்று
நாதநான் மறையோன் சொல்லு நாவலூ ராரூ ரன்றனை
காதலென் னடியா னென்னக் காட்டிய வோலை கீறி
மூதறி வீர்முன் போந்தா னிதுமற்றென் முறைப்பா டென்றான். (௬௧)

அந்தண ரவையின் மிக்கார் மறையவ ரடிமை யாத
லிந்தமா நிலத்தி லில்லை யென்சொன்ன யையா வென்றார்
வந்தவா றிசைவே யன்றோ வழக்கிவன் கிழித்த வோலை
தந்தைதன் றந்தை நேர்ந்த தென்றனன் றனியாய் நின்றான். (௬௨)

இசைவினு லெழுது மோலை காட்டினு னாகி லின்று
விசையினால் வலிய வாங்கிக் கிழிப்பது வெறறி யாமோ
தசையெலா மொடுங்க மூத்தான வழக்கினைச் சாரச் சொன்னு
னசைவிலா ரூர னெண்ண மெனவென்றா ரவையின் மிக்கார். (௬௩)

அனைத்துநா லுணர்ந்தீ ராதி சைவனென் றறிவீ ரென்னைத்
தனக்குவே றடிமை யென்றிவ் வந்தணன் சாதித் தானேன்
மனத்தினு லுணாதற் கெட்டா மாயையென் சொல்லு கேன்யா
னெனக்கிது தெளிய வொண்ணு தென்றன னெண்ண மிக்கான். (௬௪)

அவ்வுரை யவையின் முன்பு நம்பியா ரூரர் சொல்லச்
செவ்விய மறையோர் நின்ற திருமறை முனியை நோக்கி
யிவ்வுல கின்க ணீயின் றிவரையுன் னடிமை யென்ற
வெவ்வுரை யெம்முன் பேற்ற வேண்டுமென் றுரைத்து மீண்டும். (௬௫)

ஆட்சியி லாவ ணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள்
காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே
மூட்சியிற் கிழித்த வோலை படியோலை மூலவோலை
மாட்சியிற் காட்ட வைத்தே னென்றனன் மாயை வல்லான். (௬௬)

வல்லையேற் காட்டிங் கென்ன மறையவன் வலிசெய் யாமற்
சொல்லநீர் வல்லீராகிற் காட்டுவே னென்று சொல்லச்
செல்வநான் மறையோர் நாங்க டங்குறை வொட்டோ மென்று
ரல்லதீர்த் தாள நின்றா ராவணங் கொண்டு சென்றார். (௬௭)

இருண்மறை மிடற்றோன் கையி லோலைகண் டவையோ ரேவ.
வருள்பெறு கரணத் தானு மாவணந் தொழுது வாங்கிச்
சுருள்பெறு மடியை நீக்கி விரித்தனன் றொன்மை நோக்கித்
தெருள்பெறு சபையோர் கேட்ப வாசகஞ் செப்பு கின்றான். (௬௮)

அருமறை நாவ லாதி சைவனா ரூரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூரப் பித்தனுக் கியானு மென்பால்
வருமுறை மரபு ளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
யிருமையா லெழுதி நேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெ ழுத்து. (௬௯)

வாசகங் கேட்ட பின்னர் மற்றுமே லெழுத்திட் டார்க
ளாசிலா வெழுத்தை நோக்கி யொப்புமொக்கு மென்ற பின்னர்
மாசிலா மறையோ ராயா மற்றுங்கள் பேச ணூர்த்
தேசுடை யெழுத்தே யாகிற் றெரியப்பார்த் தறிமி னென்றார். (௬௰)

அந்தணர் கூற வின்னு மாளோலை யிவனே காண்பான்
றந்தைதன் றந்தை தான்வே றெழுதுகைச் சாத்துண் டாகி
லிந்தவா வணத்தி னோடு மெழுத்துநீ ரொப்பு நோக்கி
வந்தது மொழிமி னென்றான் வலியவாட் கொள்ளும் வள்ளல். (௬௧)

திரண்டமா மறையோர் தாமுந் திருநாவ லூரர் கோமு
மருண்டது தெளிய மற்ற மறையவ னெழுத்தா லோலை
யரண்டரு காப்பில் வேறொன் றழைத்துட னொப்பு நோக்கி
யிரண்டுமொத் திருந்த தென்னே யினிச்செய லில்லை யென்றார். (௬௨)

நான்மறை முனிவ னார்க்கு நம்பியா ரூரர் தோற்றீர்
பான்மையி னேவல் செய்தல் கடனென்று பண்பின் மிக்க
மேன்மையோர் விளம்ப நம்பி விதிமுறை யிதுவே யாகில்
யானிதற் கிசையே னென்ன விசையுமோ வென்று நின்றார். (௬௩)

திருமிகு மறையோர் நின்ற செழுமறை முனியை நோக்கி
யருமுனி நீமுன் காட்டு மாவண மதனி லெங்கள்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசிய துனக்கிவ் வூரில்
வருமுறை மனையு நீடு வாழ்க்கையுங் காட்டு கென்றார். (௬௪)

பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவ ரென்னை
யொருவரு மறியீ ராகிற் போதுமென் றுரைத்துச் சூழ்ந்த
பெருமறை யவருந் தாமு நம்பியும் பின்பு செல்லத்
திருவருட் டுறையே புக்கார் கண்டிலர் திகைத்து நின்றார். (௬௫)

எம்பிரான் கோயி னண்ண விலங்குநூன் மார்ப னெங்க
ணம்பர்தங் கோயில் புக்க தென்கொலோ வென்று நம்பி
தம்பெரு விருப்பி னோடு தனிதொடர்ந் தழைப்ப மாதோ
டும்பரின் விடைமேற் றோன்றி யவர்தமக் குணர்த்த லுற்றார். (௬௬)

முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன் முன்னிய வேட்கை கூறப்
பின்புநம் மேவ லாலே பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத் தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னா நாந்தடுத் தாண்டோ மென்றார். (௬௭)

என்றெழு மோசை கேளா வீன்றவான் கனைப்புக் கேட்ட
கன்றுபோற் கதறி நம்பி கரசர ணாதி யங்கந்
துன்றிய புளக மாகத் தொழுதகை தலைமே லாக
மன்றுளீர் செயலோ வந்து வலியவாட் கொண்ட தென்றார். (௬௮)

எண்ணிய வோசை யைந்தும் விசும்பிடை நிறைய வெங்கும்
விண்ணவர் பொழிபூ மாரி மேதினி நிறைந்து விம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சி பொங்க மறைகளு முழங்கி யார்ப்ப
வண்ணலை யோலை காட்டி யாண்டவ ரருளிச் செய்வார். (௬௯)

மற்றுநீ வன்மை பேசி வன்றொண்ட னென்னு நாமம்
பெற்றனை நமக்கு மன்பிற பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
வற்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மண்மே னம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும்வாயார். (எ௰)

தேடிய வயனு மாலுந் தெளிவுறா வைந்தெ ழுத்தும்
பாடிய பொருளா யுள்ளான் பாடுவாய் நம்மை யென்ன
நாடிய மனத்த ராகி நம்பியா ரூரா மன்று
ளாடிய செய்ய தாளை யஞ்சலி கூப்பி நின்று. (எக)

வேதிய னாகி யென்னை வழக்கினால் வெல்ல வந்த
வூதிய மறியா தேனுக் குணர்வுதந் துய்யக் கொண்ட
கோதிலா வமுதே யின்றுன் குணப்பெருங் கடலை நாயேன்
யாதினை யறிந்தென் சொல்லிப் பாடுகே னென்மொ ழிந்தார். (எஉ)

அன்பனை யருளி னோக்கி யங்கண ரருளிச் செய்வார்
முன்பெனைப் பித்த னென்றே மொழிந்தனை யாத லாலே
யென்பெயர் பித்த னென்றே பாடுவா யென்றார் நின்ற
வன்பெருந் தொண்ட ராண்ட வள்ளலைப் பாட லுற்றார். (எங)

வேறு.

கொத்தார்மலர்க் குழலாளொரு கூறாயடி யவர்பால்
மெய்த்தாயினு மினியானையவ் வியனாவலர் பெருமான்
பித்தாபிறை சூடியெனப் பெரிதாந்திருப் பதிக
மித்தாரணி முதலாமுல கெல்லாமுய வெடுத்தார். (எச)

முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழியிந்தள முதலிற்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங்கிழ மையினா
னிறைபாணியி லிசைகொள் புணர் நீடும்புகழ் வகையா
லிறையான்மகி ழிசைபாடின னெல்லாநிக ரில்லான். (எரு)

சொல்லார்தமி ழிசைபாடிய தொண்டன்றனை யின்னும்
பல்லாறுல கினினம்புகழ் பாடென்றுறு பரிவி
னல்லார்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறைமேவிய நம்ப
னெல்லாவுல குய்யப்புர மெய்தானருள் செய்தான். (எசு)

அயலோர்தவ முயல்வார்பிற ரன்றேமண மழியுஞ்
செயலானிகழ் புத்தூர்வரு சிவவேதியன் மகளு
முயர்நாவலர் தனிநாதனை யொழியாதுணர் வழியிற்
பெயராதுயர் சிவலோகமு மெளிதாம்வகை பெற்றாள். (எஎ)

வேறு.

காவலர்கோ னாரூரன் றனைவெண்ணெய் நல்லூரின்
மேவுமருட் டுறையமர்ந்த வேதியராட் கொண்டதற்பின்
பூவலருந் தடம்பொய்கைத் திருநாவ லூர்புகுந்து
தேவர்பிரான் றனைப்பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார். (எஅ)

சிவனுறையுந் திருத்துறையூர் சென்றணைந்து தீவினையா
லவநெறியிற் செல்லாமே தடுத்தாண்டா யடியேற்குத்
தவநெறிதந் தருளென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவநெறிக்கு விலக்காகுந் திருப்பதிகம் பாடினார். (எகூ)

புலனொன்றும் படிதவத்திற் புரிந்தநெறி கொடுத்தருள
வலர்கொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூ ரமர்ந்தருளு
நிலவுந்தண் புனலுமொளிர் நீள்சடையோன் திருப்பாத
மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார் வன்றொண்டர். (௮௰)

திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமா னமர்ந்தருளும்
பொருத்தமா மிடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப் பொற்புலியூர்
நிருத்தனார் திருக்கூத்துத் தொழுவதற்கு நினைவுற்று
வருத்தமிகு காதலினல் வழிக்கொள்வான் மனங்கொண்டார். (௮௧)

மலைவளர்சந் தகில்பீலி மலர்பரப்பி மணிகொழிக்கு
மலைதருதண் புனற்பெண்ணை யாறுகடந் தேறியபி
னிலகுபசும் புரவிநெடுந் தேரிரவி மேல்கடலிற்
செலவணையும் பொழுதணையத் திருவதிகைப் புறத்தணைந்தார். (௮௨)

உடையவர சுலகேத்து முழவாரப் படையாளி
விடையவர்க்குக் கைத்தொண்டு விரும்புபெரும் பதியைமிதித்
தடையுமதற் கஞ்சுவனென் றந்நகரிற் புகுதாதே
மடைவளர்தண் புறம்பணையிற் சித்தவட மடம்புகுந்தார். (௮௩)

வரிவளர்பூஞ் சோலைசூழ் மடத்தின்கண் வன்றொண்டர்
விரிதிரைநீர்க் கெடிலவட வீரட்டா னத்திறைதாள்
புரிவுடைய மனத்தினராய்ப் புடையெங்கு மிடைகின்ற
பரிசனமுந் துயில்கொள்ளப் பள்ளியமர்ந் தருளினார். (௮௪)

அதுகண்டு வீரட்டத் தமர்ந்தருளு மங்கணரு
முதுவடிவின் மறையவராய் முன்னொருவ ரறியாமே
பொதுமடத்தி னுட்புகுந்து பூந்தாரான் திருமுடிமேற்
பதுமமலர்த் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொள்வார் போற்பயின்றார். (௮௫)

அந்நிலையா ரூரனுணர்ந் தருமறையோ யுன்னடியென்
சென்னியில்வைத் தனையென்னத் திசையறியா வகைசெய்த
தென்னுடைய மூப்புக்கா ணென்றருள வதற்கிசைந்து
தன்முடியப் பாலவைத்தே துயிலமர்ந்தான் றமிழ்நாதன். (௮௬)

அங்குமவன் திருமுடிமேல் மீண்டுமவர் தாணீட்டச்
செங்கயல்பாய் தடம்புடைசூழ் திருநாவ லூராளி
யிங்கெனைப் பலகாலு மிதித்தனீ யாரென்னக்
கங்கைசடைக் கரந்தபிரா னறிந்திலையோ வெனக்கரந்தான் (௮௭)

செம்மாந்திங் கியானறியா தென்செய்தே னெனத்தெளிந்து
தம்மானை யறியாத சாதியா ருளரோவென்
றம்மானைத் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமர்ந்த
கைம்மாவி னுரியானைக் கழல்பணிந்து பாடினார். (௮௮)

பொன்றிரளு மணித்திரளும் பொருகரிவெண் கோடுகளு
மின்றிரண்ட வெண்முத்தும் விரைமலரு நறுங்குறடும்
வன்றிரைக ளாற்கொணர்ந்து திருவதிகை வழிபடலாற்
றென்றிசையிற் கங்கையெனுந் திருக்கெடிலந் திளைத்தாடி. (௮௯)

அங்கணரை யடிபோற்றி யங்ககன்று மற்றந்தப்
பொங்குநதித் தென்கரைபோய்ப் போர்வலித்தோள் மாவலிதன்
மங்கலவேள் வியிற்பண்டு வாமனனாய் மண்ணிரந்த
செங்கணவன் வழிபட்ட திருமாணி குழியணைந்தார். (க௰)

பரம்பொருளைப் பணிந்துதாள் பரவிப்போய்ப் பணிந்தவர்க்கு
வரந்தருவான் றினைநகரை வணங்கினர்வண் டமிழ்பாடி
நரம்புடையா ழொலிமுழவி னாதவொலி வேதவொலி
யரம்பையர்தங் கீதவொலி யறாத்தில்லை மருங்கணைந்தார். (கக)

வேறு

தேமலங்கலணி மாமணி மார்பிற் செம்மலங்கயல்கள் செங்கமலத்தண்
பூமலங்கவெதிர் பாய்வன மாடே புள்ளலம்புதிரை வெள்ளருவித்
தாமலங்குகட மயனைசூழுந் தன்மருங்குதொழு வார்கட முன்மை
மாமலங்களற வீடருடில்லை மல்லலம்பதியி னெல்லை வணங்கி. (கஉ)

நாகசூதவகு ளஞ்சர ளஞ்சூழ் நாளிகேரமில வங்க நரந்தம்
பூகஞாழல்குளிர் வாழை மதூகம் பொதுளுமஞ்சிபல வெங்கு நெருங்கி
மேகசாலமலி சோலைக ளாகி மீதுகோகில மிடைந்து மிழற்றப்
போகபூமியினு மிக்கு விளங்கும் பூம்புறம்பணை கடந்து புகுந்தார். (கங)

வன்னி கொன்றைவழை சண்பக மாரம் மலர்ப்பலாசொடு செருந்திமந் தாரங்
கன்னி காரங்குர வங்கமழ் புன்னை கற்பு பாடலிகள் கூவிள மோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவல் துதைந்த நந்திகர வீர மிடைந்த
பன்மலர்ப்புனித நந்த வனங்கள் பணிந்து சென்றனர் மணங்கமழ் தாரார்.

இடமருங்குதனி நாயகி காண வேழ்பெரும்புவன முய்ய வெடுத்து, நடம் விள்றருள் சிலம்பொலி போற்று நான்மறைப்பதியை நாளும் வணங்க, கடல்வலங்கொள்வது போற்புடை சூழுங் காட்சிபே ரிதிகு சேடசெல்வோங்குந், தடமருங்குவளர் மஞ்சிவ ரிஞ்சித் தண்கிடங்கையெதிர் கண்டுமகிழ்ந்தார்.

மன்றுளாடுமது வின்னசை யாலே மறைச்சுரும்பறை புறத்தின் மருங்கே, குன்றுபோலுமணி மாமதில் சூழுங் குண்டகழ்க்கமல வண்டலர் கைதைத், துன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித் தூயநீறுபுனை தொண்டர்க ளென்னச், சென்று சென்றுமுரல் கின்றன கண்டு சிந்தையன்பொடு திளைத்தெதிர் சென்றார்.

பாரவிளங்கவளர் நான்மறை நாதம் பயின்ற பண்புமிகு வெண்கொடி யாடுஞ், சீர்விளங்குமணி நாவொலி யாலுந் திசைக ளொன்றெதிர் புறப்பட லாலுந், தார்விளங்குவரை மார்பி னயன்போற் சதுர்முகங்கொள வாயினிலை, பார்விளங்குதிரு வாயில்க ளொன்றி னுத்தரத்திசையின் வாயின்முன்னெய்தி.

வேறு

அன்பின் வந்தெதிர் கொண்டசீ ரடியா ரவர்க ளோநம்பி யாரூரர் தாமோ, முன்பிறைஞ்சின ரியாவரென் றறியா முறைமையாலெதிர் வணங்கி மகிழ்ந்து, பின்பு கும்பிடு மெழுப்பி னிறைந்து பெருகு நாவன்க ராப்பெரு மானும், பொன்பிறங்குமணி மாளிகை நீடும் பொருவிறந்ததிரு வீதி புகுந்தார். (கஅ)

அங்கண் மாமறை முழங்கு மருங்கே யாடரம்பைய ரரங்கு முழங்கு, மங்குல் வானின்மிசை யைந்து முழங்கும் வாசமாலைகளின் வண்டு முழங்கும், பொங்கு மன்பருவி கண்பொழி தொண்டர் போற்றிசைக்குமொலி யெங்கு முழங்குந், திங்கடங்குசடை கங்கை முழங்குந் தேவதேவர்புரி யுந்திரு வீதி.

போக நீடுநிதி மன்னவன் மன்னும் புரங்க ளொப்பன வரம்பில வோங்கி, மாக முன்பருகு கின்றன போலு மாளி கைக்குல மிடைந்த பதாகை, யோக சிந்தைமறை யோர்கள் வளர்க்கு மோம தூமமுயர் வானி லடுப்ப, மேக பந்திகளின் மீதிடை யெங்கு மின்னு டங்குவன வென்ன விளங்கும். (௯௰)

ஆடு தோகைபுடை நாசிக டோறு மரணி தந்தசுட ராகுதி தோறு
மாடு தாமமணி வாயில்க டோறு மங்க லக்கலசம் வேதிகை தோறுஞ்
சேடு கொண்டவொளி தேர்நிரை தோறுந் தெற்றி லன்னமலி சாலைக டோறு
நீடு தண்புனல்கள் பந்தர்க டோறு நிறைந்த தேவர்கணம் வீதிகள் தோறும். (௯௧)

எண்ணில்பேருலகனைத்தினுமுள்ள வெல்லையில்லமழகு சொல்லியவெல்லா
மண்ணில் விப்பதியில் வந்தன வென்ன மங்க லம்பொலி வளத்தன வாகிப்
புண்ணியப்புனித வன்பர்கண் முன்பு புகழ்ந்து பாடலுறு பொற்பின் விளங்கு
மண்ண லாடுதிரு வம்பலஞ் சூழ்ந்த வம்பொன் வீதியினை நம்பி வணங்கி.

மால யன்சத மகன்பெருந் தேவர் மற்று முள்ளவர்கண் முற்று நெருங்கிச், சீல மாமுனிவர் சென்றுபின் றுன்னித் திருப்பிரம்பினடி கொண்டு திளைத்துக், கால நோக்குதல் பார்த்தய னிற்பக் காத லன்பர்கண நாதர் புகும்பொற், கோல நீடுதிரு வாயி லிறைஞ்சிக் குவித்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார்.

வேறு

பெருமதில் சிறந்த செம்பொன்மா ளிகைமின் பிறங்குபே ரம்பல மேரு, வருமுறை வலங்கொண் டிறைஞ்சிய பின்னர் வணங்கிய மகிழ்வொடும் புகுந்தார், அருமறை முதலி னடுவினி றகத்தி லணைபாதஞ் சிந்தையி லலர்ந்த, திருவள ரொளிசூழ் திருச்சிற் றம்பலமுன் றிருவணுக் கன்றிரு வாயில். (௯௪)

வையகம் பொலிய மறைச்சிலம் பார்ப்ப மன்றுளே மாலயன் றேட, வையா தாம வெளியே யாடுகின் றானை யஞ்சலி மலர்த்திமுன் போற்றுங், கைகளோ திளைத்த கண்களோ வந்தக் கரணமோ கலந்தவன் புந்தச், செய்தவப் பெரியோன் சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான் றிருக்களிற் றுப்படி மருங்கு. (௯௫)

ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள வளப்பருங் கரணங்க ணான்குஞ், சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்துசாத் துவிகமே யாக, விந்துவாழ் சடையா னாடுமா னந்த வெல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின், வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார். (௯௬)

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியா யுன்றன் றிருநடங் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே யெனக்கு வாலிதா மின்பமா மென்று
கண்ணிலா னந்த வருவிநீர் சொரியக் கைம்மல ருச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினா னீடி யறிவரும் பதிகம் பாடினார் பரவினார் பணிந்தார். (௯௭)

தடுத்துமுன் னாண்ட தொண்டனார் முன்பு தனிப்பெருந் தாண்டவம் புரிய, வெடுத்தசே வடியா ரருளினா லப்போ தெறிபுனன் மறிதிரைப் பொன்னி, மடுத்தநீள் வண்ணப் பண்ணையா ரூரில் வருகநம் பாலென வானி, லடுத்தபோ தினில்வந் தெழுந்ததோர் நாதங் கேட்டலு மதுவுணர்ந் தெழுந்தார். (௯௮)

ஆடினா ரவர்பே ரருளினா னிகழ்ந்த வப்பணி சென்னிமேற் கொண்டு, சூடுதங் கரங்க ளஞ்சலி கொண்டு தொழுந்தொறும் புறவிடை கொண்டு, மாடுபே ரொளியின் வளருமம் பலத்தை வலங்கொண்டு வணங்கினர் போந்து, நீடுவா னணிய வுயர்ந்தபொன் வரைபோ னிலையெழு கோபுரங் கடந்து. ௯௯

நின்றுகோ புரத்தை நிலமுறப் பணிந்து நெடுந்திரு வீதியை வணங்கி, மன்றலார் செல்வ மறுகினூ டேகி மன்னிய திருப்பதி யதனிற், றென்றிசை வாயில் கடந்துமுன் போந்து சேட்படு திருவெல்லை யிறைஞ்சிக், கொன்றைவார் சடையா னருளையே நினைவார் கொள்ளிடத் திருநதி கடந்தார். (௱௰)

வேறு

புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நூ லணிமார்ப
ரறம்பயந்தா டிருமுலைப்பா லமுதுண்டு வளர்ந்தவர்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதென முற்றுலகிற்
சிறந்தபுகழ்க் கழுமலமாந் திருப்பதியைச் சென்றணைந்தார். (௱௰௧)

பிள்ளையார் திருவவதா ரஞ்செய்த பெரும்புகலி
யுள்ளுநான் மிதியேனென் றூரெல்லைப் புறம்வணங்கி
வள்ளலார் வலமாக வரும்பொழுதின் மங்கையிடங்
கொள்ளுமால் விடையானு மெதிர்காட்சி கொடுத்தருள. (௱௰௨)

மண்டியபே ரன்பினால் வன்றொண்ட ரின்றிறைஞ்சித்
தெண்டிரைவே லையின்மிதந்த திருத்தோணி புரத்தாரைக்
கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்த படியென்று
பண்டருமின் னிசைபயின்ற திருப்பதிகம் பாடினார் (௱௰௩)

இருக்கோல மிடும்பெருமா னெதிர்நின்று மெழுந்தருள
வெருக்கோளுற் றதுநீங்க வாரூர்மேற் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதஞ் சூழ்புறவப் பெரும்பதியை வணங்கிப்போய்த்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழ்மா லைகள்பாடி (௱௰௪)

தேனார்க்கு மலர்ச்சோலைத் திருப்புன்கூர் நம்பர்பா
லானாப்பே ரன்புமிக வடியடைந்து தமிழ்பாடி
மானார்க்குங் கரதலத்தார் மகிழ்ந்தவிடம் பலவணங்கிக்
கானார்க்கு மலர்த்தடஞ்சூழ் காவிரியின் கரையணைந்தார் (௱௰௫)

வம்புலா மலரலைய மணிகொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொன்வார் கரைப்பொன்னிப் பயிறீர்த்தம் படிந்தாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணங்கித் தாவில்சீ
ரம்பர்மா காளத்தி னமர்ந்தபிரா னடிபணிந்தார் (௱௰௬)

மின்னார்செஞ் சடையண்ணல் விரும்புதிருப் புகலூரை
முன்னாகப் பணிந்தேத்தி முதல்வனா ரருணினைந்து
பொன்னாரு முத்தரியம் புரிமுந்நூ லணிமார்பர்
தென்னாவ லூராளி திருவாரூர் சென்றணைந்தார் (௱௰௭)

தேராரு நெடுவீதித் திருவாரூர் வாழ்வார்க்கு
காராத காதலினம் மாரூர னாமழைக்க
வாராநின் றானவனை மகிழ்ந்தெதிர்கொள் வீரென்று
நீராருஞ் சடைமுடிமே னிலவணிந்தா ரருள்செய்தார் (௱௰௮)

தம்பிரா னருள்செய்யத் திருத்தொண்ட ரதுசாற்றி
யெம்பிரா னாரருளா லிருந்தபரி சிதுவானா
னம்பிரா னாராவா ரவரன்றே யெனுநலத்தா
லும்பர்நா டிழிந்ததென வெதிர்கொள்ள வுடனெழுந்தார். (௱௰௯)

மாளிகைகண் மண்டபங்கண் மருங்குபெருங் கொடிநெருங்கத்
தாளின்நெடுந் தோரணமுந் தழைக்கமுகுங் குழைத்தொடையு
நீளிலைய கதலிகளு நிறைந்தபசும் பொற்கும்பு
மொளிநெடு மணிவிளக்கு முயர்வாயி றொறுநிரைத்தார். (௱௨௰)

சோதிமணி வேதிகைகள் தூநறுஞ்சாந் தணிநீவிக்
கோதில்பொரி பொற்சுண்ணங் குளிர்தரள மணிபரப்பித்
தாதவிழ்பூந் தொடைமாலைத் தண்பந்தர் களுஞ்சமைத்து
வீதிகளுங் கொடியாடை விரைப்பனிநீர் மிசைவிட்டார் (௱௨௧)

மங்கலகீ தம்பாட மழைநிகர்தூ ரியமுழங்கச்
செங்கயற்கண் முற்றிழையார் தெற்றிதொறு நடம்பயில
நங்களபிரான் றிருவாரூர் நகர்வாழ்வார் நம்பியைமுன்
பொங்கெயினீ டிருவாயிற் புறமுறவந் தெதிர்கொண்டார். (௱௨௨)

வேறு.

வந்தெதிர் கொண்டு வணங்குவார்முன் வன்றொண்ட ரஞ்சலி கூப்பிவந்து
சிந்தை களிப்புற வீதியூடு செல்வார் திருத்தொண்டர் தம்மைநோக்கி
யெந்தை யிருப்பது மாரூரவ ரெம்மையு மாளவரோ கேளீரென்னுஞ்
சந்த விசைப்பதி கங்கள்பாடித் தம்பெரு மான்றிரு வாயில்சார்ந்தார். (௱௨௩)

வானுற நீடிரு வாயினோக்கி மண்ணுற வைந்துறுப் பால்வணங்கித்
தேனிறை கற்பக வாசமாலைத் தேவா சிரியன் றொழுதிறைஞ்சி
யூனு முயிரு முருகவன்பா லுச்சிகு வித்தசெங் கைகளோடுந்
தூநறுங் கொன்றையன் மூலட்டானஞ் சூழ்திரு மாளிகை வாயில் புக்கார்.

புற்றிடங் கொண்ட புராதனனைப் பூங்கோயின் மேய பிரானையார்க்கும்
பற்றிட மாய பரம்பொருளைப் பார்ப்பதி பாகனைப் பங்கயத்தா
ளர்ச்சனை செய்ய வருள்புரிந்த வண்ணலை மண்மிசை வீழ்ந்திறைஞ்சி
நற்றமிழ்நாவலர்கோனுடம்பானன்மையிற் றன்மையைமெய்ம்மைபெற்றான்.

அன்பு பெருக வுருகியுள்ள மலையவட் டாங்கபஞ் சாங்கமாக
முன்பு முறைமையி னால்வணங்கி முடிவிலாக் காதன் முதிரவோங்கி
நன்புல னாகிய வைந்துமொன்றி நாயகன் சேவடி யெய்தப்பெற்ற
வின்பவெள் ளத்திடை மூழ்கிநின்றே யின்னிசை வண்டமிழ் மாலைபாட.

வாழிய மாமறைப் புற்றிடங்கொண் மன்னவ னாரரு ளாலோர்வாக்குத்
தோழமை யாக வுனக்குநம்மைத் தந்தன நாமுன்பு தொண்டுகொண்ட
வேள்வியி லன்றுநீ கொண்டகோல மென்றும் புனைந்துநின் வேட்கைதீர
வாழிமண் மேல்விளை யாடுவாயென் றாரூரர் கேட்க வெழுந்ததன்றே (௱௨௭)

கேட்க விரும்பிவன் றொண்டரொன்றுங் கேடிலா தானை யிறைஞ்சிநின்றே
யாட்கொள வந்த மறையவனே யாரூ ரமர்ந்த வருமணியே
வாட்கயல் கொண்டகண் மங்கைபங்கா மற்றுன் பெரிய கருணையன்றே
நாட்கம லப்பதந் தந்தின்று நாயினேனைப் பொருளாகவென்றார். (௱௨௮)

என்று பலமுறை யால்வணங்கி யெய்திய வுள்ளக் களிப்பினோடும்
வென்றி யடல்விடை போன்றுவந்த வீதி விடங்கப் பெருமான்முன்பு
சென்று தொழுது துதித்துவாழ்ந்து திருமாளி கைவலஞ் செய்துபோந்தா
ரன்று முதலடி யார்களெல்லாந் தம்பிரான் றோழரென் றேயறைந்தார். (௱௨௯)

மைவளர் கண்ட ரருளினாலே வண்டமிழ் நாவலர் தம்பெருமான்
சைவ விடங்கி னணிபுனைந்து சாந்தமு மாலையுந் தாருமாகி
மெய்வளர் கோலமெல் லாம்பொலிய மிக்க விழுத்தவ வேந்தரென்னத்
தெய்வ மணிப்புற்று ளாரைப்பாடித் திளைத்து மகிழ்வொடுஞ் செல்லாநின்றார்.

வேறு.

இதற்குமு னெல்லை யில்லாத் திருநக ரிதனுள் வந்து
முதற்பெருங் கயிலை யாதி முதல்வர்தம் பங்கி னாட்குப்
பொதுக்கடிந் துரிமை செய்யும் பூங்குழற் சேடி மாரிற்
கதிர்த்தபூ ணேந்து கொங்கைக் கமலினி யவத ரித்தாள். (௱௫௧)

கதிர்மணி பிறந்த தென்ன வுருத்திர கணிகை மாராம்
பதியிலார் குலத்திற் றோன்றிப் பரவையா ரென்று நாமம்
விதியுளி விளக்கத் தாலே மேதகு சான்றோ ராற்ற
மதியணி புனித னன்னாண் மங்கல வணியாற் சாத்தி (௱௫௨)

பரவினர் காப்புப் போற்றிப் பயில்பெருஞ் சுற்றந் திங்கள்
விரவிய பருவந் தோறும் விழாவணி யெடுப்ப மிக்கோர்
வரமலர் மங்கை யிங்கு வந்தன ளென்று சிந்தை
தரவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தளர்நடைப் பருவஞ் சேர்ந்தார் (௱௫௩)

மானிளம் பிணையோ தெய்வ வளரிள முகையோ வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத் திரையிளம் பவள வல்லிக்
கானிளங் கொடியோ திங்கட் கதிரிளங் கொழுந்தோ காமன்
றனிளம் பருவங் கற்குந் தனியிளந் தனுவோ வென்ன (௱௫௪)

நாடுமின் பொற்பு வாய்ப்ப நாளுநாள் வளர்ந்து பொங்க
வாடுமென் கழங்கும் பந்து மம்மனை யூச லின்ன
பாடுமின் னிசையுந் தங்கள் பணிமலை வல்லி பாதங்
கூடுமன் புருகப் பாடுங் கொள்கையோர் குறிப்புத் தோன்ற (௱௫௫)

பிள்ளைமைப் பருவ மீதாம் பேதைமைப் பருவ நீங்கி
யள்ளுறக் கமைந்த பொற்பா லங்கனமெய்த் தனங்க ளீட்டங்
கொள்ளமிக் குயர்வபோன்று கொங்கைகோங் கரும்பை வீழ்ப்ப
வுள்ளமெய்த் தன்மை முன்னே யுண்மையுந் தோன்ற வுய்ப்பார் (௱௫௬)

பாங்கியர் மருங்கு சூழப் படரொளி மறுகு சூழ்ந்த
தேங்கமழ் குழலின் வாசந் திசையெலாஞ் சென்று சூழ
வோங்குபூங் கோயி லுள்ளா ரொருவரை யன்பி னோடும்
பூங்கழல் வணங்க வென்றும் போதுவா ரொருநாட் போந்தார். (௱௫௭)

அணிசிலம் படிகள் பாரவென் றடிப்படுத் தனமென் றார்ப்ப
மணிகிளர் காஞ்சி யல்குல் வரியர வுலகை வென்ற
துணிவுகொண் டார்ப்ப மஞ்சு சுரிகுழற் கழிய வின்னும்
பணியுமென் றினவண் டார்ப்பப் பரவையார் போதும் போதில். (௱௫௮)

புற்றிடம் விரும்பி னாரைப் போற்றினர் தொழுது செல்வார்
சுற்றிய பரிச னங்கள் சூழ்வா ருடைய நம்பி
நற்பெரும் பான்மை கூட்ட நகைபொதி யிலங்கு செவ்வாய்
விற்புரை நுதலின் வேற்கண் விளங்கிழை யவரைக் கண்டார். (௱௫௯)

வே று.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
வற்புதமோ சிவனருளோ வறியேனென் றதிசயித்தார். (௱௪௰)

ஓவியநான் முகனெழுத வொண்ணாமை யுள்ளத்தான்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனாகி முன்னின்ற தெனநினைந்து
நாவலர்கா வலர்நின்றார் நடுநின்றார் படைமதனார் (௱௪௧)

தண்டரள மணித்தோடுந் தகைத்தோடுங் கடைபிறழுங்
கெண்டைநெடுங் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்பூ ணுரவோனை
யண்டர்பிரான் றிருவருளா லயலறியா மனம்விரும்பப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டார். (௱௪௨)

கண்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமேனி கதிர்விரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியா னெதிர்நோக்கு மெல்லியலுக்
கெண்கொள்ளாக் காதலின்முன் பெய்தாத தொருவேட்கை
மண்கொள்ளா நாணமடமச் சம்பயிர்ப்பை வலிந்தெழலும். (௱௪௩)

முன்னேவந் தெதிர்தோன்று முருகனோ பெருகொளியாற்
றன்னேரின் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணன் மெய்யருள்பெற் றுடையானோ
வென்னேயென் மனந்திரித்த விவன்யாரோ வெனநினைந்தாள் (௱௪௪)

அண்ணலவன் றன்மருங்கே யளவிறந்த காதலினா
லுண்ணிறையுங் குணநான்கு மொருபுடைசாய்ந் தனவெனினும்
வண்ணமலர்க் கருங்கூந்தன் மடக்கொடியை வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழுமன்பே கைக்கொண்டு செலவுய்ப்ப. (௱௪௫)

பாங்கோடிச் சிலைவளைத்துப் படையநங்கன் விடுபாணந்
தாங்கோலி யெம்மருங்குந் தடைசெய்ய மடவரலுந்
தேங்கோதை மலர்க்குழன்மேற் சிறைவண்டு கலந்தார்ப்பப்
பூங்கோயி லமர்ந்தபிரான் பொற்கோயில் போய்ப்புகுந்தாள். (௱௪௬)

வன்றொண்ட ரதுகண்டென் மனங்கொண்ட மயிலியலி
னின்றொண்டைச் செங்கனிவா யிளங்கொடிதா னாரென்ன
வன்றங்கு முன்னின்றா ரவர்நங்கை பரவையார்
சென்றும்பர் தருத்தார்க்குஞ் சேர்வரியா ளெனச்செப்ப. (௱௪௭)

பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்கு
லார்பரவை யணிதிகழு மணிமுறுவ லரும்பரவை
சீர்பரவை யாயினா டிருவுருவின் மென்சாய
லேர்பரவை யிடைப்பட்ட வென்னாசை யெழுபரவை. (௱௪௮)

என்றினைய பலநினைந் தெம்பெருமா னருள்வகையான்
முன்றொடர்ந்து வருங்காதன் முறைமையினாற் றொடக்குண்டு
நன்றெனையாட் கொண்டவர்பா னண்ணுவனென் றுண்மகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியும்போய்த் தேவர்பிரான் கோயில்புக. (௱௪௯)

பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னரே
புரவலனார் கோயிலினின் றொருமருங்கு புறப்பட்டார்
விரவுபெருங் காதலினான மெல்லியலார் தமைவேண்டி
யரவினா ரம்புனைந்தா ரடிபணிந்தா ராரூரர். (௱௫௰)

அவ்வாறு பணிந்தேத்தி யணியாரூர் மணிப்புற்றின்
மைவாழுந் திருமிடற்று வானவர்பா னின்றும்போந்
தெவ்வாறு சென்றுளென னின்னுயிரா மன்னமெனச்
செவ்வாயவெண் ணகைக்கொடியைத் தேடுவா ராயினார். (௱௫௧)

வேறு.

பாச மாம்வினைப் பற்றறுப் பான்மிகு
மாசை மேலுமொ ராசை யளிப்பதோர்
தேசின் மன்னியென சிந்தை மயக்கிய
வீச னாரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே. (௱௫௨)

உம்பர் நாயகர் தங்கழ லல்லது
நம்பு மாறறி யேனை நடுக்குற
வம்பு மால்செய்து வல்லியி னெல்கியின்
றெம்பி ரானரு ளெந்நெறிச் சென்றதே. (௱௫௩)

பந்தம் வீடு தரும்பர மன்கழல்
சிந்தை யாரவுற வுன்னுமென் சிந்தையை
வந்து மால்செய்து மானென வேவிழித்
தெந்தை யாரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே (௱௫௪)

என்று சாலவு மாற்றல ரென்னுயிர்
நின்ற தெங்கென நித்திலப் பூண்முலை
மன்றல் வார்குழல் வஞ்சியைத் தேடுவான்
சென்று தேவா சிரியனைச் சேர்ந்தபின். (௱௫௫)

காவி நேர்வருங் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவ ரோடு முரையியம் பாதிருந்
தாவி நல்குவ ராரூரை யாண்டவர்
பூவின் மங்கையைத் தந்தெனும் போழ்தினில். (௱௫௬)

நாட்டு நல்லிசை நாவலூ ரன்சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை யின்னமு தத்தினைக்
காட்டு வேனகட லைக்கடைந் தென்பபோற்
பூட்டு மேழ்பரித் தேரோன் கடல்புக. (௱௫௭)

எய்து மென்பெடை யோடிணை தோய்ந்துண்டு
பொய்கை யிற்பகல் போக்கிய புள்ளினம்
வைகு சேக்கைகண் மேற்செல வந்தது
பையுண் மாலை தமியோர் பனிப்புற. (௱௫௮)

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைய ருள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்மர
னஞ்செ ழுத்து முணரா வறிவிலோர்
நெஞ்சு மென்ன விருண்டது நீண்டவான். (௱௫௯)

மறுவில் சிந்தைவன் றொண்டர் வருந்திநொ
திறும ருங்குலாக கியாபிழைப பாலொனறு
நறும லர்ககங்கு னங்கைமுன கொண்டபுன
முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா. (௱௧௰)

அரநதை செயவாாக கழுங்கித்தம மாருயிா
வரனைக தீண்ட மலாகுல மாதாபோற
பரநத வெமபகற் கொலகிப் பனிமதிக
கரங்க டீண்ட வலாநத கயிரவம (௱௧௧)

தோற்று மன்னுயிா கட்கெலாந் நாயமையே
சாற்று மினபமுந் தணமையுந் தந்துபோ
யாறற வணடமே லாம்பரந் தனணல வெண
ணீறறின பேரொளி போனறது நீணிலா. (௱௧௨)

வாவி புளளொலி மாறிய மாலையி
னாவ லூாரு நஙகை பரவையாம
பாவை தநத படாபெருங காதலு
மாவி சூழ்ந்த தனிமையு மாயினாா (௱௧௩)

தநதி ருககண ணெரிசம விறபட
வெநத காமன வெளிமீய யுருசசெயது
வநதென முனனினறு வாளி தொடுபபதே
யெநதை யாரரு ளியவணண மோவெனபாா. (௱௧௪)

ஆதறி கணடுநன மேனின றழுறகரி
தூயப தேவியொடு தொடுகொண டாணடவா
நீரதநங்க வெற கைக நீமுடிச
சாததும வெணமதி போனறிலை தணமதி (௱௧௫)

அடுசசு மேனமே லலைதெழு மாரியே
தடுது முனனொளிலை யாணடவா தாமுனா
கடுத்த நஞ்சின றரங்க கரந்தனா
வெடுத்து நீட்டுதீ வெணலோயின றெனசெயாய (௱௧௬)

பிறநத தெங்கள பிராணமல யாநிடைச
சிறந்த லோரநது தெயவநீா நாட மனிற
புறமப லாததடம பொங்கபுல கீசிட
மறமப யினறதெவ கோதமிழ மாருதம. (௱௧௭)

இனன தனமைய பினறு மியம்புவாா
மனறு காதல ரூதிய வளளலபாா
றன்ன ருமபெற வொருஞ தயங்கபபோ
மனன மனனவன செயனக யறைகுவாம. (௱௧௮)

வேறு

சனங்கொணட மணிகணடாகழல்வணங்கிககணவனைமுன் பெறுவாள்போல
வினங்கொணடசேடியாகளபுடைசூழவெய்துபெருங்காதலோடுந
தனங்கொணடுதொமருங்குறபரவையும்வனறொணடாபாற் றனித்துச்சென்ற
மனங்கொணடுவருமபெரியமயலகொணடுதனமணிமாளிகையைசசார்ந்தாள்.

சிறடிமே னூபுரங்க ளறிந்தனபோற் சிறிதளவே யொலிப்ப முன்னர்
வேறொருவ ருடன்பேசா மெல்லவடி யொதுங்கிமா ளிகையின் மேலா
லேறிமா கதத்தூணத் திலங்குமணி வேதிகையி னலங்கொள் பொற்கான
மாறின்மலர்ச் சேக்கைமிசை மணிநிலா முனறினமருங் கிருந்தாள் வந்து.

அவ்வளவி லருகிருந்த சேடிதனை முகநோக்கி யாரு ராண்ட
மைவிரவு கண்டலாநாம வணங்கப்போ மறுகெதிரவந் தவரா ரென்ன
விவ்வுலகி லந்தணரா யிருவாதே டொருவாதா மெதிர்நின் றாண்ட
சைவமுதற் றிருதொண்டா தமபிரான் றோழனா நம்பி யெனறாள். (௱௭௧)

என்றவுரை கேட்டலுமே யெம்பிரான் றமரேயோ வென்று முன்னம்
வன்றொண்டா பால்வைதத மனக்காத லளவின்றி வளாநது பொஙக
நின்றநிறை நாண்முதலாங குணஙகளுட னீஙகவுயி ரொன்றுந தாஙகி
மின்றயங்கு நுணணிடையாள வெவவுயிாததுமெலலணைமேல வீழ்நதபோது.

ஆரநறுஞ் சேறாட்டி யரும்பனிநீர் நறுந்திவலை யருகு வீசி
யீரவிளந தளிாகுளிரப் படுததுமட வாாசெயத விவையு மெல்லாம்
பேரழலி னெய்சொரிந்தா லொத்தனமற் றதன்மீது சமிதை யென்ன
மாரனுந்தன பெருஞசிலையின வலிகாட்டி மலாவாளி சொரிநதான்வநது (௱௭௩)

மலரமளித துயிலாற்றாள் வருநதென்றன் மருஙகாற்றாண் மஙகுல வாணி
னிலவுமிழந தழலாற்றா ணிறையாற்றும் பொறையாறறா ணாமை யோடுங
கலவமயி லெனவெழுநது கருஙகுழலின் பரமாற்றாக கைய ளாகி
யிலவிதழ்சசெநதுவாவாயநெகிழநதாறறாமையின்வறிதேயினனசொனனாள

வேறு

கந்தங் கமழ்மென் குழலீ ரிதுவென் கலைவாண் மதியங் கனல்வானெனையிச்
சநதின் றழலைப பனிநீ ரளவித தடவுங கொடியீா தவிரீா தவிரீா
வநதிஙகுலவு நிலவும் விரையாா மலயா னிலமு மெரியாய வருமா
லந்தண்புனலு மரவும் விரவுஞ் சடையா னருள்பெற் றுடையா ரருளார்.

புலரும் படியன் றிரவென னளவும் பொறையு நிறையு மிறையுந தரியா
வுலருந தனமு மனமும விணையே யொருவே னளவோ பெருவாழ வுடையீர்
பலரும் புரியுந் துயாதா னிதுவோ படைமன் மதனா புடைநின் றகலா
ரலருந நிலவு மலரு முடியா ரருளபெற றுடையா ரவரோ வறியாா. (௱௭௬)

தேருங் கொடியு மிடையு மறுகிற் றிருவா ரூரார் நீரே யல்லா
லாரொன் றுயர மறிவா ரடிகே ளடியே னயரும் படியோ விதுதா
னீரும் பிறையும பொறிவா ளரவின னிரையு நிரைவெண டலையினபுடையே
யூருஞ் சடையீா விடைமேல் வருவீ ருமதன பிலாபோல் யாநோ வுறுவேன.

என்றின் னனவே பலவும் புகலு மிருளா ரளகச் சுருளோ திமையும்
வன்றொண்டாயுமபடிமேல்வரமுனபருளவா னருளுமவகையாா நினைவாா
சென்றும் பாகளும பணியுஞ் செலவத திருவா ரூாவாழ் பெருமா னடிக
ளன்றங் கவாமன் றலைநீா செயுமென் றடியா ரறியும் படியா லருளி. (௱௭௮)

மன்னும் புகழ்நா வலாகோன் மகிழ மஙகை பரவை தன்னைத் தநதோ
மின்னவ் வகைநம் மடியா ரறியும் படியே யுரைசெய் தனமென் றருளிப்
பொன்னின் புரிபுன் சடையன் விடையன் பொருமாகரியினுரிவை புனைவா
னன்னா நடையாள பரவைக கணிய தாரு ரன்பான் மனைமென றருள.

காமத் துயரிற் கவல்வார் நெஞ்சிற் கனலு மிருளுங் கங்குற் கழியோம்
யாமத் திருளும் புலரக் கதிரோ னெழுகா லையில்வன் றடியார் கூடிச்
சேமத் துணையா மவர்பே ரருளைத் தொழுதே திருநா வலர்கோன் மகிழத்
தாமக் குழலாள் பரவை வதுவை தருநீர் மையினா னிகழச் செய்தார். (௱௮௰)

வேறு.

தென்னாவ லூர்மன்னன் றேவர்பிரான் றிருவருளான்
மின்னாருங் கொடிமருங்குற் பரவையெனு மெல்லியறன்
பொன்னாரு முலையோங்கற் புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்னாளும் பயில்யோகம் பரம்பரையின் விரும்பினார். (௱௮௧)

தன்னையா ளுடையபிரான் சரணார விந்தமலர்
சென்னியினுஞ் சிந்தையினு மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப் பரவையெனு
மின்னிடையா ளுடன்கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார். (௱௮௨)

வேறு.

மாதுடன் கூட வைகி மாளிகை மருங்கு சோலை
போதலர் வாவி மாடு செய்குன்றின் புடையோர் தெற்றிச்
சீதளத் தரளப் பந்தர்ச் செழுந்தவி சிழிந்து தங்க
ணாதனார் கோயி னண்ணிக் கும்பிடுமே விருப்பா னம்பி (௱௮௩)

அந்தரத் தமரர் போற்று மணிகிள ராடை சாத்திச்
சந்தனத் தளறு தோய்ந்த குங்குமக் கலவை சாத்திச்
சுந்தரச் சுழியஞ் சாத்திச் சூடாமணிக் கலன்கள் சாத்தி
யிந்திரத் திருவின் மேலா மெழின்மிக விளங்கித் தோன்ற (௱௮௪)

கையினிற் புனைபொற் செண்டு காதினி லிலங்கு தோடு
மெய்யினிற் றவள நூலு நெற்றியின் விளங்கு நீறு
மையணுக் கழுத்தா மென்றூ யிழை மகளிர் போற்றச்
சைவமெய்த் திருவின் கோலந் தழைப்பவீ தியினைச் சார்ந்தார். (௱௮௫).

நாவலூர் வந்த சைவ நற்றவக் களிறே யென்று
மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர்க் கன்ப வென்றுந்
தாவில்சீர்ப் பெருமை யாரூர் மறையவர் தலைவ வென்று
மேவின ரிரண்டு பாலும் வேறுவே றுகப் போற்ற. (௱௮௬)

கைக்கடா குரங்கு கோழி சிவல்கவு தாரி பற்றிப்
பக்கமுன் போது வார்கள் பயின்மொழி பயிற்றிச் செல்ல
மிக்கபூம் பிடகை கொள்வோர் விரையடைப் பையோர் சூழ
மைக்கருங் கண்ணி னாகண் மறுகநீண் மறுகில் வந்தார். (௱௮௭)

பொலங்கலப் புரவி பண்ணிப் போதுவார் பின்பு போத
விலங்கொளி வலயப் பொற்றோ ளிடையிடை மிடைந்து தொங்க
லலங்கினார் நீழற் சூழ நான்மறை முனிவ ரோடு
மலங்கலர் தோளி னன்வந் தணைந்தன னண்ணல் கோயில். (௱௮௮)

கண்ணுதல் கோயிற் றேவா சிரியனுங் காவ ணத்து
விண்ணவ ரொழிய மண்மேன் மிக்கசீ ரடியார் கூடி
யெண்ணிலா ரிருந்த போதி லிவர்க்கியா னடியே னாகப்
பண்ணுநா ளெந்நா ளென்று பரமர்தாள் பரவிச் சென்றார். (௱௮௯)

அடியவர்க் கடிய னாவே னென்னுமா தரவு கூரக்
கொடிநெடுங் கொற்ற வாயில் பணிந்துகை குவித்துப் புக்கார்
கடிகொள்பூங் கொன்றை வேய்ந்தா ரவர்க்கெதிர் காணக் காட்டும்
படியெதிர் தோன்றி நிற்கப் பாதங்கள் பணிந்து பூண்டு. (௱௬௰)

வேறு.

மனமெ ருந்திரு மாமறை வண்டுசூழ்ந்
தனபர் சிந்தை யலர்ந்தசெந் தாமரை
நனமெ ரும்பர மானந்த நன்மது
வென்ற ரத்து மளித்தெதிர் நின்றனர். (௱௬௧)

ஞால முய்ய நடமன்று ளாடின
கால னாருயிர் மாளக் கறுத்தன
மாலை தாழ்குழன் மாமலை யாள்செங்கை
சீல மாக வருடச் சிவந்தன. (௱௬௨)

நீதி மாதவர் நெஞ்சிற் பொலிந்தன
வேதி யாதவர் தம்மைவே திப்பன
சோதி யாயெழு சோதியுட் சோதிய
வாதி மாலயன் காணு வளவின (௱௬௩)

வேத வாரண மேல்கொண் டிருந்தன
பேதை யேன்செய் பிழைபொறுத் தாண்டன
வேத மானவை தீர்க்க விசைந்தன
பூத நாதனின் புண்டரீகப் பதம் (௱௬௪)

வேறு

இன்னவா றேத்து நம்பிக் கேற்பவே யகனார் தாமு
மந்நிலை யவர்தாம் வேண்டு மதனையே யருள வேண்டி
மன்னுசீ ரடியார் தங்கள் வழித்தொண்டை யுணர நல்கிப்
பின்னையு மவர்க டங்கள் பெருமையை யருளிச் செய்வார் (௱௬௫)

பெருமையாற் றம்மை யொப்பார் பேணலா லெம்மைப் பெற்றா
ரொருமையா லுலகை வெல்வா ரூனமே லொன்று மில்லா
ரருமையா நிலையி னின்றா ரன்பினா லின்ப மார்வா
ரிருமையுங் கடந்து நின்றா ரிவரைநீ யடைவா யென்று (௱௬௬)

நாதனா ரருளிச் செய்ய நம்பியா ரூரர் நானிங்
கேதந்தீ நெறியைப் பெற்றே னென்றெதிர் வணங்கிப் போற்ற
நீதியா லவர்கட் டம்மைப் பணிந்துநீ நிறைசொன் மாலை
கோதிலா வாய்மை யாலே பாடென வண்ணல் கூற (௱௬௭)

தன்னையா ளுடைய நாதன் றானருள் செய்யக் கேட்டுச்
சென்னியால் வணங்கி நின்ற திருமுனைப் பாடி நாட
ரின்னவா றின்ன பண்பென் றேத்துகே னிதற்கு யானார்
பன்னுபா மாலை பாடும் பரிசெனக் கருள்செய் யென்ன. (௱௬௮)

வேறு

தொல்லைமால் வரைபயந்த தூயாடன் திருப்பாக
னல்லறீர்ந் துலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்கால்
தில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேனென்
றெல்லையில்வண் புகழாரை யெடுத்திசைப்பா மொழியென்றார். (௱௬௯)

மன்னுசீர் வயலாரூர் மன்னவரை வன்றொண்டர்
சென்னியுற வடிவணங்கித் திருவருண்மேற் கொள்பொழுதின்
முன்னமா லயனறியா முதல்வர்தா மெழுந்தருள
வந்நிலைகண் டடியவர்பாற் சார்வதனுக் கணைகின்றார். (௨௱)

தூரத்தே திருக்கூட்டம் பலமுறையாற் றொழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருகு சென்றெய்தி நின்றழியா
வீரத்தா ரெல்லார்க்குந் தனித்தனிவே றடியேனென்
றார்வத்தாற் றிருத்தொண்டத் தொகைப்பதிக மருள்செய்தார். (௨௱௧)

தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளாற் றிருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிக
மும்பர்பிரான் றானருளு முணர்வுபெற வுலகேத்த
வெம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடியவ ரெதிர்பணிந்தார். (௨௱௨)

உம்பர்நா யகரடியார் பேருவகை தாமெய்த
நம்பியா ரூரர்திருக் கூட்டத்தி னடுவணைந்தார்
தம்பிரான் றோழரவர் தாமொழிந்த தமிழ்முறையே
யெம்பிரான் றமர்கட் டிருத்தொண்டேத்த லுறுகின்றேன். (௨௱௩)

தடுத்தாட்கொண்ட புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௱௭௧.

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரம், இத்தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் ஒன்றிலே முற்றாது, மேல்வரும் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்புராணம் சேரமான் பெருமாணாயனார்புராணம் திருவெள்ளானைச்சருக்கம் என்பவற்றுள்ளும் கூறப்பட்டு முற்றுப்பெறுதலால், இந்நாயனாரது சரித்திரத்துச் சூசனம் திருவெள்ளானைச்சருக்கத் திறுதியிற் செய்யப்படும்.

திருமலைச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் நாயனார், தாம் எடுத்துக்கொண்ட இப்புராணத்தில் முதற்கண் வைத்த திருமலைச்சருக்கத்திலே, இப்பெரியபுராண வரலாற்றைத் திருமலைச்சிறப்பினாலும், தமிழ்நாட்டினுட் சிறந்த சோழமண்டலத்தினது சிறப்பைத் திருநாட்டுச்சிறப்பினாலும், அத்திருநாட்டினுள் விளங்கும் திருவாரூர் என்னும் திருநகரத்தினது சிறப்பை மனுநீதிகண்ட புராணத்தினாலும், அத்திருநகரத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் இருக்கும் தேவாசிரியன் என்னும் ஆயிரக்கான்மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த திருத்தொண்டரது திருக்கூட்டத்தினது சிறப்பைத் திருக்கூட்டச்சிறப்பினாலும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவவதாரஞ்செய்து சிவனாலே தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டுத் திருவாரூரை அடைந்து, அத்திருக்கூட்டத்தைத் தரிசனஞ் செய்து, திருத்தொண்டத் தொகை செய்த வரலாற்றைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தினாலும், அருளிச்செய்தார். இனி, அத்திருத்தொண்டத்தொகையுள் அடங்கிய "தில்லைவாழந்தணர்" என்பது முதலிய பதினொரு திருப்பாட்டுக்களுள்ளும் அந்தவந்தத் திருப்பாட்டிற் கூறப்படும் அடியார்களது சரித்திரங்களை, அந்தவந்தத் திருப்பாட்டின் முதற் சொற்றொடராற் பெயர்பெற்ற சருக்கத்தாற் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

இரண்டாவது

தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்.

தில்லைவாழந்தணர்புராணம்.

ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகிச
சோதியா யுணாவு மாகித தோனறிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிப
போதியா நிறகுந் தில்லைப் பொதுநடம் போறறி போற்றி. (௧)

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
யற்புதக கோல நீடி யருமறைச சிரததின மேலாஞ
சிற்பர வியோம மாகுந திருசசிறறம் பலதது ணினறு
பொற்புட னடஞசெய் கினற பூஙகழல போற்றி போறறி. (௨)

போற்றிநீ டில்லை வாழந் தணாதிறம் புகல லுற்றே
னீற்றினா னிறைந்த கோல நிருத்தனுக குரிய தொண்டாம்
பேற்றினா பெருமைக் கெல்லை யாயினா பேணி வாழு
மாற்றினா பெருகு மன்பா லடித்தவம புரிநது வாழ்வாா (௩)

பொங்கிய திருவி னீடும் பொற்புடைப் பணிக ளேந்தி
மங்கலத தொழிலகள செய்து மறைகளாற றுதிதது மறறுந
தங்களுக் கேற்ற பண்பிற றகுமபணித தலைநின றுய்ததே
யங்கணா கோயி லுள்ளா வகம்படித தொணடு செயவாா. (௪)

வருமுறை யெரிமூன் றோமபி மனனுயி ரருளான் மல்கத
தருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவ நெறியிற் செல்லு
மருமறை நான்கி னோடா றஙகமும் பயின்று வலலார்
திருநடம புரிவாாக காளாந திருவினாற சிறநத சீராா. (௫)

மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீறறின செல்வ மெனக்கொளு முளள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம பேறெனப் பெருகி வாழ்வார். (௬)

ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிககாா
தானமுந தவமும் வல்லாா தகுதியின் பகுதி சாாநதா
ரூனமே லொன்று மில்லா ருலகெலாம் புகழ்நது போற்று
மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிநது வாழ்வார். (௭)

செம்மையாற் றணிந்த சிந்தைத் தெய்வவே தியர்க ளானோர்
மும்மையா யிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதலவ னாரை
யிம்மையே பெற்று வாழ்வா ரினிப்பெறும் பேறொன் றில்லார்
தம்மையே தமக்கொப் பான நிலைமையாற் றலைமை சார்ந்தாா. (௮)

இன்றிவர் பெருமை யெம்மா லியம்பலா மெல்லைத் தாமோ
தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
வன்றுவன் றொண்டர் தம்மை யருளிய வாரூ ரண்ணல்
முன்றிரு வாக்காற் கோதத் முதற்பொரு ளானு ரென்றால். (௧)

அகலிடத் துயாந்த தில்லை யந்தண ரகில மெல்லாம்
புகழ்திரு மறையோ ரென்றும் பொதுநடம் போற்றி வாழ்க
நிகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை
திகழுமன் புடைய தொண்டர் செய்தவங் கூற லுற்றாம். (௨)

தில்லைவாழந்தணர்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௩௩.

சூசனம்.

---

௧. சிதம்பரத்தினது மகிமை.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே "பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசம்" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தை எனக் கொள்ளப்படும். இவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரம் எனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு எனவும், இத்தில்லைவனத்தில் திருநடஞ்செய்யும் சிவம் ஆகாசம் எனவும், கூறப்படும். இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போலச் சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படும். இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் தானமாதலால், இத்தில்லையும் சிதம்பரம் எனப்பெயர் பெறும்.

இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கும் முறைமை கைவல்லியோபநிடதத்தில் சிவனது தகரோபாசனாவிதிப்பிரகரணத்திலே "ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்தில் இருந்து, சுத்தனாகி, நேராகிய கழுத்துத் தலை உடம்புகளை உடையனாய், அத்தியாசிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, பத்தியால் தனது ஆசிரியரை இறைஞ்சி, இருதயபுண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக் கருதி, அதன் மத்தியத்திலே, தெளிவுடையவராய், சோகம் இல்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரமயோனியாய், தத்பதமாய், ஆதிமத்தியாந்தவிகீனராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய், பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியாய் இருப்பவரைத் தியானித்து, (அதனால்) முனியாகி, இருளின்மேற்போவான். அவர்பிரமா; அவர்சிவன்; அவர்இந்திரன், அவர்அழிவற்றவர்; மேலானவர், சுவப்பிரகாசர், அவரே விஷ்ணு; அவர்பிராணன்; அவர்காலன், அக்கினி, அவர்சந்திரன், அவரே இருந்ததும் இருப்பதுமாகிய எல்லாமானவர்; என்றும் உள்ளவர். அவரை அறிந்து, (அதனால்) மிருத்தியுவைக்கடப்பன். முத்திக்குவேறு வழிஇல்லை." என்று கூறப்பட்டது. இதனால், பிரமவிஷ்ணு ருத்திராகளோடு கூடிய சகல சகத்தும் சிவனது விபூதியே ஆதலால் சிவனே சருவோற்கிருஷ்டர் என்பது தெளிவுறுத்தப்பட்டமைகாண்க. மிருத்தியுஎன்பது ஆணவமலம்; அது மிருகேந்திரத்திற் கண்டது.

மானவபுராணத்து ஆறும் அத்தியாயத்தில் "முன்னே சத்தியபராயணனாகிய ஆசுவலாயன முனி பகவானும் பரமேஷ்டியுமாகிய செகந்நாதனை அடைந்து" என்றற்றொடக்கத்தால் ஆசுவலாயனர் வினாவினமை கூறி, அதற்குப் பரமேஷ்டி விடை கூறினமை சொல்லத்தொடங்கி, "எண்ணப்படாதவராய் வெளிப்படாதவராய்" என்பதுமுதலாகக்கொண்டு விரிவாகச் சிவத்தியானப் பிரகாரத்தைக்காட்டி, "இப்படி முனியானவன், நேரோசாக்ஷியாய், இருளைக்கடந்தவராய், பூதயோனியாய், புரப்பகைவராய் இருப்பவரைத் தியானித்து, தனது ஆத்துமவித்தையினாலமுத்தி அடைவன். தியானிக்கப்படும் பொருளாகியவர் சாம்பசிவன், சநாதநர் பிரமாவிஷ்ணு முதலியரூபங்களாகக் கூறப்பட்டாற் போலிருப்பர் அவர்பிரமா, அவர்சிவன்" என்றுதொடங்கி "அவரை அறிந்து மிருத்தியுவைக்கடப்பான். அவரைப் பிரத்தியகான்மாவாக அறியும் அறிவேயன்றி முத்திக்கு வேறுவழியில்லை" என்னுந்துணையால் இந்தச்சுருதிப்பொருளே காட்டப்பட்டது பிரமகீதையிலும் இப்பொருளே உணர்த்தப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் நடுவிலுள்ள சுழுமுனைநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும், கருணாநிதியாகிய சிவன் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்யும் ஸ்தானமாம் அது "வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளரவரசை நோக்கி - யிலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மிவைசம மாத லாலே - யிலங்கைநே ரிடைபோ மற்றை யிலங்குபிங் கலையா நாடி - நலங்கிள ரிமய நேர்போ நடுவுபோஞ் சுழுனை நாடி" "நாட்ரு நடுவி னாடி நலங்கிளர் தில்லை நேர்போய்க் - கூடுமம் பதனின் மூலங் குறியுள தத்தத் தென்னா - மாடுறு மறைகள் காணு மன்றுமம் பலமொன் றுண்டங் - காடுது மென்று மென்று மென்னையா ளுடைய வையன்" என்றுங் கோயிற்புராணச் செய்யுள்களாலும், "இடம்படு முடம்பின் மூலத் தெழுந்தநற் சுழுனை நாடி - யுடனிள ரொளியே யாகி யொளியிலஞ் செழுந்து மொன்றாய் - நெடுங்குழ லோசையாகி நிலவுமவ் வோசை போயங் - கடங்கிய விடமே யென்று மாடுமம் பலமதாகும்" "எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று - மண்டல மூன்றுமாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே - பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனே டைவராகக் - கண்டவா றன்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்" "ஆதலா லிந்த வண்டத் தறிவரும் பொருளா யென்றுந் - தீதிலா மூல நாடிற் றிகழ் சிவ லிங்க மேனி - மீதிலா மந்த நாத வெளியினமே லொளிமன் றங்குக் - காதலான் மடவாள் காணக் கருத்துற நிருத்தஞ் செய்வோம்" என்னுந் திருவாதவூரடிகள் புராணச் செய்யுள்களாலும், அறிக

இத்திருநிருத்தமாவது பஞ்சகிருத்தியமேயாம் அது "இருவகை யிவைகடந்த வியல்புநம் மொளியா ஞான - வுருவமா னந்த மான வுயிரியாம் பெயரெ மக்குப் - பரபதம் பரம ஞானம் பராற்பர மிலது காத்த - றிருமலி யிசைசெய் திகழ்நட மாகு மன்றே" என்று கோயிற்புராணத்திலும், "அநந்த நன் னடமே தென்னி லைந்தொழி னடத்த லாகும் - பந்தம தகற்று மிந்தப் படிவமு மதுவே யாகும் - வந்துல கத்தில் யாருங் காண்பரேல் வழுவா முத்தி - தந்தரு ளிகருந் தெய்வத் தலமுமத் தலமே யாகும்." என்னுந் திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலும், "ஐந்து-நலமிகு தொழில்களோடு நாடக நடிப்பனுதன்." என்று சிவஞானசித்தியாரிலும், "தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற் - சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார - மூற்றமா-யூன்று மலர்ப்பதத்தே யுற்ற திரோதமுத்தி - நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு." "மாயை தனையுதறி

வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ் — சாய வமுக்கியரு டானெடுத்து - நேயத்தா-லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்த - றானெந்தை யார்பரதந் தான்." என்று உண்மை விளக்கத்திலும், "மன்று ணிறைந்து பிறவி வழக்கறுக்க-நின்ற திருத்தநிலை போற்றி." என்று போற்றிப் பஃறொடையிலும், "நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க மன்று ணின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும்" என்று சிவப்பிரகாசத்திலும் கூறியவாற்றானுணர்க. இந்நிருத்தத்தைத் தரிசித்தலால் விளையும் ஆனந்தம், "புளிக்கண்டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற் - களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாந் - துளிக்குங் கண்ணீருடன் சோரு நெஞ்சத்திரு-ளொளிக்கு மானந்த வமுதூறு முள்ளத்தே" என்னுந் திருமந்திரத்தாலும், "தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற் றேனுண் ணாதே - நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறு மெப்போது - மனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங் - குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" என்னுந் திருவாசகத்தாலும், உணர்க.

௨. தில்லைவாழந்தணர்களது மகிமை

இத்துணைப்பெருஞ்சிறப்பினதாகிய சிதம்பரத்தலத்தில், வியாக்கிரபாத முனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் என்பவர்களோடு, தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரரும், பராசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்ட சுத்தமாயாமயமாகிய கனகசபையின்கண்ணே பரம காருணியசமுத்திரமாகிய சிவன் செய்தருளும் ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தரிசனஞ்செய்து பேரானந்தம் அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, பிரமாவானவர் கங்காதீரத்தில் உள்ள அந்தர்வேதியிலே தாம் தொடங்கிய யாகத்தின்பொருட்டு, சிதம்பரத்தில்வந்து, வியாக்கிரபாத முனிவருடைய அநுமதியினாலே இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போயினார். பின்பு, அம்முனிவருடைய ஏவலினாலே, இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தியானவர், அந்தர்வேதியிற் சென்று, இவ்வந்தணர் மூவாயிரவரையும் வணங்கித் தேரிலேற்றி அழைத்துக்கொண்டு, சிதம்பரத்தை அடைந்தார். உடனே இவர்கள் சிதம்பரத்துக்கு வடமேற்றிசையிலே தேரினின்றிழிந்து, இப்பாலே வந்து, தங்களை எதிர்கொண்ட வியாக்கிரபாத முனிவருக்குத் தங்களை எண்ணிக் காட்டினார்கள். அப்பொழுது, அம்மூவாயிரவர்களுள் ஒருவரைக் காணாமல், இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தி மனங்கலங்கி நிற்ப, அடியார்க்கெளியராகிய பரமசிவன், "தேவர்களும் முனிவர்களும் யாவரும் கேட்ப, இவ்விருடிகளெல்லாரும் எமக்கு ஒப்பாவார்கள், நாமும் இவ்விருடிகளுக்கு ஒப்பாவோம்; ஆதலால், நம்மை இவர்களுள் ஒருவராகக் கைக்கொள்ள" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இத் திருவாக்கைக் கேட்ட சக்கிரவர்த்தியானவர், சபாநாதரே இவ்விருடிகளில் நாம் ஒருவரென்று சொல்லுதற்குப் பெருமையுடையார்கள் இவர்கள் என்று மனமகிழ்ந்து, இவர்களை நமஸ்கரித்தார். இவ்வந்தணர்கள் இத்திருவாக்கைக் கேட்டவுடனே, மிக அஞ்சி, பூமியின்மேல் தண்டாகாரமாய் வீழ்ந்து, மீள எழுந்து வாழ்வுபெற்று, உன்மத்தராய், ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, "சுவாமீ! சிறியேங்களை அசத்தடிமைகளாகக்கொண்டருளும்" என்று பிரார்த்தித்து, கூத்தாடினார்கள் என்று இச்சரித்திரம் கோயிற்புராணத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்வந்தணர்கள் வேதாகமங்களை விதிப்படி ஓதி, அவற்றின் உண்மைப் பொருளை ஐயந்திரிபற உணர்ந்து, அவைகளில் விதித்தவழி வழுவாது ஒழுகும் மெய்யன்பர்கள் ஆதலால், இவர்கள் தம்பால் வைத்த அன்பின் பெருமையையும், அவ்வன்புக்கு எளிவந்த தமது பெருங்கருணையையும், சருவான்மாக்களும் தெளிந்து தம்மேலும் தமதன்பர்களாகிய இவர்கள்மேலும் பத்திசெய்து முத்தி பெறுதற்பொருட்டே, நடேசர் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்.

௩. வேதவுணர்ச்சி.

வேதம் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என நான்காம். அவற்றுள், இருக்குவேதம் இருபத்தொருசாகையும், யசுர்வேதம் நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வவேதம் ஒன்பதுசாகையும் உடையனவாம். இவை அற்பசசுருதிவாக்கியம் பிரபலசசுருதிவாக்கியம் என இருபகுதிப்படும். அவற்றுள், அற்பசசுருதிவாக்கியம் காமானுட்டானக்கிரமங்களைச்சொல்லும். பிரபலசசுருதிவாக்கியம் அதநியானமகஞானத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி எனப்பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிட்சை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறும். அவற்றுள், சிட்சையாவது வேதத்தின் உச்சாரண லக்ஷணத்தை உணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங் கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவலாயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத்திருந்து, வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உக்தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷர சங்கியை கற்பிப்பதாம். இவ்வாறும் உணராக்கால், வேதங்களை ஓதுதலும், அவற்றின்பொருளை உணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி ஒழுகுதலும் எலாவாம். ஆதலால், இவை ஒருதலையாக உணரற்பாலனவாம்.

இத்தில்லைவாழந்தணர்கள் இவ்வேதவேதாங்கங்களை ஓதி உணர்ந்தோர்களென்பது ஈங்கே "அருமறை நான்கினோடா றங்கமும் பயின்று வல்லார்" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. வேதங்களை ஓதி உணர்ந்தவழியும், அவற்றுள் விதித்த ஒழுக்கம் இல்வழிப் பயனில்லை. ஆதலால், இவர்கள் அவ்வொழுக்கத்திற் சிறிதும் வழுவாமை, ஈங்கே "வருமுறை யெரிமூன் றோம்பி மன்னுயி ரருளான் மல்கத் - தருமமே பொருளாக் கொண்டு" "மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா - ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளார்" "ஞானமுந் தவமும் வல்லார் தகுதியின் பகுதி சார்ந்தார் - ஊனமே லொன்று மில்லா ருலகெலாம் புகழ்ந்து போற்று - மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்" என்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் "கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே-செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்" என்று அருளிச்செய்தார். ஒழுக்கம் இல்வழி வேதம் ஓதலாற் பயனில்லையென்பது "மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான் - பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்." என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

வேதங்களை ஓதியும், முனிவர்களது சாபத்தினாலே அவற்றின் மெய்ப்பொருட்டுணிவு பிறவாமையால், சிவனையும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையும் இகழ்ந்து, பிறரைப்பரம்பொருளெனக்கொண்டு, ஊர்த்துவபுண்டரமுதலியன இடுவோரும், விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்தும், விட்டுணுமுதலிய பசுக்களைப் பசுபதியாகியசிவனோடு சமமெனக்கொள்வோருமாகிய புல்லறிவாளர்போலாகாமல், இவ்வந்தணர்கள், சிவனொருவரே பரமபதி என்பதும் விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்துச் சிவனை வழிபடினன்றி முத்தி சித்தியாதென்பதுமே வேதத்துணிவாமெனத்தெளிந்து, அச்சிவனையே வழிபடும் மெய்யன்பர்களென்றறிக. அது ஈங்கே "நீற்றினா னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்-பேற்றினார் பெருமைக் கெல்லை யாயினார் பேணி வாழு-

மாற்றினர் பெருகு மன்பால் அடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்." "பொங்கிய திருவின் நீடும் பொற்புடைப் பணிகள் ஏந்தி — மங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளாற் றுதித்து மற்றுந்—துங்கவுக் கேற்ற பணிப்பிற ருக்கும் பணித்தலைநின் றுய்த்தே—யங்கணர் கோயி லுள்ளா வகம்படித் தொண்டு செய்வார்." "திருநடம் புரிவார்க் காளாந் திருவினாற் சிறந்த சீரார்" "உறுவதுநீற்றின் செல்வ மெனக்கொளு முள்ள மிக்கார் — பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்" என்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது

௪. சைவாகமவுணர்ச்சி.

ஆகமமானது காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுரம், கிரணம், வாதுளம் என இருபத்தெட்டாம் இவ்வாகமங்கள் மந்திரமெனவும், தந்திரம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடிக்கிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம் இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்களை உடையனவாயிருக்கும் இவற்றுள், ஞானபாதம் பதிபசுபாசம் என்னும் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமம் என்பனவற்றையும் சமய விசேஷ நிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும், உபதேசிக்கும். ஆகமம் என்பது (பரமாப்தரினின்றும்) வந்தது எனப்பொருள்படும். இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால், ஆகமம் என்பது முப்பதார்த்த லக்ஷணத்தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்த பொருளென்க. ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோக்ஷமும், ம என்பது மலநாசமுமாம் ஆதலால், ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி, ஆகமமெனப்பெயராயிற்றென்று கூறுதலும் ஒன்று. இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவான்மகம் ஈறாகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம்.

இவ்வந்தணர்கள் சிவதீக்ஷைபெற்று, சைவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, அவைகளால் உணர்த்தப்படும் நான்குபாதங்களையும் அநுட்டிப்பவர்களாம் அது இங்கே "ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்." என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது சிவதீக்ஷை பெற்றமையும் சைவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்தமையும் இங்கே பெறப்பட்டில அன்றோவெனின், அறியாது கூறினாய், ஞானமுதலிய நான்கு பாதப்பகுப்பிலக்கணம் சிவாகமங்களின் கண்ணன்றிப் பெறப்படாமையால், ஞானமுதலிய நான்கும் உணர்ந்தோர்கள் எனவே, அவைகளை உணர்த்தும் சைவாகமங்களை ஓதினோர்கள் என்பதும், சிவதீக்ஷைபெற்ற பிராமணர் முதலிய நால்வருணத்தாருமே சைவாகமத்துக்கு அதிகாரிகள் என்று சிவாகமம் செப்புதலால், சைவாகமங்களை ஓதினோர்கள் எனவே, அவ்வோதுகைக்குமுன் பெறற்பாலதாகிய சிவதீக்ஷைபெற்றோர்கள் என்பதும், தாமே பெறப்படும் இவர்கள் சிதம்பராலயத்திற் சிவாகமவிதிப்படியே நித்தியபூசை உற்சவம் முதலியன செய்தலானும், பரார்த்தலிங்கப் பிரதிஷ்டை, பரார்த்தபூசை, உற்சவம் முதலியனவற்றை விதிப்பன சிவாகமங்களேயன்றி வேதங்கள் மிருதிகளல்லமையானும், இவர்கள் சிவாகம வுணர்

ர்ச்சியுடையர்களென்பதே சித்தம். சிவதீக்ஷைபெற்றே சிவாகமங்களை ஓதல் வேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம் சுப்பிரபேதம். "இந்தச் சுத்த சைவாகமம் எல்லார்க்கும் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று, விளக்கத்தக்கதுமன்று: தீக்ஷைபெற்றவனாய், நிலையுடையோனாய், சிவபத்திமானாய் இருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. ஏனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றம் என்னப்படும்.' என்பதாம் அங்ஙனமாயினும், சிவாகமவிதிக்கு மாறுபட்டு, சிவதீக்ஷைபெறாமல் சிவாகமங்களை ஓதினோர்கள் எனக் கொள்ளலாகாதோ எனின், "தெரிந்து மிக்கார்" என்பது தெரிந்தமையால் மிக்கோர் எனப்பொருள்பட்டு, உண்டுபசிதீர்ந்தான் என்றாற்போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நிற்றலாலும், இவர்கள் சிவாகமவிதிக்கு மறுதலைப்பட்டுச் சிவதீக்ஷையின்றிச் சிவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்தார்கள் எனக்கொளின், அவ்வுணர்ச்சியால் இவர்கட்கு மேன்மை கூறுதல் கூடாமையாலும், அது பொருந்தாதெனக் இன்னும், இவர்கள் சமயதீக்ஷை, விசேஷதீக்ஷை, நிருவாணதீக்ஷை, ஆசாரியாபிஷேகம் என்னும் நான்கும்பெற்றோர்களெனவும், மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் ஓதி உணர்ந்தோர்கள் எனவும், சிவரகசியத்து நவமாமிசத்தில் இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயத்திலும் சிதம்பரமான்மியத்திலும் கூறப்படுதலால், யாம் கூறியதே பொருத்தம். சிவாகமத்தில் கூறிய தீக்ஷையின் உயர்ச்சி, வாயவிய சங்கிதையிலே "சைவநூலிற் கூறப்பட்டதும் பாசம் மூன்றையும் தவிர்ப்பதும் மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர வேறு யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மாந்தருக்கு மேன்மை அன்று ஆதலால், தீக்ஷையின்றாருள் யோக்கியம் ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இல்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியை விரும்பும் மனிதர் கோலின்றி நடக்கத்தொடங்கும் முருடர்போலவர், தோணியின்றிக் கடலைக் கடக்க விரும்பினவர்போலவர்" என்று கூறுமாற்றல் அறிக இனிச் சைவாகமப் பெருமை சிறிது கூறுவாம்

ஆகமமென்பது ஆப்தவாக்கியம் ஆகமங்கள் லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும் தற்காலத்திற் பயன்தருவது லௌகிகம், காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம், அந்தும் விசாரவியற்கையது அத்தியான்மிகம், யோகவியற்கையது அதிமார்க்கம், சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் இக்கூறப்பட்ட ஐவகையுள், மாந்திரம், பிறநூல்களைப் பூருவபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டு விளங்கும் காமிகம் முதலிய சைவாகமங்கள் ஆகமாந்தம் என்னும் பூர்வபக்ஷப்பகுதி யோகநாமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயரை உடையன அது இரத்தினத்திரயத்திலே "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்கு வேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்" என்றும், காந்தத்திலே "இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சனகர் முதலிய முனீந்திரர்களுக்கு நந்தி திரிபதார்த்தசாத்திரங்களினாலே சம்மிதமாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும்பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" என்றும், காமிகத்திலே "இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன, காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவசத்யோசாதமுகங்களாகி, மேன்முகத்திற் பிறந்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் பூருவபக்ஷமாகச்சொன்னார்; அவற்றை எல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி, பரமார்த்தமாகத் தவிர்ற்பாலனவும் கொள்ளற்பாலனவும் ஆகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தத்தைச் சொன்னார். சித்தாந்தமாவது காமிகம் முதலியனவாம் இதிலடங்காதது பிறிதொன்றும் இல்லை இந்தச்சைவநூலே மூலமாம் சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும், வைதிகமே சைவம் எனவும்படும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும்.

வைதிகமும் சைவத்திற்றாழ்ந்தது: முனிவரே, அற்றாயினும், சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால், வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம், பசு பாச பதார்த்த போதகமாகிய வேதமுதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரது கண்ணும் பூனையின் கண்ணும் விலக்ஷணமாய் இருப்பதுபோல், இந்தப்பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்" என்றும், கூறுமாற்றால் அறிக. லௌகிகம் முதலிய ஐந்து சாஸ்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே "சித்தாந்தம் மந்திரதந்திரமாகும். ஆதிமார்க்கம் அதனிற்றாழ்ந்தது. ஆத்தியான்மிகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது. அதிலுந்தாழ்ந்தது வைதிகம். வைதிகத்திலுந் தாழ்ந்தது லௌகிகம்." என்றுசொல்லப்பட்டது.

சைவாகமங்கள் வைதிகமாகியும் ஆதலில் அப்பிரமாணங்கள் என்று சில மூடர் கூறுவர். "வேதாந்த நிஷ்டைபெற்றுக் கர்மஞானிகளும், என்று சிவாகமத்திலே தற்பராசனாதி ஞானபாதத்திலே சிலருமாகிய இருவகையோரும், பௌராணிக பாசுபதம் பெறுவர்கள் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாகம வேறு பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டு மார்க்கங்களிலும் நில்லாத பாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நால்வகைத் தண்டங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலார்கள்" என்றும் காரணசம்பவ சித்தப்பிராமாணியத்தில் சிவன் கூறிய பொருளை உடைய வியாசவாக்கியத்தினாலே, அது பேதைமையாம் என்மறுக்க.

சைவாகமங்களுக்கு வேதவாகியத்தன்மை எந்தநியாயத்தினாலே கூறியது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத்தன்மையே வேதவாகியத்தன்மை எனில்; அப்போது வேதத்திலும், கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூருவோத்தரகாண்டங்களுக்கு விருத்தத்தன்மை உண்மையால், அந்தப்பிரசங்கமுண்டாம். ஏக கிரந்தத்திலே ஏகவாக்கியதாம் கருதிய பொருளில் முடிவுபெறுமெனில், அவைதந்திரங்களுக்கு வேதத்தோடு இருக்குந்தன்மையே வாகியத்தன்மையெனில், அப்போது விருத்தமும் அப்பிரமாணம் எனக்கொள்ளப்படும். வேதத்தைமூலமாகக்கொள்ளாத்தன்மையெனில், அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூலமாகக்கொள்ளாத தன்மை உண்மையால், வேதத்துக்கே அப்பிராமாணியப் பிரசங்கம் வரும் ஆதலால், வேதப்பிராமாணியத்திலே சித்தியத்துவமும் வேதத்தை மூலமாக உடைமையாதலும் முடியவில்லை, மற்றென்னெனில், அபகவாக்கியத்துவமேயாம். வேதம் சுத்த சைவ சித்தாந்தம் என்பவை இருவாற்றால் ஒவ்வொரிடத்தில் விருத்தப்பொருளை உரைத்தனவாயினும், சாமானிய விசேஷத்தன்மையால் ஐக்கியம் உள்ளனவாயே இருக்கும். வியாகரணத்திலே, இகாரம் முதலியவற்றிற்கு ஆதேசமாக உயிர்வரின் யகாரமுதலியனவரும் என்று பொதுச்சூத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டது அகாரமுதலியவற்றிற்குச் சவர்ணம் வரின் தீர்க்கமாம் என்று சிறப்புச் சூத்திரத்தால் விதிக்கப்பட்ட விதியினாலே வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருசூத்திரங்களுக்கும் அப்பிராமாணியம் இல்லை. தருக்கசாஸ்திரத்திலும், பிரமைக்குக் கரணம் பிரமாணம் என்ற சாமானியவாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பிரமாணத்தன்மையை உடைய அனுமானம் முதலியன சாக்ஷாத்காரிப்பிரமைக்குக் கரணம் பிரத்தியக்ஷம் என்ற விசேஷ வாக்கியத்தால் வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருவாக்கியங்களுக்கும் அப்பிராமாணியமில்லை ஆதலின், வேதம் பொதுவாகவும் சிவாகமம் சிறப்பாகவும் இருத்தலால், இரண்டும் பிரமாணங்கள் என்றே துணியப்படும். ஆகமம் வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால், அதற்கு வேதவாகியத்தன்மையின்று வேதவிசேஷம் என்று ஆலாசியமான்மியத்தும் சுப்பிரபேதத்தும் சொல்லப்பட்டது. மோக்ஷரோத்தரத்திலே "புராணம் வேதங்களாலும்,

வேதங்கள் ஆகமங்களாலும், வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமுமாம்: சைவமே மிகுவிசேஷமாம்." என்றும், விருத்தாசல மான்மியத்திலே "பரமசிவனுடைய இந்தத்திருவுருவங்களை விருத்தாசலத்துள்ள ஈசாலயத்தின் மண்டபத்தானங்களிலே வைத்து, சிவாகமத்திற் சொல்லிய விசேஷமாக்கங்களாலே பூசித்தான்" என்றும், அருணாசலமான்மியத்திலே "சோணாசலத்தில் உயர்ந்த க்ஷேத்திரம் இல்லை: பஞ்சாக்ஷரத்தில் உயர்ந்த மந்திரம் இல்லை: மகேசுரதருமத்தில் உயர்ந்த தருமம் இல்லை. சிவாகமத்தில் உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை" என்றும், வாயவவியசங்கிதையிலே "பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது சிவாகமத்திற் காணப்படாதது பிறிதோர் இடத்திலுமில்லை." என்றும் சொல்லப்பட்டது.

அற்றேல், வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாதலின், வேதமே பிரமாணம் ஆகமம் பிரமாணமன்றெனின், அற்றன்று யோகரூடி நாமத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலாலும், "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம்" என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலாலும், அதுவே பிரமாணம், வேதம் பிரமாணமன்று அற்றேல், வேதமும் ஆகமம் சித்தாந்தம் என்னும் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமெனின், ஆகமமும் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமென்று சமர்த்தியாமே ஆதலால், சிவாகமமே முக்கியவிருத்தியால் ஆகமமெனவும் சித்தாந்தமெனவும் படுதலில், சருவோத்கிருஷ்டப் பிரமாணமாமென்று சாதிக்கப்பட்டது இருக்குவேதத்திலும், இருக்குவேத சிரசிலும், யசுர்வேதத்திலும், யசுர்வேதசிரசிலும், சாமவேதத்திலும், சாமவேதசிரசிலும், ஒரோவிடத்தில் அதர்வவேதத்திலும், அதர்வவேதசிரசிலும், லௌகிகநூற்பொருளும், வைதிகநூற்பொருளும், அத்தியான்மிகநூற்பொருளும், அதிமார்க்கநூற்பொருளும், யதோசிதமாக எவ்வாற்றானும் சொல்லப்பட்டன அதர்வசிரசிலே மாந்திரநூற்பொருள் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது சௌரசங்கிதையிலே "ஆகமத்தைப் பற்றிக்கொண்டன்றோ சிலபுராணங்கள் சிலசில இடங்களில் பிரத்தியட்சமாக வேதத்துக்கு விருத்தமாகிய பொருளைக் கூறுகின்றன" என்று சொல்லியபடியே சைவாகமம் வேதவிரோதப்பொருள் கூறுதலும், சாமானிய வேதத்தைக் கருதிய்ந்து விசேஷவேதமாயிருத்தலாலேயாம் விசேஷசாமானியங்கள் சிலவிடத்து விரோதப்பொருள் கூறினும், விருத்த சாத்திரமென்னுந் தோஷமும் வாக்கியத்தன்மையுஞ் சாற்றலாகாது காமிகத்திலே "வேதமுதலிய நூல்களெல்லாம் இரௌத்திரங்களாம், சித்தாந்தமே சௌமியமாம்" என்று கூறப்பட்டது ஞானசித்தி முதலியவற்றிலே, சாமானியசைவநூல்களும், அவற்றின் உபபேதங்களும் பூருவகாண்டமென்றும், காமிகம் முதலிய சைவசித்தாந்தங்களும் அவற்றின் உபபேதங்களாகிய பௌட்கரம் சருவஞானோத்தரம் முதலியனவும் உத்தரகாண்டம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது சூதசங்கிதையிலே "பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர் செய்தார், காமிகம் முதலியவற்றைப் பரமசிவனே செய்தார்." என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாக்ஷாத்தாகச் சிவனே செய்தனர் என்று துணியப்பட்டது.

வேதநெறி வழுவிய மாந்தர்க்கே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச் சில நூல்களிற் கூறியதென்னையெனின், ஆண்டுக்கூறியது வாமசோமலாகுள பைரவமுதலிய தந்திரங்களை அன்றிச் சிவசித்தாந்தத்தை அன்றென்க அது அப்பய தீக்ஷிதர் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேக விருத்தியில் பலபிரமாணங்கொண்டு சாதிக்கப்பட்டது. காந்தத்திலே "சிவன் அழிவற்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, ஆலமரத்தின் அடியிலே இருந்து, குற்றமில்லாத இவைகளை ஓதுவித்

தார். இவர்கள் விதிப்படியே வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள் வரையும் ஓதியும், சிவனது மாயையினாலே ஞானம் நிலைபெறாதவராயினர். அவர்கள் ஒருங்குகூடி, உமாபதியாகிய சிவனிடத்திற்கேட்கவிரும்பி, வெள்ளிமயமாகிய கைலாசத்திற்போய்த் தவஞ்செய்தார்கள். இந்தஎல்லையில் சிவன் வெள்ளியங்கைலாசமலையிலே சனகாமுதலிய முனீந்திரர்களுக்குத்திரிபதார்த்தார்த்த சமமிதமும் இரகசியமுமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" என்றும், சைவபுராணத்திலே "பசுசாத்திரங்களைப்பற்றுது விட்டுச் சிவசாத்திரத்தைப் பற்றிப் பயிலும் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாருமே ஆசாரியராவரென்று புகழப்படுவர். சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்றுசொல்லப்படும். அதுவே சிவனைப் பற்றின பெரியோருக்கு முத்திசாதனம்" என்றும், கூறுதலாலும்; சுவேதா உபமன்னியு கிருஷ்ணா அருச்சுனா முதலியோர் சிவசித்தாந்தமார்க்கச் சிரவணாசரணஞ் செய்தமையாலும், சிவசித்தாந்தம் வேதநெறிவழுவிய மார்க்கத்தாருக்குக் கூறியதெனப்பேதே கூடாது. இன்னும், பிரமமீமாஞ்சைக்கு நீலகண்ட சிவாசாரியார் இயற்றிய பாஷ்யத்தில் "வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதங்காணகின்றிலம், வேதமே சிவாகமம்" என்று கூறப்பட்டது. வேதங்கள் சிலவிடத்துச் சிவசாத்திரப்பொருளைச் சிரசிலேதாங்கி இருத்தலால், "வேதமே சிவாகமம்" என்று உபசரிக்கப்பட்டது விரோதப்பொருள் மாத்திரமே தள்ளப்படுதலால், இவ்விரண்டிற்கும் பெரும்பாலும் ஒற்றுமை உண்டாம். அப்படியே வேதம் முதலிய சகலசாத்திரங்களும் சிவாகமத்துக்கு விரோதமில்லாத வழியே பிரமாணங்களாகும் சிவாகமம் தனதுபொருட்டன்மையால், மகாமாயையும் அதனிற்றோன்றிய சிவம் முதற் சுத்தவித்தை ஈறாகிய காரியங்களும், மலமாயா காமியங்களும், கலைமுதற் பிருதிவி ஈறாயுள்ள காரியங்களும் ஆகிய அமிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாபகமாம் வேதமுதலியன தம்பொருண்மையால், பிரகிருதிமுதல் பிருதிவி ஈறாயுள்ள காரியங்கள் மாத்திரமாகிய மிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாப்பியங்களாம் அது பௌட்கரத்திலே "புருஷவாக்கியங்களாலே இருஷிவாக்கியமும், இருஷிகளாலே தெய்வவாக்கியமும், தேவராலே பிரமவாக்கியமும், பிரமாவாலே விஷ்ணுவாக்கியமும், விஷ்ணுவினாலே உருத்திரவாக்கியமும், உருத்திரனாலே சிவவாக்கியமும், வாதிக்கப்படுவதில்லை என்னென்றால், ஒன்றிலொன்றுமேன்மேலும் சிறந்தனவாம் மேல் உள்ளனவற்றால் கீழுள்ளவைகளே வாதிக்கப்படல்வேண்டும் சிவசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமில்லாமலே சகலசாஸ்திரங்களும் நிற்கும் ஆனால், மற்றைநூல்களுக்கு விரோதம் இல்லாமல் சிவசாஸ்திரம் இருக்கவேண்டுவதில்லை. என்னெனில், சிவதந்திரம் வியவஸ்தாபகம் ஏனையனவியவஸ்தாப்பியம் ஆதலில், சிவதந்திரத்தால் வாதிக்கப்பட்டது பிரமாணமன்று." என்றும், மிருகேந்திரத்திலே "மிதார்த்தத்திலும் அமிதார்த்தத்துக்கு மேன்மை (உண்டென்பர் புலவோர்கள்)" என்றும், கூறியவாற்றால் உணர்க இனியமையும்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இத்தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரரும் தமக்குச் சிவகணநாதராயத் தோன்றக்கண்டு, அத்தன்மையைத் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணருக்கும் காட்டினார் என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. அந்நாயனார் "ஆடினாய்நறு நெய்யொடு பாற்றயிர்" என்னுந்திருப்பதிகத்திலே "நீலத் தார்கரி யமிடற் றார்நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணி னாற்பற்று - சூலத் தார்சுட லைப்பொடி நீறணி வார்சடையார் - சீலத் தார்தொழு தேத்துசிற் றம்பலஞ் சேர்த லாற்கழற் சேவடி கைதொழக் - கோலத் தாயரு ளாயுன காரணங் கூறுதுமே." என்னுந் திருப்பாட்டிலே தாம் இவர்களைக் கண்டதன்மையைக் கூறி, இவர்கள் "தொழுதேத்து

சிற்றம்பலம்" என்று அருளிச்செய்தார். இதனாலும், இவர்களது மகிமை தெளியப்படும். சிவானுபூதிமானாகிய சேக்கிழார் நாயனாரே "இன்றிவர் பெருமை யெம்மா லியம்பலா மெல்லைத் தாமோ - தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட - வன்றுவன் றொண்டர் தம்மை யருளிய வாரூ ரண்ணன் - முன்றிரு வாக்காற் கோத்த முதற்பொரு ளானா ரென்றால்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினாராயின், புழுத்தநாயினுங் கடையனாகிய யானோ இம்மகான்களது எண்ணிறந்த பெருமையை விரித்துச்சொல்ல வல்லேன்!

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், வேதாகமங்களையேனும் அவற்றின்வழிநூல் சார்புநூல்களையேனும் சற்குருமுகமாகக் கற்றல் கேட்டல் செய்யாதொழியில், பசுபதியாகிய சிவனை உணர்ந்து மனம்வாக்குக் காயங்களினாலே மெய்யன்போடும் அவரைவழிபட்டுப் பிறவிப்பிணிதீர்ந்து உய்தல் கூடாது என்பதும், கற்றல் கேட்டல் செய்தவழியும், சிவனை வழிபடாதொழியிற் பயனில்லை என்பதும் பெறப்படும். இதற்குப்பிரமாணம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம் "கல்லா நெஞ்சி-னில்லா னீசன்-சொல்லா தாரோ-டல்லோ நாமே" எ-ம். திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம் "பின்னுவார்சடையான் றன்னைப் பிதற்றிலாப் பேதைமாக்கள்-துன்னுவார் நரகந் தன்னுட் டொல்வினை தீர வேண்டின் - மன்னுவான் மறைக ளோதி மனத்தினுள் விளக்கொன் றேற்றி-யுன்னுவா ருள்ளத் துள்ளா ரொற்றியூ ருடைய கோவே" எ-ம். திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா "கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச் - செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத் திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த - கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங் குளிரவென் கண்குளிர்ந் தனவே" எ-ம். திருக்குறள் "கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ - னற்றா டொழாஅ ரெனின்" எ-ம். வரும்.

திருநீலகண்டநாயனார் புராணம்.

வேதியர் தில்லை மூதூர் வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்
மாதொரு பாக நோக்கி மன்னுசிற் றம்ப லத்தே
யாதியு முடிவு மில்லா வற்புதத் தனிக்கூத் தாடு
நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடு நலத்தின் மிக்கார். (௧)

பொய்கடிந் தறத்தின் வாழ்வார் புனற்சடை முடியார்க் கன்பர்
மெய்யடி யார்கட் கான பணிசெயும் விருப்பி னின்றார்
வையகம் போற்றுஞ் செய்கை மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்
சைவமெய்த் திருவின் சார்வே பொருளெனச் சார்ந்தார். (௨)

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மட்கல மமுதாக் காக்கி
வளரிளந் திங்கட் கண்ணி மன்றுளா ரடியார்க் கென்று
முளமகிழ் சிறப்பின் மல்க வோடளித் தொழுகு நாளி
லிளமைமீ தூர வின்பத் துறையினி லெளிய ரானார். (௩)

அவர்தங்கண் மனைவி யாரு மருந்ததிக் கற்பின் மிக்கார்
புவனங்க ளுய்ய வையர் பொங்குநஞ் சுண்ண யாஞ்செய்
தவநின்று தடுத்த தென்னத் தகைந்துதா னிருந்த தென்று
சிவனெந்தை கண்டந் தன்னைத் திருநீல கண்ட மென்பார். (௪)

ஆனதங் கேள்வ ரங்கோர் பரத்தைபா லணைந்து நண்ணி
மானமுன் பொருது வந்த வூடலான் மனையின் வாழ்க்கை
யேனைய வெல்லாஞ் செய்தே யுடனுறை விசையா ரானார்
தேனலர் கமலப் போதிற் றிருவினு முருவின் மிக்கார். (௫)

மூண்டவப் புலவி தீர்க்க வன்பனார் முன்பு சென்று
பூண்டயங் கிளமென் சாயற் பொற்கொடி யனையார் தம்மை
வேண்டுவ விரந்து கூறி மெய்யுற வணையும் போதிற்
றீண்டுவீ ராயி னெம்மைத் திருநீல கண்ட மென்றார். (௬)

ஆதியார்நீல கண்டத் தளவுதாங் கொண்ட வார்வம்
பேதியா வாணை கேட்ட பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
யேதிலார் போல நோக்கி யெம்மையென் றதனால் மற்றை
மாதரார் தமையு மென்றன் மனத்தினுந் தீண்டே னென்றார். (௭)

கற்புறு மனைவி யாருங் கணவனார்க் கான வெல்லாம்
பொற்புறு மெய்யுறாமற் பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய
விற்புறம் பொழியா தங்க ணிருவரும் வேறு வைகி
யற்புறு புணர்ச்சி யின்மை யயலறி யாமை வாழ்ந்தார். (௮)

இளமையின் மிக்கு ளாரு மிருவரு மறிய நின்ற
வளவில்சீ ராணை போற்றி யாண்டுகள் பலவுஞ் செல்ல
வளமலி யிளமை நீங்கி வடிவுறு மூப்பு வந்து
தளர்வொடு சாய்ந்து மன்பு தம்பிரான் றிறத்துச் சாயார். (௯)

இந்நெறி யொழுகு நாளி லெரிதளிர்த் தென்ன நீண்ட
மின்னொளிர் சடையோன் றானுந் தொண்டனார் விளக்கங் காண
நன்னெறி யிதுவா மென்று ஞாலத்தோர் விரும்பி யுய்யு
மந்நெறி காட்டு மாற்றா லருட்சிவ யோகி யாகி. (௰)

வேறு.

கீளொடு கோவணஞ் சாத்திக் கேடிலா
வாளவிடு நீறொளி மலர்ந்த மேனிமேற்
றோளொடு மார்பிடைத் துவளு நூலுட
னீளொளி வளர்திரு முண்ட நெற்றியும் (௰௧)

நெடுஞ்சடை கரந்திட நெறித்த பம்பையும்
விடுங்கதிர் முறுவல்வெண் ணிலவு மேம்பட
விடும்பலி பாத்திர மேந்து கையராய்
நடந்துவேட் கோவர்தம் மனையி னண்ணினார். (௰௨)

நண்ணிய தவச்சிவ யோக நாதனைக்
கண்ணுற நோக்கிய காத லன்பர்தாம்
புண்ணியத் தொண்டரா மென்று போற்றிசெய்
தெண்ணிய வுவகையா லெதிர்கொண் டேத்தினார். (௰௩)

பிறைவளர் சடைமுடிப் பிரானைத் தொண்டரெ
னுறையுளி லணைந்துபே றுவகை கூர்ந்திட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசைக
ணிறைபெரு விருப்பொடு செய்து நின்றபின். (௰௪)

எம்பிரான் யான்செயும் பணியெ தென்றனர்
வம்புலா மலர்ச்சடை வள்ள றொண்டரு
ரும்பர்நா யகனுமிவ் வோடுன் பால்வைத்து
நம்பிநீ தருகநாம் வேண்டும் போதென்று. (௰௬)

தன்னையொப் பரியது தலத்துத் தன்னுழைத்
துன்னிய யாவையுந் தூய்மை செய்வது
பொன்னினு மணியினும் போற்ற வேண்டுவ
தின்னதன் மையதிது வாங்கு நீயென. (௰௭)

தொல்லைவேட் கோவர்தங் குலத்துட் டோன்றிய
மல்குசீர்த் தொண்டனார் வணங்கி வாங்கிக்கொண்
டொல்லையின் மனையிலோர் மருங்கு காப்புறு
மெல்லையில் வைத்துவந் திறையை யெய்தினார். (௰௮)

வைத்தபின் மறையவ ராகி வந்தரு
ணித்தனார் நீங்கிட நின்ற தொண்டரு
முய்த்துடன் போய்விடை கொண்டு மீண்டன
ரத்தர்தா மம்பல மணைய மேவினார். (௰௯)

வேறு.

சாலநாட் கழிந்த பின்பு தலைவனார் தாமுன் வைத்த
கோலமா ரோடு தன்னைக் குறியிடத் தகலப் போக்கிச்
சீலமார் கொள்கை யென்றுந் திருந்துவேட் கோவர் தம்பால்
வாலிதா நிலைமை காட்ட முன்புபோன் மனையில் வந்தார். (௨௰)

வந்தபின் றொண்ட னாரு மெதிர்வழி பாடு செய்து
சிந்தைசெய் தருளிற் றெங்கள் செய்தவ மென்று நிற்ப
முந்தைநா ளுன்பால் வைத்த மொய்யொளி விளங்கு மோடு
தந்துநில் லென்றா னெல்லாந் தானவைத்து வாங்க வல்லான் (௨௧)

என்றவர் விளம்பக் கூற விருந்தவ ரீந்த வோடு
சென்றுமுன் கொணர்வான் புக்கார் கண்டிலர் திகைத்து நோக்கி
நின்றவர் தம்மைக் கேட்டார் நேடியுங் காணார் மாயை
யொன்றுமங் கறிந்தி லார்தா முரைப்பதொன் றின்றி நின்றார் (௨௨)

மறையவ னாகி நின்ற மலைமகள் கேள்வன் றானு
முறையுளிற் புகுந்து நின்ற வொருபெருந் தொண்டர் கேட்ப
விறையிலிங் கெய்தப் புக்காய் தாழ்த்ததென் னென்ன வந்து
கறைமறை யிடற்றி னானைக் கைதொழு துரைக்க லுற்றார். (௨௩)

இழையணி முந்நூன் மார்பி னெந்தைநீ தந்து போன
விழைதரு மோடு வைத்த வேறிடந் தேடிக் காணேன்
பழையமற் றதனி னல்ல பாத்திரந் தருவன் கொண்டிப்
பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டும் பெருமவென் றிறைஞ்சி நின்றார் (௨௪)

சென்னியால் வணங்கிச் சொன்ன தொண்டரைச் செயிர்த்து நோக்கி
யென்னிது மொழிந்த வாநீ யானவைத்த மண்ணோ டன்றிப்
பொன்னினா லமைத்துத் தந்தா யாயினுங் கொள்ளேன் போற்ற
முன்னைநான் வைத்த வோடே கொண்டுவா வென்றான் முன்னோன். (௨௫)

கேடிலாப் பெரியோ யென்பால் வைத்தது கெடுத லாலே
நாடியுங் காணேன் வேறு நல்லதோ ரோடு சால
நீடுசெல் வதுதா னென்று தருகின்றே னினைவுங் கொள்ளா
தூடிகின் றுரைத்த தென்ற னுணர்வெலா மொழித்த தென்ன. (௨௫)

ஆவதே னுன்பால் வைத்த வடைக்கலப் பொருளை வெளவிப்
பாவகம் பலவுஞ் செய்து பழிக்குநீ யொன்று நாணு
யாவருங் காண வுன்னை வளைத்துநான் கொண்டே யன்றிப்
போவதுஞ் செய்யே னென்றான் புண்ணியப் பொருளா யினான். (௨௬)

வளத்தினான் மிக்க வோடு வெளவினே னல்லே னென்னி
லுளத்தினுங் களவி லாமைக் கென்செய்கே னுரையு மென்னக்
களத்துநஞ் சொளித்து நின்றான் காதலன் மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினின் மூழ்கிப் போவென் றருளினான் கொடுமை யில்லான். (௨௭)

ஐயர்நீ ரருளிச் செய்த வண்ணம்யான் செய்வ தற்குப்
பொய்யில்சீர்ப் புதல்வ னில்லை யென்செய்கேன் புகலு மென்ன
மையறு சிறப்பின் மிக்க மனையவ டன்னைப் பற்றி
மொய்யலர் வாவி புக்கு மூழ்குவா யெனமொ ழிந்தார் (௨௮)

வேறு

கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி யெதிர்நின்ற
வெங்கண்விடை யவரருள வேட்கோவ ருரைசெய்வா
ரெங்களிலோர் சபதத்தா லுடன்மூழ்க விசைவில்லை
பொங்குபுனல் யான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதுமென (௨௯)

தந்ததுமுன் றாராதே கொள்ளாமைக் குன்மனைவி
யந்தளிர்ச்செங் கைப்பற்றி யலைப்புனலின் மூழ்காதே
சிந்தைவலித் திருக்கின்றா யில்லைவா ழந்தணர்கள்
வந்திருந்த பேரவையின் மன்னுவன்யா னெனச்சென்றார் (௩௦)

நல்லொழுக்கந் தலைநின்றார் நான்மறையின் றுறைபோனார்
தில்லைவா ழந்தணர்கள் வந்திருந்த திருந்தவையி
னெல்லையிலான் முனைச்செல்ல விருந்தொண்ட ரவர்தாமு
மல்குபெருங் காதலினால் வழக்கின்மே லிட்டணைந்தார். (௩௧)

அந்தணனா மெந்தைபிரா னருமறையோர் முன்பகர்வா
னிந்தவேட் கோவன்பால் யான்வைத்த பாத்திரத்தைத்
தந்தொழியான் கெடுத்தானேற் றன்மனைவி கைப்பற்றி
வந்துமூழ் கியுந்தாரான் வலிசெய்கின் றானென்றார் (௩௨)

நறைகமழுஞ் சடைமுடியு நாற்றோளு முக்கண்ணுங்
கறைமருவுந் திருமிடறுங் கரந்தருளி யெழுந்தருளு
மறையவனித் திறமொழிய மாமறையோ ருரைசெய்வார்
நிறையுடைய வேட்கோவர் நீர்மொழியும் புகுந்ததென. (௩௩)

நீணிதியா மிதுவென்று நின்றவிவர் தருமோடு
பேணிநான் வைத்தவிடம் பெயர்த்துக்கரந் ததுகாணேன்
பூணணிநூன் மணிமார்பீர் புகுந்தபரி சிதுவென்று
சேணிடையுந் நீங்கடையாத் திருத்தொண்ட ருரைசெய்தார். (௩௪)

வேறு.

திருவுடை யந்த ணாளர் செப்புவார் திகழ்ந்த நீற்றி
னுருவுடை யிவர்தாம் வைத்த வோட்டினைக் கெடுத்தீ ராகி
லருமையா குளத்தின் மூழ்கித் தருகவென் றுரைத்தா ராகின்
மருவிய மனைவி யோடு மூழ்குத லழகதே யென்றார். (௩௫)

அருந்தவத் தொண்டர் தாமு மந்தணர் மொழியைக் கேட்டுத்
திருந்திய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப மாட்டார்
பொருந்திய வகையான் மூழ்கித் தருகின்றேன் போது மென்று
பெருந்தவ முனிவ ரோடும் பெயர்ந்துதம் மனையைச் சார்ந்தார். (௩௬)

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ யோகி யாரு
முனைவிடைப் பாகர் மேவுந் திருப்புலீச் சுரத்து முன்னர்
நனைமலர்ச் சோலை வாவி நண்ணித்தம் முண்மை காப்பார்
புனைமணி வேணுத் தண்டி னிருதலை பிடித்துப் புக்கார். (௩௭)

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகுமவர் தம்மை நோக்கி
வெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியர் மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டுடன் மூழ்கீ ரென்னக் கூடாமை பாரோர் கேட்கப்
பண்டுதஞ் செய்கை சொல்லி மூழ்கினார் பழுதி லாதார் (௩௮)

வாவியின் மூழ்கி யேறுங் கணவரு மனைவி யாரு
மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்புறு மிளமை பெற்றுத்
தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று தோன்ற. (௩௯)

அந்நிலை யவரைக் காணு மதிசயங் கண்டா ரெல்லா
முன்னிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டா ரில்லை
யிந்நிலை யிருந்த வண்ண மென்னென்ன மருண்டு நின்றார்
துன்னிய விசும்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார். (௪௰)

கண்டனர் கைக ளாரத் தொழுதனர் கலந்த காத
லண்டரு மேத்தி னாரக் ளன்பர்தம் பெருமை நோக்கி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையின்மேல் வருவார் தம்மைத்
தொண்டரு மனைவி யாருந் தொழுதுடன் போற்றி நின்றார் (௪௧)

மன்றுளே திருக்கூத் தாடி யடியவர் மனைக டோறுஞ்
சென்றவர் நிலைமை காட்டுந் தேவர்கள் தேவர் தாமும்
வென்றவைம் புலனான் மிக்கீர் விருப்புட னிருக்க நம்பா
லென்றுமிவ் விளமை நீங்கா தென்றெழுந் தருளி னாரே (௪௨)

விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச் செவ்வாய் மென்றோ
ளறலியற் கூந்த லாளா மனைவியு மருளி னாற்றந்
திறலுடைச் செய்கை செய்து சிவலோக மதனை யெய்திப்
பெறலரு மிளமை பெற்றுப் பேரின்ப முற்றா ரன்றே. (௪௩)

அயலறி யாத வண்ண மண்ணலா ராணை யுய்த்த
மயலில்சீர்த் தொண்ட னாரை யானறி வகையால் வாழ்த்திப்
புயல்வளர் மாட நீடும் பூம்புகார் வணிகர் பொய்யில்
செயலியற் பகையார் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன். (௪௪)

திருநீலகண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௪௱௩.

சூசனம்.

சபதம்வழுவாமை.

பிறவிப் பிணிதீர்ந்து உய்தற்குத் தடையாய் உள்ள காமமானது, எத்துணைப்பெரியோர்களாலும் நீக்குதற்கு அரியது. அது நினைப்பினும், காணினும், கேட்பினும், தீண்டினும், விஷமானது தலைக்கொண்டாற்போல எத்துணை நுண்ணறிவாளருடைய அறிவையும் கெடுக்கும் இயல்புடையது. அது கல்வியறிவொழுக்கங்களால் ஆன்ற பெரியோர்களுடைய உள்ளத்திலே தலைப்படினும், அவ்வுள்ளமானது தான் செல்லத் தகும் இடம் இது எனவும், செல்லத் தகாத இடம் இது எனவும், ஆராயவிடாது அதுமேல்கொண்டபொழுது, குணமும் குலமும் ஒழுக்கமும் குன்றுதலையும், பழியும் பாவமும் விளைதலையும் சிறிதும் சிந்திக்கவிடாது. அக்காமமே கொலை களவு கள்ளுண்டல் முதலிய பாவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ளது. ஆதலால், அக்காமமே ஆன்மாக்களை நரகங்களிலே எண்ணிறந்தகாலம் வீழ்த்தி, வருத்தும் பெருங்கொடுமையை உடையது. இதற்குப்பிரமாணம் கந்தபுராணம். "கண்டோர் நறவமே காமமேயென - வெண்டரு தீப்பொரு ளிருமைத் தென்பரா - லுண்டுழி யழிக்குமொன் றுணரவை யுள்ளமேற - கொண்டுழி யுயிரையுங் கொல்லு மொன்றரோ" எ-ம் "உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணர்வு கேள்வியிற - கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்றதைத - தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினாற - கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயதே." எ-ம். "ஈட்டுறும் பிறவியும் வினைக ளியாவையுங் - காட்டிய நினையதோர் காம மாதலில் - வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நோயினை - வீட்டின ரல்லரோ வீடு சேர்ந்துளார்." எ-ம் "நெருஞ்சினு நினைப்பரோ நினைந்து ளார்தமை - யருஞ்சிய துயரிடை யீண்டை யுய்த்துமேல - விருஞ்சிய பவக்கடல் வீழ்த்து மாதலா - னருஞ்சினுந் தீயது நலமில் காமமே" எ-ம் "மண்ணுறை தன்னிற பொருளாசையின் மாய வாழ்க்கைப - பெண்ணுறை நீங்க லெளிதோ பெரியோர் தமக்கும்" எ-ம் திருவிளையாடற்புராணம் "அணங்குநோ யெய்யாக்குருந் தீசயம் மனங்களு லலைப்புண் டாவி - யுணங்கினுஞ் சுள்ளுஞ் செல்லு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா - குணங்குல னொழுக்கங் குன்றல் கொலைபழி பாவம் பாரா - விணங்குமின் னுயிர்க்கு மாங்கே யிறுதியுந் தருவ தென்னே" எ-ம். "கள்ளுண்டல் காமமென்ப கருத்தறை போக்குஞ் செய்வ - வெள்ளுண்ட காமம் போல வெண்ணினுங் காணிற கேட்கிற - றுள்ளுண்ட விடத்தி னஞ்சு தலைக்கொண்டா லென்ன வாங்கே - யுள்ளுண்ட வுணர்வு போக்கா துண்டபோ தழிக்குங் கள்ளுண்." எ-ம். "காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணோ டாத - காமமே களவுக் கெல்லாங் காரணங் கூற்ற மஞ்சுங் - காமமே கள்ளுண் டற்குங் காரண மாத லாலே - காமமே நரக பூமி காணியாக் கொடுப்ப தென்றான" எ-ம் நாலடியார் "அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும் - வெம்மைய சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்மைய - கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம - மவற்றினு மஞ்சப் படும்" எ-ம் "ஊருளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு - நீருட் குளித்து முயலாகும் - நீருட் - குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி - யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்." எ-ம். நீதிசாரம் "ஊரு மொழும்வனத்தி லொள்வேற்கண் மாதொழுங் - கூரூர் விடமுட் குழாமுண்டு - சீரூர் - விரத்தி வயிராகி விவேகத் தொடுஞ்சோ - ரத்தனியா தேகலெவனே." எ-ம். வரும். ஆதலால், காமம் மனசிலே சிறிதாயினும் எழ ஒட்டாமல் அடக்கல்வேண்டும். சிறிது எழுங்காலத்து; சிவனடியாரோடு கலத்தல் சிவசாத்திரப்பொருள்களைச் சிந்தித்தல் கேட்டல் மு

தலிய நற்செய்கைகளாலே, அதனிடத்தே கருத்து இறங்காவண்ணம் காலம் போக்கல்வேண்டும். மனைவியைப் புணர்தல் மாத்திரமே வேதாகமாதிகளில் விதிக்கப்பட்டதாம். மனைவியையும், புத்திர நிமித்தமன்றிப் போகநிமித்தம் புணர்தல் பாவமேயாம்.

சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்தவராய் இல்லறத்தில் வாழும் இயல்புடைய இத்திருநீலகண்டநாயனார், தம்முடையமனைவி இருப்பவும், தம்மனசிலே தலைப்பட்ட காமமிகுதியினாலே, நூல்களில் விலக்கப்பட்டதாகிய பரத்தைப் புணர்ச்சியைச் செய்தார். செய்தாராயினும், தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, அவரைத் தீண்டும்படி சென்றபொழுது; அவர், நீர் எம்மைத் தீண்டுவீராயில் திருநீலகண்டம் என்று சிவனைச் சுட்டி ஆணையிட்டதைக் கேட்டவுடனே, அவரைத்தீண்டாமல் நீங்கினமையாலும், அதுமாத்திரமன்றி, இவர் எம்மை என்று பன்மையாகச்சொன்னதனால் இவரைமாத்திரமன்று மற்றைப்பெண்களையும் மனசினால் நினைத்தலுஞ் செய்யேன் என்று உறுதிகொண்டமையாலும், இவருடையமனசிலே காமந் தலைப்பட்டபோதும் சிவபத்தி அதினும் மிகத் தலைப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதனால் அச்சிவபத்தியானது பின் ஒருபோதும் இவர் மனசிலே காமம் சிறிதாயினும் எழவொட்டாமல் தடுத்தது என்பதும், துணியப்படும்.

இவ்விருவரும், மிக்க இளமைப் பிராயத்தினராய் இராப்பகல் ஓரிடத்தில் இருந்தும், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் சிறிதாயினும் வழுவா வண்ணம், காமத்தை முற்றும் ஒழித்து வாழ்ந்த பெருந்தகைமையை நினைக்குந்தோறும், இவர்களிடத்துள்ள சிவபத்தியின் வலிமை விளங்குகின்றது. விட்டுணு சலந்தராசுரன் இறந்துவிட, காமமிகுதியினால் அவனது சரீரத்திலே பிரவேசித்து, அவனுடைய மனைவியைப் பலநாட் புணர்ந்து, பின்பு தம்மை விட்டுணு என்று உணர்ந்த அவளாலே சபிக்கப்பட்டு, வருத்தமுற்றார். பிரமா தம்மாலே படைக்கப்பட்ட திலோத்தமையினது அழகைக் கண்டு மயங்கி, அவளைப் புணரின் மகட்புணர்ச்சிக் குற்றமாம் என்பது பாராமல், அவளைத் தொடர்ந்தார். இந்திரன் கௌதமமுனிவருடைய மனைவியாகிய அகலிகையைப் புணர்ந்து, தன்னுடம்பிலே ஆயிரம் யோனி உண்டாகும்படி அம்முனிவராலே சபிக்கப்பட்டான். சந்திரன் தன்குருவாகிய வியாழனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்து, க்ஷயரோகம் அடைந்தான். இன்னும், முனிவர்கள் பலர் உண்டி முதலியவற்றை ஒழித்து, மலைகளினும் காடுகளினும் தவஞ்செய்யும் பொழுதும், தேவப்பெண்களையும் அசுரப்பெண்களையும், இராக்ஷசப்பெண்களையும் கண்டுமயங்கி, பாவம் என்பதும் பழியென்பதும் பாராமல், அவர்களைப் புணர்ந்து, தங்கள் தவத்தை இழந்தார்கள். தருமம் வளர்ந்தோங்கும் முன்னையுகங்களிலே, தேவர்கள் முனிவர்கள் தாமும், காமமிகுதியினாலே பரஸ்திரீகமனம் புத்திரிகமனம் குருபன்னிகமனம் முதலிய பெருங்கொடும் பாவங்களைச் செய்தார்களே! இக்கலியுகத்திலே இந்நாயனாரோ, தமதுமனைவியார் சிவனைச்சுட்டி இட்ட ஆணைகடத்தல் சிவத்துரோகமாம் என்பதுபற்றி, மனைவியைத் தாமும் புணராதொழிந்தார்! இதனால் இவரது பத்திமகிமை எவ்வளவு வியக்கத்தக்கது! இவ்வியப்பு நோக்கியன்றோ, பட்டணத்துப் பிள்ளையாரும் "மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறக்கவல் லேனல்லன்." என்றார்.

கற்புடையமகளிரும், அழகிற் சிறந்த ஆடவரைக் காணில், அவர் தமக்குத் தந்தையராயினும், சகோதரராயினும், புதல்வர்களாயினும், தமது நிலைகலங்கி, அவரையும் நிலைகுலைப்பார்களே! அது "தந்தையா யினும்விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தா ரேனு—மைந்தரா யினுமிகவும் வனப்

புடைய ரெனிலவர்மேன் மடக்கல் லார்தஞ் - சிந்தைநடந் திடுமதனாற் சாம்ப
னமலர்க் கணைவேளிற் செவ்வி வாய்ந்தோன - பைந்தொடியா ரினிதமரு மூவ
ளகத்திற் றனிவருதல் பான்மை யன்றே." என்னுங் காசிகண்டச்செய்யு
ளால் அறிக. இவ்வாறாகவும், இந்நாயனாரும் மனைவியாரும், மிக்க இளை
மைப்பருவத்தராய் இராப்பகல் ஓரிடத்தில் இருந்தும், புணர்ச்சி இன்றிச்
சபதத்தைப் பேணினமையால், இவர்களது சிவபத்தியின் பெருமை இவ்வ
ளவு என்று சொல்லத்தக்கதன்று. இந்நாயனார் பரமசிவன் சிவ யோகியா
ராய் வந்து, தம்மிடத்து வைத்த ஓட்டைத் தாம் கவராமைக்குத் தமது மனை
வியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுகிச் சத்தியம்பண்ணித் தரச் சொன்
ன வழியும், சபதம் வழுவாமற் காத்தார்.

இவர்கள், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் தங்கள் இருவருக்குமாத்திரமன்
றி அயலவருக்கும் வெளிப்படாதிருப்பவும், அதனை வழுவாது காத்தமையா
லும், இவர் மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சத்தியம்பண்ணித் தரும்படி சிவ
யோகியார் நெருக்கியபோதும், தமது செயற்கருஞ் செயலை வெளிப்படுத்
தாமையாலும், இறுதியிலே மிகநெருக்கியபோது, தாம் அதனை வெளிப்படு
த்தாதொழியில், அவரது சந்தேகம் தீராதென்பது பற்றியே வெளிப்படுத்தி
னமையாலும், இவர்கள், புகழை விரும்பிச் சீவர்களைச் சாட்சியாகக் குறி
யாமல், உயிர்க்குயிராகிய சிவனுடைய திருவடியையே சாக்ஷியாகக் குறித்து
ஒழுகினார்கள் என்பது செவ்விதிற்றுணியப்படும். இவ்வியப்பு நோக்கியன்
றே, ஆசிரியர்சேக்கிழார் "இளமையின் மிக்கு ளார்க ளிருவரு மறியநின்
ற - வளவில்சீ ரானை போற்றி." என்றும், "அயலறி யாத வண்ண மண்ண
லா ரானை யுய்த்த - மயலில்சீர்த் தொண்ட னார்" என்றும், திருவாய்மலர்ந்த
ருளினார். சீவர்களைச் சாக்ஷியாகக் குறியாமல், தமது திருவடியே சாக்ஷியாகக் கு
றித்துப் புண்ணியம் இயற்றும் பெருந்தன்மை உடையோருக்கு, சிவனே வெ
ளிப்பட்டுவந்து, உலகமெங்கும் அவர் புகழை விளக்கி, யாவரும் அவரை
வணங்கும்படி இடையறாத பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளுவார். அது, சிவன்
இவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு, இவர்களது செயற்கருஞ் செயலை உலக
மெங்கும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தி, "வென்றனைய புலனை மிக்கீர்"
என்று தமது அருமைத்திருவாயினாலே புகழ்ந்து, இவர்களுக்குப் பேரின்
ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளினார். இக்கருத்து நோக்கி அன்றே, வைராக்
கியசதகநூலாரும் "உன்னு கின்றனை யுனைமன்றோ பெரியனென் றுணருமா
செயலுனையான் - மன்னு மீசனே பந்தமவீ டளிப்பவன் மற்றைய றறிந்தென்
று - மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா வருந்தயரு செயலெந்தே - பின்
னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா பெருமைசெய் குவனன்றே." என்றார்.

இயற்பகைநாயனார்புராணம்.

சென்னிவெண்குடைநீடநபாயன் றிருக்குலம்புகழ்பெருக்கியசிறப்பின்,
மன்னுதொல்புகழ்மருதநீர்நாட்டு வயல்வளந்தரவியல்பினிலளித்துப், பொன்
னிநன்னதிமிக்கநீர்பாய்ந்து புணரிதன்னையும்புனிதமாக்குவதோர், நன்னெ
டும்பெருந்தீர்த்தமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்ததுவளம்புகார்நகரம். (க)

அக்குலப்பதிக்குடிமுதல்வணிக ரளவில்செல்வத்துவளமையினமைந்தார்,
செக்கர்வெண்பிறைச் சடையவரடிமைத் திறத்தினமிக்கவர் மறைச்சிலம்படி
யார், மிக்கசீரடியார்கள்யாரெனினும் வேண்டுமியாவையு மில்லையென்னாதே,
யிக்கடற்படிநிகழமுன்கொடுக்கு மியல்பினின்றவருலகியற்பகையார். (உ)

ஆறு சூடிய வையர்மெய் யடிமை யளவி லாததோ ருளநிறை யருளா
னீறு சேர்திரு மேனியா மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்படி முடித்து
மாறி லாதநன் னெறியினில் விளங்கு மனைய றம்புரி மகிழ்ச்சியின் வந்த
பேறெ லாமவ ரேவின செய்யும் பெருமையேயெனப் பேணிவாழ் நாளில். ௫

ஆயு நுண்பொரு ளாகியும் வெளியே யம்ப லத்துணின் றாடுவா ரும்பர்
நாய கிக்குமஃ தறியவோ பிரியா நங்கை தானறி யாமையோ வறியோந்
தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்றவே தியராய்
மாயவண்ணமேகொண்டுதந்தொண்டர்மறுத்தவண்ணமுங்காட்டுவானவந்தார்.

வந்துதண்புகார்வணிகர்தம்மறுகின் மருங்கியற்பகையார்மனைபுகுத, வெந்
தையெம்பிரானடியவ ரணைந்தா ரென்றுநின்றதோ ரின்பவா தரவாற்,சிந்தைய
ன்பொடுசென்றெதிர்வணங்கிச்சிறப்பின்மிக்கவர்ச்சனைகண்முன்செய்து, மு
ந்தையெம்பெருந்தவத்தினாலெய்த முனிவரிங்கெழுந்தருளியதென்றா ௬

என்று கூறிய வியற்பகை யார்முன னெய்தி நின்றவக் கைதவ மறையோர்,
கொன்றைவார்சடை யாரடியார்கள் குறித்துவேண்டின குணமெனக்கொண
டே, யொன்றுநீரெதிர்மறுத்துவந்தளிக்கு முண்மைகேட்டுநும்பாலொன்றுவே
ண்டி, யின்றுநானிங்குவந்தனனதனுக் கிசையலாமெனில்லியம்பலாமென்றா.

என்னவவ்வுரைகேட்டியற்பகையார் யாதுமொன்றுமென்பக்கலுண்டாகி,
லன்னதெம்பிரா னடியவருடைமை யையமில்லைநீ ரருள்செயுமென்ன, மன
னு காதலுன மனைவியை வேண்டி வந்த திங்கென வங்கண ரதிரோ,சொன்ன
போதிலு முன்னையினமகிழ்ந்து தூயதொண்டனா தொழுதுரைசெய்வார்.(எ)

இதுவெனக்குமுன்புள்ளதேவேண்டியெம்பிரானசெய்தபேறெனக்கென்று
க், கதுமெனச்சென்றுதம்மனைவாழ்க்கைக்கற்பின்மேம்படுகாதலியாரை, விதி
மணக்குலமடந்தையின்றுனையிம் மெய்த்தவர்க்குநானகொடுத்தனனென்ன, ம
துமலர்க்குழன மனைவியார்கலங்கிமனந்தெளிந்தபின்மற்றிதுமொழிந்தார். (அ)

இன்றுநீரெனக்கருள்செய்ததிதுவேலென்னுயிர்க்கொருநாதநீருரைத்த,தொ
ன்றைநானசெய்யுமத்தனையலலா லுரிமைவேறுளதோவெனக்கென்று, தனதனி
ப்பெருங்கணவரைவணங்கத்தாழ்ந்துதொண்டனாரதாமெதிர்வணங்கச், சென
றுமாதவனசேவடிபணிந்து திகைத்துநின்றனடிருவினும்பெரியாள். (௯)

மாதுதன்னைமுன்கொடுத்தமாதவாதாமனமகிழ்ந்துபேருவகையின்மலர்ந்தே,
யாதுநானினிச்செய்பணியெனறேயிறைஞ்சிநின்றவர்தமமெதிர்நோக்கிச், சா
திவேதியராகியதலைவாதையறனையானறனிக்கொடுபோகக், காதன்மேவிய
சுற்றமும்பதியுங்கடக்கநீதுணைபபோதுகவென்றா. (௰)

வேறு

என்றவ ரருளிச்செய்ய யானேமுன செய்குற றேவ
லொன்றிது தன்னை யென்னை யுடையவ ரருளிச் செய்ய
நின்றது பிழையா மெனறு நினைந்துவே றிடத்துப புக்குப்
பொனறிக ழுறுவை சாத்திப் பூங்கச்சுப் பொலிய வீக்கி. (௰௧)

வாளொடு பலகை யேந்தி வந்தெதிர் வணங்கி மிக்க
வாளரி யேறு போல்வா ரவரைமுன் போக்கிப் பின்னே
தோளிணை துணையே யாகப போயினார் துன்னி னாரை
நீளிடைப் படமுன கூடி நிலத்திடை வீழ்த்த ரோவார். (௰௨)

மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வள்ளலார் சுறறத தாரு
மினையதொன் றியாரே செய்தா ரியற்பகை பித்த னானாற்
புனையிழை தன்னைக் கொண்டு போவதா மொருவ னென்று
துனைபெரும் பழியை மீட்பான் றொடர்வதற் கெழுந்து சூழ்வார். (௰௩)

வேலொடு வில்லும் வாளுஞ் சுரிகையு மெடுத்து மிக்க
காலென விசையிற் சென்று கடிநகர்ப் புறத்துப் போகிப்
பாலிரு மருங்கு மீண்டிப் பரந்தவார்ப் பரவம் பொங்க
மாலகடல் கிளர்ந்த தென்ன வந்தெதிர் வளைத்துக் கொண்டார். (௰௪)

வழிவிடுந் துணைபின் போத வழித்துணை யாகி யுள்ளார்
கழிபெருங் காதல் காட்டிக் காரிகை யுடன்போம் போதி.
லழிதகன் போகே லீண்டவ் வருங்குலக் கொடியை விட்டுப்
பழிவிட நீபோ வென்று பகர்ந்தெதி ரிரந்து வந்தார். (௰௫)

மறைமுனி யஞ்சி னான்போன் மாதினைப் பார்க்க மாது
மிறைவனே யஞ்ச வேண்டா வியற்பகை வெல்லு மென்ன
வறைகழ லண்ணல் கேளா வடியனே னவரை யெல்லாந்
தறையிடைப் படுத்து கின்றே னளர்ந்தருள் செய்யே லென்று. (௰௬)

பெருவிற லாளி யென்னப் பிறங்கெரி சிதற நோக்கிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படர்பெருஞ் சுற்றத் தாரை
யொருவரு மெதிர்நில் லாதே யோடிப்போய்ப் பிழையு மன்றே
லெரிசுடர் வாளிற் கூறுயத் துடிக்கின்றீ ரென்று நேர்ந்தார் (௰௭)

ஏடநீ யென்செய் தாயா லித்திற மியம்பு கின்றாய்
நாடுறு பழியு மொன்னார் நகையையு நாணா யின்று
பாடவ முரைப்ப துன்றன் மனைவியைப் பனவற் கீந்தோ
கூடவே மடிவ தன்றிக் கொடுக்கயா மொட்டோ மென்றார். (௰௮)

மற்றவர் சொன்ன மாற்றங் கேட்டலு மனத்தின் வந்த
செற்றமுன் பொங்க வுங்க ளுடற்றுணி யெங்குஞ் சிந்தி
முற்றுநும் முயிரை யெல்லா முதல்விசும் பேற்றிக் கொண்டு
நற்றவர் தம்மைப் போக விடுவனென் றெழுந்தார் நல்லோர். (௰௯)

நேர்ந்தவ ரெதிர்ந்த போது நிறைந்தவச் சுற்றத் தாருஞ்
சார்ந்தவர் தம்முன் செல்லார் தையலைக் கொண்டு பெற்ற
வூர்ந்தவர் படிமேற் செல்ல வுற்றெதி ருடன்று பொங்கி
யார்ந்தவெஞ் சினத்தான் மேற்சென் றடர்ந்தெதிர் தடுத்தா ரன்றே (௨௰)

சென்றவர் தடுத்த போதி லியற்பகை யார்முன் சீறி
வன்றுணை வாளே யாகச் சாரிகை மாறி வந்து
துன்றினார் தோளுந் தாளுந் தலைகளுந் துணித்து வீழ்த்து
வென்றடு புலியே றென்ன வமர்விளை யாட்டின் மிக்கார். (௨௧)

மூண்டுமுன் பலராய் வந்தார் தனிவந்து முட்டி னார்கள்
வேண்டிய திசைக டோறும் வேறுவே றமர்செய் போழ்தி
லாண்டகை வீரர் தாமே யனைவர்க்கு மனைவ ராகிக்
காண்டகு விசையிற் பாய்ந்து கலந்துமுன் றுணித்து வீழ்த்தார். (௨௨)

சொரிந்தன குடல்க ளெங்குந் துணிந்தன வுடல்க ளெங்கும்
விரிந்தன தலைக ளெங்கு மிடைந்தன கழுகு மெங்கு
மெரிந்தன விழிக ளெங்கு மெதிர்ப்பவ ரொருவ ரின்றித்
திரிந்தனர் களனி லெங்குஞ் சிவன்கழல் புனைந்த வீரர். (உங)

மாடலை குருதி பொங்க மடிந்தசெங் களத்தி னின்று
மாறுசெ யவரின வந்த கிளைஞரோ டணைந்தார் தம்மி
லோடினா ருள்ளா ருய்ந்தா ரொழிந்தவ ரொழிந்தே மாண்டார்
நீடிய வாளுந் தாமு நின்றவர் தாமே நின்றார். (உச)

திருவுடை மனைவி யாரைக் கொடுத்திடச் செறுத்து முன்பு
வருபெருஞ் சுற்ற மெல்லாம் வாளினாற் றுணித்து மாட்டி
யருமறை முனியை நோக்கி யடிகணீ ரஞ்சா வண்ணம்
பொருவருங் கான நீங்க விடுவனென் றுடனே போந்தார். (உரு)

இருவரா லறிய வொண்ணா வொருவர்பின் செல்லு மேழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போகமுன் போகும் போதி
லருமறை முனிவன் சாய்க்கா டதனமருங் கணைய மேவித்
திருமலி தோளி னானை மீளெனச் செப்பி னானே. (உசு)

தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்னபின் றலையா லார
வவனமலாப் பதங்கள் சூடி யஞ்சலி கூப்பி நின்று
புவனமூன் றுய்ய வந்த பூசுரன் றனனை யேத்தி
யிவனருள் பெறப்பெற றேனென றியறபகை யாரு மீண்டார். (உஎ)

செய்வதற் கரிய செய்கை செய்தநற் றொண்டர் போக
மைதிகழ் கண்ட னெண்டோண் மறையவன் மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரு முள்ள மில்லான் பார்க்கிலன் போனா னென்று
மெய்தரு சிந்தை யாரை மீளவு மழைக்க லுற்றார். (உஅ)

இயற்பகை முனிவா வோல மீண்டுநீ வருவா யோல
மயாப்பிலா தானே யோல மன்பனே யோல மோலஞ்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே யோல மென்றான்
மயக்கறு மறையோ லிட்டு மாலயன் றேட நின்றான். (உகூ)

அழைத்தபே ரோசை கேளா வடியனேன் வந்தேன் வந்தேன்
பிழைத்தவ ருளரோ வின்னும் பெருவலித் தடக்கை வாளி
னிழைத்தவ ராகின் றாரென றியற்பகை யாரவந் தெய்தக்
குழைப்பொலி காதி னானு மறைந்தனன் கோலங் கொள்வான். (௩0)

சென்றவர் முனியைக் காணார் சேயிழை தன்னைக் கண்டார்
பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத்
தன்றுணை யுடனே வானிற் றலைவனை விடைமேற் கண்டார்
நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தா நிலத்தினின் றெழுந்தார் நோக்கார். (௩க)

சொல்லுவ தறியேன் வாழி தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லைவந் தருளி யென்னை வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
யெல்லையி லின்ப வெள்ள மெனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம் பலத்து ளாடுஞ் சேவடி போற்றி யென்ன. (௩உ)

விண்ணிடை நின்ற வெள்ளை விடையவ ரடியார் தம்மை
யெண்ணிய வுலகு தன்னி லிப்படி நம்பா லன்பு
பண்ணிய பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாய்
நண்ணிய மனைவி யோடு நமையுடன் போது கென்று. (௩௧)

திருவளர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்கு நேர்ந்த
மருவிய தெய்வக் கற்பின் மனைவியார் தமக்குந் தக்க
பெருகிய வருளி னீடு பேறளித் திமையோ ரேத்தப்
பொருவிடைப் பாகர் மன்னும் பொற்பொது வதனுட் புக்கார். (௩௨)

வானவர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைக ளார்ப்ப
ஞானமா முனிவர் போற்ற நலமிகு சிவலோ கத்தி
லூனமி றிருண்டா குமயிட் டுடனுறை பெருமை பெற்று
ரேனைய சுற்றத் தாரும் வானிடை யின்பம் பெற்றார். (௩௩)

இன்புறு தாரந் தன்னை யீசனுக் கன்ப ரென்றே
யன்புறு துதவுந் தொண்டர் பெருமையைத் தொழுது வாழ்த்தி
யன்புறு மனத்தா னாதனடியவர்க் கன்பு நீடு
மன்புக ழிளையான் குடிமாறனார் வளத்தினை வழுத்த லுற்றேன். (௩௪)

இயற்பகைநாயனார்புராண முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் - ௪௱௩௪.

பொழிப்புரை குறிப்பு — ஆசனம்.

அடியார் வேண்டியது மறாது கொடுத்தல்.

கருணாநிதியாகிய சிவன், தம்மை உணர்ந்து தம்மிடத்து இடையறாத அன்புசெய்யும் மெய்யடியார்களுக்கு, உலகத்துள்ள இனிமையாகிய எப்பொருள்களினும் மிக இனியராய், ஒருகாலும் இடையறாத பேரின்பத்தை ஜனிப்பிப்பார். அது "கனியினுங் கட்டி பட்ட கரும்பினும் - பனிமலர்க் குழற் பாவைநல் லாரினுந் - தனிமுடி கவித் தாளு மரசினு - மினியன் றன்னடைந் தார்க்கிடை மருதனே." என அதனை உணர்ந்த திருநாவுக்கரசுநாயனார் கூறுமாற்றால், அறிக. ஆதலால், மெய்யுணர்வுடையோர்கள், தமக்கு உரிய மனைவி மைந்தர் முதலிய உயிர்ச்சார்புகளினும், வீடு பொன் முதலிய பொருட்சார்புகளினும், இகபரமும் உயிர்க்குயிராகிய சிவனே தமக்கு மிக இனியர் என்று தெளிந்து, அச்சார்புகளோடு கலந்திருப்பினும் தாமரையிலையிற் றண்ணீர்போல அவைகளிடத்தே பற்றுச் சிறிதுமின்றி, அச்சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையார்களாகி, சிவனடியார்களையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனவே கண்டு, வழிபட்டு வாழ்வார்கள். சிவன் பகுப்பின்றி எங்கும் வியாபித்திருப்பினும், சிவலிங்கத்தினிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் தயிரின் நெய்போல விளங்கியும், மற்றையிடங்களிற் பாலின் நெய்போல விளங்காமலும், இருப்பார்.

இவ்வியற்பகைநாயனார், முன்சென்ற பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செய்த அளவிறந்த சிவபுண்ணியங்களினாலே, இப்பிறப்பின்கண்ணே யான் எனது அற்றவர் உறவாகிய சிவனே தமக்கு இனியவர் எனத் தெளிந்து, சிவலிங்கத்தையும் சிவனடியார்களையும் சிவன் எனவே கண்டு வழிபடுவோராயினார். ஓர்காலத்தி

முத்திமேல் அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் காமத்தினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய ஒருவன், தனக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தான் அனுபவித்தலினும், அவள் அனுபவிக்கக்கண்டலே தனக்கு இன்பமாகக்கொள்ளுதல்போல; தமக்குச்சிவன் எனவே தோன்றும் சிவனடியார்கள்மேலே அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் அன்பினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய இந்நாயனார், தமக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அனுபவித்தலினும், அவ்வடியார்கள் அனுபவித்தலைக்கண்டலே தமக்கு இன்பமாகக்கொள்ளும் இயல்புடையார். ஆதலாலன்றோ, தம்மிடத்துள்ள பொருள்களுள் அவ்வடியார்கள் கேட்பனயாவையோ அவையெல்லாம் சிறிதாயினும் மறாது, உண்மகிழ்ச்சியோடு கொடுக்கும் பெருந்தகைமையிற் சிறந்து விளங்கினார். இவரிடத்துள்ள இம்மெய்யன்பை, சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்படி, உணர்த்துதற்குத் திருவுளங்கொண்ட கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், ஆன்மாக்களுக்கு உலகத்துப்பொருள்களுள் மனைவியினும் இனியபொருள் பிறிது இல்லாமையால், சிவனடியார் வேடங்கொண்டுவந்து, இவரிடத்தே இவர்மனைவியையேகேட்க; இவர்கற்பினிற்சிறந்து விளங்கும் அம்மனைவியையும் மறாது பெருமகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தார். இதனால், இவர் "பனிமலர்க்குழற் பாவைநல்லாரினும்" சிவனே தமக்கு இனியர் என்று கொண்டார் என்பது, துணியப்படும். அன்றியும், இவர் உயர்குடிப்பிறப்பினாலும் பெருஞ்செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே நன்குமதிக்கப்படுவோராய் இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்பின் உலகத்தாராலே பழிப்புரை உண்டாகுமென்பது நோக்கிற்றிலர். இதனால் இவர்மனசைச் சிவபத்தியேவிழுங்கிற்றென்றுதுணிக. இவர் "நாடவர் பழித்துரை பூணதுவாகக்" கொண்டமையும் நோக்க.

இந்நாயனார், பிறர்மனை நயத்தல் சிவாகமங்களில் விலக்கப்பட்ட பாவம் என்பது நோக்காது தமது மனைவியைத் தரும்படி கேட்டவரை, சிவனடியார் என்று கொண்டமை குற்றமாகாதோ எனின், ஆகாது. காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்து ஆபரணம் முதலாயின, காமுகரை வசீகரித்து, நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்குமாறுபோல, விபூதி ருத்திராக்ஷமுதலிய சிவவேடமானது, மெய்யன்புடையாரை வசீகரித்து, நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்கும். இது "சேலுங் கயலுந் திளைக்குங்கண் ணாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்- போலும் பொடியணி மார்பிலங்கும்" என்னும் திருப்பல்லாண்டாலும், அறிக. அவ்வாறே இந்நாயனாரும், விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடத்தைக் கண்டவுடனே அதனால் வசீகரிக்கப்பட்டு, இன்பமேலிடப் பெறுதலால்; தம்வயத்தரல்லராவர்: ஆகவே, அச்சிவவேடத்தை உடையாரிடத்துக் குணங்குற்றம் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இவருக்கு எப்படிக் கூடும் என்க. அதிதீவிர பத்தி உடையாருக்கு அடியார்களிடத்தில் குணங்குற்றம் ஆராய்தல் கூடாமை "உருப்பொ லாதவ ரிழிகுலத் தவர்நல் லொழுக்க மில்லவ ரொன்றுநம் மளவில் - விருப்பி லாதவ ரெனினுமெய்ந்நீறு மிக்க சாதன வேடமுங் கண் டாற்-றரிப்பிலாதுசென் றெதிருற வணங்கித் தக்க போனக மளித்தவர்க் கெளிதா - விருப்பர் தாமவ ரடியவர்க் கடியா ரென்பர் யானென தெனுஞ்செருக் கறுப்பார்." என்னும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் சிவன் கூறிய பொருளை உடைய திருவாக்கால் காண்க. சர்வலோகைக நாயகராகிய பரமசிவனாலே "செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே" என்று வியக்கப்பட்ட இந்நாயனாரது அத்தியற்புத பத்தியின் பெருமையைப் பத்தி என்பது சிறிதும் அறிகிலாச் சிறியேனா விரித்துரைக்க வல்லன்!

இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணம்.

அம்பொ னீடிய வம்ப லத்தினி லாடு வாரடி சூடுவார்
தம்பி ரானடி மைத்தி றத்துயர் சால்பின் மேன்மை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையி னீடு சூத்திர நற்கு லஞ்செய் தவத்தினா
லிம்பர் ஞாலம் விளக்கி னாரிளை யான்கு டிப்பதி மாறனார். (௧)

ஏரின் மல்கு வளத்தி னால்வரு மெல்லை யில்லதொர் செல்வமு
நீரின் மல்கிய வேணி யாரடி யார்தி றத்து நிறைந்ததோர்
சீரின் மல்கிய வன்பின் மேன்மை திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை பெற்ற நீடு பயன்கொள்வார் (௨)

ஆர மென்பு புனைந்த வையர்த மன்ப ரென்பதொர் தன்மையா
னேர வந்தவர் யாவ ராயினு நித்த மாகிய பத்திமுன்
கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள் குவித்து நின்று செவிப்புலத்
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை செய்தபின். (௩)

கொண்டு வந்து மனைப்பு குந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலி னாத னத்திடை வைத்த ருச்சனை செய்தபி
னுண்டி நாலு விதத்தி லாறு சுவைத்தி றத்தன வொப்பிலா
வண்டர் நாயகர் தொண்ட ரிச்சையி னமுது செய்ய வளித்துளார். (௪)

ஆளு நாயக ரன்ப ரானவ ரளவி லாருள மகிழவே
நாளு நாளு நிறைந்து வந்து நுகர்ந்த தன்மையி னன்மையா
னீளு மாநிதி யின்ப ரப்பு நெருங்கு செல்வ நிலாவிவெண்
டோளி னாரள கைக்கி ருத்திய தோழ னாரென வாழுநாள். (௫)

செல்வ மேவிய நாளி லிச்செயல் செய்வ தன்றியு மெய்யினா
லல்ல னல்குர வான போதினும் வல்ல ரென்றறி விக்கவே
மல்ல னீடிய செல்வ மெல்ல மறைந்து நாடொறு மாறிவந்
தொல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக வுன்னி னாதில்லை மன்னினார். (௬)

இன்ன வாறு வளஞ்சு ருங்கவு மெம்பி ரானிளை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குத லின்றி யுள்ளன மாறியுந்
தன்னை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடன்க டக்கன் கொண்டுபின்
முன்னை மாறி திருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கைய ராயினார் (௭)

மற்ற வன்செய லின்ன தன்மைய தாக மாலய னானவர்க்
கொற்ற வேனமு மன்ன முந்தெரி யாத கொள்கைய ராயினார்
பெற்ற மூர்வது மின்றி நீடிய பேதை யாளுட னின்றியோர்
நற்ற வத்தவர் வேட மேகொடு ஞால முய்ந்திட நண்ணினார். (௮)

வேறு

மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிய பசிதலைக் கொள்வது
பாரித் தில்ல மடைந்தபின் பண்புற
வேரித் தாரான் விருந்தெதிர் கொண்டனன். (௯)

ஈர மேனியை நீக்கி யிடங்கொடுத்
தார வின்னமு தூட்டுதற் காசையாற்
சூர மாதரை நோக்கித் தபோதனர்
தீர வேபசித் தார்செய்வ தென்னென்று. (ய)

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினு
மிமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமினி யடிசி றக்கவுற
வமைக்கு மாறெங்ங னேயணங் கேயென. (யக)

மாது கூறுவாள் மற்றொன்றுங் காண்கிலே
னேதி லாரு மினித்தரு வாரிலை
போதும் வைகிற்று போமிடம் வேறிலை
தீது செய்வினை யேற்கென் செய்வலென்று. (யஉ)

செல்வ னீங்கப் பகல்வித் தியசெந்நெ
மல்ல னீர்முளை வாரிக் கொடுவந்தால்
வல்ல வாறமு தாக்கலு மாகுமற்
றல்ல தொன்றறி யேனென் றயர்வுற. (ய௩)

மற்ற மாற்ற மனைவியார் கூறமுன்
பெற்ற செல்வ மெனப்பெரி துமகிழ்ந்
துற்ற காதலி னொடொருப் பட்டனர்
சுற்று நீர்வயல் செல்லத் தொடங்குவார். (ய௪)

பெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்
தருகு நாப்ப ணறிவருங் கங்குலின்
கருகு மையிரு ளின்கணங் கட்டுவிட்
டொருகு கின்றது போன்ற துலகெலாம். (ய௫)

எண்ணு மிவ்வுல கத்தவர் யாவருந்
துண்ணெ னும்படி தோன்றிமுன் றோய்ந்திடில்
வண்ண நீடிய மைக்குழம் பாமென்று
நண்ணல் செய்யா நடுவிருள் யாமத்து. (ய௬)

உள்ள மன்புகொண் டூக்கவோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின்வழிப்
புள்ளு றங்கும் வயல்புகப் போயினார்
வள்ள லாரிளை யான்குடி மாறனார். (யஎ)

காலி னாற்றட விச்சென்று கைகளாற்
சாலி வெண்முளை நீர்வழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி யிடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ டுத்துச் சுமந்தொல்லை மீண்டனர். (யஅ)

வேறு

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தலி னின்று வாங்கிச்
சிந்தையில் விரும்பி நீரிற் சேற்றினை யலம்பி யூற்றி
வெந்தழ லடுப்பின் மூட்ட விறகில்லை யென்ன மேலோ
ரந்தமின் மனையி னீடு மலகினை யறுத்து வீழ்த்தார். (ய௯)

முறித்தவை யடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் னரிசி யாக்கி வாக்கிய வுலையிற் பெய்து
வெறுப்பிலின் னடிசி லாக்கி மேம்படு கற்பின் மிக்கார்
கறிக்கினி யென்செய் கோமென் றிறைஞ்சினார் கணவ னாரை. (உ௰)

வழிவரு மிளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியி னாலே
யழிவுறு மைய னென்னு மன்பினிற் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க. (உக)

மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிக ளாய்ந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை
வினையினில் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப் பண்டை
நினைவினாற் குறையை நேர்ந்து திருவமு தமைத்து நின்று (உஉ)

கணவனார் தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான காட்டி
யிணையிலா தவரை யூட்ட வமுதுசெய் விப்போ மென்ன
வுணர்வினா லுணர வொண்ணா வொருவரை யுணர்த்த வேண்டி
யணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயி லகற்ற லுற்றார். (உங)

அழுந்திய விடரு ணீங்கி யடியனே னுய்ய வென்பா
லெழுந்தருள் பெரியோ யூட்ட வமுதுசெய் தருள்க வென்று
தொழும்பனா ருரைத்த போதிற் சோதியா யெழுந்து தோன்றச்
செழுந்திரு மனைவி யாருந் தொண்டருந் திகைத்து நின்றார். (உ௪)

மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச்
சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் றான்ம கிழ்ந்தே
யேலவார் குழலா டன்னோ டிடபவா கனனாய்த் தோன்றிச்
சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி. (உ௫)

அன்பனே யன்பர் பூசை யளித்தநீ யணங்கி னோடு
மென்பெரு முலக மெய்தி யிருநிதிக் கிழவன் றானே
முன்பெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி யேவல் கேட்ப
வின்பமார்ந் திருப்பீ ராமென் றருள்செய்தா னெவர்க்கு மிக்கான். (உ௬)

இப்பரி சிவர்க்குத் தக்க வகையினா லின்ப நல்கி
முப்புரஞ் செற்றா ரன்பர் முன்பெழுந் தருளிப் போனா
ரப்பெரி யவர்தந் தூய வடியிணை தலைமேற் கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதி வேந்தன் செயலினை விளம்ப லுற்றேன். (உ௭)

இளையான்குடிமாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - சாகஅ.

சூசனம்.

மாகேசுரபூசை.

புண்ணியங்களுள்ளே சிவபுண்ணியம் சிறந்தது சிவபுண்ணியங்களுள்ளே சிவபூசை சிறந்தது. சிவபூசையினும் சிறந்தது மாகேசுரபூசை. மகேசுரராகிய சிவனை வழிபடும் அடியார்கள் மாகேசுரர் எனப்படுவார்கள். மாகேசுரபூசையாவது மாகேசுரர்களை விதிப்படி பூசித்து, அவர்களுக்கு அன்னம் ஊட்டுதலாம். மாகேசுரபூசைசெய்யுமுறைமை கூறுதும். சிவனடியார்களைத் தூரத்தே கண்டவுடனே, அவர்களுடைய சாதியையும் குணத்தையும் ஆராயாமல் விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடமே பொருள் எனக்கொண்டு, அவர்களை மனிதர் எனக் கருதாது சிவன் எனவே புத்திபண்ணி, இருக்கைவிட்டு எழுந்து, அகமகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் குவித்தகைகளை உடையராய் விரைந்து எதிர்கொண்டு, அவர்களுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, இன்சொற்களைச்சொல்லி, வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்து, கரகநீர்கொண்டு அவர்கள் திருவடிகளைவிளக்கி, அத்தீர்த்தத்தைச் சிரமேற்றெளித்து உள்ளும்பருகி, அத்திருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினால் ஒற்றி, அவர்களை ஆசனத்திலே இருத்தி, பத்திரபுஷ்பங்களாலே பூசித்து, தூபதீபங்காட்டி, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, கைப்பு புளிப்பு தித்திப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச்சுவையை உடையனவாய உண்ணப்படுவது தின்னப்படுவது நக்கப்படுவது பருகப்படுவது என நால்வகைப்படும் உணவுகளை, அவரவர் பிரீதிப்படி அமுதுசெய்வித்து, சரீரம் எடுத்ததனாலே பெறும்பயனை இன்றன்றோ பெற்றேன் என்று சற்காரவசனம் சொல்லி, அவர்கள் போம்பொழுது அவர்களுக்குப் பின் பதினான்கு அடிபோய் வழிவிடுக. சிவனடியார்களைச் சாதிகுணம் குறியாது சிவன் எனவே புத்தி பண்ணல்வேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் "புலையரே யேனு மீசன் பொலன்கழ லடியிற் புந்தி - நிலையரே லவர்க்குப் பூசை நிகழ்த்துத னெறியே யென்று - தலையரே யெனினு மீசன் றனமலர்த் தாளி னேச - மிலரெனி லியற்றும் பூசைப் பலந்தரு வாரோ யாரோ" எ-ம் பிரமோத்தரகாண்டம். "எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ராயினும் - வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை - யுள்ளத் துளளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே - கொள்ளத் தகைய வறிவினரோ பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்" எ-ம். சைவசமயநெறி "தேசிகர் தம்மைச் சிவநேசர் தம்மையு - மீசனென வேயுளத்து ளெண்." எ-ம். வரும்.

இம்மாகேசுரபூசையிற் சிறந்த புண்ணியம் பிறிது இல்லை அது, "அதிக நல்லற நிற்பதென் றறிந்தனை யறத்து - ளதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யவற்று - ளதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவர் பூசை - யதிக மென்றறிந் தன்பரை யருச்சனை செய்வாய்" என்னுந்திருவிளையாடற்புராணத்தினாலும், "படமாடக் கோயிற் பரமற்கொன் றீயி - னடமாடுங் கோயி னம்பர்க் கங்கா - நடமாடுங் கோயி னம்பர்க்கொன் றீயிற் - படமாடுங் கோயிற் பரமற்க தாமே." எ-ம் "தண்டறு சிந்தைத் தபோதனர் தாமகிழ்ந் - துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது - கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென் - றெண்டிசை நந்தி யெடுத்துரைத் தானே." எ-ம். "அகர மாயிர மந்தணர்க் கீயிலென் - சிகர மாயிரஞ் செய்து முடிக்கிலென் - பரம யோகி பகலூண் பலத்துக்கு - நிகரில்லை யென்பது நிச்சயந் தானே." எ-ம். "ஆறிடு வேள்வி யருமறை நூலவர் - கூறிடு மந்தணர் கோடியே ருண்பதி - னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின்

பயனிலே - பேறெனி லோர்பிடி பேறது வாகுமே." என்னுந் திருமந்திரத்திலும், "மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்-கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சுரமமர்ந்தா-னொட்டிட்ட பண்பி னுருத்திர பலகணத்தார்க்-கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்" என்னுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்தேவாரத்தாலும், "சோணசலத்தில் உயர்ந்த க்ஷேத்திரம் இல்லை: பஞ்சாக்ஷரத்தில் உயர்ந்த மந்திரம் இல்லை மாகேச்சுரதருமத்தில் உயர்ந்த தருமம் இல்லை: சிவாகமத்தில் உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை" என்னும் அருணாசல மான்மியத்திலும், அறிக. இல்வாழ்க்கையின் பயன் இம்மாகேசுரபூசையேயாம். அது, "மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் மாதுநின் னன்பர்தம் பணியா-மறமது கிடைக்கின்." என்னும் தாயுமானசுவாமிவாக்கால் அறிக.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய மாகேசுரபூசையை, எந்நாளும் சிறிதாயினும் தவறாது சைவாகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு செய்தமையால், பெருஞ்சிறப்புற்றவர் இவ்விளையான்குடிமாறநாயனார். இவர் விதிவழுவாதே மாகேசுரபூசை செய்தனர் என்பது, இங்கே "ஆர மென்பு புனைந்த வையர்த மன்பர்" என்னுந் திருவிருத்தத்திலும், "கொண்டு வந்து மனைப்புகுந்து" என்னுந் திருவிருத்தத்திலும், உணர்த்தப்பட்டது. இம்மாகேசுரபூசையை இவர் செல்வம் உள்ளபொழுது செய்தமையினும், மிக்க வறுமை வந்தபொழுதும் மனம் சிறிதும் சுருங்குதலின்றி முன்போலவே சிறிதும் தவறாது செய்தமை இவ்வளவு என்று சொல்லக்கூடாத பெருவியப்பைத் தருகின்றது! இவருக்கு வந்த வறுமையின் கொடுமையோ மிகப் பெரியது. அது, இங்கே "இன்ன வாறு வளஞ்சுருங்கவு மெம்பி ரானிளை யான்குடி-மன்னன் மாறன் மனஞ்சுருங்குத லின்றி யுள்ளன மாறியுந்-தன்னை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடன்கள் கொண்டுபின்-முன்னை மாறி லிருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கை யராயினார்" என்று உணர்த்தப்பட்டது. மாகேசுரபூசை செய்தலினாலே தமது எல்லையில்லாத பெருஞ்செல்வம் குறைந்து இவ்வளவு மிக்க கொடிய வறுமை வந்து எய்திய பொழுதும், இவர், புண்ணியம் செய்த நமக்குக் கடவுள் இவ்வளவு இடர் செய்தாரோ என்று சிவனைச் சிறிதும் நோவாமை எவ்வளவு ஆச்சரியம்! நோவாமைமாத்திரத்தில் நில்லாது, நாம் சிவபுண்ணியத்தைச் செல்வம் உள்ளவழிச் செய்யாமையே குற்றம் வறுமை எய்தியவழி நாம் யாதுசெய்வோம்! இப்போது செய்யாமை குற்றம் அன்றே என்று, ஒழியாதுசெய்தமை அதினும் ஆச்சரியமன்றோ! இன்னும், இவரும், இவர்கருத்தோடு சிறிதும் மாறுபாடின்றி ஒழுகும் இவர் மனைவியாரும், தாங்கள் பகல்முழுதும் போசனஞ்செய்யாமையாற் பசி மிகுந்து வருத்தமுறும் நேரத்திலும், பேரிருளென்பதும் பெருமழை யென்பதும் பாராமல் செய்த செயற்கருஞ் செயலை, அதினும் ஆச்சரியமன்றோ! தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின்பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறுதியிலேயே பலிக்கும் என்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள் புண்ணியஞ்செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர்செய்தாரோ என்று நோதல் பழுதாம் என்பதையும், சாதாரணமாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டு, பரமசிவன் இவர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்து, இவர்கள் செயற்கருஞ்செயலை வெளிப்படுத்தி, இவர்கட்குப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பெருங்கருணையை யாவர் அளக்கவல்லார்! மெய்யுணர்வுடையோர் தமக்கு எத்துணை இடர்வரினும், சிவனிடத்து அன்பு குன்றார் என்பது இதனால் அறிக. காரைக்காலம்மையாரும் "இடர்களையா ரேனு மெனக்கிரங்கா ரேனும்-படரு நெறிபணியா ரேனுஞ்-சுடருருவி-லென்பறாக் கோலத் தெரியாடு மெம்மானார்க்-கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

மெய்ப்பொருணாயனார் புராணம்.

சேதிநன் ஞட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி
மாதொரு பாக ரன்பின வழிவரு மலாடர் கோமான்
வேதநன் னெறியின வாய்மை விளஙகிட மேனமை பூணடு
காதலா லீசாக கனபர் கருததறிந தேவல செய்வார. (௧)

அரசிய னெறியின் வந்த வறநெறி வழாமற் காத்து
வரைநெடுந தோளால் வென்று மாறறலா முனைகண மாற்றி
யுரைதிறம் பாத நீதி யோஙகுநீா மையினின மிககாா
திரைசெயநீாச சடையா னனபா வேடமே சிநதை செய்வார. (௨)

மங்கையைப் பாக மாக வைததவா மன்னுங கோயி
லெஙகணும் பூசை நீடி யேழிசைப பாட லாடல
பொஙகிய சிறபபின மல்கப போற்றுதல புரிநது வாழ்வார
தஙகளு யகருக கன்பா தாளலாற சாாபொன றிலலாா. (௩)

தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந தில்லை மனறு
ளாடிய பெருமா னனபாக காவன வாகு மென்று
நாடிய மனததி னேடு நாயன்மா ரணைநத போது
கூடிய மகிழ்சசி பொஙகக குறைவறக கொடுதது வநதாா. (௪)

இன்னவா றொழுகு நாளி லிகற்றிறம் புரிநதோர் மன்ன
னன்னவா தமமை வெலலு மாசையா லமாமேற கொணடு
பொன்னணி யோடை யானை பொருபரி காலாண மறறும
பன்முறை யிழநது தோறறுப் பரிபவப படடுப போனன ' (௫)

இப்படி யிழநத மாறறா னிகலினால வெலல மாட்டான
மெய்ப்பொருள் வேநதன சீல மறிநதுவெண ணீறு சாததும
மப்பெரு வேடங கொண்டே யறறததில வெலவா னெணணிச
செபபரு நிலைமை யெணணித திருககோவ லூரிற சோவான. (௬)

மெய்யெலா நீறு பூசி வேணிகண் முடிததுக கட்டிக்
கையினிற படைக ரநத புததகக கவளி யேநதி
மைபொதி விளககே யெனன மனததினுட கறுபபு வைததுப
பொய்தவ வேடங கொணடு புகுநதனன முததி நாதன. (௭)

மாதவ வேடங் கொண்ட வஞ்சகனை மாடந தோறுங
கோதைசூ ழளக பாரக குழைகடொடி யாட மீது
சோதிவெண கொடிக ளாடுஞ் சுடாநெடு மறுகிற போகிச்
சேதியா பெருமான கோயிற றிருமணி வாயில சோநதான. (௮)

கடையுடைக காவ லாளா கைதொழு தேற நின்றே
யுடையவா தாமே வநதா ருள்ளொழுந தருளு மெனனத
தடைபல புகக பினபு தனிததடை நினற தததன
னிடைதெரிந தருள வேணடும் துயிலகொளு மிறைவ னென்றான். (௯)

என்றவன் கூறக் கேட்டே யானவற் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயு மென்றே யவனையு நீக்கிப் புக்குப்
பொன்றிகழ் பள்ளிக் கட்டிற் புரவலன் றுயிலு மாடே
மன்றலங் குழன்மென் சாயன் மாதேவி யிருப்பக் கண்டான். (௰)

கண்டுசென் றணையும் போது கதுமென விழித்துத் தேவி
வண்டலர் மாலை யானை யெழுப்பிட வுணர்ந்து மன்ன
னண்டர்நா யகனார் தொண்ட ராமெனக் குவித்த செங்கை
கொண்டிழிந் தெதிரே சென்று கொள்கையின் வணங்கி நின்று. (௰௧)

மங்கலம் பெருக மற்றென் வாழ்வுவந் தணைந்த தென்ன
விங்கெழுந் தருளப் பெற்ற தென்கொலோ வென்று கூற
வுங்கணா யகனார் முன்ன முரைத்தவா கமநூன் மண்மே
லெங்குமில் லாத தொன்று கொடுவந்தே னியம்ப வென்றான். (௰௨)

பேறெனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள் செய்த விந்த
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருள்செய வேண்டு மென்ன
நாறுபூங் கோதை மாதுந் தவிரவே நானு நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டு மென்றவன் விளம்ப வேந்தன். (௰௩)

திருமக ளென்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய வந்தப் புரத்திடைப் போக வேவித்
தருதவ வேடத் தானைத் தவிசின்மே லிருத்தித் தாமு
மிருநிலத் திருந்து போற்றி யினியருள் செய்யு மென்றார். (௰௪)

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தக மவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவ ரணங்கும் போதிற்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் னினைந்தவப் பரிசே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார். (௰௫)

மறைத்தவன் புகுந்த போதே மனமங்கு வைத்த தத்த
னிறைப்பொழு தின்கட் கூடி வாளினா லெறிய லுற்றா
னிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையாற்
றறைப்படு மளவி றத்தா நமரென்று தடுத்து வீழ்ந்தார். (௰௬)

வேதனை யெய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட
தாதனாந் தத்தன் றானுந் தலையினால் வணங்கித் தாங்கி
யாதுநான் செய்கே னென்ன வெம்பிரா னடியார் போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணங் கொண்டுபோய் விடுநீ யென்றார். (௰௭)

அத்திற மறிந்தா ரெல்லா மரசனைத் தீங்கு செய்த
பொய்த்தவன் றன்னைக் கொல்வோ மெனப்புடை சூழ்ந்த போது
தத்தனு மவரை யெல்லாந் தடுத்துடன் கொண்டு போவா
னித்தவன் போகப் பெற்ற திறைவன்ற னாணை யென்றான். (௰௮)

அவ்வழி யவர்க ளெல்லா மஞ்சியே யகன்று நீங்கச்
செவ்விய நெறியிற் றத்தன் றிருநகர் கடந்து போந்து
கைவடி நெடுவா ளேந்தி யாளுறாக் கானஞ் சேர
வெவ்வினைக் கொடியோன் றன்னை விட்டபின் மீண்டு போந்தான். (௰௯)

மற்றவன் கொண்டு போன வஞ்சனை வேடத் தான்மேற்
செற்றவர் தம்மை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறங் கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற வாவி தாங்குங்
கொற்றவன் முன்பு சென்றான் கோமகன் குறிப்பி னின்றான். (௨௰)

சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கொண்டு
வென்றவற் கிடையூ றின்றி விட்டன னென்று கூற
வின்றெனக் கையன் செய்த தியார்செய்ய வல்லா ரென்று
நின்றவன் றன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்ந்தார். (௨௧)

அரசிய லாயத் தார்க்கு மழிவுறுங் காத லார்க்கும்
விரவிய செய்கை யெல்லாம் விளம்புவார் விதியி னாலே
பரவிய திருநீற் றன்பு பாதுகாத் துய்ப்பீ ரென்று
புரவலர் மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தார். (௨௨)

தொண்டனா ரிமையப் பாவை துணைவனா ரவர்முன் றம்மைக்
கண்டவா றெதிரே நின்று காட்சிதந் தருளி மிக்க
வண்டவா னவர்கட் கெட்டா வருட்கழ னீழல் சேரக்
கொண்டவா றிடைய றாமற் கும்பிடுங் கொள்கை யீந்தார் (௨௩)

இன்னுயிர் செகுக்கக் கண்டு மெம்பிரா னன்ப ரென்றே
நன்னெறி காத்த சேதி நாதனார் பெருமை தன்னி
லென்னுரை செய்தே னாக விகல்விறன் மிண்டர் பொற்றாள்
சென்னிவைத் தவர்முன் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன் (௨௪)

மெய்ப்பொருணாயனார்புராண முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - சாகூய

சூசனம்.

---

௧. சிவாலயங்களை விதிவழுவாது நடாத்துதல்

சிவாலயங்களிலே நித்தியமாகிய பூசையும் நைமித்திகமாகிய திருவிழாவும் தவறாது நடத்தற்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் அமைத்து, அவைகளைச் சைவாகம விதிப்படி சிறிதாயினும் வழுவாது நடத்துவித்தல் அரசனுக்குக் கடனாம். அவ்வாறு செய்யாது ஒழிவனாயின், அவனுக்கும் அவனால் ஆளப்படும் உலகத்துக்கும் பெருங்கேடு விளையும். இதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம். "ஆற்றரு நோய்மிகு மவனி மழைகுன்றும் - போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர் - கூற்றுதைத் தானிருக் கோயில்க ளானவை - சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடிற் றானே." எ-ம் "முன்னவ னார்கோயிற் பூசைகண் முட்டிடின் - மன்னர்க்குத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றுங் - கன்னங் களவு மிகுத்திடுங் காசினிக் - கென்ன வருணந்தி யெடுத்துரைத் தானே" எ-ம். வரும். இச்சிவபுண்ணியத்தைச் சிறிதாயினும் தவறாது நடாத்தினவர் இம்மெய்ப்பொருணாயனார் என்பது, இங்கே "மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவர் மன்னுங் கோயி - லெங்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல் - பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார்." என்பதனால், உணர்த்தப்பட்டது.

உ. சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல்.

ஓர் அரசன் கீழ் வாழும் குடிகள், அவ்வரசனுடைய புத்திரனைக்காணும் பொழுது, அவனிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், மிக்க அச்சத்தோடும் அவனை வணங்குவர்கள் அன்றோ? அதுபோலவே, சருவலோகைக நாயகராகிய சிவனுக்கு அடிமைகளாய உள்ளார், அவருடைய விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடம் தரித்தவர்களைக் காணும்பொழுது, அவர்களிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், அவர்களை வணங்குவார்கள். அது "மன்னனுரு மன்னவன்றன் மகன்குணநீங் கிரணமுமே வையகத்தார் பாரார்தே வணங்கிடுவ ரஞ்சி-யென்னுளு மிறையமலன் றிருவேடந் தரித்தோர் குணங்குணக்கே டெனுமிரண்டு மெண்ணா - வின்னுளைந் தீவினையை வீட்டியிட விழைந்தார் விரும்பியவ ரடிபணிவர் விமலனுரை வலங்க - லொன்னுதே யெனக்கருதி யொருப்பட்டே யமல னுறைபதிய புரிவாழ்வு மறந்தையருக் குணடோ.' என்னும் சிவதருமோத்தரத்தால் உணர்க.

இம்மெய்ப்பொருணாயனார் இச்சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்டார் என்பதும், தாம் தேடிய செல்வம் எல்லாம் பொய்ப்பொருள் எனத் தெளிந்து அதனிற் சிறிதும் பற்றுவையாது மெய்ப்பொருளாகிய சிவவேடம் இட்டவர்களுக்கே கொடுத்து வந்தார் என்பதும், இங்கே "திலைசெய்நீர்ச் சடையார் றன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார்' என்பதனாலும், "தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் தில்லை மன்று - ளாடிய பெருமா னன்பர்க் காவன வாகு மென்று - நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைந்த போது - கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டன. நெஞ்சுவிடுதூதில் "வெண்ணீறும் - வேடமும் பூசையு மெய்யென் றுன்ன பொய்யென்றுன்-மாடையும் வாழ்க்கை மனையுமே." என்றார் உமாபதி சிவாசாரியார்.

சிவன் தாம் படைத்த இச்சரீரத்தைக் காக்கும்பொழுது அழிப்பவர் ஒருவரும் இல்லை, படைத்துக்காக்கும் அவரே பின்னும் அழிக்கும் பொழுது அதனை இப்பூமியிலே வைத்துக் காப்பவர் ஒருவரும் இல்லை. ஆதலால், ஆன்மாக்கள் தமக்கு உறவாகிய சிவனை மறந்து அசுத்தமும் அநித்தியமும் துக்கமுமாகிய தமதுசரீரத்திலே பற்றுவைத்து, அதனைத்தாமே பாதுகாக்கவல்லமென்ன முயலுதல் அறியாமையேயாம். இவ்வறியாமையை உடையோர், தமது சரீரத்தை எவ்வாற்றானும் தாம் காத்தல் கூடாமையால், அச்சரீரமும் நீங்கி, மறுமைக்கண்ணே இழிவுபொருந்திய பிறப்பையும் அடைந்து, வருந்துவர். ஆதலால், சிவனே பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் அதிகாரி என்றும், அவராலே எய்தப்படும் முத்தியே சுத்தமும் நித்தியமும் சுகமுமாய் உள்ளது என்றும், தெளிந்த மெய்யுணர்வுடையோர், இச்சரீரத்திலே சிறிதும் பற்றின்றி, முத்தியின்கண்ணே பேராசை உடையராய், இச்சரீரத்தை அச்சிவன் வசமாக ஒப்பித்து, அவரையேபற்றி நிற்பர். அது "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்-வானைக் காவல் கொண்டு நின்று றறியா நெறியானே - யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணு மலையானே-யூனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." என்னும் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தால் அறிக.

இம்மெய்ப்பொருணாயனார் இம்மெய்யுணர்வு உடையராகி, தமது சரீரத்திலும் சிறிதும் பற்று இன்றி, உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது திருவடிகளிலேயே இடையறாத பெரும்பற்று உடையராய், தம்வசம் இறந்த பரவசராய்,நின்றவர். அது,இவர் தம்முடைய பகைவன் சிவவேடங்கொண்டு வந்து தமக்குச் சிவாகமம் போதிப்பான் போலக் காட்டி, தமமை உடைவாளினாலே குத்தும்

போதும், சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று அவனை வணங்கினமையாலு ம்; அவனைக் கொல்லப் புகுந்த தத்தனைத் தடுத்து, அவனுக்கு இடையூறு நிக ழாவண்ணம் அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் விடும்படி செய்தமையாலு ம், துணியப்படும்.

௫. சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை.

அவாவே பிறவிக்கு வித்து. ஆதலால், சரீரம் நீங்கும்பொழுது யாதொருபொ ருளையும் அவாவாமல், சிவனுடைய திருவடிகளையே, அழலிடைப்பட்ட மெ ழுகுபோல மனம் கசிந்து உருக, உரோமம் சிலிர்ப்ப, ஆனந்த அருவிசொரிய, இடையறாது தியானித்தல்வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம் சோமவாரவிரத கற்பம் "மரிக்கும்போ துன்னும் வடிவினை யாவி- பரிக்கு நினைவு பரித்து." "ஆதலின்று சுற்றத் தவர்ணினை யாதமலன்-பாத நினைக பரிந்து." எனவரும்.

இவ்வாறே இம்மெய்ப்பொருணாயனார், சரீரம் நீங்கும் பொழுது, தம் முடைய புத்திரர் முதலியோர்மேல் சிறிதும் மனம் அழுந்தாதவராகி, விபூதி மேல் அன்புசெய்தற்பொருட்டு அவர்களுக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தி, தாம் சிதம்பர சபாநாதருடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார். மெய்யறிவுடை யார்க்கு, தமது சரீர நீக்கத்திலே, சிவன் தமக்கு முன்னின்று அருளல்வேண் டும் என்பதே, உள்ளக்கிடக்கை. அது "அங்கத்தை மண்ணுக் காக்கி யார் வத்தை யுனக்கே தந்து - பங்கத்தைப் போக மாற்றிப் பாவித்தேன் பரமா வுன்னைச் - சங்கொத்த மேனிச் செல்வா சாதனாணையே னுன்னை-யெங்குற்று யென்ற போதா லிங்குற்றே னென்கண் டாயே" என்னும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத்தால் அறிக. வேண்டுவார் வேண்டியதே யீவாராகிய சிவ ன் அவ்வுள்ளக்கருத்தை முற்றுவித்து அருளுவர் என்பது, இம்மெய்ப்பொரு ணாயனார் தியானித்தபடியே அவருக்கு எதிர் நின்று காட்சி கொடுத்து அரு ள் செய்தமையால், துணியப்படும். தம் வாணாள் முழுதும் உயிர்ச்சார்பினும் பொருட்சார்பினும் சிறிதும் உள்ளே பற்று வையாமல், நிற்கும் போதும், இரு க்கும் போதும், கிடக்கும் போதும், நடக்கும்போதும், இடையறாத மெய் யன்போடு சிவத்தியானம் செய்தவர்க்கே, இறக்கும்போதும் அச்சிவத்தியா னம் கைகூடும். ஆதலால், சிவனை எந்நாளும் இடையறாது தியானம் பண் ணுக. "நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்து நினை-யென்றுஞ் சிவன்றாளிணை" என்று வருந்தமிழ்மறைவழியிலே கூறப்படுதல் காண்க.

விறன்மிண்டநாயனார்புராணம்.

விரைசெய் நறும்பூந் தொடையிதழி வேணி யார்தங் கழல்பரவிப்
பரசு பெறுமா தவமுனிவன் பரசு ராமன் பெறுநாடு
திரைசெய் கடலின் பெருவளமுந் திருந்து நிலனின் செழுவளமும்
வரையின் வளனு முடன்பெருகி மல்கு நாடு மலைநாடு. (௧)

வாரி சொரியுங் கதிர்முத்தும் வயன்மென் கரும்பிற் படுமுத்தும்
வேரல் விளையுங் குளிர்முத்தும் வேழ மருப்பி னொளிர்முத்தும்
மூரன் முறுவல் வெண்முத்த நகையார் தெரிந்து முறைகோக்குஞ்
சேரர் திருநாட் டூர்களின்முன் சிறந்த மூதூர் செங்குன்றூர். (௨)

என்னும் பெயரின் விளங்கியுலகேறும் பெருமை யுடையதுதா
னன்னம் பயிலும் வயலுழவி னமைந்த வளத்தா லாய்ந்தமறை
சொன்ன நெறியின் வழியொழுகுந் தூய குடிமைத் தலைநின்றார்
மன்னுங் குலத்தின் மாமறைநூன் மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம். (௩)

அப்பொற் பதியி னிடைவேளாண் குலத்தை விளக்க வவதரித்தார்
செப்பற் கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி
யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெல்லை தெரிய வொண்ணாதார்
மெய்ப்பத் தர்கள்பாற் பரிவுடையா ரெம்பி ரானார் விறன்மிண்டர். (௪)

நதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி நலஞ்சிறந்த
பதிக ளெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிச்செல்வார்
முதிரு மன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமை நீடு திருக்கூட்டத்
தெதிர்முன் பரவு மருள்பெற்றே யிறைவர் பாதந் தொழப்பெற்றார். (௫)

பொன்றா ழருவி மலைநாடு கடந்து கடல்சூழ் புவியெங்குஞ்
சென்றா ளுடையா ரடியவர்தந் திணமை யொழுக்க நடைசெலுத்தி
வன்றாண் மேருச் சிலைவளைத்துப் புரங்கள் செற்ற வைதிகத்தே
ரின்றா ரிருந்த திருவாரூர் பணிந்தார் நிகரொன் றில்லாதார். (௬)

திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரிய னிடைப்பொலிந்து
மருவா நின்ற சிவனடியார் தம்மைத் தொழுது வந்தணையா
தொருவா றொதுங்கு மவன்றன்னைப் புறகென் றுரைப்பச் சிவனருளாற்
பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார் மற்றும் பெறநின்றார். (௭)

சேணார் மேருச் சிலைவளைத்த சிவனா ரடியார் திருக்கூட்டம்
பேணா தேகு மூரனுக்கும் பிரானாந் தன்மைப் பிறைசூடிப்
பூணா ரரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர்பாற்
கோணா வருளைப் பெற்றார்மற் றினியார் பெருமை கூறுவார் (௮)

ஞால முய்ய நாமுய்ய நம்பி சைவ நன்னெறியின்
சீல முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாடச் செழுமறைக
ளோல மிடவு முணர்வரியா ரடியா ருடனா முளதென்று
ரால மமுது செய்தபிரா னடியார் பெருமை யறிந்தாரார். (௯)

ஒக்க நெடுநா ளிவ்வுலகி லுயர்ந்த சைவப் பெருந்தன்மை
தொக்க நிலைமை நெறிபோற்றித் தொண்டு பெற்ற விறன்மிண்டர்
தக்க வகையாற் றம்பெருமா னருளி னாலே தாணிழற்கீழ்
மிக்க கணநா யகராகுந் தன்மை பெற்று விளங்கினார் (௰)

வேறு பிரிதென் திருத்தொண்டத் தொகையா னுலகு விளங்கவரும்
பேறு தனக்குக் காரணராம் பிரானார் விறன்மிண் டரின்பெருமை
கூறு மளவென் னளவிற்றே யவர்தாள் சென்னி மேற்கொண்டே
யாறை வணிக ரமர்நீதி யன்பர் திருத்தொண் டறைகுவாம். (௧௧)

விறன்மிண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௫௱௧.

சூசனம்.

சங்கம பத்தி முதிர்ச்சி.

சிவனிடத்தே இடையறாத அன்பு செய்து, அவருடைய திருவடிகளை அணையவொட்டாது அயர்த்தலைச் செய்விக்கும் இயல்பினை உடைய மலசம்பந்தங்களைக் களைந்த மெய்யுணர்வு உடையோர், தம்முடன் இணங்குவோர்களை உயிர்க்கு உயிராகிய சிவனை மறப்பித்துத் தீநெறிக்கட் செலுத்திப் பிறவிக்குழியில் வீழ்த்தித் துயருறுத்தும் அஞ்ஞானிகளுடனே சிறிதும் இணங்காதொழிந்து, தம்முடன் இணங்குவோர்களைச் சிவனிடத்தே அன்பை விளைவித்து நன்னெறிக்கட்செலுத்திப் பிறவிக்குழியினின்றும் எடுத்து வாழ்விக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய சிவனடியார்களோடுங்கூடி, அவர்கள் திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் என்றே பாவித்து, வணங்குவார்கள். இதற்குப்பிரமாணம் சிவஞானபோதம் "செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா - அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ- மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு- மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே" எ-ம் "மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்-சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேரா-யறப்பித்துப்-பத்தரினத்தாய்ப் பரனுணர்வி னாலுணரு-மெய்த்தவரை மேவா வினை." எ-ம் வரும்.

இவ்விறன்மிண்ட நாயனார் இவ்வாறே, சிவனுடைய திருவடிகளையே பற்றிநின்று, மலசம்பந்தங்களை ஒழித்து, சிவனடியார்களுடன் இணங்கி, அவர்களையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனவே வழிபட்டனர் என்பது, இங்கே "செப்பற்கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி - யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெல்லை தெரிய வொண்ணாதார் - மெய்ப்பத் தர்கள்பாற் பரிவுடையா ரெம்பி ரானார் விறன்மிண்டர்" என்பதனாலும், "நதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி நலஞ்சிறந்த-பதிக ளெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிச்செல்வார் - முதிரு மன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமைநீடு திருக்கூட்டத் - தெதிர்முன் பரவு மருள்பெற்றே யிறைவர் பாதந் தொழப்பெற்றார்" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவர் சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவரே; சிவனடியாரிடத்து அவமானம் பண்ணிச் சிவலிங்கத்திலே பூசைசெய்தலாற் பயன் இல்லை என்பது சிவாகமத்துணிவாதலானும், சிவபத்தரிடத்து அன்புடையராய் அவர்வழி நிற்பினன்றி, உலகியல்பு மாறிச் சிவானுபூதி யுணர்வு மேலிடுதல் கூடாமையானும், இந்நாயனாரது உள்ளமானது சங்கம பத்தியிலே மிகமுதிர்ச்சி உற்றது. அதனாலன்றோ, இவர், தேவாசிரியமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சிவனடியாரை வணங்காது செல்லும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும், அவரை வலிய ஆண்ட பரமசிவனையும், அடியார் திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்றும், அச்சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருத்தொண்டத்தொகை பாடியபின், அடியார்திருக்கூட்டத்துக்கு உள்ளென்றும், அருளிச்செய்தார். இவர், அடியார்கூட்டத்தைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வணங்காது செல்லக்கண்டமையால், அவரை அத்திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்று கூறியது ஒக்கும், சருவஞ்ஞராகிய சிவனை அவ்வாறு கூறியது குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது. இவர், தற்போதம் சிவித்து நின்றவழி, இவ்வாறுசொன்னாராயில், குற்றம் ஏறும், இவர், சிவன் பணித்தபடிசெய்து, பரம் அற்று, சிவானுபவம் மேலிட்டு, சிவாதீனமாய நிற்கையால், இவர்கூறியது சிவன் கூறியதேயாம். அக்கருத்து, இங்கே "வன்றொண்டன புறகென் றுரைப்பச் சிவனரு

ளாற் - பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார்." என்பதனும், "பிறைசூடிப்-
பூண் டரவம் புனைந்தார்க்கும் புறத்தென் றுரைக்க மறந்தார்பாற் - கோணு
மருளைப் பெற்றாமற் றினியார் பெருமை கூறுவார்." என்பதனும், அமைந்
து கிடந்தமை நுண்ணுணர்வாலுணர்க. காருண்ணிய சமுத்திரமாகிய சிவ
னே, தமது அடியாரிணக்கம் இல்வழிப் பிறவிப் பிணி தீர்ந்து உய்தல் கூடா
மையைச் சருவான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டும், சுந்தரமூர்த்தி
நாயனாரைக்கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை செய்வித்து, சிவனடியார்கள்
தம்மிடத்துச் செய்த அன்பின்றிறத்தையும், அவ்வன்புக்கு எளிவந்த தமது திரு
வருட்டிறத்தையும் யாவரும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்பு செய்து உய்தற்
பொருட்டும், தமது திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த பெருங்கருணையினாலே, இந்நாய
னாரிடத்து ஆவேசித்து நின்று கூறிய கூற்றும் இது என்பது தெளிக. சிவனடி
யாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவர் சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவரே என்பது,
"ஈசனுக்கன் பில்லா ரடியவர்க்கன் பில்லார்" என்னும் சிவஞான சித்தியா
ரால், உணர்க. மெய்யுணர்வுடையார் சிவனடியார் இணக்கத்தையே பொ
ருளென வேண்டுவர் என்பது "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செ
ழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை - மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்
வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை - யாவர்கோ னென்னையும்
வந் தாண்டு கொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ - மேவி
னோ மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந் தாடி யாடு வோமே."
"உடையா னுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி - யடியே னடு
வு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன் - னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப்
புரியாய் பொன்னம் பலத்தெம் - முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும்
வண்ண முன்னின்றே" என்னும் திருவாசகத்தினானும், "நல்லா ரிணக்கமு
நின்பூசை நேசமு ஞானமுமே - யல்லாது வேறு நிலையுள தோவக முப்பொரு
ளு-மில்லாளுஞ் சுற்றமு மைந்தரும் வாழ்வு மெழிலுடம்பு - மெல்லாம் வெ
ளிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே" என்னும் பட்டணத்துப்பிள்ளை
யார் பாடலானும், காண்க.

அமர்நீதிநாயனார்புராணம்.

சீரி னீடிய செம்பியர் பொன்னிநன் னாட்டுக்
காரின் மேவிய களியளி மலர்ப்பொழில் சூழ்ந்து
தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து
பாரி னீடிய பெருமைசேர் பதிபழை யாறை. (௧)

மன்னு மப்பதி வணிகர்தங் குலத்தினில் வந்தார்
பொன்னு முத்துநன் மணிகளும் பூந்துகின் முதலா
வெந்நி லத்தினு முள்ளன வருவளத் தியல்பா
மந்நி லக்கண மிக்கவ ரமர்நீதியா ரென்பார். (௨)

சிந்தை செய்வது சிவன்கழ லல்லதொன் றில்லா
ரந்தி வண்ணர்தம் மடியவர்க் கமுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கீளுடை கோவணங் கருத்தறிந் துதவி
வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் வரும்பயன் கொள்வார். (௩)

முக்க ணக்கரா முதல்வனா ரவர்திரு நல்லூர்
மிக்க சீர்வளர் திருவிழா விருப்புடன் வணங்கத்
தக்க வன்பர்க ளமுதுசெய் திருமடஞ் சமைத்தார்
தொக்க சுற்றமுந் தாமுமங் கணைந்தனர் தூயோர். (௪)

மருவு மன்பொடு வணங்கினர் மணிகண்டர் நல்லூர்த்
திருவி ழாவணி சேவித்துத் திருமடத் தடியார்
பெருகு மின்பமோ டமுதுசெய் திடவருள் பேணி
யுருகு சிந்தையின் மகிழ்ந்துறை நாளிடை யொருநாள். (௫)

பிறைத்த ளிர்ச்சடைப் பெருந்தகை பெருந்திரு நல்லூர்க்
கறைக்க ளத்திறை கோவணப் பெருமைமுன் காட்டி
நிறைத்த வன்புடைத் தொண்டருக் கருள்கொடுப் பான
மறைக்கு லத்தொரு பிரமசா ரியின்வடி வாகி (௬)

செய்ய புன்சடை கரந்ததோர் திருமுடிச் சிகையுஞ்
சைவ வெண்டிரு நீற்றுமுண் டத்தொளி தழைப்பு
மெய்யின் வெண்புரி நூலுடன் விளங்குமான் றோலுங்
கையின் மன்னிய பவித்திர மாகிய கதிரும் (௭)

முஞ்சி நாணுற முடிந்தது சாத்திய வரைமிசைத்
தஞ்ச மாமறைக் கோவண வாடையி னசைவும்
வஞ்ச வல்வினைக் கறுப்பறு மனத்தடி யார்கள்
நெஞ்சி னீங்கிடா வடிமலர் நிலமிசைப் பொலிய (௮)

கண்ட வர்க்குறு காதலின் மனங்கரைந் துருகத்
தொண்ட ரன்பெனுந் தூநெறி வெளிப்படுப் பாராய்த்
தண்டின் மீதிரு கோவண நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்தமர் நீதியார் திருமடங் குறுக (௯)

வடிவு காண்டலு மனத்தினு முகமிக மலர்ந்து
கடிது வந்தெதிர் வணங்கியிம் மடத்தினிற் காணும்
படியி லாதநீ ரணையமுன் பயிறவ மென்னோ
வடிய னேன்செய்த தென்றன ரமர்நீதி யன்பர் (௰)

பேணு மன்பரை நோக்கிநீர் பெருகிய வடியார்க்
கூணு மேன்மையி லூட்டிநற் கந்தைக ளுடைகீள்
யாணர் வெண்கிழிக் கோவண மீதல்கேட் டும்மைக்
காண வந்தன மென்றனன் கண்ணுதல் கரந்தோன் (௰௧)

என்று தம்பிரா னருள்செய வித்திரு மடத்தே
நன்று நான்மறை நற்றவ ரமுதுசெய் தருள்வார்
துன்று வேதியர் தூய்மையி னமைப்பது முளதா
லின்று நீரிங்க கமுதுசெய் தருளுமென் றிறைஞ்ச. (௰௨)

வணங்கு மன்பரை நோக்கியம் மறையவ ரிசைந்தே
யணங்கு நீர்ப்பொன்னி யாடிநான் வரமழை வரினு
முணங்கு கோவண மவைத்துநீர் தாருமென் றொருவெண்
குணங்கொள் கோவணந் தண்டினி லவிழ்த்தது கொடுப்பார். (௰௩)

ஓஙகு கோவணப பெருமையை யுளளவா றுமககே
யீஙகு நானசொலல வேணடுவ திலலைநீ ரிதனை
வாஙகி நானவரு மளவுமும மிடததிக ழாதே
யாஙகு வைததுநீ தாருமென றவாகையிற கொடுததார். (௧௪)

கொடுதத கோவணங கைககொண்டு கோதிலா வனபா
கடுபபி லிஙகெழுந தருளுநீா குளிததெனக கஙகை
மடுதத துமபிய வளாசடை மறைநதவம மறையோ
ரடுதத தெணடிரைப பொனனிநீ ராடவென றகனறாா. (௧௫)

தநத கோவணம வாஙகிய தனிபபெருந தொணடர்
முநதை யநதணா மொழிகொணடு முனபுதாங கொடுககுங
கநதை கீளுடை கோவண மனறியோா காபபுச
சிநதை செயதுவே றிடததொரு சேமததின வைததாா. (௧௬)

போன வேதியா வைததகோ வணததினைப போககிப
பான லநதுறைப பொனனிநீா படிநதுவந தாரோ
தூந றுஞசடைக கஙகைநீா தோயநதுவந தாரோ
வான நீாமழை பொழிநதிட நனைநதுவந தணைநதாா. (௧௭)

கதிரி ளமபிறைக கணணியா நணணிய பொழுதின
முதிரு மனபுடைத தொணடாதா முறைமையின முனனே
யதிக நனமையி னமுதுசெய தருளுதற காககி
யெதிரெ ழுநதுசென றிறைஞசிட விறைநதனா மாயா (௧௮)

தொணட ரனபெனுந தூயநீ ராடுதல வேணடி
மணடு தணபுனல மூழ்கிய வீரததை மாறறக
தணடின மேலதும மீரநானா றாநதகோ வணதது மதகக
கொணடு வாருமென றுரைததனா கோவணக களவா (௧௯)

ஐயா கைதவ மறிவுறா தவாகடி தணுகி
யெயத முனசெனறு கோவண மிருநதவே றிடததின
மையில சிநதையா கணடிலா வைததகோ வணமுன
செயத தெனனெனறு திகைததனா தேடுவா ரானாா. (௨௰)

பொஙகு வெணகிழிக கோவணம போயின நெறிமேற
சஙகை யினறியே தபபின தெனனதா சாககி
லெஙகு நாடியுங கணடில ரெனசெயவா ரெனறு
ரவகண வேதியா பெருநதுடக கினிலகப படடாா. (௨௧)

மனைவி யாரொடு மனனிய கிளைஞருந தாமு
மினைய தொனறுவந தெயதிய தெனனெனறு கூாநத
நினைவ தொனறிலா வருநதினா நிறகவு மாடடாா
புனைய வேறொரு கோவணங கொடுபுறப படடாா. (௨௨)

அததா முனபுசென றடிகணீா தநதகோ வணததை
வைததி டததுநான கணடிலேன மறறுமோ ரிடததி
லுயததொ ளிததன ரிலலையா லொளிததவா றறியே
னிதத கைததவே றதிசயங கணடிலே னெனறு. (௨௩)

வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன் கொணர்ந்தேன
ஈறு கோவண மன்றுநெய் தமைத்தது கிளாகொ
ணீறு சாத்திய நெற்றியீர் மற்றது களைந்து
மாறு சாத்தியென் பிழைபொறுப் பீரென வணங்க. (௨௪)

நின்ற வேதியர் வெகுண்டமர் நீதியார் நிலைமை
நன்று சாலவு நாளிடை கழிந்தது மன்று
மின்று நான்வைத்த கோவணங் கொண்டதற் கெதிரே
யொன்று கொள்கென வுரைப்பதே நீரென வுரையா (௨௫)

நல்ல கோவணங் கொடுப்பனென் றுலகின்மே லுளுஞ்
சொல்லு வித்ததென் கோவணங் கொள்வது துணிந்தோ
வொல்லை யீங்குறு வாணிக மழகிய துமக்கென்
றெல்லை யில்லவ னெரிதுள்ளி னாலென வெகுண்டான். (௨௬)

மறிக ரந்துதண் டேந்திய மறையவர் வெகுளப்
பொறிக லங்கிய வுணர்வின ராய்முகம் புலர்ந்து
சிறிய வென்பெரும் பிழைபொறுத் தருள்செய்வீ ரடியே
னறிய வந்ததொன் றன்றென வடிபணிந் தயர்வார் (௨௭)

செய்தக் கும்பணி செய்வணிக் கோவண மன்றி
நெய்தக் குந்தன நல்லபட் டாடைகண் மணிக
ளுய்த்த கோடிகொண் டருளுமென் றுடம்பினி லடங்காப்
பயத்தொ டுங்குலைந் தடிமிசைப் பலமுறை பணிந்தார் (௨௮)

பணியு மன்பரை நோக்கியப் பரம்பொரு ளானோர்
தணியு முள்ளத்த ராயினர் போன்றுநீர் தந்த
மணியும் பொன்னுநல் லாடையு மற்றுமென் செய்ய
வணியுங் கோவண நேர்தர வமையுமென் றருள. (௨௯)

மலர்ந்த சிந்தைய ராகிய வணிகரோ ரனையா
ரலர்ந்த வெண்ணணிறக் கோவண மதற்குநே ராக
விலங்கு பூந்துகில் கொள்வதற் கிசைந்தருள் செய்தீ
நலங்கொள் கோவணந் தரும்பரி சியாதென நம்பர் (௩௰)

உடுத்த கோவண மொழியநா முங்கையிற் றரநீ
கெடுத்த தாகமுன் சொல்லுமக் கிழித்தகோ வணநே
ரடுத்த கோவண மிதுவென்று தண்டினி லவிழ்மா
வெடுத்து மற்றிதன் னெடையிடுங் கோவண மென்றார். (௩௧)

நன்று சாலவென் றன்பரு மொருதுலை நாட்டக்
குன்ற வில்லியார் கோவண மொருதட்டி லிட்டார்
நின்ற தொண்டருங் கையினி னெய்க்கோ வணந்தட்
டொன்றி லேயிட நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார் (௩௨)

நாடு மன்பொடு நாயனமாக் களிக்கமுன் வைத்த
நீடு கோவண மடையநே ராகவொன் றொன்றுக
கோடு தட்டினமீ திடவிடக் கொண்டெழுந் ததுகண்
டாடு சேவடிக் கடியரு மற்புத மெய்தி. (௩௩)

உலகி லில்லதோர் மாயையிக் கோவண மொன்றுக்
கலகில கோவண மொக்கில வென்றதி சயித்துப்
பலவு மென்றுகில் பட்டொ டிடவிட வுயர
விலகு பூந்துகிற் பொதிகளை யெடுத்துமே லிட்டார். (௩௪)

முட்டி லன்பர்த மன்பிடுந் தட்டுக்கு முதல்வர்
மட்டு நின்றதட் டருளொடுந் தாழ்வுறும் வழக்கிற்
பட்டொ டுந்துகி லநேககோ டிகளிடும் பத்தர்
தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத் தட்டு. (௩௫)

ஆன தன்மைகண் டடியவ ரஞ்சிய தனைமுன்
றான றுந்துகில் வர்க்கநூல் வர்க்கமே முதலா
மான மில்லன குவிக்கவுந் தட்டினின் மட்டிதுவா
லேனை யென்றன மிடப்பெற வேண்டுமென் றிறைஞ்ச. (௩௬)

மங்கை பாகரா மறையவர் மற்றது கண்டே
யிங்கு நாமினி வேறொன்று சொல்லுவ தென்கொ
லங்கு மற்றுநுந் தனங்களி லுங்கிலு மிடுவீ
ரெங்கள் கோவணம் நேர்நிற்க வேண்டுவ தென்றார். (௩௭)

நல்ல பொன்னொடும் வெள்ளியு நவமணித் திரளும்
பல்வ கைத்திறத் துலோகமும் புனைமணிக் கலன்கள் பலவு
மெல்ல மெல்லவே சுமந்தவ ரிடவிடக் கொண்டே
மல்கு தட்டுமேற் றெழுந்தது வியந்தனர் மண்ணோர். (௩௮)

தவநி றைந்தநான் மறைப்பொரு ணூல்களாற் சமைந்த
சிவன்வி ரும்பிய கோவணந் தேர்ந்தொருந் தட்டுக்
கவனி மேலுளார் கீர்த்தியார் தனமெலா மன்றிப்
புவன மியாவையு நேர்நிலா வென்பது புகழோ. (௩௯)

நிறைமை மாற்றது நோக்கிய நிகரிலார் நேர்மின்
றுலையில் பற்றினை மொழியொன்றி யடிமையுய்யத் தொழிற்றேன்
றலைவ யாதுமென் மனைவியுஞ் சிறுவனுந் தருமேற்
றுலையி லேறிடப் பெறுவதுன் னருளென்று தொழுதார். (௪௦)

பொச்ச மில்லடி மைத்திறம் புரிந்தவ ரெதிர்நின்
றச்ச முன்புற வணைத்தலு மங்கண ரருளா
னிச்ச யித்தவர் நிலையினைத் துலைபொருந் தலத்தார்
விச்ச முகனினின் ஏற்றுவா ரேறுதற் கிசைந்தார். (௪௧)

மனமகிழ்ந்தவர் மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கிப்
புனைம லர்க்குழன் மனைவியார் தம்மொடு புதல்வ
றனையு டன்கொண்டு தனித்துலை வலங்கொண்டு தக்கவர்
வினைய செய்கையி லேறுவார் கூறுவா ரெடுத்து. (௪௨)

இழைத்த வன்பினி லிறைதிரு நீற்றுமெய் யடிமை
பிழைத்தி லோமெனிற் பெருந்துலை நேர்நிற்க வென்று
மழைத்த டம்பொழிற் றிருநல்லூ ரிறைவரை வணங்கித்
தழைத்த வஞ்செழுத் தோதினா ரேறினார் தட்டில். (௪௩)

மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்துட னேற
வண்டர் தம்பிரான் திருவரைக் கோவண மதுவுங்
கொண்ட வன்பினிற் குறைபடா வடியவ ரடிமைத்
தொண்டு மொத்தலா லொத்துநேர் நின்றது துலைதான். (௪௪)

மதிவி ளங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை மண்ணோர்
துதிசெய் தெங்கணு மதிசய முற்றெதிர் தொழுதார்
கதிர்வி சும்பிடைக் கரந்திடத் நிரந்தசுரர் பக்கத்தின்
புதிய பூமழை யிமையவர் மகிழ்வுடன் பொழிந்தார் (௪௫)

அண்டர் பூமழை பொழியமற் றதனிடை யொளித்த
முண்ட வேதிய ரொருவழி யானமுன் னல்லூர்ப்
பண்டு தாம்பயில் கோலமே விசும்பினிற் பாகங்
கொண்ட பேதையுந் தாமுமாய்க் காட்சிமுன் கொடுத்தார் (௪௬)

தொழுது போற்றியத் துலைமிசை நின்றுநேர் துதிக்கும்
வழுவி லன்பரு மைந்தரு மனைவியார் தாமு
முழுது மின்னருள் பெற்றுத்தம் முன்னெரு ழிருக்கு
மழிவில் வானபதங் கொடுத்தெழுந் தருளினா ரையர் (௪௭)

நாதர் தந்திரு வருளினா லன்பருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமானமதாகிமேற் செல்லக்
கோதி லன்பருங் குடும்பமுங் குறைவறக் கொடுத்த
வாதி மூர்த்தியா ருடன்சிவ புரியினை யணைந்தார் (௪௮)

வேறு

மலர்மிசை யயனு மாலுங் காணுதற் கரிய வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூ ரமர்ந்தவர் பழமை காட்டி
யுலகுய்ய வாண்டு கொள்ளப் பெற்றவர் பாத முன்னித்
தலைமிசை வைத்து வாழுந் தலைமைநந் தலைமை யாகும் (௪௯)

அமர்நீதிநாயனார்புராணமுற்றிற்று ஆகத் திருவிருத்தம்-௫௱௫

ஸூசனம்.

சிவனடியார்க்கு அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல்.

ஶிவஸ்தலத்திலே மடங்கட்டுவித்து, புண்ணிய காலங்களிலே சிரத்தையோடும் சற்பாத்திரமாகிய சிவனடியார்களை அமுதுசெய்வித்தலும், அவர்களுக்கு வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன கொடுத்தலும், பெரும் புண்ணியமாம். அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன தானஞ்செய்தல் புண்ணியம் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் "திருப்பதி வணங்க வென்று சென்றுறுஞ் சிவநேசர்க்கு - மருத்தியாற் கங்கை யாதியாடிட நாடினார்க்கு - மருத்துக வன்ன பான மவரவர்க் குபயோ கங்கள்-பொருத்துக வூனைப் போக்கிச் சிவபுரம் புகுவர் தாமே" எ-ம் "பிரம சாரியைப் பேரற மோங்கிடுங் - கிரக சாரியை யூட்டிய கேண்மையார் - விரவி யேசிவ லோகம் விரும்பிய - பரம போக மனைத்தும் பயில்வரே" எ-ம் "ஊட்டினார்க ளுதவிய தேதேனுங் - காட்டு ளாடி கழற்கு கருத்தினு - ளூட்டினரைத் தமைநலியும்

வினை - யோட்டி யேசிவ லோக முறைவரே." எ-ம். "மாதவர்க்குற வற் கலை யீந்தவர் - சீத வாரித வாடையுஞ் சோதந்ினர் - கோதி லாவச ஞதி யுங கோலவளை - மாதொர் பாகன புரத்தினுள் வாழ்நதபின்." எ-ம். சிவ புண்ணியத தெளிவு. "நாற்ற மாமல ரோனெழி ஞரணன் - போற்று சங் கர னனபாககுப பொங்கிழை - யாற்று கோவண மீநதவ ராயிரங - தேற்று கோடி யுகஞ்சிவ லோகரே." எ-ம வரும். இபபுண்ணியத்தைப் புண்ணிய ஸதலததிலே புண்ணிய காலத்திலே சிரததையோடும் செய்தல உததமோத்த மம எனபதற்குப பிரமாணம சிவதருமோததரம "சிறநதற றேசந தனனிற் றேடருங காலங கூட - மறநதிடா விதியி னலே வாயததவா தரவுங கூர - வ றநதனை யறிநத வாயமைப பாததிர மாவா னங்கைச - செறிநதிடச செய்த வ றப மூலகினும பெருகு நிணணம்" எ-ம "ஓங்கிய வதனைச செய்த வுததமர் சிவலோ கததுட - டாங்கியே போக பேதம பிரளய சமயந தனனி - னீங்கரு ம பொருளைக கணடு நிறையுற வொருமை நீடத - தூங்குவ ரினபந தோனறத துகணமலஞ் சோரு மனறே" எ-ம வரும

இவ்வமாநீதிநாயனா இநதசசிவபுணணியத்தின மிகச் சிறநதவராகி, சிவ னிடததே இடையறாத மெயயனபுடையராயினா சிவனிடதது அன்பில லாமற செயயபபடும புணணியம உயிா இலலாத உடல போலப் பயன்ப டாதாம இவவனபு பல பிறபபுககளிலே பயன குறியாது செயயபபடட தபோபலததினலே சிவன் அருள செயயக் கிடைககும. இவ்வன்பு உளள வழியே, சிவனது திருவருள உணடாம அது உணடாய வழி, முத்தி உண டாம இதற்குப பிரமாணம வாயுசங்கிதை "ஆங்கவ னருளாற பததிநன் குணடாம பததியா லவனரு ளுணடாம - வீங்கிய பததி பறபல பிறப்பில் வேதங்க ளுரைததிடும படியே - நீங்கற கரும மியற்றிய பலததாற் சிவனருள் செயதிட வருமா - லோங்கிய பததி யாறசிவ தரும மொழிவறப் புரிநதிடப் படுமால" எ-ம "புரிதலா லிறைவ னலலருள புரிவான புரிநதிடப் போக கறறனற - விருவினை கழியுங கழிநதிட முத்தி யெயதலா மிறைவன்வாா கழலி - லொருவழி சிறிது பததிசெய வோரு மொருமூன்று பிறப்பினமேற் பிறபபின - மருவிடா ரங்கத தொடுமனுச செபிததன மாசறு பததியா மென பா" எ-ம் வரும இவ்வமாநீதிநாயனா மெயயனபிற குறைபடாதவர் என்பது, பிரமசாரி வடிவங கொணடு வந்த பரமசிவனது கௌபீனம் இட்ட தடடுககு இவா தம்மிடதது உள்ள கௌபீனங்கள வஸதிரங்கள் பட்டுக்கள் பொன வெளளி முதலிய உலோகங்கள நவரததினங்கள முதலிய அனைததை யும இட்டதட்டு ஒவவாது மேலெழுநது, பின்பு தாமும் தமமுடைய மனைவி யும புததிரனும், நாம அன்பினேடு சிவனது திருநீறறு மெயயடிமை பிழைத் திலோமாயின இததடடு மறறதனேடு நோநிறக எனறு சொலலி ஏறியவுடனே, அதனேடு ஒதது நினறமையாலே, தெளியபபடும அனபினதிறம கணணப்ப நாயனா புராணததுச் சூசனததில் விரிதது உரைககப்படும ஆதலால், இங்கே விரிததிலம.

தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

இலைமலிந்தசருக்கம்.

எறிபத்தநாயனார்புராணம்.

மல்லனீர் ஞாலந் தன்னுண் மழவிடை யுடையா னன்பர்க்
கொல்லைவந் துற்ற செய்கை யுற்றிடத் துதவு நீரா
ரெல்லையில் புகழின் மிக்க வெறிபத்தர் பெருமை யெம்மாற்
சொல்லலாம் படித்தன் றேனு மாசையாற் சொல்ல லுற்றேன். (௧)

பொன்மலைப் புலிவென் றோங்கப் புதுமலை யிடித்துப் போற்று
மந்நெறி வழியே யாக வயல்வழி யடைத்த சோழன்
மன்னிய வநபா யன்சீர் மரபின்மா நகர மாகுந்
தொன்னெடுங் கருவூ ரென்னுஞ் சுடர்மணி வீதி மூதூர் (௨)

மாமதின் மஞ்சு சூழு மாளிகை நிரைவிண் சூழுந்
தூமணி வாயில் சூழுஞ் சோலையில் வாசஞ் சூழுந்
தேமல ரளகஞ் சூழுஞ் சிலமதி தெருவிற் சூழுந்
தாமகிழ்ந் தமரர் சூழுஞ் சதமக னகரந் தாழ (௩)

கடகரி துறையி லாடுங் களிமயில் புறவி லாடு
மடமணி யரங்கி லாடு மரிவையர் குழல்வண் டாடும்
படரொளி மறுகி லாடும் பயில்கொடி கதிர்மீ தாடுந்
தடநெடும் புவிகொண் டாடுந் தனிநகர் வளமை யீதால். (௪)

மன்னிய சிறப்பின் மிக்க வளநக ரதனின் மல்கும்
பொன்னியல் புரிசை சூழ்ந்து சுரர்களும் போற்றும் பொற்பாற்
றுன்னிய வன்பின் மிக்க தொண்டர்தஞ் சிந்தை நீங்கா
வந்நிலை யரனார் வாழ்வ தாநிலை யென்னுங் கோயில் (௫)

பொருட்டிரு மறைகள் தந்த புனிதனை யினிதக் கோயின்
மருட்டுறை மாற்று மாற்றால் வழிபடுந் தொழில ராகி
யிருட்கடு வொடுங்கு கண்டத் திறையவர்க் குரிமை பூண்டார்க்
கருட்பெருந் தொண்டு செய்வா ரவரெறி பத்த ராவார். (௬)

மழைவள ருலகி லெங்கு மன்னிய சைவ மோங்க
வழலவிர் சடையா னன்பர்க் கடாதன வடுத்த போது
முழையரி யென்னத் தோன்றி முரண்கெட வெறிந்து தீர்க்கும்
பழமறை பரசுந் தூய பரசுமுன் னெடுக்கப் பெற்றார். (௭)

அண்ணலார் நிகழு நாளி லாநிலை யடிக ளார்க்குத்
திண்ணிய வன்பு கூர்ந்த சிவகாமி யாண்டா ரென்னும்
புண்ணிய முனிவ னார்தாம் பூப்பறித் தலங்கல் சாத்தி
யுண்ணிறை காத லோடு மொழுகுவா ரொருநாண் முன்போல். (௮)

வைகறை யுணர்ந்து போந்து புனன்மூழ்கி வாயுங் கட்டி
மொய்ம்மலர் நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னிக்
கையினிற் றெரிந்து நல்ல கமழ்முகை யலரு மேலைத்
தெய்வநா யகர்க்குச் சாத்துந் திருப்பள்ளித் தாமங் கொய்து. (௯)

கோலப்பூங் கூடை தன்னை நிறைத்தனர் கொண்டு நெஞ்சில்
வாலிய நேசங் கொண்டு மலர்க்கையிற் றண்டுங் கொண்டங்
காலய மதனை நோக்கி யங்கணர்க் கமைத்துச் சாத்துங்
காலைவந் துதவ வேண்டிக் கடிதினில் வாரா நின்றார். (௰)

மற்றவ ரணைய விப்பால் வளநக ரதனின் மன்னுங்
கொற்றவர் வளவர் தங்கள் குலப்புகழ்ச் சோழ னாதம்
பற்றலர் முனைகள் சாய்க்கும் பட்டவர்த் தனமாம் பண்பு
பெற்றவெங் களிறு கோலம் பெருகுமா நவமி முன்னாள். (௰௧)

மங்கல விழவு கொண்டு வருநதித் துறைநீ ராடிப்
பொங்கிய களிப்பி னோடும் பொழிமதஞ் சொரிய நின்று
ஒங்கலு மிரியல் போக வெதிர்பரிக் காரரோடத்
துங்கமால் வரைபோற் றோன்றித் துண்ணென வணைந்த தன்றே. (௰௨)

வென்றிமால் யானை தன்னை மேல்கொண்ட பாக ரோடுஞ்
சென்றொரு தெருவின் முட்டச் சிவகாமி யாரு முன் செல்ல
வன்றனித் தண்டிற் றூங்கு மலர்கொள்பூங் கூடை தன்னைப்
பின்றொடர்ந் தோடிச் சென்று பிடித்துடன் பறித்துச் சிந்த. (௰௩)

மேல்கொண்ட பாகர் கண்டு விசைகொண்ட களிறு சண்டக்
கால்கொண்டு போவார் போலக் கடிதுகொண் டகலப் போக
நூல்கொண்ட மார்பின் றொண்டர் நோக்கினர் பதைத்துப் பொங்கி
மால்கொண்ட களிற்றின் பின்பு தண்டுகொண் டடிக்க வந்தார். (௰௪)

அப்பொழு தணைய வொட்டா தடற்களி றகன்று போக
மெய்ப்பெருந் தொண்டர் மூப்பால் விரைந்துபின் செல்ல மாட்டார்
தப்பினர் விழுந்து கையாற் றரையடித் தெழுந்து நின்று
செப்பருந் துயர நீடிச் செயிர்த்துமுன் சிவதா வென்பார். (௰௫)

வேறு

களியா னையினீ ருரியாய் சிவதா, வெளியாய் வலியா யிறைவா சிவதா
அளியா ரடியா ரறிவே சிவதா, தெளிவா ரமுதே சிவதா சிவதா. (௰௬)

ஆறும் மதியும் மணியுஞ் சடைமே, லேறும் மலரைக் கரிசிந் துவதே
வேறுண் ணினைவார் புரம்வெந் தவியச், சீறுஞ் சிலையாய் சிவதா சிவதா (௰௭)

தஞ்சே சரணம் புகுதுந் தமியோர், நெஞ்சே துயரங் கெடநேர் தொடரு
மஞ்சே யெனவீழ் மறலிக் கிறைநீள், செஞ்சே வடியாய் சிவதா சிவதா. (௰௮)

நெடியோ னறியா நெறியா ரறியும், படியா லடிமைப் பணிசெய் தொழுகு
மடியார் களிலியா னாரா வணைவாய், முடியா முதலா யெனவே மொழிய. (௰௯)

வேறு

என்றவ ருரைத்த மாற்ற மெறிபத்த ரெதிரே வாரா
நின்றவர் கேளா மூளு நெருப்புயிர்த் தழன்று பொங்கி
மன்றவ ரடியா ராக வழிப்பகை களிறே யன்றோ
கொன்றது வீழ்ப்ப னென்று கொலைமழு வெடுத்து வந்தார். (௨௰)

வந்தவ ரழைத்த தொண்டர் தமைக்கண்டு வணங்கி யும்மை
யிந்தவல் விடும்பை செய்த யானையெங் குற்ற தென்ன
வெந்தையார் சாத்தும் பூவை யென்கையிற் பறித்து மண்மேற்
சிந்திமுன் பிழைத்துப் போகா நின்றதித் தெருவே யென்றார். (உக)

இங்கது பிழைப்ப தெங்கே யினியென வெரிவாய் சிந்து
மங்கையின் மழுவுந் தாமு மனலும்வெங் காலு மென்னப்
பொங்கிய விசையிற் சென்று பொருகரி தொடர்ந்து செல்லுஞ்
செங்கண்வா ளரியிற் கூடிக் கிடைத்தனர் சீற்ற மிக்கார். (உஉ)

கண்டவ ரிதுமுன் பண்ண லுரித்தவக் களிறே போலு
மண்டரு மணணு ளோருந் தடுக்கினு மடர்த்துச் சிந்தத்
துண்டித்துக் கொல்வே னென்று சுடர்மழு வலத்தில் வீசிக்
கொண்டெழுந் தார்த்துச் சென்று காலினாற் குலுங்கப் பாய்ந்தார். (உங)

பாய்தலும் விசைகொண் டெய்க்கும் பாகரைக் கொண்டு சீறிக்
காய்தழ லுமிழ்கண் வேழந் திரிந்துமேற் கதுவ வச்சந்
தாய்தலை யனபின் முன்பு நிற்குமே தகைந்து பாய்ந்து
தோய்தனித் தடக்கை வீழ மழுவினாற் றுணித்தார் தொண்டர். (உச)

கையினைத் துணித்த போது கடலெனக் கதறி வீழ்ந்து
மைவரை யனைய வேழம் புரண்டிட மருங்கு வந்த
வெய்யகோற் பாகர் மூவர் மிசைகொண்டா ரிருவ ராக
வைவரைக் கொன்று நின்றா ரருவரை யனைய தோளார். (உரு)

வெட்டுண்டு பட்டு வீழ்ந்தா ரொழியவே யுள்ளா ரோடி
மட்டவிழ் தொங்கன் மன்னன் வாயிலகா வலரை நோக்கிப்
பட்டவர்த் தனமும் பட்டுப் பாகரும் பட்டா ரென்று
முட்டநீர் கடிது புக்கு முதல்வனுக் குரையு மென்றார். (உசு)

மற்றவர் மொழிந்த மாற்ற மணிக்கடை காப்போர் கேளாக்
கொற்றவன் றன்பா லெய்திக் குரைகழல் பணிந்து போற்றிப்
பற்றல ரிலாதாய் நின்பொற் பட்டமால் யானை வீழச்
செற்றனர் சிலரா மென்று செப்பினா ராக வென்றார். (உஎ)

வளவனுங் கேட்ட போதின் மாறின்றி மண்காக் கின்ற
கிளர்மணித் தோள லங்கற் சுரும்பினங் கிளர்ந்து பொங்க
வளவில்சீற் றத்தி னாலே யார்செய்தா ரென்றுங் கேளா
னிளவரி யேறு போல வெழின்மணி வாயி னீங்க. (உஅ)

தந்திரத் தலைவர் தாமுந் தலைவன்ற னிலைமை கண்டு
வந்துறச் சேனை தன்னை வல்விரைந் தெழுமுன் சாற்ற
வந்தரத் தகல மெல்லா மணிதுகிற் பதாகை தூர்ப்ப
வெந்திரத் தேரு மாவு மிடையிடை களிறு மாகி. (உக)

வில்லொடு வேல்வா ளண்டு பிண்டிபா லங்கண் மிக்க
வல்லெழு முசல நேமி மழுக்கழுக் கடைமுன் னான
பலபடைக் கலன்கள் பற்றிப் பைங்கழல் வரிந்த் வன்க
ணலலலையில் படைஞர் கொட்புற் றெழுந்தன ரெங்கு மெங்கும். (ங0)

சங்கொடு தாரை காளந் தழங்கொலி முழங்கு பேரி
வெங்குரற் பம்பை கண்டை வியன்றுடி திமிலை தட்டி
பொங்கொலிச் சின்ன மெல்லாம் பொருபடை மிடைந்த பொற்பின்
மங்குல்வான் கிளர்ச்சி நாண மருங்கெழுந் தியம்பி மல்க. (௫௧)

தூரியத் துவைப்பு முட்டுஞ் சுடர்ப்படை யொலியு மாவின்
றார்மணி யிசைப்பும் வேழ முழக்கமுந் தடந்தேர்ச் சீரும்
வீரர்தஞ் செருக்கி னார்ப்பு மிக்கெழுந் தொன்றா யெல்லைக்
காருடன் கடைநாட் பொங்குங் கடலெனக் கலித்த வன்றே. (௫௨)

பண்ணுறு முறுப்பு நான்கிற் பரந்தெழு சேனை யெல்லா
மண்ணிடை யிறுகான மேன்மேல் வந்தெழுந் ததுபோற் றோன்றத்
தண்ணளிக் கவிகை மன்னன் றானையின் றொடர்ந்த தானே
ரண்ணலம் புரவி மேல்கொண் டரசமா வீதி சென்றான். (௫௩)

கடுவிசை முடுகிப் போகிக் களிற்றொடும் பாகர் வீழ்ந்த
படுகளங் குறுகச் சென்றான் பகைப்புலத் தவரைக் காணான்
விடுசுடர் மழுவொன் றேந்தி வேறிரு தடக்கைத் தாய
வடுகளி றென்ன நின்ற வன்பரை முன்பு கண்டான். (௫௪)

பொன்றவ ழருவிக் குன்ற மெனப்பொரு களிற்றின் முன்பு
நின்றவர் மன்று ளென்று நிருத்தமே பயிலும் வெள்ளிக்
குன்றவ ரடியா ரானா கொன்றவ ரிவரென் றோரான்
வென்றவர் யாவ ரென்றான் வெடிபட முழங்குஞ் சொல்லான். (௫௫)

அரசனுங் கருளிச் செய்ய வருகுசென் றணைந்து பாகர்
விரைசெய்தார் மாலை யோயிந்த விறற்களிற் றெதிரோ நிற்குந்
திரைசெய்நீ ருலகின் மன்னா யாருளார் தீங்கு செய்தார்
பரசுமுன் கொண்டு நின்ற விவரெனப் பணிந்து சொன்னார். (௫௬)

குழையணி காதி னானுக் கன்பராங் குணத்தின் மிக்கார்
பிழைபடி னன்றிக் கொல்லார் பிழைத்ததுண் டென்றுட் கொண்டு
மழைமத யானை சேனை வரவினை மாற்றி மற்ற
வுழையயப் புரவி மேனின் றிழிந்தன னுலக மன்னன். (௫௭)

மைத்தடங் குன்று போலு மதக்களிற் றெதிரோ யிந்த
மெய்த்தவர் சென்ற போது வேறொன்றும் புகுதா விட்ட
வத்தவ முடையே னானே னம்பல வாண ரன்ப
ரித்தனை முனியக் கெட்டே னென்கொலோ பிழையென் றஞ்சி. (௫௮)

செறிந்தவர் தம்மை நீக்கி யன்பர்முன் றொழுது சென்றீ
தறிந்திலே னடியே னங்குக் கேட்டதொன் றதுதா னிற்க
மறிந்தவிக் களிற்றின் குற்றம் பாகரோ டிதனை மாள
வெறிந்ததே போது மோதா னருள்செய்யு மென்று நின்றார். (௫௯)

மன்னவன் றன்னை நோக்கி வானவ ரீசர் நேசர்
சென்னியிற் றுங்க வேழஞ் சிவகாமி யாண்டார் கொய்து
பன்னகா பரணர்ச் சாத்தக் கொடுவரும் பள்ளித் தாமந்
தன்னைமுன் பறித்துச் சிந்தத் தரைப்படத் துணித்து வீழ்த்தேன். (௬௰)

மாதங்கந் தீங்கு செய்ய வருபரிக் காரர் தாமு
மீதங்குக் கடாவு வாரும் விலக்கிடா தொழிந்து பட்டா
ரீதிங்கு நிகழ்ந்த தென்று றெறிபத்த ரென்ன வஞ்சிப்
பாதங்கண் முறையாற் றாழ்ந்து பருவரைத் தடந்தோண் மன்னன். (௪௧)

அங்கண ரடியார் தம்மைச் செய்தவிவ் வபரா தத்துக்
கிங்கிது தன்னாற் போதா தென்னையுங் கொல்ல வேண்டு
மங்கல மழுவாற் கொலலை வழக்குமன் றிதுவா மென்று
செங்கையா லுடைவாள் வாங்கிக் கொடுத்தனா தீரவு நோவார். (௪௨)

வெந்தழற் சுடர்வா ணீட்டும் வேந்தனை நோக்கிக் கெட்டே
னந்தமில் புகழா னன்பு களவின்மை கண்டே னென்று
தந்தவாள் வாங்க மாட்டா தன்னைத்தா னுறக்கு மென்று
சிந்தையா லுணர்வுற் றஞ்சி வாங்கினா தீங்கு தீர்ப்பார். (௪௩)

வாங்கிய தொண்டர் முன்பு மன்னனார் தொழுது நின்றே
யீங்கெனை வாளி னாற்கொன் றென்பிழை தீர்க்க வேண்டி
யோங்கிய வுதவி செய்யப் பெற்றன னிவர்பா லென்றே
யாங்கவ ருவப்பக் கண்ட வெறிபத்த ரதனுக் கஞ்சி (௪௪)

வன்பெருங் களிறு பாகர் மடியவு முடைவா ளைத்தந்
தென்பெரும் பிழையி னாலே யென்னையுங் கொல்லு மென்னு
மன்பனார் தமக்குத் தீங்கு நினைத்தனன் னென்று கொண்டு
முன்பென துயிர்செ குத்து முடிப்பதே முடிவென் றெண்ணி. (௪௫)

புரிந்தவர் கொடுத்த வாளை யன்பர்தங் கழுத்திற் பூட்டி
யரிந்திட லுற்ற போதி லரசனும் பெரியோர் செய்கை
யிருந்தவா றிதுவென் கெட்டே னென்றெதிர் கடிதிற் சென்று
பெருந்தடந் தோளாற் கூடிப் பிடித்தனன் வாளுங் கையும். (௪௬)

வளவனார் விடாது பற்ற மாதவர் வருந்து கின்ற
வளவிலாப் பரிவில் வந்த விடுக்கணை யகற்ற வேண்டிக்
களமணி களத்துச் செய்ய கண்ணுத லருளால் வாக்குக்
கிளரொளி விசும்பின் மேல்வந் தெழுந்தது பலருங் கேட்ப (௪௭)

தொழுந்தகை யன்பின் மிக்கார் தொண்டினை மண்மேற் காட்டச்
செழுந்திரு மலரை யின்று சினக்கரி சிந்தத் தங்கட்
கொழுந்தணி வேணிக் கூத்த ரருளினாற் கூடிற் றென்றங்
கெழுந்தது பாக ரோடு மியானையு மெழுந்த தன்றே. (௪௮)

ஈரவே பூட்டும் வாள்விட் டெறிபத்தர் தாமு மந்த
நேரியர் பெருமான் றண்மேல் விழுந்தனர் நிருபர் கோனும்
போர்வடி வாளைப் போக வெறிந்தவர் கழல்கள் பற்றிப்
பார்மிசைப் பணிந்தார் விண்ணோர் பனிமலர் மாரி தூர்த்தார். (௪௯)

இருவரு மெழுந்து வானி லெழுந்தபே ரொலியைப் போற்ற
வருமறைப் பொருளா யுள்ளா ரணிகொள்பூங் கூடை தன்னின்
மருவிய பள்ளித் தாம நிறைந்திட வருள மற்றத்
திருவருள் கண்டு வாழ்ந்து சிவகாமி யாரு நின்றார். (௫௰)

மட்டவி ழலங்கல் வென்றி மன்னவர் பெருமான் முன்ன
ருட்டரு களிப்பி னோடு முறங்கிமீ தெழுந்த தொத்து
முட்டவெங் கடங்கள் பாய்ந்து முகிலென முழங்கிப் பொங்கும்
பட்டவர்த் தனத்தைக் கொண்டு பாகரு மணைய வந்தார். (௫௧)

ஆனசீர்த் தொண்டர் கும்பிட் டடியனேன் களிப்ப வீர
மானவெங் களிற்றை யேறி மகிழ்ந்தெழுந் தருளு மென்ன
மேன்மையப் பணிமேற் கொண்டு வணங்கிவெண் குடையி னீழல்
யானைமேற் கொண்டு சென்றா ரிவுளிமேற் கொண்டு வந்தார். (௫௨)

அந்நிலை யெழுந்த சேனை யாகலி யேழு மொன்றாய்
மன்னிய வொலியி னார்ப்ப மண்ணெலா மகிழ்ந்து வாழ்த்தப்
பொன்னெடும் பொதுவி லாட னீடிய புனிதர் பொற்றாள்
சென்னியிற் கொண்டு சென்னி திருவளர் கோயில் புக்கான். (௫௩)

தம்பிரான் பணிமேற் கொண்டு சிவகாமி யாருஞ் சார
வெம்பிரா னன்ப ரான வெறிபத்த ராமு மன்னே
யம்பல நிறைந்தார் தொண்ட ரறிவதற் கரியா ரென்று
செம்பியன் பெருமை யுன்னித் திருப்பணி நோக்கிச் சென்றார். (௫௪)

மற்றவ ரினைய தான வன்பெருந் தொண்டு மண்மே
லுற்றிடத் தடியார் முன்சென் றுதவியே நாளு நாளு
நற்றவக் கொள்கை தாங்கி நலமிகு கயிலை வெற்பிற்
கொற்றவர் கணத்தின் முன்னாங் கோமுதற் றலைமை பெற்றார். (௫௫)

ஆளுடைத் தொண்டர் செய்த வாண்மையுந் தம்மைக் கொல்ல
வாளினைக் கொடுத்து நின்ற வளவனார் பெருமைதானு
நாளுமற் றவர்க்கு நல்கு நம்பர்தா மளக்கி லன்றி
நீளுமித் தொண்டி னீர்மை நினைக்கிலா ரளக்க வல்லார். (௫௬)

தேனாருந் தண்பூங் கொன்றைச் செஞ்சடை யவர்பொற் றாளி
லானாத காத லன்ப ரெறிபத்த ரடிகள் சூடி
வானாளுந் தேவர் போற்று மன்றுளார் நீறு போற்று
மேனாதி நாதர் செய்த திருத்தொழி லியம்ப லுற்றேன். (௫௭)

எறிபத்தநாயனார்புராணமுற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௬௭௭.

ஞா ச ன ம்.

சிவனடியாருக்கு இடர் செய்தாரைக் கொல்லல்.

சைவாசாரியருக்கும் சிவனடியாருக்கும் இடர் செய்தவரைக் கொல்லுதல்சிவபுண்ணியமாம். இடர் செய்தவர் பிராமணராயேனுந்தபோதனராயேனும் இருப்பின; அவரைக் கொல்லாமல், பிறவ்ழியால் வெல்லல் வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம். சகலற்பநிராகரணம். " தேசிகர்க்குந் தீங்குசெயுந் தீம்பரைவெல் லல்லதுநீ - நாசமுறு சேர்வாய் நலம். " எ-ம். " அந்தணரை மாதவரைக் கொல்லாதே வெல்லல்லார் - சிந்தவுஞ்செய் நீசெறியாய் தீங்கு. " எ-ம். வரும். களவு கொலை முதலியன சமயத்தாராலும் உலகத்தாராலும்

குற்றம் என்று விலக்கப்பட்டன அன்றோ; அவற்றுள் ஒன்றாகிய கொலையை இங்கே புண்ணியம் என்றது என்னை எனின்; அறியாது கூறினாய். களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீது என்றலும், கொலை என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் கொலை தீது என்றலும், கூடாவாம்: அவை நல்வினையாதலும் உண்டு. ஒருத்தி தன் சுற்றத்தாரோடு கோபங்கொண்டு, நஞ்சுண்டு சாவேன் என்று துணிந்து, நஞ்சு கூட்டி வைத்து, விலக்குவார் இல்லாதபோது உண்ண நினைந்து நின்றவழி; இரக்கமுடையவன் ஒருவன் அதனைக் கண்டு, இவள் இதை உண்டு சாவாவண்ணம் கொண்டு போய் உகுப்பேன் என்று, அவள் காணாமே கொண்டுபோய் உகுத்தான்: அவள் சனநீக்கத்தின்கண்ணே நஞ்சுண்டு சாம்படி சென்று, அதனைக் காணாமையால், மரணம் நீங்கினாள். அவன் அக்களவினாலே அவளை உய்வித்தமையால், அது குற்றமாகாமல் அவனுக்கு நன்மை பயக்கும் அன்றோ? அதுபோலவே, இக்கொலையும் நன்மை பயக்கும். சிவனடியார்களுக்கு இடர் செய்வோர் மறுமைக்கண் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவர்; இவ்வாறு இடர் செய்வாரைக் கண்டு பிறரும் சிவனடியாருக்கு இடர்செய்து கெடுவர், சிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்புவோர்களுள் தீவிர பத்தியுடையோரை யொழிந்த பிறர், தாம் செய்யுந் திருத்தொண்டுகளுக்கு இப்படி இடையூறுகள் நிகழுமாயின், திருத்தொண்டுகளைச் செய்யாது தம் வாணாளை வீணாளாகக் கழிப்பர்; சிவனடியாருக்கு இடர்செய்தாரைக் கொல்லுதல் இத்தீங்குகளெல்லாவற்றையும் ஒழிக்கும்; ஆதலால், இக்கொலை பாவமாகாமல் அது செய்தாருக்குச் சிவபதம் பயக்கும் என்று துணிக.

இச்சிவபுண்ணியத்திலே மிகச் சிறப்புற்றவர் இவ்வெறிபத்தநாயனார்; இவர், சிவனடியார்களுக்கு இடையூறு வந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டு, அவ்விடையூறு செய்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுதலே தொழிலாகக் கொண்டமையாலும், சிவகாமியாண்டார் சிவனுக்குச் சாத்தும்படி கொண்டு வந்த பூவைப் பறித்துச் சிந்திய யானை அரசனது பட்டயானை யென்பது பாராமல், அதனையும், அது தீங்கு செய்தபொழுது விலக்காத பாகர்களையும் கொன்றமையாலும், என்க. இன்னும், இவர் சிவனடியாரிடத்து மிக்க பத்தி உடையோர் என்பது, புகழ்ச்சோழநாயனாரது பத்தி மிகுதியைக் கண்டவுடனே, மிக அஞ்சி, தமது யானையும் பாகரும் இறந்து போகவும் அதைக் குறித்துச் சிறிதும் துக்கம் உறாமல் உடைவாளைத் தந்து தம்மையும் கொல்லும்படி வேண்டுகின்ற இவ்வன்பருக்குத் தீங்கு நினைந்தேனே என்று, அவ்வாளைத் தமது கழுத்திலே பூட்டி அறுக்கத் தொடங்கினமையாலும், தெளியப்படும்.

ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம்.

புண்டரிகம் பொன்வரைமே லேற்றிப் புவியளிக்குந்
தண்டரள வெண்கவிகைத் தாரவளவர் சோணாட்டில்
வண்டறையும் பூஞ்சோலை வயன்மருதத் தண்பணைசூழ்ந்
தெண்டிசையு மேறியசீ ரெயினமூதூ ரெயினனூர். (௧)

வேழக் கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
றாழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தன்மையதாய்
வாழக் குடிதழைத்து மன்னியவப் பொற்பதியில்
ஈழக் குலச்சான்றா ரேனாதி நாதனார். (௨)

தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டி
னன்மைக்க ணின்ற நலமென்றுங் குன்றாதா
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றுந
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யிற்றலைமை சார்ந்துள்ளார். (௩)

வாளின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லா
நாளும் பெருவிருப்பா னண்ணுங கடப்பாட்டிற்
றாளுந தடமுடியுங காணாதார் தம்மையுந்தொண
டாளும் பெருமா னடிததொணடர்க் காக்குவார். (௪)

நள்ளார் களும்போற்று நன்மைத் துறையின்க
ணொள்ளாத செயகை யியல்பி னொழுகுநாட்
டளாத தஙக டொழிலுரிமைத தாயததி
னுள்ளா னதிசூர னெனபா னுளனானான். (௫)

மற்றவனுங கொறற வடிவாட் படைதொழிலகள்
கற்றவாக டனனிற் கடநதுளளா ரிலலையெனும
பெறறிமையான மாநிலதது மிகக பெருமிதம்வந
துற்றுலகிற் றனனையே சால மதிததுவளான. (௬)

தானாள் விருத்திகெடடத தங்கள்குலத் தாயததி
னானாத செயதொழிலா மாசிரியத தனமைவள
மேனாளுந தானகுறைந்து மறறவாககே மேமபடலா
லேனாதி நாதாதிறத தேலா விகலபுரிநதான. (௭)

கதிரோ னெழமழுஙகிக் காலசாயுங காலை
மதிபோ லழிநதுபொறா மறறவனுஞ சுறறப்
பதியோ ருடனகூடடப பணணியவா மேறசென்
றெதிரபோர விளைப்பதறகே யெண்ணித துணிநதெழுந்தான். (௮)

தோள்கொண்ட வல்லாணமைச சுற்றத தொடர்நதுணையாங
கோள்கொணட போரமளளா கூட்டத தொடுஞ்சென்று
வாளகொணட தாயம வலியாரே கொளவதென
மூளகினற செறறததான் முனகடையி னினறழைத்தான். (௯)

வெஙகட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற் செனறழைக்கும்
பைஙகட் குறுநரியே போல்வான் படைகொணடு
பொஙகிப் புறஞசூழ்நது போர்குறிதது நேர்நினறே
யஙகட கடைநின றழைததா னதுகேளா. (௰)

ஆரகொல பொரவழைத்தா னென்றரியேற் றிற்கிளர்ந்து
சோர்வு பெறககசசிற செறிந்தவுடை மேலவீககி
வாரகழலுங கட்டி வடிவாட் பலகைகொடு
போர்முனையி லேனாதி நாதர் புறப்பட்டார். (௰௧)

புறப்பட்ட போதின்கட் போர்த்தொழில்கள் கற்கும்
விறற்பெருஞ்சீர்க் காளையர்கள் வேறிடத்தி னின்றார்
மறப்படைவாட் சுற்றததார் கேட்டோடி வந்து
செறற்கருமபோர் வீரர்க் கிருமருஙகுஞ் சேர்ந்தார். (௰௨)

வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத் தன்னார்முன்
னந்தமது வாட்பயிற்று நற்றாயங் கொள்ளுங்கா
லிந்தவெளி மேற்கை வகுத்திருவேம் பொருபடையுஞ்
சந்தித் தமர்விளைத்தாற் சாயாதார் கொள்வதென. (௰௩)

என்றுபகைத் தோனுரைப்ப வேனாதி நாதரது
நன்றுனக்கு வேண்டுமே லண்ணுவனென் றுண்மகிழ்ந்து
சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப் போர்குறிப்பக்
கன்றி யிருபடையுங் கைவகுத்து நேர்மலைவார். (௰௪)

வேறு.

மேக வொழுங்குகண் முன்கொடு மின்னிரை தம்மிடை யேகொடு
மாக மருங்கினு மண்ணினும் வல்லுரு மேறெதிர் செல்வன
வாக நெடும்பல கைக்குல மாள்வினை வாளுடை யாடவர்
காக மிடைந்த களத்திரு கைகளின் வந்து கலந்தனர். (௰௫)

கால்கழல் கட்டிய மள்ளர்கள் கைகளின் மெய்கள டக்கிய
வாளொளி வட்ட முனைத்திட வந்திரு கைகளின் முந்தினர்
வேலொடு வேலெதிர் நீள்வன மேவிய பாதலம் விட்டெயர்
ஞால முறும்பணி வீரர்க ளுங்கமி கின்றன வொத்தன (௰௬)

வெங்கண் விறற்சிலை வீரர்கள் வேறிரு கையினு நேர்பவர்
தங்கள் சிலைக்குல முந்தின தாவில சரங்க ணெருங்குவ
பொங்கு சினத்தெரி யிற்புகை போகு கொடிக்கள் வளைத்தெதிர்
செங்கண் விழிக்கனல் சிந்திய சீறு பொறிச்செல வொத்தன. (௰௭)

வாளொடு நீள்கை துடித்தன மார்பொடு வேல்கள் குளித்தன
தோளொடு வாளி நிலத்தன தோலொடு தோல்க டகைந்தன
தாளொடு வார்கழ லிற்றன தாரொடு சூழ்சிர மற்றன
நாளொடு சீறி மலைப்பவர் நாடிய போர்செய் களத்தினில். (௰௮)

குருதியி னதிகள் பரந்தன குறையுட லொழுகி யலைந்தன
பொருபடை யறுதுணி சிந்தின புடைசொரி குடருடல் பம்பின
வெருவர வெருவை நெருங்கின விசியறு துடிகள் புரண்டன
விருபடை தனினு மெதிர்ந்தவ ரெதிரெதி ரமர்செய் பறந்தலை (௰௯)

நீளிடை முடுகி நடந்தெதிர் நேரிரு வரிலொரு வன்றொடர்
தாளிரு தொடையற முன்பெயர் சாரிகை முறைமை தடிந்தனன்
வாளொடு விழுமுடல் வென்றவன் மார்பிடை யறமு னெறிந்திட
வாளியி னவனு மறிந்தன ராயினர் பலருள ராங்கணும். (௨௰)

கூர்முனை யயில்கொடு முட்டினர் கூடிமு னுருவிய தட்டுட
னேருர முருவ வுரப்புட னோர்பட வெதிரெதிர் குத்தினர்
ராருயிர் கழியவு நிற்பவ ராண்மையி லிருவரு மொத்தமை
போரடு படைகொ டளப்பவர் போல்பவ ரளவிலர் பட்டனர். (௨௧)

பொற்சிலை வளைய வெதிர்ந்தவர் புற்றர வனைய சரம்பட
விற்படை துணியவு நின்றிலர் வெற்றிகொள் சுரிகை வழங்கினர்
முற்றிய பெருவள னின்றியு முறபடு கொடைநிலை நின்றிட
வுற்றன வுதவிய பண்பின ரொத்தன ருளர்சில கண்டர்கள். (௨௨)

அடன்முனை மறவர் மடிந்தவ ரலர்முக முயிருள வென்றுறு
படர்சிறை சுலவு கருஙகொடி படர்வன சுழலவன துன்றலில்
விடுசுடர் விழிக ளிரும்புசெய் வினைஞர்த முலையின் முகம்பொதி
புடைமிடை கரியிடை தஙகிய புகைவிடு தழலை நிகர்த்தன. (உ௩)

திணபடை வயவர் பிணம்படு செஙகள மதனிடை முன்சிலர்
புணபடு வழிசொரி யுங்குடா பொஙகிய கழுகு பருநதொடு
கொணடெழு பொழுதினு முனசெயல குன்றுத விலர்தலை நின்றனர்
விணபடா கொடிவிடு பணபயில விஞசையர் குமாரை வென்றனர். (உ௪)

வேறு.

இமமுனைய வெம்போரி லிருபடையின வாளவீரர்
வெம்முனையின வீடியபின் வீடாது மிககொழிநத
தம்முடைய பலபடைஞா பினனுகத தாமுன்பு
தெம்முனையி லேனாதி நாதா செயிாதெழுந்தார். (உ௫)

வெஞசினவாட் டியுமிழ வீரக கழலகலிபப
நஞசணிகண டாககன்பா தாமெதிாநத ஞாட்பினக
ணெஞசியெதிா நின்ற விகனமுனையில வேலுழவர்
தஞசிரமுந தோளுரமுந் தாளுமவிழததுணிததா. (உ௬)

தலைப்பட்டா ரெல்லாருந் தனிவீரா வாளிற்
கொலைபபட்டா முட்டாதா கொலகளததை விட்டு
நிலைபபட்ட மெயயுணாவு கோபட்ட போதி
லலைப்பட்ட வாாவமுதற குறறமபோ லாயினர். (உ௭)

இநநிலைய வெஙகளததி லேறறழிநத மானத்தாற்
றன்னுடைய பலபடைஞா மீணடாா தமைககொணடு
மினனொளிவாள வீசி விறலவீா வெமபுலியே
றன்னவாதம முன்சென றதிசூா னேரடாநதான். (உ௮)

மற்றவர்தஞ செய்கை வடிவா ளொளிகாணச்
சுறறிவரும் வட்டணையிற றேனரு வகைகலந்து
பறறியடாக குமபொழுதிற றுனும படை பிழைததுப
பொறறடநதோள வீராக ருடைநது புறகிட்டான். (உ௯)

போன வதிசூரன் போரி லவாககழிநத
மானமிக மீதூர மணபடுவான கணபடா
துனசெய லோரிரவுஞ சிநதித தலமருவா
னீனமிகு வஞசனையால வெலலவெனன வெணணினுன் (௩௰)

சேட்டாருஙக கஙகுல் புலாகாலைத் தீயோனு
நாட்டாரைக கொலலாதே நாமிருவேம் வேறிடதது
வாட்டாயங கொள்போர் மலைக்க வருகவெனத்
தோட்டாாபூந தாராாககுச சொல்லிச செலவிட்டான். (௩௧)

இவ்வாறு கேட்டலுமே யேனாதி நாதனு
ரவவாறு செயத லழகி தெனவமைந்து
கைவா ளமாவினைககத தான்கருது மககளததில
வெவவா ளூரவோன் வருகவென மேறகொள்வார். (௩௨)

சுற்றத்தார் யாரு மறியா வகைசுடர்வாள்
பொற்பலகை யுந்தாமே கொண்டு புறம்போந்து
மற்றவன்முன் சொல்லி வரக்குறித்த வக்களத்தே
பற்றலனை முன்வரவு பார்த்துத் தனிநின்றார். (௩௩)

தீங்கு குறித்தழைத்த தீயோன் றிருநீறு
தாங்கிய நெற்றியினார் தங்களையே வெவ்விடத்து
மாங்கவர்தந் தீங்கிழையா ரென்ப தறிந்தானாய்ப்
பாங்கிற் றிருநீறு பண்டு பயிலாதான். (௩௪)

வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்பூசி
யுண்ணெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பு முடன்கொண்டு
வண்ணச் சுடர்வாண் மணிப்பலகை கைக்கொண்டு
புண்ணியப்போர் வீரர்க்குச் சொன்ன விடம்புகுந்தான் (௩௫)

வென்றி மடங்கல் விடக்குவர முன்பார்த்து
நின்றபோ னின்றா நிலைகண்டு தன்னெற்றி
சென்று இடைப்பளவுந் திண்பலகை யான்மறைத்து
முன்றணிவீ ராகெதிரே மூண்டான் மறம்பூண்டான் (௩௬)

அடல்விடையே றென்ன வடர்த்தவனைக் கொல்லு
மிடைதெரிந்து தாள்பெயர்க்கு மேனாதி நாதர்
புடைபெயர்ந்த மாற்றான் பலகைப்புறம் போக்கக்
கடையவன்ற னெற்றியின்மேல் வெண்ணீறு தாங்கண்டார். (௩௭)

கண்டபொழு தேகெட்டேன் முன்பிவர்மேற் காணாத
வெண்டிருநீற் றின்பொலிவு மேற்கண்டே னின்றிவரெ
னண்டர்பிரான் சீரடியா ராயினா ரென்றுமனங்
கொண்டிவர்தங் கொள்கைக் குறிவழிநிற் பேனென்று (௩௮)

கைவா ளுடன்பலகை நீக்கக் கருதியது
செய்யார் நிராயுதரைக் கொன்றா ரெனுந்தீமை
யெய்தாமை வேண்டு மிவர்க்கென்று திண்பலகை
நெய்வா ளுடன்விடாது நேர்வார்போ னின்றார் (௩௯)

அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார்
முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தா
னிந்நின்ற தன்மை யறிவா ரிவர்க்கருள
மின்னின்ற செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார் (௪௰)

மற்றினிநாம் போற்றுவதென் வானோர் பிரானருளைப்
பற்றலார் தங்கைவாளாற் பாச மறுத்தருளி
யுற்றவரை யென்று முடன்பிரியா வன்பருளிப்
பொற்றொடியாள் பாகனார் பொன்னம் பலமணைந்தார் (௪௧)

தம்பெருமான் சாத்துந் திருநீற்றுச் சார்புடைய
வெம்பெருமா னேனாதி நாதர் கழலிறைஞ்சி
யும்பர்பிரான் காளத்தி யுத்தமர்க்குக் கண்ணப்பு
நம்பெருமான் செய்தபணி நாந்தெரிந்த வாறுரைப்பாம் (௪௨)

ஏனாதிநாயனார்புராணம் முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் - ௬௱௪௬.

சூசனம்.

---.*:---

விபூதிமேற் பத்தி மிகுதி.

சிவசின்னமாகிய விபூதியை மெய்யன்போடு தரிப்பவர் சிவபதம் அடைவர். அது "கங்காளன் பூசுங் கவசத் திருநீற்றை - மங்காமற் பூசி மகிழ்வீரே யாமாகிற் - றங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவநெறி - சிங்கார மான சிவனடி சேர்வீரே" என்னுந் திருமந்திரத்தால், உணர்க. இவ்விபூதியிலே மிகுந்த பத்தியுடையோர், இவ்விபூதியைத் தரித்த அடியார்களைக் காணின், அவர்களுக்குஞ் சிவனுக்கும் பேதம் நோக்காமல் அவர்களை வழிபடுவர். அது "எவரேனுந் தாமாக விலாடத்தி லிட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோ துகந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்து நோக்கி - யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக் - கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே" என்னுந் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தால் அறிக.

இவ்விபூதியில் எல்லை இன்றி மிகுந்த பத்தியாற் சிறந்தவர் இவ்வேனாதிநாதநாயனார் என்பது, இவர், வாள்வித்தை பயிற்றலினாலே தமக்கு வரும் வளங்கள் எல்லாம் விபூதி இட்ட அடியார்களுக்கே ஆக்கினமையானும், தமது பகைவன் நீதி இன்றி ஆயுதம் பிடித்துத் தம்மைக் கொல்லப் புகுந்தபோது, தாம் அதனைத் தடுத்து அவனைக் கொல்லுதற்கு வல்லராய் இருந்தும், அவனது நெற்றியில் விபூதியை நோக்கி, அவன் கருத்தே முற்றும்படி நின்ற பெருந்தகைமையானும், தெளியப்படும்.

சிவதருமோத்தரத்திலே "படைபிடித்துத் தங்கையிற் பற்றாரைச் சமரிற் பாழ்படுக்கப் போர்புரியும் பாவப்பாவரைப் பற்றா -ருடலிறுத்தா ரெல்லார்க்கும் பிரமகத்தி பாவ மொன்றுவதன் றெனவுணர்க." எனக் கூறுதலானும், அத்தீயவன் விபூதி இட்டவனாயினும் ஆயுதம் பிடித்துத் தம்மைக் கொல்ல வந்தமையானும், அவனைக் கொல்லுதல் பாவமாகாதே எனின், சத்தியம் நீ சொல்லியது. ஆயின், இவர் தமக்கு அவன் தீது செயினுந் தாம் அவனைக் கொல்லில் தமக்கு மறுமைக்கண் நரகத்துன்பம் வருமென்னும் அச்சத்தால் ஒழிந்தவரல்லர் சிவனடியார் யாது செயினும் அதுவே தமக்கு இனிமையாம் என்னும் ஆர்வமிகுதியால் ஒழிந்தவர் என்க. தன் உயிரை விடுத்தல் பாவம் என்றும், தன்னுயிரைக் காத்தலினும் வேறாகிய புண்ணியம் ஒன்றும் இல்லை என்றும், சிவசாத்திரங்கள் கூறவும், இவர் தமது பகைவன் தம்மைக் கொல்லப் புகுந்தபோது அக்கொலையைத் தடுத்துத் தம்முயிரைக் காக்க வல்லராய் இருந்தும், அது செய்யாமை பாவமன்றோ எனின், கருணாநிதியாகிய சிவன் பெறுதற்கரிய இம்மானுட சரீரத்தை எமக்குத் தந்தது தம்மேலே பத்திசெய்து முத்திபெறுதற் பொருட்டாதலானும், இச்சரீரம் இல்வழி அது கூடாமையானும், அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டு இச்சரீரத்தைக் காத்தல் புண்ணியமும், அதனைச் சிறிதும் நோக்காது கோபம் நோய் முதலிய ஏதுக்களாலே இதனைப் போக்குதல் பாவமும் ஆயின. இந்நாயனார் தமது சரீரத்தை இங்கே பேணாது நின்றமைக்கு ஏது, சிவன்பாலுள்ள பத்தியேயாதலால், அது இத்துணைத்தென்று கூறலாகாத பெரும்புண்ணியமாதல் காண்க. இக்கருத்துநோக்கி அன்றோ, குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு இடையூறு வரும்வழிப் பத்தி மிகுதியாலே தன்னுயிர் விடுத்தல் புண்ணியமாம் என்று சிவாகமங்கள் கூறியதூஉமென்க.

முத்திநாதனும் அதிசூரனும் யாண்டுப் புக்கார்கள் எனின்; மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக்கொன்ற பெரும்பாதகத்தால் நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்றே கொள்ளப்படும். அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தமையால் பயன் இல்லையோ எனின்; அரசனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவனுக்கு உரிய அடையாளங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அவ்வடையாளம் தரியாது தீங்கு செய்தோரினும் மிகப்பெருந்தண்டத்தை அவ்வரசனாலே பெற்று வருந்துவர் அன்றோ; அதுபோலவே, சிவனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவருக்கு உரிய சின்னங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அச்சின்னங்கள் தரியாது தீங்குசெய்தோரினும் மிகப் பெருந்தண்டத்தை அச்சிவனாலே பெற்று வருந்துவர் என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். ஆதலால், பெரும்பாதகர்களாகிய அவ்விருவரும் சிவவேடத்தாற் சிறிதும் பயன் பெறாது மிகக் கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்பது, சத்தியம். சிவன் விதித்தவழி ஒழுகாதவர்க்கு வேடத்தாற் பயன் இல்லை என்பது, "வேட நெறிநில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன் - வேட நெறிநிற்போர் வேடமெய் வேடமே - வேட நெறிநில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன் - வேட நெறிசெய்தால் வீடது வாகுமே." எ-ம். "தவமிக் கவரே தலையான வேட - ரவமிக் கவரே யதிகொலை வேட - ரவமிக் கவர் வேடத் தாகா தவர்வேடந் - தவமிக் கவர்க்கன்றித் தாங்கவொண் ணாதே" எ-ம். திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றாற் காண்க. எங்ஙனமாயினும், அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தவர்கள் அன்றோ. அது நோக்காது நீர் அவர்களைப் பாதகர்கள் என்று இகழ்ந்தது என்னை எனின், "மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணான்" என்றும், "முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்" என்றும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் நாயனார் இகழ்ந்தமையின், யாமும் இகழ்ந்தோம் எனக். அவர் இகழ்ந்தமை குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது, மெய்ப்பொருணாயனாரும் ஏனாதிநாத நாயனாரும் பிறிதொன்றும் நோக்காது இவர் சிவனடியார் என்பது நோக்கி அவர்கள் கருத்தின் வழி நின்றமைக்குச் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமை போல, சேக்கிழார் நாயனார் அப்பாதகர்கள் இம்மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக் கொன்றார்களே என்பது நோக்கி இகழ்ந்தமைக்கும் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமையால், என்க.

கண்ணப்பநாயனார்புராணம்.

மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர் வேத வாய்மைக்
காவலர் திருக்கா ளத்திக் கண்ணப்பர் திருநா டென்பர்
நாவலர் புகழ்ந்து போற்று நலவளம் பெருகி நின்ற
பூவலர் வாவி சோலை சூழ்ந்தபொத் தப்பி நாடு. (௧)

இத்திரு நாடு தன்னி லிவர்திருப் பதியா தென்னி
னித்தில வருவிச் சார னீள்வரை சூழ்ந்த பாங்கர்
மத்தவெங் களிற்றுக் கோட்டு வன்றொடர் வேலி கோலி
யொத்தபே ரரணஞ் சூழ்ந்த வுடுப்பூ ராகும். (௨)

குன்றவ ரதனில் வாழ்வார் கொடுஞ்செவி ஞமலி யார்த்த
வன்றிரள் விளவின் கோட்டு வார்வலை மருங்கு தூங்கப்
பன்றியும் புலியு மெண்குங் கடமையு மானின் பார்வை
யன்றியும் பாறை முன்றி லவன முணங்கு மெங்கும். (௩)

வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி னோடும்
புன்றலைச் சிறுமகார்கள் புரிந்துட னாடலன்றி
யன்புறு காதல் கூர வணையுமான் பிணைக ளோடு
மின்புற மருவி யாடு மெயிற்றியர் மகளி ரெங்கும் (௪)

வெல்படைத் தறுகண் வெஞ்சொல் வேட்டுவர் கூட்டந் தோறுங்
கொலவெறி குத்தென் றார்த்துக் குழுமிய வோசை யன்றிச்
சில்லரித் துடியுங் கொம்புஞ் சிறுகணா குளியுங் கூடிக்
கல்லெனு மொலியின் மேலுங் கறங்கிசை யருவி யெங்கும். (௫)

ஆறலைத் துண்ணும் வேட ரயற்புலங் கவர்ந்து கொண்ட
வேறுபல் லுருவின் மிக்க விரவுமா னிரைக ளன்றி
யேறுடை வானந் தன்னி லிடிக்குர லெழிலி யோடு
மாறுகொண் டுழக்குங் காட்டு மத்தமா நிரைக ளெங்கும். (௬)

மைச்செறிந் தனைய மேனி வன்றொழின் மறவர் தம்பா
லச்சமு மருளு மென்று மடைவிலா ருடையன் றேலார்
பொச்சையி னறவு மூனின் புழுக்கலு முணவு கொள்ளு
நச்சழற் பகழி வேடர்க் கதிபதி நாக னென்பான். (௭)

பெற்றியாற் றவமுன் செய்தா னாயினும் பிறப்பின் சார்பாற்
குற்றமே குணமா வாழ்வான் கொடுமையே தலைநின் றுள்ளான்
விற்றொழில் விறலின் மிக்கான் வெஞ்சின மடங்கல் போல்வான்
மற்றவன் குறிச்சி வாழ்க்கை மனைவியுந் தத்தை யென்பாள். (௮)

அரும்பெறன் மறவர் தாயத் தான்றதொல் குடியில் வந்தா
ளிரும்புலி யெயிற்றுத் தாலி யிடையிடை மனவு கோத்துப்
பெரும்புற மலையப் பூண்டாள் பீலியுங் குழையுந் தட்டச்
சுரும்புறு படலை முச்சிச் சூரரிப் பிணவு போல்வாள். (௯)

பொருவருஞ் சிறப்பின் மிக்கா ரிவர்க்கினிப் புதல்வர்ப் பேறே
யரியதென் றெவருங் கூற வதற்படு காத லாலே
முருகல ரலங்கற் செவ்வேன் முருகவேள் முன்றிற் சென்று
பரவுதல் செய்து நாளும் பராய்க்கட னெறியி னிற்பார். (௰)

வாரணச் சேவ லோடும் வரிமயிற் குலங்கள் விட்டுத்
தோரண மணிகள் தூக்கிச் சுரும்பணி கதம்ப நாற்றிப்
போரணி நெடுவே லோற்குப் புகழ்புரி குரவை தூங்கப்
பேரணங் காடல் செய்து பெருவிழா வெடுத்த பின்றை (௰௧)

பயில்வடுப் பொலிந்த யாக்கை வேடர்தம் பதியா நாகற்
கெயிலுடைப் புரங்கள் செற்ற வெந்தையா ரைந்த ரான
மயிலுடைக் கொற்ற வூர்தி வரையுரங் கிழித்த திண்மை
யயிலுடைத் தடக்கை வென்றி யண்ணலா ரருளி னாலே (௰௨)

கானவர் குலம்வி ளங்கத் தத்தைபாற் கருப்ப நீடி
யூனமில் பலிகள் போக்கி யுறுகடன் வெறியாட் டோடு
மானவத் திறங்கள் செல்ல வளமலி செய்தவத்தி னாலே
பான்மதி யுவரி யீன்றா லெனமகப் பயந்த போது. (௰௩)

கரிப்பரு மருப்பின் முத்துங் கழைவிளை செழுநீர் முத்தும்
பொருப்பினின் மணியும் வேடர் பொழிதரு மழையே யன்றி
வரிச்சுரும் பலைய வானின் மலர்மழை பொழிந்த தெங்கு
மரிக்குறுந் துடியே யல்ல வமரர்துந் துபியு மார்த்த. (௰௪)

அருவரைக் குறவர் தங்க ளகன்குடிச் சீறூ ராயம்
பெருவிழா வெடுத்து மிக்க பெருங்களி கூருங் காலைக்
கருவரை காள மேக மேந்திய தென்னத் தாதை
பொருவரைத் தோள்களாரப் புதல்வனை யெடுத்துக் கொண்டான். (௰௫)

கருங்கதிர் விரிக்கு மேனிக் காமரு குழவி தானு
மிரும்புலிப் பறழி னோங்கி யிறவுள ரளவே யன்றி
யரும்பெற லுலக மெல்லா மளப்பரும் பெருமை காட்டித்
தருங்குறி பலவுஞ் சாற்றுந் தன்மையிற் பொலிந்து தோன்ற. (௰௬)

அண்ணலைக் கையி லேந்தி யருமையா லுரிமைப் பேருந்
திண்ணனென் றியம்பு மென்னத் திண்சிலை வேட ராத்தார்
புண்ணியப் பொருளா யுள்ள பொருவிலொ ருருவி னானைக்
கண்ணினுக் கணியாந் தங்கள் கலன்பல வணிந்தா ரன்றே. (௰௭)

வரையுறை கடவுள் காப்பு மறக்குடி மரபிற் றங்கள்
புரையிலா முறைமைக் கேற்பப் பொருந்துவ போற்றிச் செய்து
விரையிளந் தளிருஞ் சூட்டி வேம்பிழைத் திடையே கோத்த
வரைமணிக் கவடி கட்டி யழகுற வளர்க்கு நாளில். (௰௮)

வருமுறைப் பருவந் தோறும் வளமிகு சிறப்பிற் றெய்வப்
பெருமடை கொடுத்துத் தொக்க பெருவிறல் வேடர் செல்லத்
திருமலி துழனி பொங்கச் செழுங்கழி மகிழ்ச்சி செய்தே
யருமையிற் புதல்வர்ப் பெற்ற வார்வமுந் தோன்ற வுய்த்தார். (௰௯)

ஆண்டெதி ரணைந்து செல்ல விடுமடித் தளர்வு நீங்கிப்
பூண்டிகழ் சிறுபுன் குஞ்சிப் புலியுகிர்ச் சுட்டி சாத்தி
மூண்டெழு சினத்துச் செங்கண் முளவுமுள் ளரிந்து கோத்த
நாண்டரு மெயிற்றுத் தாலி நலங்கிளர் மார்பிற் றூங்க. (௨௰)

பாசொளி மணியோ டார்த்த பன்மணிச் சதங்கை யேங்கக்
காசொடு தொடுத்தக் காப்புக் கலன்புனை யரைஞாண் சாத்தித்
தேசுடை மருப்பிற் றண்டை செறிமணிக் குதம்பை மின்ன
மாசறு கோலங் காட்டி மறுகிடை யாடு நாளில். (௨௰)

தண்மல ரலங்கற் றாதை தாய்மனங் களிப்ப வந்து
புண்ணிய கங்கை நீரிற் புனிதமாந் திருவாய் நீரி
லுண்ணனைந் தமுத மூறி யொழுகிய மழலைத் தீஞ்சொல்
வண்ணமென் பவளச் செவ்வாய் குதட்டியே வளரா நின்றார். (௨௨)

பொருபுலிப் பார்வைப் பேழ்வாய் முழையெனப் பொத்தை நீட்டப்
பரிவுடைத் தந்தை கண்டு பைந்தழை கைக்கொண் டோச்சி
விருசுடர்க் குறங்க ணூர்க்கு மெழிலவன் கண்ணீர் மல்கி
வருதுளி முத்த மத்தாய் வாய்முத்தங் கொள்ள மாற்றி. (௨௩)

துடிக்குற ளுருட்டி யோடித் தொடக்குநாய்ப் பாசஞ் சுற்றிப்
பிடித்தறுத் தெயினப் பிள்ளைப் பேதைய ரிழைத்த வண்ட
லடிச்சிறு தளிராற் சிந்தி யருகுது சிறுவ ரோடுங்
குடிச்சிறு குரம்பை யெங்குங் குறுநடைக் குறும்பு செய்து. (௨௪)

அனையன பலவுஞ் செய்தே யைந்தின்மே லான வாண்டின்
வினைதரு வடிவார் கண்ணி மறச்சிறு மைந்த ரோடுஞ்
சினைமலர்க் காவு ளாடிச் செறிகுடிக் குறிச்சி சூழ்ந்த
புனமருப் புழலைவேலிப் புறச்சிறு கானிற் போகி (௨௫)

கடுமுயற் பறழி னோடுங் கானவே னத்தின் குட்டி
கொடுவரிக் குருளை செந்நாய் கொடுஞ்செவிச் சாப மான
முடுகிய விசையி லோடித் தொடர்ந்துமுன் பற்றி முற்றத்
திடுமரத் திரளிற் கட்டி வளர்ப்பன வெண்ணி லாத. (௨௬)

அலர்பகல் கழிந்த வந்தி யையவிப் புகையு மாட்டிக்
குலமுது குறத்தி யூட்டிக் கொண்டுகண் டெயிற்றுக் கவகுல்
புலர்வூ னுணவு நல்கிப் புரிவிளை யாட்டின் விட்டுச்
சிலமுறை யாண்டு செல்லச் சிலைபயில் பருவஞ் சேர்ந்தார் (௨௭)

தந்தையு மைந்த னாரை நோக்கித்தன் றடித்த தோளாற்
சிந்தையுண் மகிழப் புல்லிச் சிலைத்தொழில் பயிற்ற வேண்டி
முந்தையத் துறையின் மிக்க முதியரை யழைத்துக் கூட்டி
வந்தநாட் குறித்த தெல்லா மறவர்க்குஞ் சொல்லி விட்டான். (௨௮)

வேடர்தங் கோமா னாகன் வென்றிவே ளருளாற் பெற்ற
சேடரின் மிக்க செய்கைத் திண்ணனைவிற் பிடிக்கின் றானென்
றாடியற் றுடியுஞ் சாற்றி யறைந்தபே ரோசை கேட்டு
மாடுயர் மலைக ளாளு மறக்குலத் தலைவ ரெல்லாம். (௨௯)

மலைபடு மணியும் பொன்னுந் தரளமு மரியின் றோலுங்
கொலைபுரி களிற்றின் கோடும் பீலியின் குவையுந் தேனுந்
தொலைவில்பல் நறவு மூனும் பலங்களுங் கிழங்கு முந்துறச்
சிலையுடை வேடர் கொண்டு திசைதொறு நெருங்க வந்தார் (௩௰)

மலங்கிய வளங்க ளெல்லா நிறைந்திட மாறில் சீறூ
ரலகலையி லடங்கா வண்ண மீண்டினர் கொணர்ந்தா ரெங்கும்
பலபெருங் கிளைஞர் போற்றப் பராய்க்கடன் பலவு நேர்ந்து
விலவிழா வெடுக்க வென்று விளம்பினன் வேடர் கோமான். (௩௧)

பாணமையிற் சமைத்துக் கொண்டு படைக்கலம் வினைஞ ரேந்தத்
தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருச்சிலைச் செம்பொன் மேரு
வானது கடலி னஞ்ச மாக்கிட லவர்க்கே பின்னுங்
கானவூ னமுத மாகுஞ் சிலையினைக் காப்புச் சேர்த்தார். (௩௨)

சிலையினைக் காப்புக் கட்டித் திண்புலி நரம்பிற் செய்த
நலமிகு காப்பு நன்று [illegible]ர் மைந்த னார்க்
குலமவிளங்க கரிய கன்றின் கோலமுன் கையிற் சேர்த்தி
மலையுறை மாக்[illegible]ளெல்லாம் வாழ்த்தெடுத் தியம்பி னார்கள். (௩௩)

ஐவன வடிசில் வெவ்வே றமைத்தன புற்பாற் சோறு
மொய்வரைத் தினைமென் சொன்றி மூங்கில்வன் பதங்கண் மற்றுங்
கைவினை யெயின ராக்கிக் கலந்தவூன் கிழங்கு துன்றச்
செய்வரை யுயர்ப்ப வெங்குங் கலந்தனர் சினவில வேடர். (௩௪)

செந்தினை யிடியுந் தேனு மருந்துவார் தேனிற் றோய்த்த
வெந்தவூ னயில்வார் வேரி விளங்கனிக் கவளங் கொள்வார்
நந்திய வீய லுண்டி நசையொடு மிசைவார் வெவ்வே
றந்தமி லுணவின் மேலோ ராயினா ரளவி லார்கள் (௩௫)

அயல்வரைப் புறத்தின் வந்தா ரருங்குடி யிருப்பி னுள்ளா
ரியல்வகை யுணவி லார்ந்த வெயிற்றிய ரெயின ரெல்லா
முயர்களி றுச்சி நீங்க வொழிவில்பன் னறவு மாந்தி
மயலுறு களிப்பி னீடி வரிசிலை விழவு கொள்வார் (௩௬)

பாசிலைப் படலை சுற்றிப் பன்மலர்த் தொடையல் சூடிக்
காசுடை வடத்தோல் கட்டிக் கவடிமெய்க் கலன்கள் பூண்டார்
மாசில்சீர் வெட்சி முன்னா வருந்துறைக் கண்ணி சூடி
யாசிலா சிரிய னேந்து மடற்சிலை மருங்கு சூழ்ந்தார். (௩௭)

தொண்டக முரசுங் கொம்புந் துடிகளுந் துளைகொள் வேயு
மெண்டிசை நிறைந்து விம்ம வெழுந்தபே ரொலியி னோடு
திண்டிறன் மறவ ரார்ப்புச் சேண்விசும் பிடித்துச் செல்லக்
கொண்டசீர் விழவு பொங்கக் குறிச்சியை வலங்கொண் டார்கள். (௩௮)

குன்றவர் களிகொண் டாடக் கொடிச்சியர் துணங்கை யாடத்
துன்றிய மகிழ்ச்சி யோடுஞ் சூர மகளி ராட
வென்றிவில் விழவி னோடு விருப்புடை யேழா நாளா
மன்றிரு மடங்கு செய்கை யழகுற வமைத்த பின்னர். (௩௯)

வெங்கதிர் விசும்பி னுச்சி மேவிய பொழுதி லெங்கு
மங்கல வாழ்த்து மல்க மருங்குபல் லியங்க ளார்ப்பத்
தங்கடொன் மரபின் விஞ்சைத் தனுத்தொழில் வலவர் தம்பாற்
பொங்கொளிக் கருமபோ ரேற்றைப் பொருசிலை பிடிப்பித் தார்கள் (௪௰)

பொற்றட வரையின் பாங்கர்ப் புரிவுறு கடன்முன் செய்த
விற்றொழிற் களத்தி னண்ணி விதிமுறை வணங்கி மேவு
மற்றைநாட் டொடங்கி நாளு மடற்சிலை யாண்மை முற்றக்
கற்றன ரென்னை யாளுங் கானவர்க் கரிய சிங்கம். (௪௧)

வண்ணவெஞ் சிலையு மற்றப் படைகளு மலரக் கற்றுக்
கண்ணகன் சாயல் பொங்கக் கலைவளர் திங்க ளேபோ
லெண்ணிரண் டாண்டின் செவ்வி யெய்தினா ரெல்லை யில்லாப்
புண்ணியந் தோன்றி மேன்மேல் வளர்வதன் பொலிவு போல்வார். (௪௨)

வேறு.

இவ்வண்ணந் திண்ணனார் நிரம்பு நாளி லிருங்குறவர் பெருங்குறிச்சிக் கிறைவனாய, மைவண்ண வரைநெடுந்தோ ணாகன் றானு மலையெங்கும் வனமெங்கும் வரம்பில் காலங், கைவண்ணச் சிலைவேட்டை யாடித் தெவ்வர் கணநிரைகள் பலகவர்ந்து கானங் காத்து, மெய்வண்ணத் தளர்மூப்பின் பருவ மெய்தி வில்லுழவின் பெருமுயற்சி மெலிவா னானான். (௪௩)

அங்கண்மலைத் தடஞ்சாரற் புனங்க ளெங்கு மடலேனம் புலிகரடி கட மை யாமா, வெங்கணமரை கலையொடுமான் முதலா யுள்ள மிருகங்கண் மிக நெருங்கி மீறா காலைத், திங்கண்முறை வேட்டைவினை தாழ்த்த தென்று சிலைவேடர் தாமெல்லாந் திரண்டு சென்று, தங்கள்குல முதற்றலைவ னாகி யுள் ள தண்டெரிய னாகன்பாற் சார்ந்து சொன்னார். (௪௪)

சொன்னவுரை கேட்டலுமே நாகன் றானுஞ் சூழ்ந்தவருந் தன்மூப்பின் றொடர்வு நோக்கி, முன்னவர்கட் குரைசெய்வா னூப்பி னாலே முன்புபோல வேட்டையினின் முயல கில்லேன், என்மகனை யுங்களுக்கு நாத னாக வெல்லீருங் கைக்கொண்மி னென்று போகி, அன்னவரு மிரங்கிப்பின் மகிழ்ந் துதங்கோ னடிவணங்கி யிம்மாற்ற மறைகின் றார்கள் (௪௫)

இத்தனைகா லமுங்கினது சிலைக்கீழ்த் தங்கி யினிதுண்டு தீங்கின்றி யிருந்தோ மின்னும், மத்தவுன் தருள்வழியே திறப தல்லா லடுத்தநெறி வேறுளதோ வது வே யன்றி, மெய்த்தவிற்ற திண்ணனையுன் மரபிற் சால மேம்படவே பெற்ற ளித்தாய் விளங்கு மேன்மை, வைத்தசிலை மைந்தனையீண் டழைத்து நுங்கள் வளையாட்சி யருளென்றா மகிழ்ந்து வேடர். (௪௬)

சிலைமறவ ருரைசெய்ய நாகன் றானுந் திண்ணனைமுன் கொண்டுவரச் செ ப்பி விட்டு, மலைமருவு நெடுங்கானிற் கன்னி வேட்டை மகன்போகக் காடு பலி மகிழ வூட்டத், தலைமரபின் வழிவந்த தேவ ராட்டி தனையழைமி னென்னவ ங்குச் சார்ந்தோர் சென்று, நிலைமையவ டனக்குரைப்ப நரைமூ தாட்டி நெ டிதுவந்து விருப்பினொடு கடிது வந்தாள் (௪௭)

கானில்வரித் தளிர்துதைந்த கண்ணி சூடிக் கலைமருப்பி னரிந்தகுழை காதி ற் பெய்து, மானினவயிற் றரிதாரத் திலக மிட்டு மயிற்கழுத்து மனவுமணி வ டமும் பூண்டு, தானிழிந்து திரங்கிமுலை சரிந்து தாழ்த் தழைப்பீலி மரவுரிமே ற் சார வெய்திப், பூநெருங்கு தோரைமலி சேடை நல்கிப் போர்வேடர் கோ மானைப் போற்றி நின்றாள். (௪௮)

நின்றமுது குறக்கோலப் படிமத் தாளை நேர்நோக்கி யன்னைநீ சிறப்பு நீங்கி, நன்றினிதி னிருந்தனையோ வென்று கூறு நாகனெதி ரலம்பெருக வாழ்த்தி நல்ல, மென்றசையு மீபலொடு நறவும் வெறுப்பில் விளைவளனும் பிறவளனும் வேண்டிற் றெல்லா, மன்றுநீ வைத்தபடி பெற்று வாழ்வே னழைத்தபணி யெனனென்றா ளணங்கு சார்ந்தாள். (௪௯)

கோட்டமிலென் குலமைந்தன் றிண்ண னெங்கள் குலத்தலைமை யான் கொடுப்பக் கொண்டு பூண்டு, பூட்டுறுவெஞ் சிலைவேடர் தம்மைக் காக்கும் பொருப்புரிமை புகுகின்றா னவனுக் கென்றும், வேட்டைவினை யெனக்கு மேலாக வாய்த்து வேறுபுலங் கவர்வென்றி மேவு மாறு, காட்டிலுறை தெய்வ ங்கள் விரும்பி யுண்ணக் காடுபலி யூட்டென்றான் கவலை யில்லான். (௫௰)

மற்றவன்றன் மொழிகேட்ட வரைசூ ராட்டி மனமகிழ்ந்திங் கனபோடு வருகின் றேனுக், கெற்றையினுங் குறிகண்மிக நல்ல வாண விதனாலே யுன் மைந்தன் றிண்ண னான, வெற்றிவரிச் சிலையோனின் னளவி லன்றி மேம்படு கின் றானென்று விரும்பி வாழ்த்திக், கொற்றவனத் தெய்வங்கண் மகிழ வூட் ட வேண்டுவன குறைவின்றிக் கொண்டு போனாள் (௫௧)

தெய்வநிகழ் குறமுதியாள் சென்ற பின்பு திண்ணனார் சிலைத்தாதை யழைப்பச் சீர்கொண, மைவிரவு நறுங்குஞ்சி வாசக் கண்ணி மணிநீல மலையொன்று வந்த தென்னக், கைவிரவு சிலைவேடர் போற்ற வந்து காதல்புரி தாதைகழல் வணங்கும் போதிற், செய்வரைபோற புயமிரண்டுஞ் செறியப் புல்லிச் செழும்புலித்தோ லிருக்கையின்முன சேர வைத்தான. (௫௨)

முன்னிருந்த மைந்தன்முக நோக்கி நாகன் மூப்பெனைவந் தடைதலினுன் முன்பு போல, வென்னுடைய முயற்சியினல் வேட்டை யாட லினியெனக்குக் கருத்தில்லை யெனக்கு மேலாய, மன்னுசிலை மலையர்குலக் காவல் பூண்டு மாறெறிந்து மாவேட்டை யாடி யென்று, முன்னுடைய மரபுரிமை தாங்கு வாயென றுடைதோலுஞ் சுரிகையுங்கைக் கொடுத்தா னன்றே. (௫௩)

தந்தைநிலை யுட்கொண்டு தளர்வு கொண்டு தங்கள்குலத் தலைமைக்குச் சாய்வு தோன்ற, வந்தகுறை பாடதனை நிரப்பு மாறு மனங்கொண்ட குறிப்பினுன் மறுமை கொண்டு, முந்தையவன கழல்வணங்கி முறைமை தந்த முதறசுரிகை யுடைதோலும வாங்கிக் கொண்டு, சிந்தைபரங் கொளநின்ற திண்ணனார்க்குத் திருத்தாதை முகமலர்ந்து செப்பு கின்றான. (௫௪)

நம்முடைய குலமறவர் சுற்றத் தாரை நான்கொண்டு பரித்ததன்மே னலமே செய்து, தெமமுனையி லயறபுலங்கள் கவர்ந்து கொண்ட திணசிலையின் வளமொழியாச் சிறப்பின் வாழ்வாய், வெம்முனையின வேட்டைகளு முனக்கு வாய்க்கும விரைந்துநீ தாழாதே வேட்டை யாட, விமமுரணவெரு சிலை வேடா தங்களோடு மெழுகவென விடைகொடுத்தா னியலபினினறான.(௫௫)

செங்கண்வயக் கோளரியே றன்ன திணமைத திண்ணனார் செயதவத்தின் பெருமை பெறற, வெங்கண்விறற றாதைகழல வணங்கி நினறு விடைகொண்டு புறமபோந்து வேட ரோடு, மங்கலநீச சுனைபடிந்து மனையின வைகி வைகிருளின புலாகால வரிவிற் சாலைப, பொஙகுசிலை யடல வேட்டைக் கோலங் கொள்ளப் புனைதொழிறகை வினைஞருடன பொலிந்து புக்கா (௫௬)

வே று

நெறிகொண்ட குஞ்சிச் சுருடுஞ்சி நிமிர்ந்து பொங்க
முறிகொண்ட கண்ணிக் கிடைமொயயொளிப பீலி சேர்த்தி
வெறிகொண்ட முல்லைப பிணைமீது குறிஞ்சி வெட்சி
செறிகொண்ட வண்டின குலஞ்சீர்கொளப் பின்பு செயது. (௫௭)

முன்னெற்றியின் மீது முருந்திடை வைத்த குன்றி
தன்னிற்புரி கொண்ட மயிர்க்கயி றுரச சாத்தி
மின்னிற்றிகழ் சங்கு விளங்குவெண் டோடு காதின்
மன்னிப்புடை நின்றன மாமதி போல வைக. (௫௮)

கண்டத்திடை வெண்கவ டிக்கதிர் மாலை சேரக்
கொண்டக்கொடு பன்மணி கோத்திடை யேனக் கோடு
துண்டப்பிறை போல்வன தூங்கிட வேங்கை வன்றோற்
றண்டைசெயல் பொங்கிய சன்னவீ ரந்த யங்க. (௫௯)

மார்பிற்சிறு தந்த மணித்திரண் மாலை தாழத்
தாரிற்பொலி தோள்வல யங்க டழைத்து மின்னச்
சேர்விற்பொலி கங்கண மீது திகழ்ந்த முன்கைக்
கார்விற்சிறு நாணெறி கைச்செறி கட்டி கட்டி. (௬௰)

அரையிற்சா ணத்துரி யாடையின் மீது பௌவத
திரையிற்படு வெள்ளல கார்த்து விளிம்பு சேர்த்தி
நிரையிற்பொலி நீளுடை தோல்சுரி கைப்பு றஞ்சூழ்
விரையிற்றுவர் வாரவிசி போக்கி யமைதது வீக்கி. (௬௧)

வீரக்கழல் காலின் விளஙக வணிநது பாதஞ்
சேரதசொடு நீடு செருபபு விருபபு வாயப்பப்
பாரப்பெரு விலவலங கொண்டு பணிநது திண்ணன்
சாரததிருத் தாணமடித தேறறி வியநது தாஙகி. (௬௨)

அஙகப்பொழு திற்புவ னத்திடர் வாஙக வோஙகித்
தங்கப்பெரு மாமழை போனறு துண்டுணை ளுவிப்ப
வெஙகட்சின நீடு விலஙகு விலஙகி நீஙகச
செஙகைத்தலத் தாற்றட விசசிறு நாணெ றிநதார. (௬௩)

பல்வேறு வாளி புதைபாரத துடன்போத வேவி
விலவேட ராயத துடிமேவி யொலிககு முனறிற
சொல்வேறு வாழ்ததுத திசைதோறுந துதைநது விம்ம
வல்லேறு போலவா ரடலவாளி தெரிநது நினறார. (௬௪)

மானச்சிலை வேடர் மருஙகு நெருஙகு போதிற
பானற்குல மாமல ரிறபடா சேருதி யாமுன
றேனறறசை தேறல சருபபொரி மற்று முளள
கானபபலி நோகட வுடபொறை யாடடி வநதாள. (௬௫)

சின்றெஙகு மொயககுஞ் சினவேடரை நீககிப் புககுச
சென்றஙகு வளள றிருநெற றியிறசேடை சாததி
யுன்றநதை தநதைககு மிநநனமைக ளுளள வலல
நன்றுமபெரி துனவிற னமமள வனறி தென்றாள. (௬௬)

அபபெறறியில வாழ்தது மணஙகுடை யாட்டி தனனைச
செபபறகரி தாய சிறபபெதிர செயது போககிக
கைப்பற்றிய திணசிலைக காரமழை மேக மெனன
மெயப்பொற புடைவேட டையினமேறகொண டெழுந்து போந்தார். (௬௭)

வேறு.

தாளில்வாழ் செருப்பாதோ றழைததநீடு தாளையார
வாளியோடு சாபமேவு கையாவெயய வன்கணு
ராளியேறு போலவேகு மணணலாரமு னெணணிலாா
மீளிவேடா நீடுகூட்ட மிக்குமேலெ ழுநததே. (௬௮)

வன்றொடாப்பி ணிததபாசம் வன்கைமள்ளர் கொள்ளவே
வென்றிமஙகை வேடாவில்லின மீதுமேவு பாதமுன
சென்றுமீளு மாறுபோல்வ செய்யநாவின வாயவா
யொன்றொடொனறு நோபடாம லோடுநாய்கண் மாடெலாம். (௬௯)

போர்வலைச சிலைததொழிற் புறததிலே விளைப்பவச
சார்வலைத் தொடககறுகக வேகுமையர் தம்முனே
காரவலைப் படுததகுன்று கானமா வளைக்கநீள
வாரவலைத திறஞ்சுமநது வநதவெறபா முநதினா. (௭௰)

நணணிமா மறைக்குலங்க ளுடனென்று நீடுமத
தணணிலா வரும்புகொன்றை தங்குவேணி யார்தமைக்
கணணினீடு பாரவையொன்று கொண்டுகாணு மன்பாமுன்
னெண்ணிலபாரவை கொண்டுவேட ரொம்மருஙகு மேகினார். (௭௧)

கோடுமுன் பொலிக்கவுங குறுஙகணு குளிக்குல
மோடுசென றிசைபபவும் மருஙகுபம்பை கொட்டவுஞ்
சேடுகொண்ட கைவிளிச சிறநதவோசை செல்லவுங
காடுகொண் டெழுநதவேடு கைவளைந்து சென்றதே. (௭௨)

நெருஙகுபைந் தருக்குலங்க ணீடுகாடு கூடநேர்
வருங்கருஞ் சிலைததடககை மானவேடர் சேனைதான்
பொருநதடங திரைககடற் பரப்பிடைப் புகும்பெருங
கருந்தரங்க நீளபுனற கலித்தகன்னி யொதததே (௭௩)

தென்றிசைப பொருபபுடன செறிந்தகானின மானினம
பனறிவெம் மரைககணங்க ளாதியான பலகுலந
துன்றிநின்ற வென்றடிச சுவட்டினேற்றர் சொல்லவே
வன்றடக்கை வாரகொடென்ம மருஙகுமவேட ரோடினா. (௭௪)

ஓடியெறிந்து வாரொழுக்கி யோசனைப் பரப்பெலா
நெடியதிண் வலைததொடக்கு நீளிடைப பி[illegible]துநேர்
கடிகொளப பரநதகாடு காவல்செய தமைததபின
செடிதலைச சிலைககைவேடர் திண்ணனாமு னண்ணினா (௭௫)

வெஞ்சிலைக்கை வீரனாரும வேடரோடு கூடிமுன்
மஞ்சலைக்கு மாமலைச சரிபபுறதது வநதமா
வஞ்சுவித தடர்க்குநாய்க ளட்டமாக விட்டுநீள
செஞ்சரத்தி னோடுசூழல செயதகானு ளெய்தினார் (௭௬)

வெய்யமா வெழுபபவேவி வெற்பராய மோடிநே
ரெய்யும்வாளி முனனெறிந்து கொணடுசெலல வெங்கணு
மொய்குரற் றுடிக்குலங்கள பமபைமுன சிலைதெழக
கைவிளித ததிரததுமா வெழுப்பினாகள கானெலாம (௭௭)

ஏனமோடு மானினங்க ளெண்குதிண் கலைக்குலங
கானமேதி யானைவெம புலிக்கணங்கள கானமரை
யானமா வனேகமா மருணடெழுநது பாயமுன
சேனைவேடர் மேலடாநது சீறியமபி னூறினா. (௭௮)

வேறு

தாளறுவன இடைதுணிவன தலைதுமிவன கலைமானு
வாளிகளொடு குடலசொரிதர மறிவனசில மரைமா
நீளுடல்விடு சரமுருவிட நிமிரவனமிடை கடமா
மீளிகொளகணை படமுடலெழ விழுவனபல வுழையே. (௭௯)

வெங்கணைபடு பிடர்கிழிபட விசையுருவிய கயவாய
செங்கனலவிட வதனொடுகணை செறியமுனிரு கருமா
வங்கெழுசிர முருவியபொழு தடலெயிறுற வதனைப்
பொங்கியசின மொடுகவாவன புரைவனசில புலிகள. (௮௰)

பின்மறவர்கள் விடுபகழிகள் பிறகுறவயி றிடைபோய்
முன்னடுமுகம் விசையுருவிட முடுகியவிசை யுடனக்
கொன்முனையடு சரமினமெதிர் குறுகியமுக முருவத்
தன்னெதிரெதிர் பொருவனநிகர் தலையனபல கலைகள். (அக)

கருவரையொரு தனுவொடுவிசை கடுகியதென முனைநேர்
குரிசின்முன்விடு மடுசரமெதிர் கொலைபயில்பொழு தவையே
பொருகரியொடு சினவரியிடை புரையறவுடல் புகலால
வருமிரவொடு பகலணைவன வெனமிடையுமவ் வனமே. (அஉ)

நீளிடைவிசை மிசைகுதிகொள நெடுமுகிலுற வெழுமான
றுளுறுகழன மறவர்கள்விடு சரநிரைதொடர் வனதாம்
வாளவிடுகதிர் மதிபிரிவுற வருமெனவிழு முழையைக்
கோளொடுபயில பணிதொடர்நிலை கொளவுளவெதிர் பலவே (அங)

கடல்விரிபுனல் கொளவிழுவன கருமுகிலென நிரையே
படர்வொடுசெறி தழைபொதுளிய பயில்புதலவன மதனமே
லடலுறுசர முடலுறவரை யடியிடமல மரலான
மிடைகருமரை கரடிகளொடு விழுவனவன மேதி. (அச)

பலதுறைகளின வெருவரலொடு பயில்வலையற நுழைமா
வுலமொடுபடர் வனத[illegible]ற வுறுசினமொடு கவர்நாய
நிலவியவிரு வினைவலையிடை நிலைசுழல்பவர் நெறிசோ
புலனுறுமன் னிடைதடைசெய்த பொறிகளினள வுளவே (அரு)

துடியடியன மடிசெவியன துறுகயமுனி தொடரா
வெடிபடவிரி சிறுகுருளைகண் மிசைபடுகொலை விரவா
ரடிதளர்வுறு கருவுடையன வணைவுறுபிணை யலையார்
கொடியனவெதிர் முடுகியுமுறு கொலைபுரிசிலை மறவோர். (அசு)

இவ்வகைவரு கொலைமறவினை யெதிர்நிகழ்வுழி யதிரக்
கைவரைகளும வெருவுறமிடை கானெழுவதொ ரேனம
பெயகருமுகி லெனவிடியொடு பிதிர்கனலவிழி சிதறி
மொய்வலைகளை யறநிமிர்வுற முடுகியகடு விசையில். (அஎ)

போமதுதனை யடுதிறலொடு பொருமறவர்க ளரியே
றுமவர்தொடர் வுறுமவிசையுட னடிவழிசெலு மளவிற
றுமொருவரு மறிகிலரவர் தனிதொடர்வுழி யதனமே
லேமுனையடு சிலைவிடலைக ளிருவர்களடி பிரியார் (அஅ)

நாடியகழல் வயவர்களவர் நாணனுநெடு வரிவிற்
காடனுமெனு மி[illegible]வருமலை காவலரொடு கடிதிற
கூடினர்விடு பகழிகளொடு கொலைஞமலிகள வழுவி
நீடியசரி படர்வதுதரு நீழலினவிரை கேழல. (அகூ)

குன்றிடையிக ரமுன்செறவெரி கொடுவிழியிடி குரனீள
பன்றியுமடல வன்றிறலொடு படர்நெறிநெடி தோடித
துன்றியதொரு குன்றடிவரு சலவியநெறி சூழற்
சென்றதனிடை நின்றதுவலி தெருமரமர நிரையில். (கூய)

அத்தருவளர் சுழலிடையடை யதனிலையறி பவர்முன்
கைதெரிகணை யினிலவேது கருதலர்விசை கடுகி
மொய்தெழுசுடா விடுசுரிகையை முனைபெறவெதி ருருவிக்
குத்தினருடன முறிபடவெறி குலமறவாக டலைவா. (௬௧)

வேறு

வேடர்தங் கரிய செங்கண் வில்லியார் விசையிற் குத்த
மாடிரு துணியாய் வீழ்ந்த வராகத்தைக் கண்டு நாணன்
காடனே யிதன்பி னின்று காதங்கள் பலவந் தெய்த்தோ
மாடவன் றொன்று னச்சோ வென்றவ ரடியிற் றாழ்ந்தார். (௬௨)

மற்றவர் திண்ண னார்க்கு மொழிகின்றார் வழிவந் தாற்ற
வுற்றது பசிவந் தெம்மை யுதவிய விதனைக் காய்ச்சிச்
சற்றுநீ யருந்தி யாமுந் தின்றுதண் ணீருங் குடித்து
வெற்றிகொள் வேட்டைக் காடு குறுகுவோ மெல்ல வென்றார். (௬௩)

என்றவர் கூற நோக்கித் திண்ணனார் தண்ணீ ரெங்கே
நின்றுமிவ் வனத்தி லுள்ள தென்றுரை செய்ய நாணன்
ஒன்றவிப் பெரிய தேக்கி னப்புறஞ் சென்று நீண்ட
குன்றினுக் கயலே யோடுங் குளிர்ந்தபொன் முகலி யென்றான் (௬௪)

பொங்கிய சினவில் வேடன் சொன்னபின் போவோ மங்கே
யிங்கிது தன்னைக் கொண்டு போதுமி னென்று தா[illegible]
மங்கது நோக்கிச் சென்றார் காவத மளையிற் கண்டார்
செங்கணே றுடையார் வைகுந் திருமலைச் சாரற் சோலை (௬௫)

நாணனே தோன்றுங் குன்றி னண்ணுவோ மென்ன நாணன்
காணநீ போதி நல்ல காட்சியே காணு மிந்தச்
சேணுயர் திருக்கா ளத்தி மலைமிசை யெழுந்து சேவ்வே
கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பாருங் கும்பிடலா மென்றான். (௬௬)

ஆவதென் னிதனைக் கண்டிங் கணைதொறு மென்மேற் பாரம்
போவதொன் றுளது போலு மாசையும் பொங்கி மேன்மேல்
மேவிய நெஞ்சு மவேறோ விருப்புற விரையா நிற்குந்
தேவரங் கிருப்ப தெங்கே போகென்றார் திண்ண னாதாம். (௬௭)

உரைசெய்து விரைந்து செல்ல வவர்களு முடனே போந்து
கரைவளர் கழையின் முத்துங் காரகிற் குறடுஞ் சந்தும்
வரைதரு மணியும் பொன்னும் வயிரமும் புளினந் தோறுந்
திரைகண்முன் னிரட்டி வைத்த திருமுக லியினைச் சார்ந்தார். (௬௮)

ஆங்கதன் கரையின் பாங்கோ ரணிநிழற் கேழ விட்டு
வாங்குவிற் காட னன்னை மரக்கடை தீக்கோல் பண்ணி
யிங்குநீ நெருப்புக் காண்பா யிம்மலை யேறிக் கண்டு
நாங்கள்வந் தணைவோ மென்று நாணனுந் தாமும் போந்தார். (௬௯)

அளிமிடை கரைசூழ் சோலை யலர்களைக் கொண்ட டணைந்த வாற்றின்
றெளிபுன லிழிந்து சிந்தை தெளிவுறுந் திண்ண னாதாங்
களிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கக் காளத்தி கண்டு கொண்டு
குளிர்வரு நதியூ டேகிக் குலவரைச் சாரல் சேர்ந்தார். (௭௰)

கதிரவ னுச்சி நண்ணக் கடவுண்மால் வரையி னுச்சி
யதிர்தரு மோசை யைந்து மார்கலி முழக்கங் காட்ட
விதுவென்கொ னாணா வென்றாக் கிம்மலை பெருந்தேன் சூழ்ந்து
மதுமல ரீக்கண் மொய்த்து மருங்கெழு மொலிகொ லென்றான். (௱௧)

முன்புசெய் தவத்தி னீட்ட முடிவிலா வின்ப மான
வன்பினை யெடுத்துக் காட்ட வளவிலா வார்வம் பொங்கி
மன்பெருங் காதல் கூர வள்ளலார் மலையை நோக்கி
யென்புநெக் குருகி யுள்ளத் தெழுபெரு வேட்கை யோடும். (௱௨)

நாணனு மன்பு முன்பு நளிர்வரை யேறத் தாமும்
பேணுதத் துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பான மேறி
யாணையாஞ் சிவத்தைச் சார வணைபவர் போல வையர்
நீணிலை மலையை யேறி நேர்படச் செல்லும் போதில். (௱௩)

திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்னே
யங்கணா கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்
தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானார். (௱௪)

மாகமார் திருக்கா ளத்தி மலையெழு கொழுந்தா யுள்ள
வேகநா யகரைக் கண்டா ரெழுந்தபே ருவகை யன்பின்
வேகமா னதுமேற் செல்ல மிக்கதோர் விரைவி னோடு
மோகமா யோடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார். (௱௫)

நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கா றோறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலர்க்கணீ ரருவி பாய
வடியனே னிவர்தா மிங்கே யகப்பட்டா ரச்சோ வென்று
படியிலாப் பரிவு தானோர் படிவமாம் பரிசு தோன்ற (௱௬)

வெம்மறக் குலத்து வந்த வேட்டுவச் சாதி யார்போற்
கைம்மலை கரடி வேங்கை யரிதிரி கானந் தன்னி
லும்முடன் றுணையா யுள்ளா ரொருவரு மின்றிக் கெட்டே
னிம்மலைத் தனியே நீரிங் கிருப்பதே யென்று நைந்தார் (௱௭)

கைச்சிலை விழுந்த தோரார் காளையார் மீள விந்தப்
பச்சிலை யோடு பூவும் பறித்திட்டு நீரும் வார்த்து
மச்சிது செய்தார் யாரோ வென்றலு மருங்கு நின்ற
வச்சிலை நாணன் றானு நானிது வறிந்தே னென்பான். (௱௮)

வன்றிற லுந்தை யோடு மாவேட்டை யாடிப் பண்டிக்
குன்றிடை வந்தோ மாகக் குளிர்ந்தநீ ரிவரை யாட்டி
யொன்றிய விலைப்பூச் சூட்டி யூட்டிமுன் பறைந்தோர் பார்ப்பா
னன்றிது செய்தா னின்று மவன்செய்த தாகு மென்றான். (௱௯)

உண்ணிறைந் தெழுந்த தேனு மொழியின்றி யார வன்பிற்
றிண்ணனார் திருக்கா ளத்தி நாயனார்க் கினிய செய்கை
யெண்ணிய விவைகொ லாமென் றிதுகடைப் பிடித்துக் கொண்டவ்
வண்ணலைப் பிரிய மாட்டா தளவிலா தரவு நீட. (௱௰)

இவர்தமைக் கண்டே னுக்குத தனியரா யிருந்தா ரென்றே
யிவர்தமக கமுது செய்ய விறைச்சியு மிடுவா ரில்லை
யிவாதமைப் பிரிய வொண்ணா தென்செய்கே னினியான் சால
விவர்தமக் கிறைச்சி கொண்டிங் கெய்தவும் வேணு மென்று. (௱௰௧)

போதுவர் மீண்டு செல்வா புல்லுவா மீளப் போவர்
காதலி னோக்கி நிற்பா கனறகல் புனிறாுப் போல்வா
நாதனை யமுது செய்ய நலலமெல் லிறைசசி நானே
கோதறத தெரிநது வேறு கொணடிஙகு வருவே னென்பாா. (௱௰௨)

ஆர்தம ராக நீரிங் கிருப்பதென் றகல மாட்டே
னீாபசித் திருகக விஙகு நிறகவுங கிலலே னென்று
சோர்தரு கணணீா வாரப போய்வரத துணிநதா ராகி
வாாசிலை யெடுததுக கொணடு மலாக்கையாற றொழுது போந்தார். (௱௰௩)

முன்புநின் றரிதி னீஙகி மொயவனா யிழிந்து நாணன
பினபுவந் தணைய முனனைப் பிறதுறை வேட்கை நீஙகி
யன்புகொண டுயப்பச செலலு மவாதிரு முகலி யாறறின
பொன்புனை கரையி லேறிப புதுமலாக காவிற் புககாா (௱௰௪)

காடனு மெதிரே சென்று தொழுதுதீக கடைந்து வைததேன்
கோடுடை யேன முஙகள் குறிபபடி யுறுப்பை யெல்லா
மாடுறு நோக்கிக் கொளளு மறிததுநாம போகைக கினறு
நீடநீா தாழ்தத தெனனோ வெனறலு நினற நாணன. (௱௰௫)

அங்கிவன் மலையிற் றேவர் தமமைககண டணைசதுக கொண்டு
வங்கினைப பறறிப் போகா வலலுடும பெனன நீஙகா
னிஙகுமத தேவா தினன விறைசசிகொண டேகப போநதா
னங்குலத தலைமை விட்டா னலபபட்டான றேவாக கெனறான. (௱௰௬)

என்செய்தாய திணணா நீதா னெனனமால கொண்டா யெஙகண
முன்பெரு முதலி யலலை யோவென முகததை நோககாா
வன்பெரும் பன்றி தன்னை யெரியினில வதககி மிகக
வின்புறு தசைகள வெவவே றமபினு லீாநது கொணடு. (௱௰௭)

கோலினிற் கோத்துக் காய்ச்சிக கொழுநதசை பததில வேவ
வாலிய சுவைமுன் காணபான வாயினி லதுககிப பாாததுச
சாலவு மினிய வெலலாஞ சருகிலை யிணைதத கலலை
யேலவே கோலிக் கூட வதனமிசை யிடுவா ராவா. (௱௰௮)

மருங்குநின் றவாகள் பின்னு மயன்மிக முதிர்நதா னெனனே
யருமபெற லிறைசசி காயசசி யதுககிவே றுமிழா நினறான
பெரும்பசி யுடைய னேனும் பேசசில னெமககுப பேறு
தரும்பரி சனரான் மற்றைத் தசைபுறத் தெறியா நினறான். (௱௰௯)

தேவுமால் கொண்டா னிந்தத திணணன்மற் றிதனைத் தீாக்க
லாவதொன் றறியோந் தேவ ராட்டியை நாக ணோடு
மேவிநாங் கொணர்ந்து தீாக்க வேண்டுமவ வேட்டைக் கானி
லேவலாட் களையுங கொண்டு போதுமென் றெண்ணிப் போனார். (௱௨௰)

காணவர் போன தோரார் கடிதினிற் கல்லை நீங்க
னூனமு தமைத்துக் கொண்டு மஞ்சன மாட்ட வுன்னி
மாசுறு நன்னீர் தூய வாயினிற் கொண்டு கொய்த
ஆர்ப்பும் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிமேற் றுதையக் கொண்டார். (௱௨௧)

தனுவொரு கையில் வெய்ய சரத்துடன் றாங்கிக் கல்லைப்
புனிதமெல் விறைச்சி நல்ல போனக மொருகை யேந்தி
யினியவெம் பிரானார் சாலப் பசிப்பரொன் றிரங்கி யேங்கி
நனிவிரைந் திறைவா வெற்பை நண்ணினார் திண்ணனார்தாம். (௱௨௨)

இளைத்தனர் நாய னாரென் றீண்டச்சென் றெய்தி வெற்பின்
முளைத்தெழு முதலைக் கண்டு முடிமிசை மலரைக் காலி
லளைத்தபொற் செருப்பான் மாற்றி வாயின்மஞ் சனநீ ரன்னை
விளைத்தவன் புமிழ்வார் போல விமலனா முடிமேல் விட்டார். (௱௨௩)

தலைமிசைச் சுமந்த பள்ளித் தாமத்தைத் தடங்காளத்தி
மலைமிசைத் தம்பி ரானா முடிமிசை வணங்கிச் சாத்திச்
சிலைமிசைப் பொலிந்த செங்கைத் திண்ணனார் சேர்ந்த கல்லை
யிலைமிசைப் படைத்த வூனின் றிருவமு தெதிரே வைத்து. (௱௨௪)

கொழுவிய தசைக ளெல்லாங் கோலினிற் றெரிந்து கோத்தங்
கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் புல்லிய லதுக்கி நாவிற்
பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தவிவ் விறைச்சி சால
வழகிது நாய னீரே யமுதுசெய் தருளு மென்றார். (௱௨௫)

அன்னவிம் மொழிகள் சொல்லி யமுதுசெய் வித்த வேடர்
மன்னனார் திருக்கா ளத்தி மலையினார்க் கினிய நல்லூ
னின்னமும் வேண்டு மென்னு மெழுபெரு காதல் கண்டு
பன்னெடுங் கரங்கள் கூப்பிப் பகலவன் மலையிற் றாழ்ந்தான். (௱௨௬)

அவ்வழி யந்தி மாலை யணைந்தலு மிரவு சேரும்
வெவ்விலங் குளவென் றஞ்சி மெய்ம்மையின் வேறு கொள்ளாச்
செவ்விய வன்பு தாங்கித் திருக்கையிற் சிலையுந் தாங்கி
மைவரை யென்ன வையா மருங்குநின் றகலா நின்றார். (௱௨௭)

சார்வருந் தவங்கள் செய்து முனிவரு மமரர் தாமுங்
கார்வரை யடவி சேர்ந்துங் காணுதற் கரியார் தம்மை
யாவரு முன் பெருக வாரா வன்பினிற் கண்டு கொண்டே
நேர்பெற நோக்கி நின்றார் நீளிரு ணீங்க நின்றார். (௱௨௮)

கழைசொரி தரளக் குன்றிற் கதிர்நில வொருபாற் பொங்க
முழையர வுமிழ்ந்த செய்ய மணிவெயி லொருபான் மொய்ப்பத்
தழைகதிர்ப் பரிதி யோடுஞ் சந்திரன் றலையு வாவிற்
குழையணி காதர் வெற்புக் கும்பிடச் சென்று லொக்கும். (௱௨௯)

விரவுபன் மணிகள் கான்ற விரிசுடர்ப் படலை பொங்க
மரகத மொளிகொணீல மணிகளு மிமைக்குஞ் சோதி
பொரவிரு சுடருக் கஞ்சிப் போயின புடைக டோறு
மிரவிரு ளொதுங்கி னாலே போன்றுள தெங்கு மெங்கும். (௱௩௰)

செந்தழ லொளியிற் பொங்குந் தீபமா மரங்க ளாலு
மந்திகண் முழையில் வைத்த மணிவிளக் கொளிக ளாலு
மைந்துமா றடக்கி யுள்ளா ரரும்பெருஞ் சோதி யாலு
மெந்தையார் திருக்கா ளத்தி மலையினி லிரவொன் றில்லை. (௱௩௧)

வருங்கறைப் பொழுது நீங்கி மல்கிய யாமஞ் சென்று
சுருங்கிட வறிந்த புள்ளின் சூழ்சிலம் போசை கேட்டுக்
கருங்கட லென்ன நின்று கண்டுயி லாத வீர
ரரும்பெறற் றம்பி ரானுக் கமுதுகொண் டணைய வேண்டி. (௱௩௨)

ஏறுகாற் பன்றி யோடு மிருங்கலை புனமான் மற்றும்
வேறுவே றினங்கள் வேட்டை வினைத்தொழில் விரகி னாலே
யூறுசெய் காலஞ் சிந்தித் துருமிகத் தெரியாப் போதின
மாறடு சிலையுங் கொண்டு வள்ளலைத் தொழுது போந்தார். (௱௩௩)

வேறு.

மொய்காட்டு மிருள்வாங்கி முகங்காட்டுந் தேரிரவி
மெய்காட்டு மன்புடைய வில்லியார் தனிவேட்டை
யெய்காட்டின் மாவளைக்க விட்டகருந் திரையெடுத்துக்
கைகாட்டு வான்போலக் கதிர்காட்டி யெழும்பொழுதில். (௱௩௪)

எய்தியசீ ராகமத்தி வியம்பியபூ சனைக்கேற்பக்
கொய்தமல ரும்புனலு முதலான கொண்டணைந்தார்
மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடு
செய்துவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார். (௱௩௫)

வந்துதிரு மலையின்கண் வானவர்நா யகர்மருங்கு
சிந்தைநிய மத்தோடுஞ் செல்கின்றார் திருமுன்பு
வெந்தவிறைச் சியுமெலும்புங் கண்டகல மிதித்தோடி
யிந்தவனு சிதங்கெட்டே னியார்செய்தா ரென்றழிவார். (௱௩௬)

மேவநேர் வரவஞ்சா வேடுவரோ யிதுசெய்தார்
தேவதே வேசனே திருமுன்பே யிதுசெய்து
போவதே யிவ்வண்ணம் புகுதநீர் திருவுள்ள
மாவதே யெனப்பதறி யழுதுவிழுந் தலமந்தார். (௱௩௭)

பொருப்பிலெழுஞ் சுடர்க்கொழுந்தின் பூசனையுந் தாழ்க்கநா
னிருப்பதினி யென்னென்றவ் விறைச்சியெலும் புடனிலையுஞ்
செருப்படியு நாயடியுந் திருவலகான் மாற்றியபின்
விருப்பினொடு திருமுகலிப் புனன்மூழ்கி விரைந்தணைந்தார். (௱௩௮)

பழுதுபுகுந் ததுதீரப் பவித்திரமாஞ் செயல்புரிந்து
தொழுதுபெறு வனகொண்டு தூயபூ சனைதொடங்கி
வழுவிறிரு மஞ்சனமே முதலாக வரும்பூசை
முழுதுமுறை மையின்முடித்து முதல்வனார் கழல்பணிந்தார். (௱௩௯)

பணிந்தெழுந்து தனிமுதலாம் பரனென்று பன்முறையாற்
றுணிந்தமறை மொழியாலே துதிசெய்து சுடர்த்திங்க
ளணிந்தசடை முடிக்கற்றை யங்கணரை விடைகொண்டு
தணிந்தமனத் திருமுனிவர் தபோவனத்தி னிடைச்சார்ந்தார். (௱௪௰)

இவ்வண்ணம் பெருமுனிவ ரேகினா ரினியிப்பால்
மைவண்ணக் கருங்குஞ்சி வனவேடர் பெருமானார்
கைவண்ணச் சிலைவளைத்துக் கான்வேட்டை தனியாடிச்
செய்வண்ணத் திறமொழிவேன் றீவினையின் றிறமொழிவேன். (௱௪௧)

திருமலையின் புறம்போனார் திண்ணனார் செறிதுறுகற்
பெருமலைக ளிடைச்சரியிற் பெருமபன்றி புனமேய்ந்து
வருவனவுந் துணிபடுத்து மானினங்கள் கானிடைநின்
றொருவழிச்சென றேறுதுறை யொளிநின்று கொன்றருளி. (௱௪௨)

பயில்விளியாற் கலையழைத்துப் பாடுபெற வூடுருவு
மயின்முகவெங் கணைபோக்கி யடியொற்றி மரையினங்க
ளயிலிடையிற் றிடையெய்து தொடர்ந்துகட மைகளெய்து
வெயில்படுவெங் கதிர்முதிரத் தனிவேட்டை வினைமுடித்தார். (௱௪௩)

பட்டவன விலங்கெல்லாம் படர்வனத்தி லொருசூழ
விட்டருகு தீக்கடைகோ லிருஞ்சுரிகை தனையுருவி
வெட்டிநறுங் கோற்றேனு மிகமுறித்துத் தேக்கிலையால்
வட்டமுறு பெருங்கல்லை மருங்குபுடை படவமைத்தார். (௱௪௪)

இந்தனமு முறித்தடுக்கி யெரிகடையு மரணியினில்
வெந்தழலைப் பிறப்பித்து மிகவளர்த்து மிருகங்கள்
கொந்தியயி லலகமபாற குட்டமிட்டுக் கொழுப்பரிந்து
வந்தனகொண் டெழுந்தழலில் வகுத்தன வகுப்பித்து. (௱௪௫)

வாயம்பா லழிப்பதுவும் வகுப்பதுவுஞ் செய்தவற்றி
லாயவுறுப் பிறைச்சியெலா மரிந்தொருகல் லையிலிட்டுக்
காயநெடுங் கோல்கோத்துக் கனலின்க ணுறக்காய்ச்சித்
தூயதிரு வமுதமைக்கச் சுவைகாண லுறுகின்றார். (௱௪௬)

எண்ணிறந்த கடவுளருக் கிடுமுணவு கொண்டூட்டும்
வண்ணஎரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி
யண்ணலார்க் காம்பரிசு தானாசோதித் தமைப்பார்போற்
றிண்ணனா திருவாயி லமைத்தாருன் றிருவமுது. (௱௪௭)

நல்லபத முறவெந்து நாவின்க ணிடுமிறைச்சி
கல்லையினிற் படைத்துத்தேன் பிழிந்துகலந் ததுகொண்டு
வல்விரைந்து திருப்பள்ளித் தாமமுந் தூய மஞ்சனமு
மொல்லையினின் முன்புபோ லுடன்கொண்டு வந்தணைந்தார். (௱௪௮)

வந்துதிருக் காளத்தி மலையேறி வனசரர்க
டந்தலைவ ரிமையோர் தலைவனார் தமையெய்தி
யந்தணனார் பூசையினை முன்புபோ லகற்றியபின்
முந்தைமுறை தம்முடைய பூசனையின் செயன்முடிப்பார். (௱௪௯)

ஊனமுது கல்லையுடன் வைத்ததிது முன்னையினன்
றேனமொடு மான்கலைகண் மரைகடமை யிவையிற்றி
லானவுறுப் பிறைச்சியமு தடியேனுஞ் சுவைகண்டேன்
றேனுமுடன் கலந்ததிது தித்திக்கு மெனமொழிந்தார். (௱௫௰)

இப்பரிசு திருவமுது செய்வித்துத் தம்முடைய
வொப்பரிய பூசனைசெய் தந்நெறியி லொழுகுவா
ரெப்பொழுது மேன்மேல்வந் தெழுமன்பாற் காளத்தி
யப்பரெதி ரல்லுறங்கார் பகல்வேட்டை யாடுவார். (௩௫௧)

மாமுனிவர் நாடோறும் வந்தணைந்து வனவேந்தர்
தாமுயலும் பூசனைக்குச் சாலமிகத் தளர்வெய்தி
தீமையென வதுநீக்கிச் செப்பியவா கமவிதியா
லாமுறையி லருச்சனைசெய தந்நெறியி லொழுகுவரால். (௩௫௨)

நாணனொடு காடனும்போய் நாகனுக்குச் சொல்லியபி
னூணுமுறக் கமுமின்றி யணங்குறைவா ளையுங்கொண்டு
பேணுமக னாதம்பால் வந்தெல்லாம பேதித்துக்
காணுநெறி தங்கள்குறி வாராமற் கைவிட்டார். (௩௫௩)

முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனா ரருணோக்கி
னின்புறுவே தகத்திருமபு பொன்னானாற போல்யாக்கைத்
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றுமற
வன்புபிழம பாய்த்திரிவா ரவர்கருத்தி னளவினரோ. (௩௫௪)

அந்நிலையி லன்பனா ரறிந்தநெறி பூசிப்ப
மன்னியவா கமப்படியான மாமுனிவ ரருச்சித்திங்
கெனனுடைய நாயகனே யிதுசெயதா தமைககாணே
னுன்னுடைய திருவருளா லொழித்தருள வேண்டுமென. (௩௫௫)

அன்றிரவு கனவின்க ணருமுனிவர் தம்பாலே
மின்றிகழுஞ் சடைமவுலி வேதியர்தா மெழுந்தருளி
வன்றிறலவே டுவனென்று மற்றவனை நீநினையே
லன்றவன்றன் செயறன்னை நாமுரைப்பக கேளென்று. (௩௫௬)

அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்று
மவனுடைய வறிவெல்லா நமையறியு மறிவென்று
மவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்று
மவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருளசெய்வார். (௩௫௭)

பொருப்பினில்வந் தவன்செய்யும் பூசனைக்கு முன்பென்மே
லருப்புறுமென் மலர்முனனை யவைநீக்கு மாதரவால்
விருப்புறுமன் பெனுமவெள்ளக கால்பெருகிற் றெனவீழ்ந்த
செருப்படியவ் விளம்பருவச் சேயடியிற் சிறப்புடைத்தால். (௩௫௮)

உருகியவன் பொழிவின்றி நிறைந்தவவ னுருவென்னும்
பெருகியகொள் கல்முகத்திற பிறங்கியினி தொழுகுதலா
லொருமுனிவன் செவியுமிழு முயர்கங்கை முதற்றீர்த்தப்
பொருபுனலி னெனக்கவன்றன் வாயுமிழும் புனல்புனிதம். (௩௫௯)

இம்மலைவந் தெனையடைந்த கானவன்ற னியல்பாலே
மெய்ம்மலரு மன்புமேல் விரிந்தனபோல் விழுதலாற்
செம்மலர்மே லயனொடுமாண் முதற்றேவர் வந்துபுனை
யெம்மலரு மவன்றலையா லிடுமலர்போ லெனக்கொவ்வா. (௩௬௦)

வெய்யகனற் பதங்கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா
னையுமனத் தினிமையினி னைய்மிக மென்றிடலாற்
செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்புதருந் திருந்தவியி
லெய்யும்வரிச் சிலையவன்றா னிட்டவூ னெனக்கினிய. (௱௫௧)

மன்பெருமா மறைமொழிகண் மாமுனிவர் மகிழ்ந்துரைக்கு
மின்பமொழித் தோத்திரங்கண் மந்திரங்க ளியாவையினு
முன்பிருந்து மற்றவன்றன் முகமலர வகமெகிழ்ந்த
வன்பினினை தெனையல்லா லறிவுறா மொழிநல்ல. (௱௫௨)

உனக்கவன்றன் செயல்காட்ட நாளைநீ யொளித்திருந்தா
லெனக்கவன்றன் பரிவிருக்கும் பரிசெல்லாங் காணுகின்றாய்
மனக்கவலை யொழிகென்று மறைமுனிவர்க் கருள்செய்து
புனற்சடிலத் திருமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினார். (௱௫௩)

கனவுநிலை நீங்கியபின் விழித்துணர்ந்து கங்குலிடைப்
புனைதவத்து மாமுனிவர் புலர்வளவுங் கண்டுயிலார்
மனமுறுமற் புதமாகி வரும்பயமு முடனாகித்
துனைபுரவித் தனித்தேர்மேற் றோன்றுவான் கதிர்தோன்ற. (௱௫௪)

முன்னைநாள் போல்வந்து திருமுகலிப் புனன்மூழ்கிப்
பன்முறையுந் தம்பிரா னருள்செய்த படிநினைந்து
மன்னுதிருக் காளத்தி மலையேறி முன்புபோற்
பின்னவனைப் பூசித்துப் பின்பாக வொளித்திருந்தார். (௱௫௫)

வேறு.

கருமுகி லென்ன நின்ற கண்படா வில்லி யார்தாம்
வருமுறை யாறு நாளில் வருமிர வொழிந்த காலை
யருமறை முனிவ னார்வந் தணைவதன் முன்பு போகித்
தருமுறை முன்புபோலத் தனிப்பெரு வேட்டை யாடி. (௱௫௬)

மாறிலூ னமுது நல்ல மஞ்சனப் புனலுஞ் சென்னி
யேறுநாண் மலரும் வெவ்வே றியல்பினி லமைத்துக் கொண்டு
தேறுவார்க் கமுத மான செல்வனார் திருக்கா ளத்தி
யாறுசேர் சடையார் தம்மை யணுகவந் தணையா நின்றார். (௱௫௭)

இத்தனை பொழுதுந் தாழ்த்தே னெனவிரைந் தேகு வார்முன்
மொய்த்தபல் சகுன மெல்லா முறைமுறை தீங்கு செய்ய
வித்தகு தீய புட்க ளீண்டமுன் னுதிரங் காட்டு
மத்தனுக் கென்கொல் கெட்டே னடுத்ததென் றணையும் போதில். (௱௫௮)

அண்ணலார் திருக்கா ளத்தி யடிகளார் முனிவ னார்க்குத்
திண்ணனார் பரிவு காட்டத் திருநய னத்தி லொன்று
துண்ணென வுதிரம் பாய விருந்தனா ராரத் தேயவ்
வண்ணவெஞ் சிலையார் கண்டு வல்விரைந் தோடி வந்தார். (௱௫௯)

வந்தவர் குருதி கண்டார் மயங்கினார் வாயி னன்னீர்
சிந்திடக் கையி லூனுஞ் சிலையுடன் சிதறி வீழக்
கொந்தலர் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிநின் றலைந்து சோரப்
பைந்தழை யலங்கன் மார்பர் நிலத்திடைப் பதைத்து வீழ்ந்தார். (௱௬௰)

விழுந்தவ ரெழுந்து சென்று துடைத்தனர் குருதி வீழ்வ
தொழிந்திடக் காணார் செய்வ தறிந்தில ருயிர்த்து மீள
வழிந்துபோய் வீழ்ந்தார் தேறி யாரிது செய்தா ரென்னா
வெழுந்தனர் திசைக ளெங்கும் பார்த்தன ரெடுத்தார் வில்லும். (௱எக)

வாளியுந் தெரிந்து கொண்டிம் மலையிடை யெனக்கு மாறா
மீளிவெம் மறவர் செய்தா ருளர்கொலோ விலங்கின் சாதி
யாளிமுன் னாகி யுள்ள விளைத்தவோ வறியே னென்று
நீளிருங் குன்றச் சார னெடிதிடை நேடிச் சென்றார். (௱எ௨)

வேடரைக் காணார் தீய விலங்குகண் மருங்கு மெங்கு
நாடியுங் காணார் மீள நாயனார் தம்பால் வந்து
நீடிய சோகத் தோடு நிறைமலர்ப் பாதம் பற்றி
மாடுறக் கட்டிக் கொண்டு கதறினார் கண்ணீர் வார. (௱எ௩)

பாவியேன் கண்ட வண்ணம் பரமனார்க் கடுத்த தென்னோ
வாவியி னினிய வெங்க ளத்தனார்க் கடுத்த தென்னோ
மேவினார் பிரிய மாட்டா விமலனார்க் கடுத்த தென்னோ
வாவதொன் றறிகி லேன்யா னென்செய்கே னென்று பின்னும். (௱எ௪)

என்செய்தாற் றீரு மோதா னெம்பிரா னிறைத்துத் தீங்கு
முன்செய்தார் தம்மைக் காணேன் மொய்கழல் வேட ரொன்று
மின்செய்வார் பகழிப் புண்கட் காகுமெய் மருந்து தேடிப்
பொன்செய்தாழ் வரையிற் கொண்டு வருவ னென்று போனார். (௱எ௫)

நினைத்தனர் வேறு வேறு நெருங்கிய வனங்க ளெங்கு
மினத்திடைப் பிரிந்த செங்க ணேறென வெருக்கொண் டெய்திப்
[illegible]டைப் பறித்துக் கொண்டு பூதநா யகன்பால் வைத்த
மனத்தினுங் கடிது வந்து மருந்துகள் பிழிந்து வார்த்தார். (௱எ௬)

மற்றவர் பிழிந்து வார்த்த மருந்தினாற் றிருக்கா ளத்திக்
கொற்றவர் கண்ணிற் புண்ணீர் குறைபடா திழியக் கண்டு
மிற்றையி னில்லைமைக் கென்னோ வினிச்செய் வலென்று பார்ப்பா
ருற்றநோய் தீர்ப்ப தூனுக் கூனென்னு முரைமுன் கண்டார். (௱எஎ)

இதற்கினி யென்க ணம்பா லிடந்தப்பி னெந்தை யார்க
ணதற்கிது மருந்தாய்ப் புண்ணீர் நிற்கவு மடுக்கு மென்று
மதர்த்தெழு முள்ளத் தோடு மகிழ்ந்துமுன் னிருந்து தங்கண்
முதற்சர மடுத்து வாங்கி முதல்வர்தங் கண்ணி லப்ப. (௱எ௮)

நின்றசெங் குருதி கண்டார் நிலத்தினின் றேறப் பாய்ந்தார்
குன்றென வளர்ந்த தோள்கள் கொட்டினார் கூத்து மாடி
நன்றுநான் செய்த விந்த மதியென நகையுந் தோன்ற
வொன்றிய களிப்பி னாலே யுன்மத்தர் போல மிக்கார். (௱எ௯)

வலத்திருக் கண்ணிற் றங்க ணப்பிய வள்ள லார்த
நலத்தினைப் பின்னுங் காட்ட நாயனார் மற்றைக் கண்ணி
லுலப்பில்செங் குருதி பாயக் கண்டன ருலகில் வேடர்
குலப்பெருந் தவத்தால் வந்து கொள்கையி னும்பர் மேலார் (௱௮௰)

கண்டபின் கெட்டே னெங்கள் காளத்தி யார்கண் ணென்று
புண்டரு குருதி நிற்க மற்றைக்கண் குருதி பொங்கி
மண்டுமற் றிதனுக் கஞ்சேன் மருந்துகை கண்டே னின்னு
முண்டொரு கண்ணிக் கண்ணை யிடந்தப்பி யொழிப்பே னென்று. (௱௮௧)

கண்ணுதல் கண்ணிற் றங்க ணிடந்தப்பிற் காணு நேர்பா
டெண்ணுவார் தம்பி ரானார் றிருக்கண்ணி லிடக்கா லூன்றி
யுண்ணிறை விருப்பி னோடு மொருதனிப் பகழி கொண்டு
திண்ணனார் கண்ணி லூன்றத் தரித்திலா தேவ தேவர். (௱௮௨)

செங்கண்வெள் விடையின் பாகர் திண்ணனார் தம்மை யாண்ட
வங்கணர் திருக்கா ளத்தி யற்புதர் திருக்கை யன்பர்
தங்கண்முன் னிடக்குங் கையைத் தடுக்கமூன் றடுக்கு நாக
கங்கண ரமுத வாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற. (௱௮௩)

கானவர் பெருமா னார்தங் கண்ணிடந் தப்பும் போது
மூனமு துகந்த வைய ருற்றுமுன் பிடிக்கும் போது
ஞானமா முனிவர் கண்டார் நான்முகன் முதலா யுள்ள
வானவர் வளர்பூ மாரி பொழிந்தனர் மறைக ளார்ப்ப. (௱௮௪)

பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரானார்றிருக் கண்ணில் வந்த
வூறுகண் டஞ்சித் தங்க ணிடந்தப்ப வுதவுங் கையை
யேறுயர்த் தவர்தங் கையாற் பிடித்துக்கொண் டென்வ லத்தின்
மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே ரருள்பு ரிந்தார். (௱௮௫)

மங்குல்வாழ் திருக்கா ளத்தி மன்னனார் கண்ணிற் புண்ணீர்
தங்கணான் மாற்றப் பெற்ற தலைவர்தா டலைமேற் கொண்டே
கங்கைவாழ் சடையார் வாழுங் கடவூரிற் கலய னாராம்
பொங்கிய புகழின் மிக்கார் திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன். (௱௮௬)

கண்ணப்பநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்-௱௮௬.

---

௫௪ னாட்.

அன்புடைமை

எமக்கு இனியதொன்று எம்மாலே தெளியப்பட்டவர் யாவரோ அவரிடத்தே எமக்கு விருப்பம் நிகழும். எமக்கு யாவரிடத்து விருப்பம் நிகழுமோ அவரிடத்தே எமக்கு அன்பு நிகழும். அன்பாவது தன்னால் விரும்பப்பட்டவரிடத்தே தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆதலால், நாம் நமக்கு இனியவர் யாவரென்று ஆராய்ந்து, நிச்சயிப்போம். தந்தை தாய் மனைவி மைந்தர் முதலிய உறவினரோ எமக்கு இனியரெனக் கொள்வமெனின், இவருக்கும் எமக்கும் உளதாகிய தொடர்ச்சி நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாததாகிய இவ்வுடம்பினால் ஆயதாதலானும், இவ்வுடம்பு ஒழியவே இதனாலாகிய தொடர்ச்சியும் ஒழிதலானும்; உடம்பினாலே தொடர்ச்சி உள்ளபோதும், நாம் தீவினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவ்வுறவினரோ பகைவராகவும், நல்வினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவரல்லாத பகைவரும் உறவராகவும், காண்

டலானும்; இவர் உறவராய் நின்றவழியும், எமக்கு இதம் செய்தல் தம்பயன் கருதியன்றி எம்பயன் கருதியன்மையானும்; இவர் எமக்கு இனியவொன்று கொள்ளுதல் ஒருவாற்றானும் கூடாது. நாமோ நம்மை ஒருகாலும் பகைத்தலின்மையானும், எக்காலும துன்பததினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டுமெனனும கருததே நமககு உண்மையானும், நமககு நாமே இனியமெனக கொள்வமெனின்; கேவலாவத்தையிலே ஆணவமலமறைப்பினாலே அறிவும் தொழிலும் சிறிதும் விளங்காமையானும், சகலாவத்தையிலே அறிவும் தொழிலுமஉளவழியும, அவை சிற்றறிவும சிறுதொழிலுமன்றி முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலும் அன்மையானும,அதனால் எமக்கு இன்பம் இது துன்பம இது துன்பததினின்றும் நீங்கி இன்பம் பெறும் நெறி இது என உள்ளபடி அறிநது துன்பததினின்றும் நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதல் கூடாமையானும், எமககு நாமே இனியமெனககொள்ளுதலும் கூடாது. முற்றறிவு முற்றுத்தொழில உடையராகி, தம்பயன் குறியாது மலபெத்தராகிய ஆன்மாககள் மேல் வைத்த பெருங்கருணையினாலே, அவர்களுககுத தனுகரணங்களைக கொடுத்து, ஆணவமல சததியைச சிறிது நீககி, அறிவை விளக்கிப் போகங்களைப் புசிபபிதது, மலபரிபாகமும இருவினையொப்பும் சத்தி நிபாதமும் வருவிதது, பாசநீககமும் சிவத்துவவிளககமும் செய்யும் பரமபதி ஒருவா உண்மையானும், அவா சிவனே ஆதலானும், அவரே எமக்கு இனியரெனக் கொளளல்வேணடும இக்கருததனைததும நோககி அனறே, "என்னில்யாரு மெனக்கினி யாரிலை-யென்னி லும்மினி யானொரு வனுள-னென்னு ளேயுயிாப் பாயப்புறம் போந்துபுக் - கெனனு ளேநிறகு மின்னம்ப ரீசனே." எனறு திருவாயமலாந்தருளினா திருநாவுககரசுநாயனா என்க. ஆதலால், அச்சிவனையே நாமெல்லாம விரும்பி, அவரிடதது இடையறாத மெய்யன்பு செய்தல் வேண்டும். அன்பு பததி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள.

அனபானது, குடத்துள் விளககும உறையுள வாளும் போல, ஒருவர் காட்டக காணறபாலதனறு; அவ்வனபுடைமையால் வெளிப்படும் செயல்களைக் கண்டவழி, இவை உணமையால், இங்கே அன்பு உண்டெனறு அநுமிதித்துககொள்ளற்பாலதாம். அது "அன்பிற்கு முணடோ வடைககுந் தா ழாாவலா - புனகணீா பூசறரும" என்னும திருககுறளானும், "சுரந்த திருமுலைக்கே துயயதிரு ஞானஞ் - சுரந்துணடாா பிள்ளையெனச் சொல்லச - சுரந்த - தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த - மனமுடையாளன்பிருநத வாறு" எனனும திருககளிற்றுப்படியாரானும், உணாக. சிவனிடத்து அனபுடைமைக்கு அடையாளம, அசசிவனுடைய உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே தன்வசம் அழிதலும, மயிர்க்காலதோறும் நிவலை உணடாகப் புளகம் கொளளலும, ஆனநதஅருவி பொழிதலும், விம்மலும், நாததழுதழுததலும், உடா தடுமாறலும, ஆடலும், பாடலும், அவா உவப்பன செய்தலும, வெறுப்பன ஒழிதலும்,பிறவுமாம்.

இவ்வன்பு இல்வழிச் சிவனை அடைதல் ஒருவாற்றானும் கூடாது. அது "உள்ள முளகலந் தேததவல் லாககலாற் - களள முளளவ ருக்கருள் வானலன் - வெள்ள மும்மா வும்விர வுஞ்சடை - வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே." "நெக்கு நெககு நினைப்பவா நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும்பொன் னாசடைப் புண்ணியன் - பொகக மிக்கவா பூவுநீ ருங்கணடு - நக்கு நிற்ப னவர்தம்மை நாணியே." எனவரும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானும், "தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன் - மூவ ராலு மறியொ ணாமுத லாய வானநத மூர்ததியான்-யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி யறியொ ணாமலர்ச் சோதியான் - றூய மாமலர்ச சேவ டிக்கணஞ் சென்னி ம

ன்னிச் சுடரும்மே." என்னும் திருவாசகத்தானும், "என்பே விறகா இறைச்சி யறுத்திட்டுப் - பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு - மன்போ டுருகி யகங்குழைக் தார்க்கன்றி - யென்பொன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே." என்னும் திருமந்திரத்தானும், "அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பாலழைத்தழைத்திட் - டன்பேயன் பாக வறிவழியு - மன்பன்றித் - தீர்த்தர் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது - சாத்தும் பழமன்றே தான்" என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாரானும், "கருமமா தவஞ்செ பஞ்சொல் காசறு சமாதி ஞானம் - புரிபவர் வசம தாகிப் பொருந்திடேம் புரையொ னின்றித் - திரிவறு மன்பு செய்வோர் வசமதாய்ச் சேர்ந்து நிற்போ - முரைசெய்வோ மவர்மு னெய்தி யவருள்த் துறைவோ மென்றும்." என்னும் வாயுசங்கிதையானும், அறிக. இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவன் அருள்செய்ய, வரும். சிவன் அருளின்றி இவ்வன்பு ஒருவாற்றானும் நிகழாது. அது "ஆங்கவ னருளாற் பத்திநன் குண்டாம் பத்தியா லவனரு ளுண்டாம்-வீங்கிய பத்தி பற்பல பிறப்பில் வேதங்க ளுரைத்திடும் படியே - தீங்கறு கரும மியற்றிய பலத்தால் சிவனருள் செய்திட வருமா - லோங்கிய பத்தி யாற்சிவ தரும மொழிவறப் புரிந்திடப் படுமால்." எ-ம் "அறமுமன் றறியச் சுருங்கயா னுரைப்ப னுயிழை பாகன்வார் கழலிற்-றெற்றென வறிவாற் பத்திமை யெய்தல் வேண்டுமாற் சிறந்தபத் திமையான்-மற்றிணை யில்லா முத்தியெய் திடுமோ மாசிலா தாயபத் திமையு-முற்றிழை பாக னருளினா லெய்தல் வேண்டுமோன் மொழிந்திடுங் காலே." எ-ம். வாயுசங்கிதையிற் கூறுமாற்றானு முணர்க.

இடையறாது முறுகி வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும். ஆதலால் அன்பும் சிவமும் இரண்டற அபேதமாய் நிற்கும் அன்பு முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம் திருவாசகம் "பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க" எ-ம் "அம்மையே யப்பா வொப்பிலா மணியே யன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே - பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனே னறனக்குச் - செம்மையே யாயசிவபத மளித்த செல்வமே சிவபெருமானே - யிம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே" எ-ம் திருக்களிற்றுப் படியார். "ஆரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்கா-ணாரேனுங் காணா வரன்" எ-ம் வரும். அன்பும் சிவமும் அபேதமாம் என்பதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம் "அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா - ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலா-ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி-னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே." எ-ம் திருவாசகம் "மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே - யூறிநின் றென்னு ளெழுபரஞ் சோதி யுள்ளவா காண வந் தருளாய் - தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே-யீறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்தவின்பமே யென்னுடை யன்பே" எ-ம் வரும்.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய இவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்கிய பெருந்தகைமையினர் இக்கண்ணப்பநாயனார். இவர் வேதாகமங்களைக் கற்றல் கேட்டல் சிறிதும் இல்லா வேட்வெச்சாதியிற் பிறந்தும், சிவனிடத்து மெய்யன்புடையராயினதற்குக் காரணம் என்னை எனின்; முற்பிறப்பிலே வேதாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவனைத் தமது மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே சிரத்தையுடன் உபாசித்தமையேயாம். இவர் முற்பிறப்பிற் செய்த தவமே இப்பிறப்பில் எல்லையின்றி முறுகி வளர்ந்த இவ்வன்புக்குக் காரணமாயிற்றென்

பது இங்கே "முன்புசெய் தவத்தி னீட்ட முடிவிலா வின்ப மான - வன்பினை யெடுத்துக் காட்ட" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் முற்பிறப்பிலே பஞ்ச பாண்டவருள் ஒருவராகிய அருச்சுனர் என்றுணர்க பாசுபதாஸ்திரம் பெற வேண்டிப் பெருந்தவஞ்செய்த அருச்சுனரோடு கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டுவந்து, விற்போர் செய்து, அவரது வில்லினால் அடிப ட்டு, பின்பு அவரைத்தீண்டி மற்போர் செய்து, பின்னர்த் தமது வடிவத்தைக் காட்ட, அதுகண்ட அருச்சுனர் சிவனை வணங்கி, தமக்கு முத்தி தந்தருளும்பொ ருட்டு விண்ணப்பஞ் பண்ணினார் அது கேட்ட பரமசிவன், நீபகைவரைக் கொல் லுதற்பொருட்டுப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற நினைந்து, தவம் செய்தாய்; ஆதலால், இப்பொழுது பாசுபதாஸ்திரமே தருவோம் என்று கொடுத்தருளி, நீ எனனை வேடன் என்று இகழ்ந்தமையால் வேட்டுவராசனுக்குப் பிறந்து, தக்ஷிண கைலாச மாகிய காளத்திமலையை அடைந்து, அன்புருக்கொண்டு, நம்மைப் பூசித்து, பன்றி முதலிய விலங்குகளைக் கொன்று, அவற்றின்மாமிசத்தை எமக்கு நிவேதிப்பாய், அந்நாளிலே உனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளுவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இச்சரித்திரம் திருக்காளத்திப் புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம் அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயர்கேட்டவுடன் வசம ழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம் நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசம ழியும் தலையன்பையுடைய நாயகிக்கு, அக்கேட்டலோடு காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின் பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ? அதுபோலவே, "இந்தச் - சேனுயர் திருக்கா ளத்தி மலைமிசை யெழுந்து செவ்வே - கோணமில் குடிமித் தேவ ரிருப்பாரும் பிடலாம்" என்று நாணன் கூறினமை கேட்டவுடன் வசமழிந்த தலையன்பையுடைய இந்நாயனாரு க்கு, அக்கேட்டலோடு சிவலிங்கப்பெருமானைக் காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்த வழி, முறுகி வளர்ந்த அதிதீவிரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தெ ன்று கூறுதல் கூடாது

இவர் சிவனது சட்சுதீக்ஷையினாலே பசுத்துவம் நீங்கி, சிவத்துவம் பெற்றார் அது இங்கே "திங்களசேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்னே-யங் கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்-தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்-பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானார்" என்பதனாலும், "முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனா ரருணோக்கி-னின்புறவே தக த்திரும்பு பொன்னானாற் போல யாக்கைத் - தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றுமற-வன்புபிழம் பாய்த்திரிவா ரவர்க்கருத்தி னளவினரோ" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது

பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். அரக்கானது வெயிலின்முன் இருந்து வெதும்புதல்போலவது மந்ததரபத்தி. மெழுகானது வெயிலுக்கு எதிர்ப்படின் உருகுதல்போலவது மந்தபத்தி. நெய்யானது சூட்டுக்கு இளகுதல்போலவது தீவிரபத்தி தைலதாரையானது சிறி தும் இடையறாது ஒழுகுதல்போலவது தீவிரதரபத்தி இந்நாயனாரது பத்தி தீவிர தரமேயாம் என்பது சிவலிங்கப்பெருமானைக்கண்டவுடனே நிகழ்ந்த இவர் செய லகளாலே தெளியப்படும் அச்செயல்கள் "மாகமார் திருக்கா ளத்தி மலையெழு

கொழுந்தா யுள்ள - வேடநா யகரைக்கண்டா ரெழுந்தபே ருவகை யன்பின் - வேகமா னதுமேற் செல்ல மிக்கதோர் விரைவி னோடு-மோகமா யோடிச் சென்றா தழுவினார் மோந்து நின்றார்." "நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கா றோறும் - வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலர்க்கணீ ரருவி பாய - வடியனே றிவர்தா மிங்கே யகப்பட்டா ரச்சோ வென்று-படியிலாப் பரிவு தானோர் படிவமாம் பரிசு தோன்ற" என்னும் திருவிருத்தங்களால் உணர்க.

இந்நாயனார் சுவாமியைக் கண்டவழி வணங்குதல் பயின்றறியாதவராதலானும், தாய் தந்தையர் தங்களுக்கு இனிய பிள்ளையைக் கண்டவுடன் பேராசையினால் மிக விரைந்து ஓடிப் போய், தழுவி மோத்தல் உலகியற்கை ஆதலானும், தமக்கு இனியராகிய சுவாமியைக் கண்டவுடனே அதிமோகமாய் விரைந்து ஓடிச் சென்று தழுவி மோந்தார் என்க. இவர் தம்மினும் சிவனே தமக்கு இனியராக அது பற்றியெழுந்து முறுகி வளர்ந்த அன்பே வடிவமாயினார். அது, இவர் திருக்காளத்திமலையை அணுகுமுன் பெரும்பசியால் வருத்தமுற்றும், சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டபின் இவருக்கு அவ்வருத்தமென்பது சிறிதாயினும் தோன்றாமையானும், சிவபெருமான் துட்ட மிருகங்கள் திரியும் காட்டிலே தனித்திருத்தலால் அவரைத் தாம் பிரியமாட்டாமையையும், அவருக்கு அமுதுசெய்ய இறைச்சி இன்மையால் அதன்பொருட்டுத் தாம் பிரிதல்வேண்டினமையையும், குறித்து இவருக்கு எழுந்த பதைப்புமிகுதியினாலும், தெளிக. அப்பதைப்பும் அதனால் நிகழ்ந்த செயல்களும் இங்கே "வெம்மறக் குலத்து வந்த" என்பதுமுதல் "முன்பு நின் றரிதினீங்கி" என்பது இறுதியாய் உள்ள எட்டுத் திருவிருத்தங்களாலும் உணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், இவர் சிவபெருமானைக் கண்டநாள் முதல் ஆறு நாளும் பசி நித்திரையென்பன இவருக்குச் சிறிதும் தோன்றாமையானும், காடன் தம்மோடு பேசினமையும், அவனும் நாணனும் தம்மை விட்டுப் போயினமையும், தந்தையாகிய நாகன் முதலியோர் வந்து தம்மோடு பேசினமையும், தம்மைப் பிரிந்தமையும் பிறவும் இவருக்குச் சிறிதும் விளங்காமையானும், இவர் இடையறாது ஒழுகும் தைலதாரைபோல ஆவியோடாக்கை ஆனந்தமாய்க் கசிந் துருகும் அன்புருவமே ஆயினார் என்பது ஐயம் திரிபு அற உணரப்படும்.

சிவன் உவப்பன செய்தலும் வெறுப்பன ஒழிதலும் அவரிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம் என்றீர்; சுவாமிக்கு யாகத்திலன்றிப் பிறவழியில் மாமிசம் நிவேதித்தலும், வாயிற்கொண்டுவரும் நீரால் அபிஷேகம்செய்தலும், காற்செருப்பினாலே திருமுடியில் நிர்மாலியம் கழித்தலும், தலையிற்சூட்டிய பூக்களைச் சாத்தலும், ஆகிய இவைகள் நினைப்பினும் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்க கொடிய நரகத்துன்பம் பயக்குமன்றே; அங்ஙனமாக, இவர் இவற்றைச் செய்தமை என்னையெனின், இவர் இப்பிறப்பில் ஓர் ஆசாரியரை அடைந்து, இது புண்ணியம் இது பாவம் இது செய்தற்பாலது இது ஒழிதற்பாலது என்று ஒருகாலும் கேட்டும் அறிந்தவர் அல்லர்; முற்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணிய மிகுதியினாலே தாம் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்த பொழுது திருமுடியிலே நீர் வார்த்து மலர் இட்டிருத்தலைக் கண்டமையானும், ஒருபார்ப்பான் யாதையோ கொண்டுவந்து ஊட்டினான் என்று கேட்டமையானும், அவர்மாட்டு முறுகி வளர்ந்த அன்பினாலே இவையே சுவாமிக்கு உவப்பாவன என்று துணிந்து, அவ்வாறு செய்ய நினைந்து, தமக்கு முன் இனியதாய் உள்ளது மாமிசமே ஆதலால் அதுவே சுவாமிக்கும் இனியதாம் என்று மாமிசத்தை வாயில் அதுக்கிச் சுவை பார்த்து இனியனவற்றைப் படைத்தலும், பாத்திரம் இன்மையால் அபிஷேகத்திற்கு ஜலம் வாயில் எடுத்துக்கொள்

ளுதலும், ஒருகையில் தேனொடுகலந்த மாமிசம்பொருந்திய கல்லையும் மற்றக்கையில் அம்புவில்லும் இருத்தலால் புஷ்பங்களைத் தலையில் வைத்தலும், திருமுடியில் நிருமாலியத்தைக் காற்செருப்பினால் கழித்தலும் செய்தனர். இன்னும், தாம் மாமிசம் உண்டல்போலச் சுவாமியும் உண்பரென்றுநினைந்து, "கொழுவிய தசைக ளெல்லாங் கோலினிற் றெரிந்து கோத்தங் - கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் பல்லினா லதுக்கி நாவிற் - பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தவிவ் விறைச்சி சால - வழகிது நாய னீரே யமுதுசெய் தருளும்" என்று வேண்டிக்கோடலும், சிவன் முடிவில்லாத ஆற்றலுடையவனென்பது நோக்காமல், நீர்துணையின்றித் தனித்து இருக்கின்றீரே என்று நித்திரை இன்றி இராமுழுதும் எதிர்நின்று காத்தலும் செய்தனர். இவையெல்லாம் முற்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணியமிகுதியால் சிவன்மாட்டு எழுந்து இடையறாது மேன்மேலும் முறுகி வளர்ந்த அன்பின்பெருக்கத்தினாலே செய்யப்பட்டமையால், அவருக்கு மிக உவப்பாயின. இது சிவகோசரியாருக்குச் சிவன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பொருளையுடைய "அவனுடைய வடிவெல்லாம்" என்பது முதல் "உனக்கவன்றன் செயல்காட்ட" என்பது இறுதியாய் உள்ள ஏழு திருவிருத்தங்களாலும் உணர்க. "பொருட்பற்றிச் செய்கின்றபூசனைகள் போல விளங்கச் - செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம் - விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்-கருட்பெற்று நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ." என்னும் திருவாசகத்தானும் காண்க. பேய்பிடியுண்டாரது செயலெல்லாம் பேயின் செயலாதல்போல, பசுபோதம் அற்றுச் சிவபோதம் உற்ற இந்நாயனாரது செயலெல்லாம் சிவன்செயலேயாம் என்பது தெளிக.

சிவலிங்கப்பெருமானது திருக்கண்ணில் உதிரநீர் பாயக் கண்டபொழுது இந்நாயனாருக்கு உண்டாகிய பதைப்பு மிகுதியும், தமது கண்ணைத் தாமே இடக்கும்போதும் இவருக்குச் சிறிதாயினும் வருத்தம் தோன்றாமையும், அக்கண்ணைச் சிவனுடைய கண்ணில் அப்பினவுடனே உதிரநீர் நிற்கக் கண்டமையால் எழுந்த ஆனந்த மிகுதியும், சிவனது மற்றக் கண்ணிலும் உதிரநீர் பாயக் கண்டு தமது மற்றக் கண்ணை இடக்கும்போதும் சுவாமி கண்ணில் உதிரநீர் நிற்கும் என்னும் துணிவினால் பிறந்த விருப்பமும், இவருக்குச் சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே இன்பமாம் என்பதைத் தெளிவுற விளக்குகின்றன. அன்பே இன்பம் என்பது "அன்பினா லடியே னாவியோ டாக்கை யானந்த மாய்க்கசிந் துருக" என்று திருவாசகத்தினும், "முடிவிலா வின்பமான வன்பினையெடுத்துக் காட்ட" என்று இப்புராணத்தினும், "இறவாத வின்ப வன்பு வேண்டி" என்று காரைக்காலம்மையார் புராணத்தினும், கூறுமாற்றானும், அனுபவத்தானும் உணர்க.

இந்நாயனாரது உயர்வொப்பில்லாத பேரன்பை, எம்போலிகளும் உணர்ந்து தம்மாட்டன்பு செய்து உய்தற் பொருட்டு, சிவகோசரியாருக்கு வெளிப்படுத்தப் புகுந்த பரம கருணாநிதியாகிய சிவன், இவர் தமது மற்றக் கண்ணையும் இடக்கும் பொருட்டு அம்பை ஊன்றும்போது, தரிக்கலாற்றாதவராகி, தமது வியத்தஸ்தானமாகிய இலிங்கத்தினின்றும் எழுந்த திருக்கையினாலே இவர் கையை அம்போடும் பிடித்துக்கொண்டு, "நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்பவென் னன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இதனால் இந்நாயனாரது அன்பிற்கும், சிவனது திருவருட்கும் உயர்வொப்பின்மை தெளிக. இவ்வாறு மும்முறை அருளிச்செய்தார் என்பது நக்கீரதேவர் அருளிச்செய்த கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தில் "மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடுத்தனன் மடுத்தலு நில்லுகண் ணப்ப நில்லுகண் ணப்பவென் னன்புடைத் தோன்ற னில்லுகண் ணப்பவென்

றின்னாரை யதனொடு மெழிற்சிவ லிங்கந் தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையா லன்னவன் றன்கை யம்பொடு மகப்படப் பிடித்தருளினன்." எனபதனாலும், இங்கே "மூன்றாமொரு - நாக கங்கண ரமுத வாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற." எனக் கூறியவாற்றாலும், உணர்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே பேரின்பம் என்பதும், அவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பில்லாதவர் இக்கண்ணப்ப நாயனாரே என்பதும், செவ்விதிற் றுணியப்படும். அது "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி - னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி - வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ." என்று திருவாசகத்தும், "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்-கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக்- கண்ணப்பர்-தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற - றாரறியு மன்பன் றது." என்று திருக்களிற்றுப்படியாரினும், கூறுமாற்றானும், தெளிக.

குங்குலியக்கலயநாயனார்புராணம்.

வாய்ந்தநீர் வளத்தா லோங்கி மன்னிய பொன்னி நாட்டி
னேய்ந்தசீர் மறையோர் வாழு மெயிற்பதி யெறிநீர்க் கங்கை
தோய்ந்தநீள் சடையார் பண்டு தொண்டர்மேல் வந்த கூற்றைக்
காய்ந்தசே வடியார் நீடி யிருப்பது கடவூ ராகும். (௧)

வயலெலாம் விளைசெஞ் சாலி வரம்பெலாம் வளையின் முத்த
மயலெலாம் வேள்விச் சாலை யணையெலாங் கழுநீர்க் கற்றை
புயலெலாங் கமுகின் காடப் புறமெலா மதன்சீர் போற்றல்
செயலெலாந் தொழில்க ளாறே செழுந்திருக் கடவூ ரென்றும் (௨)

குடங்கையி னகன்ற வுண்கட் கடைசியர் குழுமி யாடி
மிடம்படு பண்ணை தோறு மெழுவன மருதப் பாடல்
வடம்புரி முந்நூன் மார்பின் வைதிக மறையோர் செய்கைச்
சடங்குடை யிடங்க டோறு மெழுவன சாமப் பாடல். (௩)

துங்கநீண் மருப்பின் மேதி படிந்துபால் சொரிந்த வாவிச்
செங்கயல் பாய்ந்து வாசக் கமலமுந் தேம்பா றாறு
மங்குறோய் மாடச் சாலை மருங்கிறை யொதுங்கு மஞ்சு
மங்கவை பொழிந்த நீரு மாகுதிப் புகைப்பா லாறும். (௪)

மருவிய திருவின் மிக்க வளம்பதி யதனில் வாழ்வா
ரருமறை முந்நூன் மார்பி னந்தணர் கலய ரென்பார்
பெருநதி யணியும் வேணிப் பிரான்கழல் பேணி நாளு
முருகிய வன்பு கூர்ந்த சிந்தையா ரொழுக்க மிக்கார் (௫)

பாலரு மறையோன் பற்றப் பயங்கெடுத் தருளு மாற்றான்
மாலுநான் முகனுங் காணா வடிவுகொண் டெதிரே வந்து
காலனு ருயிர்செற் றாக்குக் கமழ்ந்தகுங் குலியத் தூபஞ்
சாலவே நிறைந்து விம்ம விமைபணி தலைநின் றுள்ளார் (௬)

கங்கைநீர் கலிக்குஞ் சென்னிக கண்ணுத லெம்பி ரானுக்குப்
பொஙகுகுங குலியத தூபம பொலிவுறப போறறிச செலலு
மஙகல ரருளி னாலே வறுமைவந் தடைந்த பின்னுந்
தஙகணா யகாககுத தாமுன செய்பணி தவாமை யுயததார். (எ)

இந்நெறி யொழுகு நாளி லிலம்பாடு நீடு செல்ல
நன்னில முறறும விறறு நாடிய வடிமை விறறும்
பன்னெடு தனஙகண மாளப் பயின்மனை வாழ்ககை தன்னின்
மன்னிய சுறறத தோடு மககளும வருந்தி னாாகள, (அ)

யாதொன்று மிலலை யாகி யிருபக லுணவு மாறிப்
பேதுறு மைநத ரோடும் பெருகுசுற றததை நோககிக்
காதலசெய மனைவி யார்தங கணவனார் கலய னாரைக்
கோதின்மங கலநூற் றாலி கொடுததுநெற கொளளு மென்றார். (௯)

அபபொழு ததனைக கொணடு நெறகொளவா னவரும் போக
வொபபிலகுங குலியங கொணடோா வணிகனு மெதிர்வந்துறறா
னிபபொதி யென்கொ லெனறா ருள்ளவா றியமபக கேட்டு
முபபுரி மூநதூன மாாபா முகமலாந திதனைச சொனனா. (௰)

ஆறுசெஞ் சடைமேல வைதத வஙகணா பூசைக கான
நாறுகுங குலிய மீதே னானினறு பெறறே னலல
பேறுமற றிதனமே லுணடோ பெறறபேறு பெறறு வைத்து
வேறினிக கொளவ தெனனென் றுரைததெழும விருபபின மிககார். (௰௧)

பொன்றரத தாரு மெனறு புகனறிட வணிகன் றானு
மென்றர விசைநத தெனனத தாலியைக கலய ரீநதா
ரனறவ னதனை வாஙகி யப்பொதி கொடுபபக கொணடு
நின்றிலா விரைநது சென்றா நிறைநதெழு களிபபி னோடும். (௰௨)

விடையவா வீரட டானம் விரைநதுசென றெயதி யென்னை
யுடையவ ரெமமை யாளு மொருவாதம பணடா ரததி
லடைவுற வொடுககி யெலலா மயாததெழு மனபு பொஙகச
சடையவா மலாததாள போறறி யிருநதனா தமககொப பிலலார். (௰௩)

அன்பரங் கிருப்ப நமப ரருளினா லளகை வேந்தன்
றனபெரு நிதியந தூாததுத் தரணிமே னெருஙக வெஙகும்
பொன்பயில குவையு நெலலும் பொருவிலபல வளனும பொஙக
மனபெருஞ் செலவ மாககி வைததனன மனையி னீட (௰௪)

மறறவர் மனைவி யாரு மககளும் பசியால வாடி
யறறைநா ளிரவு தனனி லயாவுறத துயிலும போதி
னறறவக கொடிய னாககுக கனவிடை நாத னலகத்
தெறறென வுணாநது செலவங கணடபின சிநதை செய்வாா (௰௫)

கொம்பனா ரிலல மெஙகுங் குறைவிலா நிறைவிற காணு
மமபொனின குவையு நெலலு மரிசியு முதலா யுளள
வெம்பிரா னருளா மென்றே யிருகரங குவிததுப போறறித
தம்பெருங் கணவ னாககுத திருவமு தமைககச் சாாந்தாா. (௰௬)

காலனைக் காய்ந்த செய்ய காலனார் கலய னாரை
மாலுமன் புடைய சிந்தை யடியவ ரறியு மாற்றாற்
சாலநீ பசித்தா யுன்றன் றடநெடு மனையி னண்ணிப்
பாலினின் னடிசி லுண்டு பருவர லொழிக வென்றார். (௰௭)

கலயனா ரதனைக் கேளாக் கைதொழு திறைஞ்சிக் கங்கை
யலைபுனற் சென்னி யார்த மருண்மறாத திருக்க வஞ்சித்
தலைமிசைப் பணிமேற் கொண்டு சங்கரன் கோயி னின்று
மலைநிகர் மாட வீதி மருங்குதம் மனையைச் சார்ந்தார். (௰௮)

இல்லத்திற் சென்று புக்கா ரிருநிதிக் குவைக ளார்ந்த
செல்வத்தைக் கண்டு நின்று திருமனை யாரை நோக்கி
வில்லொத்த நுதலா யிந்த விளைவெலா மென்கொ லென்ன
வல்லொத்த கண்ட னெம்மா னருடர வந்த தென்றார். (௰௯)

மின்னிடை மடவார் கூற மிக்கசீர்க் கலய னார்தா
மன்னிய பெருஞ்செல் வத்து வளமலி சிறப்பை நோக்கி
யென்னையு மாளுந் தன்மைத் தெந்தையெம் பெருமா னீசன்
றன்னரு ளிருந்த வண்ண மென்றுகை தலைமேற் கொண்டார். (௨௰)

பதுமநற் றிருவின் மிக்கார் பரிகலந் திருத்திக் கொண்டு
கதுமெனக் கணவ னாரைக் கண்ணுதற் கன்ப ரோடு
விதிமுறை தீப மேந்தி மேவுமி னடிசி லூட்ட
வதுநுகர்ந் தின்ப மார்ந்தா ரருமறைக் கலய னார்தாம். (௨௧)

ஊர்தொறும் பலிகொண் டுய்க்கு மொருவன தருளி னாலே
பாரினி லார்ந்த செல்வ முடையராம் பண்பி னீடிச்
சீருடை யடிசி னல்ல செழுங்கறி தயிர்நெய் பாலா
லார்தரு காதல் கூர வடியவர்க் குதவு நாளில் (௨௨)

செங்கண்வெள் ளேற்றின் பாகன் றிருப்பனந் தாளின்மேவு
மங்கணன் செம்மை கண்டு கும்பிட வரச னார்வம்
பொங்கிதத் தன வேழ மெல்லாம் பூட்டவு நேர்நில் லாமைக்
கங்குலும் பகலுந் தீராக் கவலையுற் றழுங்கிச் செல்ல (௨௩)

மன்னவன் வருத்தங் கேட்டு மாசறு புகழின் மிக்க
நன்னெறிக் கலய னார்தா நாதனை நேரே காணு
மந்நெறி தலைநின் றன்ன னரசனை விரும்பித் தாமு
மின்னெறித் தனைய வேணி விகிர்தனை வணங்க வந்தார் (௨௪)

மழுவுடைச் செய்ய கையர் கோயில்கண் மருங்கு சென்று
தொழுதுபோந் தன்பி னோடுந் தொன்மறை நெறிவ ழாமை
முழுதுல கினையும் போற்று மூன்றெரி புரப்போர் வாழுஞ்
செழுமலர்ச் சோலை வேலித் திருப்பனந் தாளிற் சேர்ந்தார் (௨௫)

காதலா லரச னுற்ற வருத்தமுங் களிற்றி னோடு
தீதில்வன் சேனை செய்யுந் திருப்பணி நேர்ப டாமை
மேதினி மிசையே யெய்தது வீழ்ந்திளைப் பதுவு நோக்கி
மாதவக் கலயர் தாமு மனத்தினில் வருத்த மெய்தி (௨௬)

சேனையு மானை பூண்டதிருமெய்த் தெழாமை நோக்கி
யானுமிவ் விளைப்புற் றெய்க்கு மிதுபெற வேண்டு மென்று
தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருமேனிப் பூங்கச் சேய்ந்த
மானவன் கயிறு பூண்டு கழுத்தினால் வருந்த லுற்றார். (உஎ)

நண்ணிய வொருமை யன்பி னூறுறு பாசத் தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி யிளைத்தபின் றிறம்பி நிற்க
வொண்ணுமோ கலய னார்த மொருப்பாடு கண்ட போதே
யண்ணலா னேரே நின்றா ரமரரும் விசும்பி லார்த்தார். (உஅ)

பார்மிசை நெருங்க வெங்கும் பரப்பினர் பயில்பூ மாரி
தோமலி தானை மன்னன் சேனையுங் களிறு மெல்லாங்
கார்பெறு கானம் போலக் களித்தன கைகள் கூப்பி
வார்கழல் வேந்தன் றொண்டர் மலரடி தலைமேல் வைத்து. (உகூ)

விண்பயில் புரங்கள் வேவ வைதிகத் தேரின் மேருத்
திண்சிலை குனிய நின்றார் செந்நிலை காணச் செய்தீர்
மண்பகிர்ந் தவனுங் காணா மலரடி யிரண்டும் யாரே
பண்புடை யடியா ரல்லாற் பரிந்துநேர் காண வல்லார் (௩௰)

என்றுமெய்த் தொண்டர் தம்மை யேத்தியங் கெம்பி ரானுக்
கொன்றிய பணிகண் மற்று முள்ளன பலவுஞ் செய்து
நின்றவெண் கவிகை மன்ன னீங்கவு நீங்கி லன்பர்
மன்றிடை யாடல் செய்யு மலர்க்கழல் வாழ்த்தி வைகி (௩க)

சிலபகல் கழிந்த பின்பு திருக்கட வூரி னண்ணி
நிலவுதம் பணியிற் றங்கி நிகழுநா ணிகரில் காழித்
தலைவராம் பிள்ளை யாருந் தாண்டகச் சதுர ராகு
மலர்புக ழரசுங் கூட வங்கெழுந் தருளக் கண்டு (௩உ)

மாறிலா மகிழ்ச்சி பொங்க வெதிர்கொண்டு மனையி லெய்தி
யீறிலா வன்பின் மிக்கா ரின்னமு தேற்கு மாற்றா
லாறுநற் சுவைக ளோங்க வமைத்தவ ரருளே யன்றி
நாறுபூங் கொன்றை வேணி நம்பர்தம் மருளும் பெற்றார் (௩௩)

கருப்புவில் லோனைக் கூற்றைக் காய்ந்தவர் கடவூர் மன்னி
விருப்புறு மன்பு மேன்மேன் மிக்கெழும் வேட்கை கூர
வொருப்படு முள்ளத் தன்மை யுண்மையாற் றமக்கு நேர்ந்த
திருப்பணி பலவுஞ் செய்து சிவபத நிழலிற் சேர்ந்தார். (௩௪)

தேனக்க கோதை மாதர் திருநெடுந் தாலி மாறிக்
கூனற்றண் பிறையி னார்க்குக் குங்குலி யங்கொண் டெய்த்த
பான்மைத்தின் கலய னாரைப் பணிந்தவ ரருளி னாலே
மானக்கஞ் சாறர் மிக்க வண்புகழ் வழுத்த லுற்றேன். (௩௫)

குங்குலியக்கலயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௲௭௰.

சூசனம்.

சிவசந்நிதானத்திலே தூபம் இடுதல்.

திருக்கோயில்களிலே சிவசந்நிதானத்தில் மெய்யன்போடு சுகந்ததூபம் இடுதல் சிவபுண்ணியமாம். அது "பெரும்புலர் காலை மூழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்த ராகி - யரும்பொடு மலர்கள் கொண்டாங் கார்வத்தை யுள்ளே வைத்து - விரும்பிநல் விளக்குத் தூபம் விதியினா லிடவல் லார்க்குக் - கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடவூர்வீ ரட்ட னாரே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தான் அறிக. தூபம் ஐவகைப்படும், அவற்றை "ஐவகைய தூபங்க ளாவனதாங் குந்துருக்கந் - துய்யபெருங் கருப்பூரந் துன்னியகா ரகில்வெண்மை - யெய்தியசந் தனமினிய குக்குலுவு மெனவறிக - நெய்யதனாற் றிருவிளக்கைக் கபிலத்தா னிகழ்த்துகவே." என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளிற் காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தினால் மிக்க சிறப்புற்றவர் இக்குங்குலியக்கலயநாயனார் என்பது இவர் தமக்குச் செல்வம் உள்ள பொழுதன்றி மிகுந்த வறுமை எய்திய பொழுதும் இத்திருத்தொண்டைத் தவறாது செய்தமையாலே தெளியப்படும். இவர் தமது மனைவியார் இரண்டு நாள் போசனம் இன்றி வருந்தும் புதல்வரையும் சுற்றத்தாரையும் பார்த்து இரங்கி, நெல்லுக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தம்மிடத்திலே தந்த தாலியைக் கொண்டு போம்பொழுது, குங்குலியப் பொதியைக் கண்டு, தம்மையும் தமது மனைவி முதலியோரையும் வருத்தும் பெரும்பசியைச் சிறிதும் நோக்காமல், அத்தாலியைக் கொடுத்துக் குங்குலியப் பொதியை வாங்கி, பெருமகிழ்ச்சி உற்றமையே இவர் இப்புண்ணியத்தை இடையறாத மெய்யன்போடு செய்தனர் என்பதற்குச் சான்றாம். அக்குங்குலியப் பொதி சிவபெருமானது பண்டாரத்திற் சேர்ந்தவுடன், அதனால் இவருக்கு உளதாகிய ஆனந்தம் முன்னை நிகழ்ச்சிகளை மறப்பித்து மேன்மேலும் வளர்ந்த பெரும் வியப்பை "ஒருவாதப் பண்டா ரத்தி-லடைவுற வொடுக்கி யெல்லா மயர்த்தெழு மன்பு பொங்கச் - சடையவர் மலர்த்தாள் போற்றி யிருந்தனர் தமக்கொப் பில்லார்" என்பதனாற் காண்க. இன்னும், இவரது மெய்யன்பின் முதிர்ச்சி, திருப்பனந்தாளிலே இராஜா யானைகள் எல்லாவற்றையும் பூட்டி இழுப்பித்தும் நிமிராத சிவலிங்கம் இவரால் நிமிர்ந்தமையானும், தெளியப்படும். இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய மெய்யன்பினா லன்றோ, சமயகுரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்பவர்கட்குத் திருவமுதுசெய்வித்த பெரும்பேறும் பெற்றனர்.

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராணம்.

மேலாறு செஞ்சடைமேல் வைத்தவர்தாம் விரும்பியது
நூலாறு நன்குணர்வார் தாம்பாடு நோன்மையது
கோலாறு தேன்பொழியக் கொழுங்கனியின் சாறொழுகுங்
காலாறு வயற்கரும்பின் கமழ்சாறூர் கஞ்சாறூர். (௧)

கண்ணீலக் கடைசியர்கள் கடுங்களையிற் பிழைத்தொதுங்கி
யுண்ணீர்மைப் புணர்ச்சிக்கண் ணுறைத்துமலர்க் கண்சிவக்குந்
தண்ணீர்மென் கழுநீர்க்குத் தடஞ்சாலி தலைவணங்கு
மண்ணீர்மை நலஞ்சிறந்த வளவயல்க ளுளவயல்கள். (௨)

புயல்காட்டுங் கூந்தல்சிறு புறங்காட்டப் புனமயிலி
னியல்காட்டி யிடையொதுங்க வினங்காட்டு முழத்தியர்கண்
முயல்காட்டு மதிதோற்கு முகங்காட்டக் கண்மூரிக
கயல்காட்டுந் தடங்கள்பல கதிர்காட்டுந் தடம்பணைகள். (௩)

சேறணிதண் பழனவயற் செழுநெல்லின் கொழுங்கதிர்போய்
வேறருகு மிடைவேலிப் பைங்கமுகின் மிடறுரிஞ்சி
மாறெழுதிண் குலைவளைப்ப வண்டலைதண் டலையுழவர்
தாறரியு நெடுங்கொடுவா ளனையவுள தனியிடங்கள். (௪)

பாங்குமணிப் பலவெயிலு ஞ்சுலவெயிலு முளமாட
ஞாங்கரணி துகிற்கொடியு நகிற்கொடியு முளவரங்க
மோங்குநிலைத் தோரணமும் பூரணமும் பழமுளவாற்
பூங்கணைவீ தியிலணைவோர் புலமறுகு நிலமறுகு. (௫)

மனைசாலு நிலையறத்தின் வழிவந்து வளம்பெருகும்
வினைசாலு முழவுதொழின் மிக்கபெருங் குடிதுவன்றிப்
புனைசாயன் மயிலனையார் நடம்புரியப் புனைமுழவங்
கனைசாறு மிடைவீதிக் கஞ்சாறு விளங்கியதால். (௬)

அப்பதியிற் குலப்பதியா யரசர்சே னாபதியாஞ்
செப்பவருங் குடிவிளங்கத் திருவவதா ரஞ்செய்தார்
மெய்ப்பொருளை யறிந்துணர்ந்தார் விழுமியவே ளாண்குடிமை
வைப்பனைய மேன்மையினார் மானக்கஞ் சாறனார். (௭)

பணிவுடைய வடிவுடையார் பணியினொடும் பனிமதியி
னணிவுடைய சடைமுடியார்க் காளாகும் பதம்பெற்ற
தணிவில்பெரும் பேறுடையார் தம்பெருமான் கழல்சார்ந்த
துணிவுடைய தொண்டர்க்கே யேவல்செயுந் தொழில்பூண்டார். (௮)

மாறில்பெருஞ் செல்வத்தின் வளம்பெருக மற்றதெலா
மாறுலவுஞ் சடைக்கற்றை யங்கணார்தம் மடியார்
ஈறில்பெருந் திருவுடையா ருடையாரென் றியாவையுநேர்
கூறுவதன் முன்னவர்தங் குறிப்பறிந்து கொடுத்துள்ளார். (௯)

விரிகடல்சூழ் மண்ணுலகை விளக்கியவித் தன்மையராம்
பெரியவர்க்கு முன்சிலநாட் பிள்ளைப்பே றின்மையினா
லரியறியா மலர்க்கழல்க ளறியாமை யறியாதார்
வருமகவு பெறற்பொருட்டு மனத்தருளால் வழுத்தினார். (௰)

குழைக்கலையும் வடிகாதிற் கூத்தனா ரருளாலே
மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனைக்கிழத்தி யார்தம்பால்
விழைக்கும்வினைப் பயன்சூழ்ந்த விப்பிறவிக் கொடுஞ்சூழற்
பிழைக்குநெறி தமக்குதவப் பெண்கொடியைப் பெற்றெடுத்தார். (௰௧)

பிறந்தபெரு மகிழ்ச்சியினாற் பெருமூதூர் களிசிறப்பச்
சிறந்தநிறை மங்கலதூ ரியமுழங்கத் தேவர்பிரா
னறந்தலைநின் றவர்க்கெல்லா மளவில்வளந் தருள்பெருக்கிப்
புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் பொற்கொடியை வளர்க்கின்றார். (௰௨)

காப்பணியு மிளங்குழவிப் பதநீங்கிக் கமழ்சுரும்பின்
பூப்பயிலுஞ் சுருடகுழலும் பொலங்குழையு முடனாழ
யாப்புறுமென் சிறுமணிமே கலையணிசிற றாடையுடன்
கோபபமைகிங் கிணியசையக குறுந்தளிாமெல் லடியொதுங்கி. (௰௩)

புனைமலாமென் கரஙகளினாற் போற்றியதா தியாகவெண
மனையகத்து மணிமுன்றின மணறசிற்றி லிழைத்துமணிக்
கனைகுரனூ புரமலையக் கழன்முதலாப் பயின்றுமுலை
நனைமுகைசெய முதறபருவ நணணினளப பெணணமுதம. (௰௪)

உறுசவினமெயப புறம்பொலிய வொளிநுசுபபை முலைவருத்த
முறுவல்புற மலராத முகிணமுதத நகையெனனு
நறுமுகைமென கொடிமருஙகு னளிாசசுருளந தளிாச்செஙகை
மறுவிலகுலக கொழுநதினுககு மணப்பருவம வநதணைய. (௰௫)

திருமகட்கு மேல்விளஙகுஞ் செம்மணியின் றீபமெனு
மொருமகளை மணனுலகி லோஙகுகுல மரபினராயக
கருமிடறறு மறையவனா தமராய கழலேயா
பெருமகறகு மகடபேச வநதணைநதாா பெருமுதியோா (௰௬)

வநதமூ தறிவோரை மானககஞ சாறனாா
முநதைமுறை மையினவிருமபி மொழிநதமணத திறங்கேட்டே
யெநதமது மரபினுககுத தகுமபரிசா லேயுமெனச
சிநதைமகிழ வுறவுரைதது மணநோநது செலவிட்டாா. (௰௭)

சென்றவருங கஞசாறா மணமிசைநத படிசெபபக
குனறனைய புயததேயா கோனாரு மிகவிருமபி
நினற நிலை மையினிரணடு திறததாாககு நோவாய
மனறலவினை மஙகலநாண மதிநாலவல லவாவகுததாா. (௰௮)

மஙகலமாஞ் செயல்விருமபி மகடபயநத வளளலாா
தஙகுலநீள சுறறமெலாந தயஙகுபெருங களிசிறப்பப்
பொஙகியவெண முளைபபெயது பொலஙகலஙக ளிடைநெருங்கக்
கொஙகலாதண பொழினமூதூா வதுவைமுகங கோடிததாா (௰௯)

கஞசாறா மகட்கொடுப்பக கைப்பிடிகக வருகின்ற
வெஞசாத புகழபபெருமை யேயாகுலப் பெருமானுந
தஞசாலபு நிறைசுறறந தலைநிறைய முரசியமப
மஞசாலு மலாசசோலைக கஞசாறறின மருஙகணைய. (௨௰)

வளளலாா மணமவலூா மருஙகணையா முன்மலாககண
ணொளளிழையைப பயநதாாதந திருமனையி லொருவழியே
தெளளுதிரை நீருலக முயயவதறகு மறறவாத
மூளளஙிலைப பொருளாய வுமபாபிரான முனனணைவான். (௨௧)

முணடநிறை நெறறியின்மேன் முண்டிதத திருமுடியிற்
கொணடசிகை முசசியின்கட் கோததணிநத வெறபுமணி
பண்டொருவ னுடலஙகம் பரிததநா ளதுகடைநத
வெணடரள மெனககாதின் மிசையசையுங குண்டலமும. (௨௨)

அவ்வென்பி னொளிமணிகோத் தணிந்ததிருத் தாழ்வடமும்
பைவனபே ரரவொழியத தோளிலிடும் பட்டிகையு
மைவநத நிறககேச வடபபூணு நூலுமனச
செவ்வன்பர் பவமாற்றுந் திருநீற்றுப் பொக்கணமும். (உ௩)

ஒருமுன்கைத தனிமணிகோத தணிந்தவொளிா சூததிரமு
மருமறைநூற் கோவணததின மிசையசைந்த திருவுடையு
மிருநிலததின் மிசைதோயநத வெழுத்ரிய திருவடியுந்
திருவடியிற திருப்பஞ்ச முததிரையுந திகழ்நதிலஙக. (உ௪)

பொடிமூடு தழலென்னத் திருமேனி தனிற்பொலிந்த
படிநீடு திருநீறறின் பரப்பணிநத பான்மையராய்க
கொடிநீடு மறுகணைநது தமமுடைய குளிர்கமலத
தடிநீடு மனததன்பா தமமனையி னகமபுகுநதாா. (உ௫)

வந்தணைந்த மாவிரத முனிவரைககண டெதிரெழுந்து
சிநதைகளி கூாநதுமகிழ் சிறநதபெருந தொணடனு
ரெநதைபிரான புரிதவததோ ரிவ்விடததே யெழுநதருள
வுய்நதொழிந்தே னடியேனென் றுருகியவன் பொடுபணிநதார் (உ௬)

நற்றவராம பெருமானு நலமிகுமன பரைநோக்கி
யுறறுசெயன மஙகலமிங கொழுகுவதென் னெனவடியேன்
பெறறதொரு பெணகொடிதன வதுவையெனப பெருநதவரு
மறறுமககுச சோபனமா குவதெனறு வாயமொழிநதாா. (உ௭)

ஞானச்செய் தவரடிமேற பணிந்துமனை யகநணணி
மானககஞ் சாறனாா மணககோலம் புனைநதிருநத
தேனகக மலாககூநதற றிருமகளைக் கொணடணைநது
பானற்கந தரமறைதது வருமவரைப் பணிவிததாா. (உ௮)

தஞ்சரணத் திடைப்பணிநது தாழநதெழுந்த மடக்கொடிதன்
மஞசுதழைத தெனவளாநத மலாககூநதற புறநோககி
யஞ்சலிமெய்த தொணடரைப்பாாத தணஙகிவடன் மயிாநமக்குப்
பஞசவடிக் காமெனறாா பரவவடித தலஙகொடுபபாா. (உ௯)

அருள்செய்த மொழிகேளா வடற்சுரிகை தனையுருவிப்
பொருள்செயதா மெனப்பெறறே னெனககொணடு பூஙகொடித
னிருள்செய்த கருஙகூநத லடியிலரிந தெதிாநினற
மருள்செய்த பிறப்பறுப்பாா மலாக்கரததி னிடைநீட்ட. (௩௰)

வாங்குவாா போனின்ற மறைபபொருளா மவர்மறைநது
பாங்கின்மலை வல்லியுடன் பழையமழ விடையேறி
யோங்கியவிண் மிசைவநதா ரொளிவிசுமபி னிலநெருங்கத்
தூங்கியபொன் மலாமாரி தொழும்பர்தொழு தெதிர்விழுந்தார். (௩௧)

விழுந்தெழுந்து மெய்ம்மறந்த மெய்யன்பர் தமக்குமதிக்
கொழுந்தலைய விழுங்கஙகை குதித்தசடைக் கூத்தனு
மொழும்பரிவு நம்பக்க லுனக்கிருநத பரிசிந்தச்
செழும்புவனங் களிலேறச் செய்தோமென் றருளசெய்தார். (௩௨)

மருங்குபெருங் கணநாதர் போற்றிசைப்ப வானவர்க
ளொருங்குவிடை மேல்கொண்டு நிறைவர்முன் னின்றவர்தா
மொருங்கியநெஞ் சொடுகரங்க ளுச்சியின்மேற் குவித்தயர்
பெருங்கருணைத் திறம்போற்றும் பெரும்பேறு நேர்பெற்றார். (௩௩)

தொண்டனார் தமக்கருளிச் சூழ்ந்திமையோர் துதிசெய்ய
விண்டவார் சடைமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினார்
வண்டுவார் குழற்கொடியைக் கைப்பிடிக்க மணக்கோலங்
கண்டவர்கள் கண்களிப்பக் கலிக்காம னார்புகுந்தார். (௩௪)

வந்தணைந்த வேயர்குல மன்னவனார் மற்றந்தச்
சிந்தைநினை வரியசெயல் செறிந்தவா றது கேட்டருளிப்
புந்தியினை மிகவுவந்து புனிதனா ரருள்போற்றிச்
சிந்தைதளர்ந் தருள்செய்த திருவாக்கின் றிறங்கேட்டு. (௩௫)

மனந்தளரு மிடர்நீங்கி வானவர்நா யகரருளாற்
புனைந்தமலர்க் குழல்பெற்ற பூங்கொடியை மணம்புணர்ந்து
தனம்பொழிந்து பெருவதுவை யுலகெலாந் தலைசிறப்ப
வினம்பெருகத் தம்முடைய வெயின்மூதூர் சென்றணைந்தார். (௩௬)

வேறு.

ஒருமகள் கூந்தல் தன்னை வதுவைநா ளொருவர்க் கீந்த
பெருமையார் தன்மை போற்றும் பெருமையென் னளவிற் றாமே
மருவிய கமரிற் புக்க மாவடு விடேலென் னோசை
யுரிமையாற் கேட்க வல்லார் திறமினி யுரைக்க லுற்றேன். (௩௭)

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௬௱௭.

குசனம்.

சிவனடியார்கள் விரும்பியதைக் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல்.

சிவனடியார்கள் விரும்பியது யாதாயினும், அதனை அவர் கேட்குமுன் அவர் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். இச் சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மானக்கஞ்சாறநாயனார். இவர் மாவிரதி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவன் தம்முடைய புதல்வியினது கூந்தலை நோக்கி, இவளது தலைமயிர் நமக்குப் பஞ்சவடிக்காம் என்று அருளிச் செய்தவுடனே, அப்பெண்ணே தாம் அருந்தவம் செய்து பெற்ற ஏகபுத்திரி என்பதும், அத்தினமோ அவளுக்கு விவாகம் நிகழும் தினம் என்பதும், நோக்காமல் பெருமகிழ்ச்சியோடும் அவளது கூந்தலை அடியில் அரிந்து நீட்டிய பெருந்தகைமையே இவரது சங்கமபத்திக்குச் சான்றாம். குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்ற இந்நாயனாரது மெய்யன்பை எம்போலிகளும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்புசெய்து உய்தற் பொருட்டு அன்றோ, கருணாநிதியாகிய சிவன் இவரது செயற்கருஞ்செயலை யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்தியருளினார். மாவிரதம் உட்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. இச்சமயிகள் சிவனை என்புமாலைதரித்த மூர்த்தியாகத் தியானிப்பார்; தமது சாஸ்திரத்திற் கூறிய முறையே தீக்ஷைபெற்று, எலும்பணிதல்முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்பர். பஞ்சவடியாவது மயிரினாலே அகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்பிலே பூணூலாகத்தரிக்கப்படும் வடமாம். வடம் எனினும் வடி எனினும் ஒக்கும். பஞ்சம் என்பது விரிவு.

அரிவாட்டாயநாயனார்புராணம்.

வரும்புனற் பொன்னி நாட்டொரு வாழ்பதி
சுரும்பு வண்டொடு சூழ்ந்து முரன்றிட
விரும்பு மென்க ணுடையவாய் விட்டுநீள்
கரும்பு தேன்சொரி யுங்கண மங்கலம். (க)

செந்நெ லார்வயற் கட்டசெந் தாமரை
முன்னர் நந்துமிழ் முத்தஞ் சொரிந்திடத்
துன்னு மள்ளர்கைம் மேற்கொண்டு தோன்றுவார்
மன்னு பங்கய மாநிதி போன்றுளார். (உ)

வளத்தி னீடும் பதியதன் கண்வரி
யுளர்த்து மைம்பா லுடையோர் முகத்தினுங்
களத்தின் மீதுங் கயல்பாய் வயலயற்
குளத்து நீடுங் குழையுடை நீலங்கள். (ங)

அக்கு லப்பதி தன்னி லறநெறித்
தக்க மாமனை வாழ்க்கையிற் றங்கினார்
தொக்க மாநிதித் தொன்மையி லோங்கிய
மிக்க செல்வத்து வேளாண் டலைமையார். (ச)

தாய னாரென்னு நாமந் தரித்துளார்
சேய காலந் தொடர்ந்துந் தெளிவிலா
மாய னார்மண் கிளைத்தறி யாதவத்
தூய நாண்மலர்ப் பாதந் தொடர்ந்துளார் (ரு)

மின்னு செஞ்சடை வேதியர்க் காமென்று
செந்நெ லின்னமு தோடுசெங் கீரையு
மன்னு பைந்துணர் மாவடு வுங்கொணர்ந்
தன்ன வென்று மமுதுசெய் விப்பரால். (சு)

இந்த நன்னிலை யின்னல்வந் தெய்தினுஞ்
சிந்தை நீங்காச் செயலி னுவந்திட
முந்தை வேத முதல்வ ரவர்வழி
வந்த செல்வ மறியாமை மாற்றினார். (எ)

மேவு செல்வங் களிறுண் விளங்கனி
யாவ தாகி யழியவு மன்பினாற்
பாவை பங்கர்க்கு முன்பு பயின்றவித்
தாவில் செய்கை தவிர்ந்திலர் தாயனார். (அ)

அல்ல னல்குர வாயிடக் கூலிக்கு
நெல்ல றுத்துமெய்ந் நீடிய வன்பினா
னல்ல செந்நெலிற் பெற்றன நாயனார்க்
கொல்லை யின்னமு தாக்கொண் டொழுகுவார். (கூ)

சாலி தேடி யறுத்தவை தாம்பெறுங்
கூலி யெல்லாந் திருவமு தாகக்கொண்டு
நீல நெல்லரி கூலிகொண் டுண்ணுநாண்
மால யறக்கரி யாரது மாற்றுவார். (௰)

வேறு.

நண்ணிய வயல்க ளெல்லா நாடொறு முன்னங் காண
வண்ணவார் கதிர்ச்செஞ் சாலி யாக்கிட மகிழ்ந்து சிந்தை
யண்ணலா ரறுத்த கூலி கொண்டிஃ தடியேன் செய்த
புண்ணிய மென்று போத வமுதுசெய் விப்பா ரானார். (௰௧)

வைகலு முணவி லாமை மனைப்படப் பதனிற் புக்கு
நைகர மில்லா வன்பி னங்கையா ரட்டுக் கொய்த
பெய்கலத் தமைத்து வைக்கப் பெருந்தகை யருந்தித் தங்கள்
செய்கடன் முட்டா வண்ணந் திருப்பணி செலுத்து நாளில். (௰௨)

மனைமருங் கடகு மாள வடநெடு வான மீனே
யனையவர் தண்ணீர் வார்க்க வமுதுசெய் தன்ப ரும்
வினைசெயன் முடித்துச் செல்ல மேவுநா ளொருநாண் மிக்க
முனைவனார் தொண்டர்க் கங்கு நிகழ்ந்தது மொழியப் பெற்றேன். (௰௩)

முன்புபோன் முதல்வ னாரை யமுதுசெய் விக்க முன்னு
மன்புபோற் றூய செந்நெ லரிசிமா வடுமென் கீரை
துன்புபோ மனத்துத் தொண்டர் கூடையிற் சுமந்து போகப்
பின்புபோ மனைவி யாரும் பெற்றவஞ் சேந்திச் சென்றார். (௰௪)

போதரா நின்ற போது புலர்ந்துகா றளர்ந்து தப்பி
மாதரார் வருந்தி வீழ்வார் மட்கல முடுக்கை யார்த்த
காதலா லணைத்து மெல்லாங் கமரிடைச் சிந்தக் கண்டு
பூதநா யகர்தந் தொண்டர் போவதங் கினியென் னென்று. (௰௫)

நல்லசெங் கீரை தூய மாவடு வரிசி சிந்த
வல்லலீர்த் தாள வல்லா ரமுதுசெய் தருளு மப்பே
றெல்லையில் தீமை யேனிங் கெய்திடப் பெற்றி லேனென்
றொல்லையி லரிவாட் பூட்டி யூட்டியை யரிய லுற்றார். (௰௬)

ஆட்கொளு மையர் தாமிங் கமுதுசெய் திலரோ வென்னப்
பூட்டிய வரிவாட் பற்றிப் புரையற விரவு மன்பு
காட்டிய நெறியி னுள்ளந் தண்டறக் கழுத்தி னோடே
யூட்டியு மரியா நின்ற ருறுப்பிறப் பரிவா ரொத்தார். (௰௭)

மாசறு சிந்தை யன்பர் கழுத்தரி யரிவாட் பற்று
மாசில்வண் கையை மாற்ற வம்பலத் தாடு மையர்
வீசிய செய்ய கையு மாவடு விடேல்வி டேலென்
றோசையுங் கமரி னின்று மொக்கவே யெழுந்த வன்றே. (௰௮)

திருக்கைசென் றரிவாட் பற்றுந் திண்கையைப் பிடித்த போது
வெருக்கொடங் கூறு நீங்க வெவ்வினை விட்டு நீங்கிப்
பெருக்கவே மகிழ்ச்சி நீடத் தம்பிரான் பேணித் தந்த
வருட்பெருங் கருணை நோக்கி யஞ்சலி கூப்பி நின்று. (௰௯)

அடியனே னறிவி லாமை கண்டுமென் னடிமை வேண்டிப்
படிமிசைக் கமரில் வந்திங் கமுதுசெய் பரனே போற்றி
துடியிடை பாக மான தூயநற் சோதி போற்றி
பொடியணி பவள மேனிப் புரிசடைப் புராண போற்றி. (௨௰)

என்றவர் போற்றி செய்ய விடபவா கனராய்த் தோன்றி
நன்றுநீ புரிந்த செய்கை நன்னுத லுடனே கூட
வென்றுநம் முலகில் வாழ்வா யென்றவ ருடனே நண்ண
மன்றுளே யாடு மையர் மழவிடை யுகைத்துச் சென்றார். (௨௧)

பரிவுறு சிந்தை யன்பர் பரம்பொ ருளாகி யுள்ள
பெரியவ ரமுது செய்யப் பெற்றிலே னென்று மாவின்
வரிவடு விடேலெ னும்முன் வன்கழுத் தரிவாள் பூட்டி
யரிதலா லரிவாட் டாய ராயினார் தூய நாமம். (௨௨)

முன்னிலை கமரே யாக முதல்வனா ரமுது செய்யச்
செந்நெலி னரிசி சிந்தச் செவியுற வடுவி னோசை
யந்நிலை கேட்ட தொண்ட ரடியிணை தொழுது வாழ்த்தி
மன்னுமா னுயர் செய்கை யறிந்தவா வழுத்த லுற்றேன். (௨௩)

அரிவாட்டாயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௱௬௰.

சூசனம்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுதுசெய்வித்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம். அது, "அருந்திய வவிழி னேக மம்மலனை முத லோர்க்கன்பா- விருந்திடுஞ் சிவலோ கத்தில் வருடமா யிரமு மேய்ப- பொருத்திய வன்பா தம்மைப் பொருந்திடிற் பருப்பு நெய்யு - முறைத்தவவ் வருடந் தன்னிற் றசகுண மோங்கு மாங்கே" "பொரித்தநற் கறியும் புல்கிற் றசத்தச குணிதம் போனந் - தரித்தசாட் டியமே யென்னிற் சத்தச குணமுஞ் சாரும் - பரித்தநற் கந்த பந்தஞ் சதசத குணமும் பற்று - மிரத்தநற் சாலி யன்ன மயுதமே யெண்ணி லென்றும்" "சாலியின் விசிட்ட ராச சாலியாற் சமைத்த வன்னம் - மேலைய பலத்தின் மிக்கத் தசகுணம் விளைக்கு மீண்டுங் - கோலிய பலங்க ளேறுங் கொழுவிய நெய்யுங் கூடி- லெல்லவே கறியுங் கூடி லேற்றமுன் னிசைத்த வாறும்." என்று சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றால், அறிக.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இவ்வரிவாட்டாயநாயனார். இவர் தமது பெருஞ் செல்வ மெல்லாம் இழந்து, மிகக் கொடிய வறுமை எய்தியும், கூலிக்கு நெல் அறுப்பவர் ஆகி, தாம் கூலியாகப்பெற்ற செந்நெல்லெல்லாம் சிவனுக்கு அமுதுசெய்வித்து, கார்நெல்லைக்கொண்டு தாம் சீவனம் செய்துவரும் நாளிலே, அச்சிவனது திருவருளினாலே கார்நெற்கிடையாது செந்நெல்லே கிடைப்ப, இது அடியேன் செய்த புண்ணியம் என்று, அவை எல்லாம் சிவனுக்கே அமுதுசெய்விப்பாராகி, தாம் இலைக்கறி உண்டுகொண்டு இருந்த பெருந்தகைமை, நினையுந்தோறும் எவ்வளவு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது! இவ்விலைக்கறியும் அற்றுப்போக, ஜலபானமாத்திரம் செய்துகொண்டு

இச்சிவபுண்ணியத்தை விடாது செய்தமை அதினும் மிக ஆச்சரியம் அன்றோ! இவர் தாம் சிவனுக்கு அமுதுசெய்விக்கும் பொருட்டுச் சுமந்து செல்லும் செந்நெலரிசி முதலியன தாம் பசியினாலே கால் தள்ளாடித் தவறி விழுந்த பொழுது கமரிலே சிந்தக் கண்டு, இவற்றை எம்பெருமான் அமுதுசெய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றிலேனே என்று அரிவாளினாலே தமது ஊட்டியை அரிதலுற்ற ஆச்சரியம் யாவராலே சொல்லற்பாலது! இவர் தாம் இன்பதுன்பம் அடைதல், தமக்கு இச்சிவபுண்ணியம் செய்யக் கிடைத்தல் கிடையாமைகளானன்றி, செல்வ வறுமைகளால் அன்று என்பது ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற்காண்க.

இந்நாயனார் குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தமை, தமக்கு உறவு சிவனே என்னும் மெய்யுணர்வு உடையராகி, அவரது திருவடிக்கணன்றித் தமது சரீரத்தினும் உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சிறிதும் பற்றின்றி வாசனை மாண்டு நின்ற பெருந்தன்மையினர் என்பது, ஈண்டுக் கூறிய இவரது செயற்கருஞ் செய்கையினாலே பொள்ளெனப் புலப்படுகின்றது. இப்பெருந்தன்மை, "செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றதனை - யைய விதுவமுது செய்யெனவே - வையவிருந் - தூட்டி யறுப்பதற்கே யூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செய்வதே நாம." எ-ம் "கல்லிற் கமரிற் கதிர்வாளிற் சாணையினில - வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச்-சொல்லி - லகமாகத் தாலவாகண் மாற்றினர் கா ணையா - சகமாகத் தாலன்றே தான்." எ-ம் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், உணர்க. இவரது இடையறாத இம்மெய்யன்பினால் அன்றோ, பிரம விட்டுணுக்களும் காண்டற்கரிய பரமசிவன் கமரினின்றும் இவரது அரிவாள் பிடித்த கையைத் தடுத்தற் பொருட்டு உயர வீசிய தமது திருக்கரத்தையும் இவரது வியாகுலத்தை ஒழித்தற்பொருட்டுத் தாம் அமுதுசெய்தலால் ஆகும் ஓசையையும் தோற்றுவித்து, பின்னர் இடபாரூடராய் வெளிப்பட்டு, இவருக்கும், எத்துணை வறுமை எய்திய வழியும் சிறிதும் மாறுபடாது இவர் கருத்தின்வழி நின்ற மனைவியாருக்கும், முத்தி கொடுத்தருளினார். ஆதலால், சிவனது வியத்திஸ்தானங்களாகிய குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு வறுமையினும் தம்மால் இயன்றது சிறிதேனும் அன்போடு கொடுத்தல் புண்ணியமும், கொடாமை பாவமுமாம் என்பது துணிக. ஒன்றும் கிடையாதாயினும்; பச்சிலையாயினும் கிடையாததா! அதுவும் கிடையாதாயின், அவர் சந்நிதியிற் கிடக்கும் செற்றையை ஒருமையுடனே திருவலகினால் போக்குதலும், அரிதோ! அரிது அன்றே! இது, "பரமன் றிருமுன னழனமுனனும் பரம குரவன் றிருமுனனு - மொருமை யுறவே வறுமையினு முதவா தவருஞ் சிறிதேது-மரிது பொருடான பச்சிலையு மரிதோ வஃது மரிதாயிற் - றிருண மதனைத் திருமுன்னே மாற்ற லரிதோ செயலாலே." எனச் சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றால், உணர்க.

ஆனாயநாயனார்புராணம்.

மாடு விரைப்பொலி சோலையின் வான்மதி வந்தேறச்
சூடு பரப்பிய பண்ணை வரம்பு சுரும்பேற
வீடு பெருக்கிய போர்களின் மேக மிசைத்தேற
நீடு வளத்தது மேன்மழ நாடெனு நீர்நாடு. (௧)

நீவி நிதம்ப வுழத்தியர் நெய்க்குழன் மைச்சூழன்
மேவி யுறங்குவ மென்சிறை வண்டு விரைக்கஞ்சப்
பூவி லுறங்குவ நீள்கயல் பூமலி தேமாவின்
காவி னறுங்குளிர் நீழ லுறங்குவ காரமேதி. (௨)

வன்னிலை மள்ள ருகைப்ப வெழுந்த மரக்கோவைப்
பனமுறை வந்தெழு மோசை பயின்ற முழக்கத்தா
லன்ன மருங்குறை தண்டுறை வாவி யதன்பாலைக்
கன்ன லடும்புகை யான்முகில் செய்வ கருப்பாலை. (௩)

பொங்கிய மாநதி நீடலை யுந்து புனற்சங்கந்
துங்க விலைக்கத லிப்புதன் மீது தொடக்கிப்போய்த்
தங்கிய பாசடை சூழ்கொடி யூடு தவழ்ந்தேறிப்
பைங்கமு கின்றலை முத்த முதிர்க்குவ பாளையென. (௪)

அல்லி மலர்ப்பழ னத்தய லாகிள வானீனு
மொல்லை முழுப்பை யுகைப்பி னுழக்கு குழக்கன்று
கொல்லை மடக்குல மான்மறி யோடு குதித்தோடு
மலகு வளத்தது முல்லை யுடுத்த மருங்கோபால். (௫)

கணமலர் காவிகள் பாய விருப்பன கார்முல்லைத்
தண்ணகை வெண்முகை மேவு சுரும்பு தடஞ்சாலிப்
பண்ணை யெழுங்கயல் பாய விருப்பன காயாவின்
வண்ண நறுஞ்சினை மேவிய வஞ்சிறை வண்டானம். (௬)

பொங்கரில் வண்டு புறம்பலை சோலைகண் மேலோடும்
வெங்கதிர் தங்க விளங்கிய மேன்மழ நன்னாடா
மங்கது மண்ணி னருங்கல மாக வதற்கேயோர்
மங்கல மானது மங்கல மாகிய வாழ்மூதூர். (௭)

ஒப்பில் பெருங்குடி நீடிய தன்மையி லோவாமே
தப்பில் வளங்கள் பெருக்கி யறம்புரி சால்போடுஞ்
செப்ப வுயர்ந்த சிறப்பின் மலிந்தது சீர்மேவு
மப்பதி மன்னிய வாயர் குலத்தவ ரானாயர் (௮)

ஆயர் குலத்தை விளக்கிட வந்தரு ளாலெய்தார்
தூய சுடர்த்திரு நீறு விரும்பு தொழும்புள்ளார்
வாயினின் மெய்யினல் வழுத்து மனத்தினில் வினைப்பாலிற்
பேயுட னாடு பிரானடி யல்லது பேணாதார் (௯)

ஆனிரை கூட வகன்புற விற்கொடு சென்றேறிக்
கானுறை தீய விலங்குறு நோய்கள் கடிந்தெங்குந்
தூநறு மென்புல் லருந்தி விரும்பிய தூநீருண்
டூனமி லாய முலப்பில பல்க வளித்துள்ளார். (௰)

கன்றொடு பான்மறை நாகு கறப்பன பாலாவும்
புன்றலை மென்சினை யார்றொடு நீடு புனிற்றாவும்
வென்றி விடைக்குல மோடு மினந்தொறு மெவ்வேறே
துன்றி நிறைந்துள சூழ லுடன்பல தோழங்கள் (௰௧)

ஆவி னிரைக்குல மப்படி பல்க வளித்தென்றுங்
கோவல ரேவல் புரிந்திட வாயர் குலம்பேணுங்
காவலர் தம்பெரு மானடி யன்புறு கானத்தின்
மேவு துளைக்கரு விக்குழல் வாசனை மேல்கொண்டார். (௰௨)

வேறு.

முந்தைமறை நூன்மரபின் மொழிந்தமுறை யெழுந்தவே
யந்தமுத னாலிரண்டி லரிந்துநரம் புறுதானம்
வந்ததுளை நிரையாக்கி வாயுமுதல் வழங்குதுளை
யந்தமில்சீ ரிடையீட்டி னங்குலியெண் களினமைத்து. (௰௩)

எடுத்தகுழற் கருவியினி லெம்பிரா னெழுத்தஞ்சுந்
தொடுத்தமுறை யேழிசையின் சுருதிபெற வாசித்துத்
தடுத்தசரா சரங்களெலாந் தங்கவருந் தங்கருணை
யடுத்தவிசை யமுதளித்துச் செல்கின்றா ரங்கொருநாள். (௰௪)

வாசமலர்ப் பிணைபொங்க மயிர்நுழுதி மருங்குயர்ந்த
தேசுடைய சிகழிகையிற் செறிகண்ணித் தொடைசெருகிப்
பாசிலைமென் கொடியின்வடம் பயில்நறு விலிபுனைந்து
காசுடைநா ணதற்கயலே கருஞ்சுருளின் புறங்கட்டி. (௰௫)

வெண்கோட விலைச்சுருளிற் பைந்தோடு விளைத்தோன்றித்
தண்கோல மலர்புனைந்த வடிகாதி னொளி தயங்கத்
திண்கோல நெற்றியின்மேற் றிருநீற்றி னொளிகண்டோர்
கண்கோட னிறைந்தாரக் கவின்விளங்க மிசையணிந்து. (௰௬)

நிறைந்தநீ றணிமார்பி னிரைமுல்லை முகைச்சுருக்கிச்
செறிந்தபுனை வடந்தாழ்ந்த திரடோளின் புடையலங்க
லறைந்தசுரும் பிசையரும்ப வரையுடுத்த மரவுரியின்
புறந்தழையின் மலிதானைப் பூம்பட்டுப் பொலிந்தசைய (௰௭)

சேவடியிற் றொடுதோலுஞ் செங்கையினில் வெண்கோலு
மேவுமிசை வேய்ங்குழலு மிகவிளங்க வினைசெய்யுங்
காவல்புரி வல்லாயர் கன்றுடையா னிரைசூழப்
பூவலர்தார்க் கோவலனா ரானிரைகாக்கப் புறம்போந்தார். (௰௮)

வேறு

நீலமா மஞ்ஞை யேங்க நிரைக்கொடிப் புறவம் பாடக்
கோலவெண் முகையேர் முல்லை கோபம்வாய் முறுவல் காட்ட
வாலுமின் னிடைசூழ் மாலைப் பயோதர மசைய வந்தாண்
ஞாலநீ டரங்கி லாடக் காரெனும் பருவ நல்லாள். (௰௯)

வேறு

எம்மருங்கு நிரைபரப்ப வெடுத்தகோ லுடைப்பொதுவர்
தம்மருங்கு தொழுதணையத் தண்புறவில் வருந்தலைவ
ரம்மருங்கு தாழ்ந்தசினை யலாமருங்கு மதுவுண்டு
செம்மருந்தண் சுரும்புசூழல் செழுங்கொன்றை மருங்கணைந்தார் (௨௰)

சென்றணைந்த வானாயர் செய்தவிதாத் தாமமென
மன்றன்மலர்த் திரடூக்கி மருங்குதாழ் சடையார்போ
னின்றநறுங் கொன்றையினை நேர்நோக்கி நின்றுருகி
யொன்றியசிந் தையிலன்பை யுடையவர்பான் மடைதிறந்தார். (௨௧)

அன்பூறி மிசைபொங்கு மமுதவிசைக் குழலொலியால்
வன்பூதப் படையாளி யெழுத்தைந்தும் வழுத்தித்தா
முன்பூதி வருமளவின் முறைமையே யெழுவுயிரு
மென்பூடு கரைந்துருக்கு மின்னிசைவேய்ங் கருவிகளில். (௨௨)

எழுவிர லிடையிட்ட வின்னிசைவங் கியமெடுத்துத்
தாழுமலர் வரிவண்டு தாதுபிடிப் பனபோலச்
சூழுமுரன் றெழநின்று தூயபெருந் தனித்துளையில்
வாழியநந் தோன்றலார் மணியதரம் வைத்தூத. (உ௩)

முத்திரையே முதலனைத்து முறைத்தானஞ் சோதித்து
வைத்ததுளை யாராய்ச்சி வக்கரனை வழிபோக்கி
யொத்தநிலை யுணர்ந்ததற்பி னொன்றுமுதல் படிமுறையா
மத்தகைமை யாரோசை யமரோசை களினமைத்தார். (உ௪)

மாறுமுதற் பண்ணினபின் வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
யேறியதா ரமுமுழையுங் கிழமைகொள விடுந்தான
மாறுலவுஞ் சடைமுடியா ரஞ்செழுத்தி னிசைபெருக்கக்
கூறியபட் டடைக்குரலாங் கொடிப்பாலை யினினிறுத்தி. (உ௫)

ஆயவிசைப் புகலொன்றி னமைந்தபுகல் வகையெடுத்து
மேயதுளை பற்றுவன விடுப்பனவாம் விரனிரையிற்
சேயவொளி யிடையலையத் திருவாள னெழுத்தஞ்சுந்
தூயவிசைக் கிளைகொள்ளுந் துறையஞ்சின் முறைவிளைத்தார். (உ௬)

மந்தரத்து மத்திமத்துந் தாரத்தும் வரன்முறையாற்
றந்திரிகண் மெலிவித்துஞ் சமங்கொண்டும் வலிவித்து
மந்தரத்து விரற்றொழிலக ளளவுபெற வசைத்தியக்கிச்
சுந்தரச்செங் கனிவாயுந் துளைவாயுந் தொடக்குண்ண. (உ௭)

எண்ணியநூற் பெருவண்ண மிடைவண்ணம் வனப்பென்னும்
வண்ணவிசை வகையெல்லா மாதுரிய நாதத்தி
னண்ணியபா ணியுமியலுந் தூக்குநடை முதற்கதியிற்
பண்ணமைய வெழுமோசை யெம்மருங்கும் பரப்பினார். (உ௮)

வள்ளலார் வாசிக்கு மணித்துளைவாய் வேய்ங்குழலி
னுள்ளுறையஞ் செழுத்தாக வொழுகியெழு மதுரவொலி
வெள்ளநிறைந் தெவ்வுயிர்க்கு மேலமரர் தருவிளைதேன்
றெள்ளமுதி னுடன்கலந்து செவிவார்ப்ப தெனத்தேக்க. (உ௯)

ஆனிரைக ளறுகருந்தி யசைவிடா தணைந்தயரப்
பானுரைவாய்த் தாய்முலையிற் பற்றுமிளங் கன்றினமுந்
தானுணவு மறந்தொழியத் தடமருப்பின் விடைக்குலமு
மான்முதலாங் கான்விலங்கு மயிர்முகிழ்த்து வந்தணைய. (௩௰)

ஆடமயி லினங்களுமங் கசைவயர்ந்து மருங்கணுக
வாடுசெவி யிசைநிறைந்த வுள்ளமொடு புள்ளினமு
மாடுபடிந் துணர்வொழிய மருங்குதொழில் புரிந்தொழுகுங்
கூடியவன் கோவலருங் குறைவினையின் றுறைநின்றார். (௩௧)

பணிபுவனங் களிலுள்ளார் பயில்பிலங்கள் வழியணைந்தார்
மணிவரைவா ழரமகளிர் மருங்குமயங் கினர்மலிந்தார்
துணிவிலொளி விஞ்சையர்கள் சாரணர்கின் னரரமர
ரணிவிசும்பி னயர்வெய்தி விமானங்கண் மிசையணைந்தார். (௩௨)

சுரமகளிர் கற்பகப்பூஞ் சோலைகளின் மருங்கிருந்து
கரமலரி னமுதூட்டுங் கனிவாய்மென் கிளையுடன்
விரவுநறுங் குழலலைய விமானங்கள் விரைந்தேறிப்
பரவியவே ழிசையமுதஞ் செவிமடுத்துப் பருகினார். (௩௩)

நலிவாரு மெலிவாரு முணர்வொன்றா நயத்தலினான்
மலிவாய்வெள் ளெயிற்றரவ மயின்மீது மருண்டுவிழுஞ்
சலியாத நிலையரியுந் தடங்கரியு முடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புல்வாயும். (௩௪)

மருவியகால் விசைத்தசையா மரங்கண்மலர்ச் சினைசலியா
கருவரைவீ ழருவிகளுங் கான்யாறுங் கலித்தோடா
பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை பெயர்வொழியப் புனல்சோரா
விருவிசும்பி னிடைமுழங்கா வெழுகடலு மிடைதுளும்பா. (௩௫)

இவ்வாறு நிற்பனவுஞ் சரிப்பனவு மிசைமயமாய்
மெய்வாழும் புலன்கரண மேவியவொன் றாயினவால்
மொய்வாச நறுங்கொன்றை முடிச்சடையா ரடித்தொண்டர்
செவ்வாயின் மிசைவைத்த திருக்குழல்வா சனையுருக்க. (௩௬)

மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைத்தவிசைக் குழலோசை
வையந்தன் னையுநிறைத்து வானந்தன் வயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியு
மையன்றன் றிருச்செவியி னருகணையப் பெருகியதால். (௩௭)

ஆனாயர் குழலோசை கேட்டருளி யருட்கருணை
தானாய திருவுள்ள முடையதவ வல்லியுடன்
கானாதி காரணராங் கண்ணுதலார் விடையுகைத்து
வானாறு வந்தணைந்தார் மதிநாறுஞ் சடைதாழ. (௩௮)

திசைமுழுதுங் கணநாதர் தேவர்கட்கு முன்னெருங்கி
மிசைமிடைந்து வரும்பொழுது வேற்றொலிகள் விரவாமே
யசையவெழுங் குழனாதத் தஞ்செழுத்தா றமைப்பரவு
மிசைவிரும்புங் கூத்தனா ரெழுந்தருளி யெதிர்நின்றார். (௩௯)

முன்னின்ற மழவிடைமேன் முதல்வனா ரப்பொழுது
செந்நின்ற மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வா சனைகேட்க
விந்நின்ற நிலையேநம் பாலணைவா யெனவவரு
மந்நின்ற நிலைபெயர்ப்பா ராயர்திரு மருங்கணைந்தார். (௪௰)

விண்ணவர்கண் மலர்மாரி மிடைந்துலக மிசைவிளங்க
வெண்ணிலரு முனிவர்குழா மிருக்குமொழி யெடுத்தேத்த
வண்ணலார் குழற்கருவி யருகிசைத்தங் குடன்செல்லப்
புண்ணியனா ரெழுந்தருளிப் பொற்பொதுவி னிடைப்புக்கார். (௪௧)

வேறு.

தீதுகொள் வினைக்கு வாரோஞ் செஞ்சடைக் கூத்தர் தம்மைக்
காதுகொள் குழைகள் வீசுங் கதிர்நில விருள்கால் சீப்ப
மாதுகொள் புலவி நீக்க மனையிடை யிருகாற் செல்லத்
தூதுகொள் பவரா நம்மைத் தொழும்புகொண் டுரிமைக் கொள்வார். (௪௨)

ஆனாயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௲௭௨.

சூசனம்.

ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேய்ங்குழலினால் வாசித்தல்.

அநாதி தொடங்கித் தம்மை வருத்தும் பிறவிநோயினின்றும் நீங்கி உய்ய விரும்புவோர்க்கு, அந்நோயை நீக்கவல்ல பரமவைத்தியராகிய சிவனை, உணர்த்தும் மந்திரம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமேயாம். ஆதலால், இப்பஞ்சாக்ஷரத்தை, சிவன்மாட்டு இடையறாது வளரும் மெய்யன்பினால் மனம் கசிந்து, ஓதுவோர் முத்தி பெறுவர். "காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி - யோதுவார்தம்மை நன்னெறிக் குய்ப்பது - வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது - நாத னாம நமச்சி வாயவே" என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

சிவநாமத்தை வாளா ஓதலினும், இசைநூற்பயிற்சியின் மிக வல்லராகி, ஏழிசைகளின் முறை வழுவாது முப்பத்திரண்டு இராகங்களுள் அவ்வக்காலத்துக்கு ஏற்ற இராகத்தினோடும் வேய்ங்குழலால் வாசித்தல், தமக்கும் அதனைக் கேட்கும் பிறர்க்கும் சிவன்மாட்டு அன்பை வளரச் செய்யும் இதனாலன்றோ, சிவநாமம் கீதத்தோடு கூடுமாயின், சிவன் மிகப் பிரீதியுற்று எல்லையில்லாத திருவருளைச் சுரப்பர் என்க. அது "விளக்கினாற் பெற்ற வின்ப மெழுகினாற் பதிற்றி யாகுந் - துளக்கினன் மலர்தொ டுத்தாற் றூயவிண் ணேற லாகும் - விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞான மாகு - மளப்பில கீதஞ் சொன்னார்க் கடிகடா மருளு மாறே" "இறவாமே வரம்பெற்றே னென்று மிக்க இராவணனை யிருபதுதோ ளொடிய வூன்றி - யுறவாகி யின்னிசைகேட் டிரங்கி மீண்டே யுற்றபிணி தவிர்த்தருள வல்லான் றன்னை - மறவாதார் மனத்தென்று மன்னி னானை மாமதிய மலர்க்கொன்றை வன்னி மத்த - நறவார்செஞ் சடையானை நள்ளாற் றானை நானடியே னினைக்கப்பெற் றுய்ந்த வாறே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும் உணர்க.

சிவநாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேய்ங்குழலினால் வாசித்துப் பெரும்பயன் பெற்றமையாற் சிறப்புற்றவர் இவ்வானாய நாயனார். சிவனது திருவடிகளையே யன்றிப் பிறிதொன்றையும் சிறிதும் பற்றாத இந்நாயனார், அத்திருவடிகளில் எல்லை இல்லாத அன்பை வளர்த்தற்குக் கருவி கீதத்தின் மிக்கது பிறிது இன்று என்னுங் கருத்தால் அன்றோ, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேய்ங்குழலால் வாசித்தலே தொழிலாகக் கொண்டனர். அது இங்கே "தம்பெரு மானடி யன்புறு கானத்தின் - மேவு துளைக்கரு விக்குழல் வாசனை மேல்கொண்டார்" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் "உருகி யொன்றியசிந் தையிலன்பை யுடையவர்" ஆகி, வாசித்த இவ்வேய்ங்குழல் வாசனையானது எவ்வுயிர்களையும் இசைமயமாக்கி, கசிந்து உருகச் செய்த பெருவியப்பை இங்கே ஆசிரியர் சேக்கிழார்நாயனார் விரித்துரைத்த அருமைத் திருவாக்குக்களே எம்போலிகளுடைய கன்னெஞ்சையும் கசியச் செய்யுமாயின், அவ்வாசனையின் பெருமையை யாமா கூறவல்லம்! இந்நாயனார் தமக்கு மாத்திரமன்றி எவ்வுயிர்க்கும் பயன்படுவதாய், நினைப்பினும் கேட்பினும் இனிமை பயக்கும் இத்திருத்தொண்டைச் சிவன்மாட்டு இடையறாது முறுகி வளரும் மெய்யன்போடு செய்தமையால் அன்றோ, "பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியும்" சிவன் இவருக்கு வெளிப்பட்டு, "எப்பொழுதுஞ் - செந்நின்ற மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வா சனைகேட்க - விந்நின்ற நிலையேநம் பாலணைவாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

இலைமலிந்தசருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

நான்காவது

மும்மையாலுலகாண்ட

சருக்கம்.

மூர்த்திநாயனார்புராணம்.

சீர்மன்னு செல்வக் குடிமல்கு சிறப்பி னோங்குங்
கார்மன்னு சென்னிக் கதிர்மாமணி மாட வைப்பு
நார்மன்னு சிந்தைப் பலநற்றுறை மாந்தர் போற்றும்
பார்மன்னு தொன்மைப் புகழ்பூண்டது பாண்டி நாடு (௧)

சாயுந் தளிர்வல்லி மருங்குனெ டுந்த டங்கண்
வேயும் படுதோளியர் பண்படு மின்சொற் செய்ய
வாயும் படுநீள்கரை மண்பொருந் தண்பொ ருந்தம்
பாயுங் கடலும் படுநீர்மை பணித்த முத்தம். (௨)

மொய்வைத்த வண்டின் செறிசூழன் முரன்ற சந்தின்
மைவைத்த சோலை மலயந்தர வந்த மந்த
மெய்வைத்த காலுந் தருஞால மளந்த மேன்மைத்
தெய்வத் தமிழுந் தருஞ்செவ்வி மணஞ்செ யீரம். (௩)

சூழு மிதழ்ப்பங்கய மாகவத் தோட்டின் மேலா
டாழ்வின்றி யென்றுந் தனிவாழ்வுறத் தைய லொப்பார்
யாழின் மொழியிற் குழலினினிசை யுஞ்சு ரும்பும்
வாழுந் நகர மதுராபுரி யென்ப தாகும் (௪)

சால்பாய மும்மைத் தமிழ்தங்கிய வங்கண் மூதூர்
நூல்பா யிடத்தும் முளநோன்றலை மேதி பாயப்
பால்பாய முலைதோய் மதுப்பங்கயம் பாய வெங்குஞ்
சேல்பாய தடத்தும் முளசெய்யுண்மிக்க சேறு சங்கம (௫)

மந்தா னிலம்வந் தசைபந்தரின் மாட முன்றிற்
பந்தா டியமங் கையர்பங்கயச் செங்கை தாங்குஞ்
சந்தார் முலைமே லனதாழ்குழை வாண்முகப்பொற்
செந்தா மரைமே லனதித்திலஞ் சோர்ந்த கோவை. (௬)

மும்மைப் புவனங்களின் மிக்கதன் றேயம் மூதூர்
மெய்ம்மைப் பொருளாந் தமிழ்நூலின் விளங்கு வாய்மைச்
செம்மைப் பொருளுந் தருவார்திரு வால வாயி
லெம்மைப் பவந்தீர்ப் பவர்சங்க மிருந்த தென்றால் (௭)

அப்பொற் பதிவாழ் வணிகக்குலத் தான்ற தொன்மைச்
செப்பத் தகுசீர்க் குடிசெய்தவஞ் செய்ய வந்தா
ரெப்பற் றினையு மறுத்தேறுகைத் தேறு வார்தாண்
மெய்ப்பற் றெனப்பற் றிவிடாத விருப்பின் மிக்கார். (௮)

நாளும் பெருங்காத னயப்புறும் வேட்கை யாலே
கேளுந் துணையும் முதற்கேடில் பதங்க ளெல்லா
மாளும் பெருமா னடித்தாமரை யல்ல தில்லார்
மூளும் பெருகன் பெனுமூர்த்தியார் மூர்த்தி யார்தாம். (௯)

அந்திப் பிறைசெஞ் சடைமேலணி யால வாயி
லெந்தைக் கணிசந் தனக்காப்பிடை யென்று முட்டா
வந்தச் செயலி னிலைநின்றடி யாரு வப்பச்
சிந்தைக் கினிதாய திருப்பணி செய்யு நாளில். (௰)

கானக் கடிசூழ் வடுகக்கரு நாடர் காவன்
மானப் படைமன்னன் வலிந்து நிலங்கொள் வானு
யானைக் குதிரைக் கருவிப்படை வீரர் திண்டேர்
சேனைக் கடலுங் கொடுதென்றிசை நோக்கி வந்தான். (௰௧)

வந்துற்ற பெரும்படை மண்புதை யப்ப ரப்பிச்
சந்தப் பொதியிற் றமிழ்நாடுடை மன்னன் வீரஞ்
சிந்தச் செருவென்று தன்னாணை செலுத்து மாறற்
கந்தப் பொழில்சூழ் மதுராபுரி காவல் கொண்டான் (௰௨)

வல்லாண்மையின் வண்டமிழ் நாடு வளம்ப டுத்தி
நில்லா நிலையொன் றியவின்மையி னீண்ட மேரு
வில்லா னடிமைத் திறமேவிய நீற்றின் சார்பு
செல்லா தருகந்தர் திறத்தினிற் சிந்தை தாழ்ந்தான். (௰௩)

தாழுஞ் சமண்கையர் தவத்தினைமெய் யென்று சார்ந்து
வீழுங் கொடியோ னதுவன்றியும் வெய்ய முன்னைச்
சூழும் வினையா லரவஞ்சுடர்த் திங்க ளோடும்
வாழுஞ் சடையா னடியாரையும் வன்மை செய்வான் (௰௪)

அந்தம் மிலவா மிறைசெய்யவு மன்ப னார்தாம்
முந்தைம் முறைமைப் பணிமுட்டலர் செய்து வந்தார்
தந்தம் பெருமைக் களவாகிய சார்பி னிற்கு
மெந்தம் பெருமக் களையாவர் தடுக்க வல்லார் (௰௫)

செக்கர்ச் சடையார் விடையார்திரு வால வாயுண்
முக்கட் பரனார் திருத்தொண்டரை மூர்த்தி யாரை
மைக்கற் புரைநெஞ் சுடைவஞ்சகன் வெஞ்ச மண்பே
ரெக்கார்க் குண்டர்க ளிகழ்ந்தன செய்ய வெண்ணி. (௰௬)

எள்ளுஞ் செயல்வன்மைக ளெல்லையில் லாத செய்யத்
தள்ளுஞ் செயலில் லவர்சந்தனக் காப்புத் தேடிக்
கொள்ளுந் துறையு மடைத்தான்கொடுங் கோன்மை செய்வான்
றெள்ளும் புனல்வே ணியர்க்கன்பருஞ் சிந்தை நொந்து. (௰௭)

புன்மைச் செயல்வல் லமண்குண்டரிற் போது போக்கும்
வன்மைக் கொடும்பா தகன்மாய்ந்திட வாய்மை வேதத்
தன்மைத் திருநீற் றுயர்நன்னெறி தாங்கு மேன்மைத்
தன்மைப் புவிமன் னவர்சாரவ தென்று சார்வார். (௰௮)

காய்வுற்ற செற்றங்கொடு கண்டகன் காப்ப வுளுசென்
றாய்வுற்ற கொட்பிற் பகலெல்லை யடங்க நாடி
யேய்வுற்ற நற்சந் தனமெங்கும் பெருது சிந்தை
சாய்வுற்றிட வந்தனர் தம்பிரான் கோயி றன்னில. (௰௯)

நட்டம் புரிவா ரணிநற்றிரு மெய்ப்பூச் சின்று
முட்டும் பரிசா யினுந்தேயக்கு ங்கை முட்டா தென்று
வட்டந் திகழ்பா றையினவைத்து முழங்கை தேய்த்தார்
கட்டும் புறநதோ னரம்பென்பு கரைநது தேய. (உ௰)

கல்லின் புறந்தேய்த்த முழங்கை கலுழ்ந்து சோரி
செல்லும பரப்பெங கணுமென்பு திறநது மூளை
புல்லும் படிகண்டு பொறுததிலா தமபி ரானு
ரல்லின்க ணெழுநதது வநதருள் செயத வாக்கு. (உ௧)

அன்பின் றுணிவா லிதுசெய்திட லைய வுன்பால்
வன்புன்கண விளைததவன் கொணடமண ணெல்லாங் கொண்டு
முன்பின்னல் புகுநதன முற்றவு நீததக் காத்துப்
பினபுன பணிசெயது நம்பேருல கெயது கெனன. (உஉ)

இவ்வண்ண மெழுநதது கேட்டெழுந் தஞ்சி முன்பு
செய்வண்ண மொழிநதிடத தேயநதபுண ணூறு தீரநது
கைவண்ண நிரமபின வாசமெல லாஙக லநது
மொய்வண்ண விளஙகொளி யெயதினா மூாததி யார்தாம். (உ௩)

அந்நா ளிரவின்க ணமண்புகல் சாாந்து வாழு
மன்னு கியபோா வடுகககரு ணாடா மனனன
றன்னாளு முடிநதது சஙகரன் சாாபி லோர்க்கு
மினனு மெனநீ டியமெயநிலை யாமை வெலல. (உ௪)

இவ்வா றுலகத்தி னிறபப வுயர்ந்த நல்லோா
மெய்வா ழுலகத்து விரைநதணை வார்க ளேபோ
லவ்வா றரனு ரடியாரை யலைதத தீயோன்
வெவ்வாய நிரயத திடைவீழ விரைநது வீநதான். (உ௫)

முழுதும் பழுதே புரிமூர்க்க னுலந்த போதி
னெழுதுங கொடிபோல் பவருட்பட வேங்கு சுற்ற
முழுதும் புலாவுற றதுமற்றவ னன்ன மாலைப்
பொழுதும் புலர்வுற் றதுசெங்கதிா மீது போத. (உ௬)

அவ்வேலையி லங்க ணமைச்சர்கள் கூடித் தங்கள்
கைவேறுகொ ளீம வருங்கடன் காலை முறறி
மைவே லவன்றன் குலமைந்தரு மின்மை யாலே
செய்வேறு வினைத்திறஞ் சிந்தனை செய்து தேர்வார். (உ௭)

தாழுஞ் செயலின் றெருமன்னவன் றுங்க வேண்டுங்
கூழுங் குடியு முதலாயின கொள்கைத தேனுஞ்
சூழும் படைமன் னவன்றேளிணைக் காவ லின்றி
வாழுந்தகைத் தன்றிந்த வையக மென்று சொன்னார். (உ௮)

வேறு.

பன்முறை யுயிர்க ளெல்லாம் பாலித்து ஞாலங் காப்பான்
றன்னெடுங் குடைக்கீழ்த் தத்த நெறிகளிற் சரித்து வாழு
மன்னரை யின்றி வைகு மண்ணுல கெண்ணுங் காலை
யின்னுயி ரின்றி வாழும் யாக்கையை யொக்கு மென்பார். (உ௬)

இவ்வகை பலவு மெண்ணி யிங்கினி யரச ரில்லை
செய்வகை யிதுவே யென்று தெளிபவர் சிறப்பின் மிக்க
மைவரை யனைய வேழங் கண்கட்டி விட்டா னற்றக்
கைவரை கைக்கொண் டார்மண் காவல்கைக் கொள்வா ரென்று. (௬0)

வேறு.

செம்மாண்வினை யர்ச்சனை நூன்முறை செய்து தோளா
விம்மாநில மேந்தவோ ரேந்தலை யேந்து கென்று
பெய்மாமுகில் போன்மதம் பாய்பெரு கோடை நெற்றிக்
கைம்மாவை நறுந்துகில் கொண்டுகண் கட்டி விட்டார். (௬௧)

கண்கட்டி விடுங்களி யானையக் காவன் மூதூர்
மண்கொட்புற வீதி மருங்கு திரிந்து போகித்
திண்பொற்றட மாமதில் சூழ்திரு வால வாயின்
விண்பிற்பட வோங்கிய கோபுர முன்பு மேவ. (௬௨)

நீங்கும் மிரவின்க ணிகழ்ந்தது கண்ட தொண்ட
ரீங்கெம பெருமா னருளாமெனி லிந்த வையந்
தாங்குஞ் செயல்பூண்பனென் றுள்ளந் தளர்வு நீங்கிப்
பூங்கொன்றை மிலைந்தவர் கோயிற் புறத்தி னிற்ப (௬௩)

வேழத் தரசங்கண் விரைந்து நடந்து சென்று
வாழ்வுற் றுலகஞ்செய் தவத்தினின் வள்ள லாரைச்
சூழ்பொற் சுடாமா மணிமாநிலந் தோய முன்பு
தாழ்வுற் றெடுத்துப் பிடர்மீது தரித்த தன்றே. (௬௪)

மாதங்க மெருத்தினில் வைத்தவர் தம்மைக் காணு
வேதங்கெட வெண்ணிய திண்மை யமைச்ச ரெல்லாம்
பாதங்களின் மீது பணிந்தெழுந் தார்க ளப்போ
தோதங்கிளர் வேலையை யொத்தொலி மிக்க தவ்வூர். (௬௫)

சங்கங்கண் முரன்றன தாரைகள் பேரி யோடு
மெங்குங்கு மியம்பின பல்லிய மெல்லை யில்ல
வங்கங்கு மலிந்தன வாழ்த்தொலி யம்பொற் கொம்பின்
பங்கன் னருளா லுலகாள்பவர் பாங்க ரெங்கும். (௬௬)

வெங்கட் களிற்றின் மிசைநின்று மிழிச்சி வேரித்
தொங்கற் சுடாமா லைகள்சூழ்முடி சூடு சாலை
யுங்கட் கொடுபுக் கரியாசனத் தேற்றி யொற்றைத்
திங்கட் குடைக்கீ ழுரிமைச்செயல் சூழ்ந்து செய்வார். (௬௭)

மன்னுந் திசைவேதியின் மங்கல வாகு திக்கட்
டுன்னுஞ் சுடர்வன்னி வளர்த்துத் துதைந்த நூல்சூழ்
பொன்னின் கலசங்கள் குடங்கள் பூரித்த தூநீ
ருன்னுஞ் செயன்மந் திரயோகர் நிறுத்தி னார்கள். (௬௮)

வந்துற்றெழு மங்கல மாந்தர்க டம்மை நோக்கிச்
சிந்தைச சிவமே தெளியுந்திரு மூர்த்தி யார்தா
முந்தைச் செயலா மயண்போய்முதற் சைவ மோங்கி
விந்தப்புவி தாங்கியிவ் வின்னர சாள்வ னென்றார். (௩௯)

அவ்வாறு மொழிந்தது கேட்ட வமைச்ச ரோடு
மெய்வாழ்தரு நூலறி வினமிகு மாந்தர் தாமு
மெவ்வாறருள செயதனை மற்றவை யனறி யாவர்
செயவா பெரியோ யெனசசேவடி தாழ்ந்து செப்ப. (௪௰)

வையம் முறைசெய் குவனாகில் வயங்கு நீறே
செய்யும மபிடே கமுமாக செழுங்க லனக
ளையன் னடையா ளமுமாக வணிந்து தாங்கு
மொய்புன் சடைமா முடியேமுடி யாவ தென்றார். (௪௧)

என்றிவ்வுரை கேட்டலு மெல்லையில் கல்வி யோரும்
வனறிணமதி நூலவளா வாயமை யமைசசா தாமு
நனறிஙகரு டாமெனை நற்றவ வேந்தன சிநதை
யொனறும் மரசா ளுரிமைசசெய லான வுயததாா. (௪௨)

மாடெங்கு நெருங்கிய மங்கல வோசை மல்கச்
சூடுஞ்சடை மௌலி யணிநதவர் தொல்லை யேனந்
தேடுங்கழ லாதிரு வாலவாய சென்று தாழநது
நீடுங்களிற் றின்மிசை நீணமறு கூடு போநதாா. (௪௩)

மின்னுமமணி மாளிகை வாயிலின வேழ மீது
தனனின்று மிழிந்து தயஙகொளி மண்ட பததிற்
பொனனின்னரி மெல்லணைச் சாமரைக காமா பூங்கான்
மனனுஙகுடை நீழ் விருநதனா வையங தாஙகி. (௪௪)

குலவுந்துறை நீதி யமைசசர் குறிப்பின வைகக்
கலகஞசெ யமண்செய லாயின கட்டு நீககி
நிலவுநதிரு நீற்று நெறிததுறை நீடு வாழ
வுலகெஙகு நிரம்பிய சைவ முயாநது மனன. (௪௫)

நுதலின்கண் விழிததவா வாயமை நுணஙகு நூலின்
பதமெஙகு நிறைநது விளஙகப பவஙகண மாற,
வுதவுநதிரு நீறுயா கணடிகை கொண்ட வேணி
முதன்மும்மையி னூல காணடனா மூாததி யாாதாம. (௪௬)

ஏலங் கமழ்கோதையா தாதிற மென்று நீஙகுஞ
சீலங கொடுவெம்புலன றெவவுடன் வெனறு நீககி
ஞாலந் தனிநேமி நடாத்தி நலங்கொ ளூழி
காலம் முயிர்கட் கிடரான கடிந்து காதது. (௪௭)

பாதம் பரமன்னவர் சூழ்நது பணிநது போற்ற
வேதம் பிணியா வகையிவவுல காணடு தொண்டின்
பேதம் புரியா வருட்பேரர சாளப் பெற்று
நாதன கழறசே வடிநணணின ரண்ண லாரே. (௪௮)

அகல்பா றையின்வைத்து முழங்கையை யன்று தேய்த்த
விகலார் களிற்றன் பனையேத்தி முருக னாரா
முகில்சூழ் நறுஞ்சோலையின் மொய்யொளி மாட வீதிப்
புகலூர்வரு மந்தணர் தந்திறம் போற்ற லுற்றும். (சக)

மூர்த்திநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ருஉக.

சூசனம்.

க. சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல்.

சிவபெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுச் சந்தனககாப்புக் கொடுத்தல் உத்தம சிவபுண்ணியமாம். சந்தனக்குழம்போடு பனிநீர் குஙகுமப்பூ கோரோசனை கஸ்தூரி பசசைககாப்பூரம எனபன கலநது சாததல் உததமோத தமம். சிவனுககுச செயறபாலனவாகிய உபசாரஙகள் எலலாவறறுளளும் கந தம் சாத்தலே சிறந்தது என்று சிவாகமம் செப்பும். "சாததுக சாநதுபனி நீா பனிதங குங்குமமுஞ் - சோததியுளத தாதரவு செய்து." எ-ம் "கூட்டுவித் தா ரும்பனிதங குஙகுமஞ்சாந் தமபனிநீா - நீடடும விதிதனனைத தோநது" எ-ம. சோமவார விரத கறபத்தினும், "சுகநத கந்தஞ சுலவிய லேபன-முகநத லிங்கத தொருதினஞ் சாததினோ-ரிகநது பாவ மிமையவா கோடியாண-டகந தெ ளிந்தங கரன்பதி நண்ணுவாா." எனச,சிவபுணணியததெளிவினும, கூறு தல் காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மூர்த்திநாயனாா என் பது, இவா தாம் நாடோறும தவறாது செயயச சஙகறபிதத இததிருததொண டை,அது பற்றி அரசன் தமககுச செய்த இடுக்கண் மிகுதி கணடும், தவறாது செய்தமையானும், சந்தனக்கட்டைக்கு முட்டுவந்தபொழுது தமது முழஙகை யைச் சநதனககல்லிலே தேயதத பெருநதனமையானும, தாம உலகாளும அர சரரய வழியும செருக்கு உறாது இபபணியைத தாமே செயதலமையானும, தெ ளியப்படும். இவர் தமது சரீரத்திற் சிறிதும் பற்றின்றி, சிவனே தமக்கு இனி யர் என்று துணிந்து, அவரையே இடைவிடாது பறறி நினற மெய்யன்பா என்பது இச்செயற்கருஞ்செயலால் உணாக.

உ. சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.

சிவனடியார்களுககுத் தீங்கு செய்தோர் நரகத்து வீழ்ந்து வருந்துவர். அது "காட்டுமுள ளொளியைக கணட கணணனைக கயந்து சொல்லக-கேட் டவர் கேட்பித தாாகள் கெழுமின ருடன்பட் டாாமுன் - மூட்டின ரென்ற லைந்து மூடருங கூடிமூழ்கி-மீட்டிடு வாரு மின்றி யெரிநிர யததுள் வேவார்." "மனத்தினால் வடிவு தன்னால் வழுககிய சழககா தாமு - மினததொடு மிணங் கி வேவ ரெரிநிர யத்தை யெயதி - யெனைததுள காலந தானு மெனறுளத தேங் கி யெய்ப்பர் - தனக்கய லுறவி லானைத தவறுவ ரென்றே தாமே." "மற்றைய நரக பேத மனைததினு மயங்கி மூவேழ் - சுற்றமுஞ் சுழலத் தாமுங் கூடியே துயங்கி வீழ்வ - ரெற்றுவ ரியம தூத ரெமக்குற வாரு மில்லை - யுற்றவித் துய ரந் தன்னை யொழிக்கவென றழிவ ருவரளம்." எனச் சிவதருமோததரததிற் கூறு மாற்றால், உணர்க. சிவனடியாருக்கு இடுக்கண் செய்த இக்கருநாடராசனும் இவ்வாறே நரகத்து வீழ்ந்தமை தெளிக. ஆதலால், சிவனடியார்களுககு மறந் தும் தீங்கு நினையற்க.

௩. சைவம் தழைக்க அரசியற்றல்.

அரசன் வேதாகமங்களால் உணர்த்தப்படும் சற்சமயமாகிய சைவத்தின் வழி வழுவாது ஒழுகுவனாயின்; அவன் கீழ் வாழும் குடிகளும் இவ்வரசன் தான் ஒழுகியவாறே ஒழுகாதாரைத் தண்டிப்பன் என்னும் அச்சத்தாலும், பத்தியாலும், இயல்பாலும் சைவசமயத்தின் வழி தவறாது ஒழுகி, போகம் மோக்ஷம் என்னும் இருபயனையும் பெறுவர்கள். இதுபற்றியன்றே; அரசனைச் சைவமார்க்கத்தில் நிறுத்திய ஆசாரியர் உலகத்துக்கெல்லாம் ஆசாரியர் என்று சிவாகமம் கூறியதூஉம் என்க. "ஐயமற விபரீத மதுவு மீச னருண்மொழியை யாராய்ந்த வந்த ஞசான் - வையகமு முய்யவுனிச் சைவ தன்ம மன்னவனுக் களிக்கவவன் மருவு நீதி-யெய்தியிடு முலகச்ச மெய்த லானு மெல்லோரு மிருபயனு மெய்த லாலே- சைவநெறி தனையரசற களித்த வாசான சகத்தினுக்கு தேசிகனே சாற்றுங் காலே." என்று சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றானும், உணர்க. அரசன் ஆருகத சமயி ஆகி, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண் செய்தலால்; அவன்கீழ் வாழும் குடிகள் அப்பரமதப் படுகுழியில் வீழ்ந்து எரிவாய் நரகத்துக்கு இரையாதலையும், சைவத்து நிற்பாரும் அரசனால் வரும் இடுக்கண் மிகுதி பற்றி அச்சத்தினாலே சிவபுண்ணியங்கள் செய்யாது வாளா கெடுதலையும், கண்டு இரங்கி யன்றே; அதிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறப்ப, இப்பாண்டி நாடு சைவமன்னரைச் சாருவது எக்காலம் என்று இம் மூர்த்திநாயனார் வருந்துவாராயினர். இதனால், இவரது இரக்கமுடைமை, தெளிக. மெய்யுணர்வு உடையார்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெறுதல் வேண்டும் என்பதே உள்ளக்கிடக்கை என்க. "நான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ் வையகம்." என்றார் திருமூலநாயனாரும்.

இம்மூர்த்திநாயனார் தாம் அரசர்வாழ்வைச் சிறிதாயினும் நன்கு மதித்து விரும்பினவர் அல்லர் பிற பயன் நோக்கினாராயினும்; தாமே அரசாள நினைந்தவரும் அல்லர். உயிர்கள் மாட்டு எழுந்த பெருங்கருணையினாலே பாண்டிநாடு சைவமன்னரைச் சார்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தொன்றே உடையராயினர் "அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண் டருள்வதே விரதம்பூண்ட" கருணை நிதியாகிய சிவன் தம்மாட்டு உள்ளவாறு எழுந்த பேரன்பினாலாகிய இக்கருத்தை முடித்தருளத் திருவுளங் கொண்டு, பர சமயங்கள் பாறச் சைவ சமயம் தழைக்க அரசியற்ற வல்லார் இவர் அன்றிப் பிறர் இலர் ஆதலால், இவரையே அந்நாட்டிற்கு அரசராக்கினார். இதனால், சிவன் தமது அடியார் கருத்தை முற்றுவித்தருளும் பெருங்கருணையினர் என்று துணிந்து, யாவருக்கும் அஞ்சாது, அவரையே நம்பி வழிபடுக. "தூண்டு சுடரனைய சோதி கண்டாய் தொல்லமரர் சூளா மணிதான் கண்டாய் - காண்டற் கரிய கடவுள் கண்டாய் கருதுவார்க் காற்ற வெளியான் கண்டாய் - வேண்டினார் வேண்டியதே யீவான் கண்டாய் மெய்ந்நெறி கண்டாய் விரத மெல்லா - மாண்ட மனத்தார் மனத்தான் கண்டாய் மறைக்காட் டுறையு மணாளன் றானே." என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார். "இறைவனே யெவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான் றோற்றி - யிறைவனே யீண்டிறக்கஞ் செய்வா-னிறைவனே - யெந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்மேல் வெந்துயரம் - வந்தா லதுமாற்று வான்." என்றார் காரைக்காலம்மையார்.

இம்மூர்த்திநாயனார் அரசர்வாழ்விற் சிறிதும் பற்றிலர் ஆயினும்; சிவனது ஆஞ்ஞை உண்மையானும், அவரது திருவருள் வழிப்பட்டு நிற்கும் தமது ஆளுகையால் உலகம் உய்யும் என்னும் கருத்தானுமே, அதற்கு இசைந்தருளினார். அது, இவர் மந்திரிகளை நோக்கி, சமண சமயம் நீங்கச் சைவ சமயம் ஓங்குமாயின் அரசாள்வேன் என்றமையானும், விபூதியே அபிஷே

கத்திரவியமும் உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமும் சடாமுடியே கிரீடமும் ஆகக் கொண்டே அரசாண்டமையானும், பெண்ணாசை சிறிதும் இன்றி ஐம்புலன்களை அடக்கி நின்ற பெருந்துறவுடைமையானும், துணியப்படும். இதனால், மெய்யுணர்வு உடையோர் அண்டமனைத்தும் ஒருங்கு ஆளப்பெறினும், அதனை ஒருபொருளெனக் கருதாது, சிவனது திருவருள்வழி நின்றே அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் தவறார் என்பது துணிக. "கண்டெ நதை யென்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனே - லண்டம் பெறினு மது வேண்டேன - றுண்டஞ்சோ - விண்ணாளுந் திங்களாய் மிக்குலக மேழினுக்குங் - கண்ணாளா வீதென் கருத்து." என்றார் காரைக்காலம்மையார். "அருட்ரு சீர்த்தில்லை யம்பலத் தான்ற னருளினன்றிப் - பொருட்ரு வானத் தரசா தலிற்புழு வாதனன் றுஞ் - சுருட்ரு செஞ்சடை யோனரு ளேற்றுற விக்குநன்று - மிருட்ரு கீழேழ் நரகத்து வீழ மிருஞ்சிறையே" என்றார் நம்பியாண்டார் நம்பி மெய்யுணர்வு உடையார்க்கு விபூதியே சாந்தமும், உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமுமாம் என்பது "ஊரொலா மட்ட சோறு நம்மதே யுவரி சூழ்ந்த - பாரெலாம் பாய றுன்னற கோவண மரிக்கு மாடை - சீரெலாஞ் சிறந்த சாந்தந் தெய்வநீ றணிபூண் கண்டி - நீரெலாஞ் சுமந்த வேணி நிருத்தனுட் கொண்ட வனறே" என்னும் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளால் உணர்க. சடைமுடி தரித்தல் புண்ணியம் என்பது, "பத்தா றானமுறை வேணி பரித்திடி - லொத்த வற்றுறு வேணியொவ் வொன்றிற்கு - மெத்து மச்சுவ மேத பலத்தினைச - சத்தி யம்மவர் நாடொறுஞ் சாத்தலே." என்னும் சிவபுண்ணியத் தெளிவினுல், காண்க. கூடாவொழுக்கம் உள்வழி இவ்வேடம் தமக்கும் பிறர்க்கும் தீமையே பயக்கும் என்பது ஏனாதிநாதநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்திற் கூறினம்.

முருகநாயனார்புராணம்.

தாது சூழுங் குழன்மலையா ளளிர்க்கை சூழுந் திருமேனி
மீது சூழும் புனற்கற்றை வேணி நம்பர் விரும்புபதி
சோதி சூழு மணிமௌலிச் சோழர் பொன்னித் திருநாட்டுப்
போது சூழுந் தடஞ்சோலைப் பொய்கை சூழும் பூம்புகலூர். (௧)

நாம மூதூர் மற்றதனு ணல்லோர் மனம்போ லவரணிந்த
சேம நிலவு திருநீற்றின் சிறந்த வெண்மைத் திருந்தொளியால்
யாம விருளும் வெளியாக்கு மிரவே யல்ல விரைமலர்மேற்
காமர் மதுவுண் சிறைவண்டுங் களங்க மின்றி விளங்குமால். (௨)

நண்ணு மிசைதேர் மதுகரங்க ணனைமென் சினையின் மருங்கலைய
வண்ண மதுரத் தேன்பொழிவ வாச மலர்வா யேயல்ல
தண்ணென் சோலை யெம்மருங்குஞ் சாரு மடமென் சாரிகையின்
பண்ணின் கிளவி மணிவாயும் பதிகச் செழுந்தேன் பொழியுமால். (௩)

வண்டு பாடப் புனற்றடத்து மலர்ந்து கண்ணீ ரரும்புவன
கொண்ட வாச முகையவிழ்ந்த குளிர்பங் கயங்க ளேயல்ல
வண்டர் பெருமான் றிருப்பாட்டி னமுதம் பெருகச் செவிமடுக்குந்
தொண்டர் வதன பங்கயமுந் துளித்த கண்ணீ ரரும்புமால். (௪)

ஆன பெருமை வளஞ்சிறந்த வந்தண் புகலூ ரதுதன்னின்
மான மறையோர் குலமரபின் வந்தார் முந்தை மறைமுதல்வர்
ஞான வரம்பின் றலைநின்றார் நாகம் புனைவார் சேவடிக்கீ
ழூன மின்றி நிறையன்பா லுருகு மனத்தார் முருகனார். (௫)

அடைமே லலவன் றுயிலுணர வலர்செங் கமல வயற்கயல்கண்
மடைமே லுகளுந் திருப்புகலூர் மன்னி வாழுந் தன்மையராய்
விடைமேல் வருவார்க் காளான மெய்ம்மைத் தவத்தா லவர்கற்றைச்
சடைமே லணியத் திருப்பள்ளித் தாமம் பறித்துச் சாத்துவார். (௬)

புலரும் பொழுதின் முன்னெழுந்து புனித நீரின் மூழ்கிப்போய்
மலருஞ் செவ்வித் தம்பெருமான் முடிமேல் வானீ ராறுமதி
யுலவு மருங்கு முருகுயிர்க்க நகைக்கும் பதத்தி னுடன்பறித்த
வலகின் மலர்கள் வெவ்வேறு திருப்பூங் கூடை களிலமைப்பார். (௭)

கோட்டு மலரு நிலமலருங் குளிர்நீர் மலருங் கொழுங்கொடியி
னேட்டு மலரு மாமலருஞ் சுருதி மலருந் திருவாயிற்
காட்டு முறுவ னிலவலரக் கனக வரையிற் பன்னகநாண்
பூட்டு மொருவர் திருமுடிமேற் புனைய லாகு மலர்தெரிந்து. (௮)

கொண்டு வந்து தனியிடத்தி னிருந்து கோக்குங் கோவைகளு
மிண்டைச் சுருக்குந் தாமமுட னிணைக்கும் வாச மாலைகளுந்
தண்டிற் கட்டுங் கண்ணிகளுந் தாளிற் பிணைக்கும் பிணையல்களு
நுண்டா திறைக்குந் தொங்கல்களுஞ் சமைத்து நடங்கு நூன்மார்பர். (௯)

ஆங்கப் பணிக ளானவற்றுக் கமைத்த காலங் களினமைத்துத்
தாங்கிக் கொடுசென் றன்பினொடுஞ் சாத்தி வாய்ந்த வாசகங்கள்
பாங்கிற் புரிந்து பரிந்துள்ளார் பரமர் பதிகப் பற்றான
வோங்கிச் சிறந்த வஞ்செழுத்து மோவா நாவி னுணர்வினார். (௰)

அன்ன வடிவு மேன்மையுமா யறிவா னிருவ ரறியாமன்
மன்னும் புகலூ ருறைவாரை வர்த்த மான வீச்சரத்து
நன்னர் மகிழ்ச்சி மனங்கொள்ள நாளும் பூசை வழுவாமே
பன்னும் பெருமை யஞ்செழுத்தும் பயின்றே பணிந்து பரவினார். (௰௧)

தள்ளு முறைமை யொழிந்திடவித் தகுதி யொழுகு மறையவர்தாந்
தெள்ளு மறைகண் முதலான ஞானஞ் செம்பொன் வள்ளத்தி
லள்ளி யகில மீன்றளித்த வம்மை முலைப்பா லுடனுண்ட
பிள்ளை யார்க்கு நண்பருமாம் பெருமை யுடையா ராயினார். (௰௨)

அங்க ணமருந் திருமுருக ரழகார் புகலிப் பிள்ளையார்
பொங்கு மணத்தின் முன்செய்த பூசை யதனாற் புக்கருளிச்
செங்க ணடலே றுடையவர்தாஞ் சிறந்த வருளின் பொருளளிக்கத்
தங்கள் பெருமா னடிநீழற் றலையா நிலைமை சார்வுற்றார். (௰௩)

அரவ மணிந்த வரையாரை யருச்சித் தவர்தங் கழனிழற்கீழ்
விரவு புகலூர் முருகனார் மெய்ம்மைத் தொண்டின் றிறம்போற்றிக்
கரவி லவர்பால் வருவாரைக் கருத்தி லுருத்தி ரங்கொண்டு
பரவு மன்பர் பசுபதியார் பணிந்த பெருமை பரவுற்றேன். (௰௪)

முருகநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௬௯.

சூசனம்.

பூக் கொய்து மாலை தொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.

சிவனுக்கு உரியனவெனச் சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட பூக்களை, மெய்யன்போடு விதிப்படி கொய்து, பலவகைப்பட்ட மாலைகளை செய்து, சிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சனை செய்தலும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் செபித்தலும், மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். "நிலைபெறுமா றெண்ணுதியே னெஞ்சே நீவா நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப் - புலர்வதன்மு னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித் - தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச் சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும் - மலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதீ யென்று மாரூரா வென்றேன்றே யலறா நில்லே." "பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்-நாக்கைக் கொண்டர னாம நவில்கிலா - ராக்கைக் கேயிரை தேடி யலமந்து - காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும், "முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப் - பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ் - சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ - ரத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே." என்னும் திருவாசகத்தானும், "நிலத்திற் றிகழ்ந்த நறுமலரு நீருற் பவித்த போதெவையும் - புலத்தி னமுந்தா வனபிறவும் போதா னந்தன் கழற்கணிந்தோ - மலத்தி னாதி முத்தன்மல வயிரி யுறையுஞ் சிவலோகத்-தலத்திற் புகுந்து நலத்தகைய தலைவ ராகி நிலவுவரால்." என்னும் சிவபுண்ணியத்தெளிவானும், உணர்க.

இத்திருப்பணி செய்ய விரும்புவோர், நாடோறும் சூரியன் உதிக்கு முன் எழுந்து, ஸ்நானம் செய்து, தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரம் தரித்து, சந்தியா வந்தனம் முடித்துக்கொண்டு, சுத்திசெய்யப்பட்டு நாபியின் கீழ்ச் செல்லாது மேலே உயர்த்த கைகளை உடையராய், திருப்பூங்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, சிவனது திருவடிக்கணன்றிப் பிறிதொன்றினும் சிறிதும் இறங்காத சிந்தையோடு மௌனம் பொருந்தி, சென்று, பத்திர புஷ்பங்கள் கொய்து, திருப்பூங்கூடையில் இட்டுக்கொண்டு வந்து, சுத்திசெய்யப்பட்ட காலினையுடையராய், புஷ்பமண்டபத்திற் புகுந்து, விதிப்படி சுத்திசெய்யப்பட்ட பூக்குறட்டில் வைத்து, இண்டை முதலிய திருமாலைகளைச் செய்க. சிவலிங்கத்தைத் தீண்டற்கு உரியார் தாமே சாத்துக. அல்லாதார் அதற்கு உரியாரைக்கொண்டு சாத்துவிக்க. திருப்பூங்கூடை நாபிக்குக் கீழே பிடியாது ஒரு தண்டின் நுனியிலே கட்டி உயரப் பிடித்துக்கொண்டு வருக; அன்றேல், நாபிக்கு மேலே உயர்த்த கையினுற் பிடித்துக்கொண்டு வருக. பத்திர புஷ்பம் கொய்யும்போது மௌனம் வேண்டும் என்பது, "வைகறை யெழுந்து போந்து புனன்மூழ்கி வாயுங்கட்டி - மொய்ம்மலா நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னி" என எறிபத்தநாயனார் புராணத்தில் கூறியவாற்றால், உணர்க. மனம் வேறுபடலாகாது என்பது திருமலைச்சிறப்புச் சூசனத்திற் காண்க. தீக்ஷையில்லாதான், இழிகுலத்தான், மிகுநோயாளன், தூர்த்தன், ஆசாரமில்லாதான், ஆசௌசமுடையான் என்னும் இவர்கள் கொண்டுவரும்பூ, எடுத்து வைத்து அலர்ந்தபூ, பழம்பூ, உதிர்ந்தபூ, காற்றில் அடிபட்டபூ, கையிலேனும் உடுத்த புடைவையிலேனும் எருக்கிலை ஆமணக்கிலைகளிலேனும் வைத்தபூ, அரையின் கீழே பிடித்தபூ, புழுக்கடி எச்சம் சிலந்திநூல் மயிர் என்னும் இவற்றோடு கூடியபூ, ஸ்நானம் பண்ணுமல் எடுத்தபூ, பொல்லா நிலம் மயான

சமீபம் சண்டாளர் வசிக்கும் இடம் முதலிய அசுத்த ஸ்தானங்களில் உண்டாகியபூ, இரவில் எடுத்தபூ, இவை முதலாயின சிவனுக்குச் சாத்தலாகாது. "எடுத்துவைத்தே யலர்ந்தமலர் பழம்பூக்கள் மற்ற வெருக்கிலையா மணக்கிலையினிற்பொதிந்த பூக்க - ளுடுத்தபுடைவையிறகர்த்தி னமைத்தகறும் பூக்க ளுதிர்ந்திடுபூ வளையினகீழுற்றவிளைப் பூக்க - ளெடுத்தபுழுக் கடியெச்சஞ் சிலந்திமயி ருறுத லங்கையிலவைத் தங்கைக்குவித் திடுதல்கங்கு றனிலே - யெடுத்தமலர் நீரமிழ்த்தல் புறங்காட்டி லெய்த லெச்சிலகுளி யாதெடுத்த விழிவெனுமா கமமே" என ஞானப்பிரகாசதேசிகர் புஷ்பவிதியினும், "மடியினிற் பறித்திடுமபூ மலர்ந்துகீழ் விழும்பூ முன்னு- ளெடுபடு மலரி ளம்பூ விரவினி லெடுத்திடுமபூ - தொடர்நோயன ரீகையி லலான றூர்த்தனு சார மற்றோன்- கொடுவரும் பூவ னைத்துங் குழகனுக் காகா வன்றே." எனப் பிறிது புஷ்பவிதியினுங் கூறுமாற்றால், உணர்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்முருகநாயனார். இவர் விதி வழுவாது, சிவனிடத்து இடையறாத மெய்யன்போடும் இப்புண்ணியத்தைச் செய்தமையாலன்றோ, பரசமய கோளரியாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்குத் தோழராகிய பெரும்பேற்றைப் பெற்றும், அவராலே "தொண்டர் தண்கய மூழ்கித் துணையலுஞ் சாந்தமும் புகையுங்-கொண்டு கொண்டடி பரவிக் குறிப்பறி முருகன்செய் கோலங்- கண்டு கண்டுகண் குளிரக் களிபரந் தொளிமல்கு கள்ளார்- வண்டு பண்செயும் புகலூர் வர்த்தமானீச்சரத் தாரே" எ-ம் "ஈசனேறமர் கடவுளின்னமிர் தெந்தையெம் பெருமான்-பூசமாசில்வெண் ணீற்றர் பொலிவுடைப் பூம்புகலூரின் - மூசு வண்டறை கொன்றை முருகன்முப் போதுஞ்செய் முடிமேல - வாச மாமல ருடையார் வர்த்தமானீச்சரத் தாரே" எ-ம் புகழப்பட்டும், அவருடைய திருமணத்திலே சிவனது திருவடிநிழலை அடைந்தார். "ஏந்துமுலைக்குறு வீமொழி யீலங்க கற்கு மின்பப் - பூந்தண் புகலூர் முருகற்கு நேர்தோழனைப் போகமார்ப்பைக் - காந்துங் கனலிற் குளிர்ப்படுத் துக்கடற் கூடலின்வாய் - வேந்தின் றுயர்தவிர்த் தானையெப் போதும் விரும்புமினே" என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருவந்தாதியிற் கூறினார் நம்பியாண்டார் நம்பி எனக்.

உருத்திரபசுபதிநாயனார்புராணம்.

நிலத்தி னோங்கிய நிவந்தெழும் பெரும்புன னீத்த
மலர்த்த டம்பணை வயல்புகு பொன்னிநன் னாட்டுக்
குலத்தி னோங்கிய குறைவிலா நிறைகுடி குழுமித்
தலத்தின் மேம்படு நலத்தது பெருந்திருத் தலையூர். (௧)

வான ளிப்பன மறையவர் வேள்வியின் வளர்தீ
தேன ளிப்பன நறுமலர் செறிசெழுஞ் சோலை
யான ளிப்பன வஞ்சுகந் தாடுவார்க் கவ்வூர்
தான ளிப்பன தருமமு நீதியுஞ் சால்பும். (௨)

அங்கண் மாநக ரதனிடை யருமறை வாய்மைத்
துங்க வேதியர் குலத்தினிற் றோன்றிய தூயோர்
செங்கண் மால்விடை யார்செழும் பொன்மலை வல்லி
பங்க ரடிமைத் திறம்புரி பசுபதி யார். (௩)

ஆய வந்தண ரருமறை யுருத்திரங் கொண்டு
மாய னாறி யாமலர்ச் சேவடி வழுத்துந்
தூய வன்பொடு தொடர்பினி லிடையறாச் சுருதி
நேய நெஞ்சின ராகியத் தொழிற்றலை நின்றார். (௪)

கரையில் கம்பலை புள்ளொலி கறங்கிட மருங்கு
பிரசு மென்சுரும் பறைந்திடக் கருவரால் பிறழு
நிரைநெ ருங்கய னீரிடை நெருப்பெழுந் தனைய
விரைநெ கிழ்ந்தசெங் கமலமென் பொய்கையின் மேவி. (௫)

தெள்ளு தண்புனல் கழுத்தள வாயிடைச் செறிய
வுள்ளு றப்புகுந் தன்றுகை யுச்சிமேற் குவித்துத்
தள்ளு வெண்டிரைக் கங்கைநீர் ததும்பிய சடையார்
கொள்ளு மன்பினி லுருத்திரங் குறிப்பொடு பயின்றார். (௬)

அரும றைப்பய னாகிய வுருத்திர மதனை
வருமு றைப்பெரும் பகலுமெல் லியுமவழு வாமே
திரும லர்ப்பொகுட் டிருந்தவ னனையவர் சிலநா
ளொருமை யுய்த்திட வுமையிடம் மகிழ்ந்தவ ருவந்தார். (௭)

காத லன்பர்த மருந்தவப் பெருமையுங் கலந்த
வேத மந்திர நியதியின் மிகுதியும் விரும்பி
யாதி நாயக ரமர்ந்தருள் செய்யமற் றவர்தாந்
தீதி லாநிலைச் சிவபுரி யெல்லையிற் சென்றார். (௮)

நீடு மன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடு சேவடி யருகுற வணைந்தன ரவர்க்குப்
பாடு பெற்றசீ ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூடு நாமமு நிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற. (௯)

அயில்கொண் முக்குடு மிப்படை யாரமருங் கருளாற்
பயிலு ருத்திர பசுபதி யார்திறம் பரசி
யெயிலு டைத்தில்லை யெல்லையி னாளைப்போ வாரா
செயலு டைப்புறத் திருத்தொண்டர் திறத்தினை மொழிவாம். (௰)

உருத்திரபசுபதிநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௪௫.

சூசனம்.

ஸ்ரீருத்திரம் ஓதல்.

வேதம் நான்கும் வேதாங்கம் ஆறும் நியாயம் மீமாஞ்சை மிருதிபுராணம் என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கு வித்தைகளுள்ளும் வேதமே மேலானது, வேதத்துள்ளும் உருத்திரைகாதசினி மேலானது, அதினுள்ளும் ஐந்தெழுத்து மேலானது; அதினுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது. இவ்வாறு சிவதத்துவ விவேக விருத்தியிற் கூறப்பட்டது. வேதபுருஷனுக்கு இந்த உருத்திரம் கண்ணும், இதனுள் இருக்கும் பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியுமாம். இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திற் காண்க. இவ்

வுருத்திரத்தில் பகுப்பின்றி உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி எடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதல் எற்றுக்கெனின்; எப்பொருள்களினும் சிவன் கலந்திருப்பர் என்பது தெளிந்து கொள்ளுதற் பொருட்டென்க. தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்துள் நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலியவற்றினும் "இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி - யருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப் - பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி - நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாறே." என்பது முதலாக இவ்வாறு பகுப்பின்றிக் கூறுதல் காண்க. சிவனிடத்து இடையறாத மெய்யன்போடு இந்த ஸ்ரீருத்திரத்தை நியமமாக ஓதுவோர் முத்தி பெறுவர். இவ்வுருத்திரத்தை, தடாகத்திலே இரவு பகல் கழுத்தளவினதாகிய ஜலத்திலே நின்றுகொண்டு, ஐம்புலன்களை அடக்கி, சிவனை மறவாத சிந்தையோடும் ஓதினமையால், முத்தி பெற்றவர் இவ்வுருத்திரபசுபதிநாயனார் ஆதலால், இவ்வுருத்திரத்துக்கு உரியவர், தமது வாணாளை வீணாளாகப் போக்காது, சிவனை மறவாத சிந்தையோடும், இதனை நியமமாக ஓதுக.

திருநாளைப்போவார்நாயனார்புராணம்.

பகர்ந்துலகு சீர்போற்றும் பழையவளம் பதியாகுந்
திகழ்ந்தபுனற் கொள்ளிடம்பொன் செழுமணிகள் திரைக்கரத்தான்
முகந்துதர விருமருங்கு முளரிமலர்க் கையேற்கு
மகன்பணைநீர் நன்னாட்டு மேற்காநாட் டாதனூர். (௧)

நீற்றலர்பே ரொளிநெருங்கு மப்பதியி னிறைகரும்பின்
சாற்றலைவன் குலைவயலிற் றகட்டுவரா லெழப்பகட்டே
ராற்றலவன் கொழுக்கிழித்த சால்வழிபோ யசைந்தேறிச்
சேற்றலவன் கருவுயிர்க்க முருகுயிர்க்குஞ் செழுங்கமலம். (௨)

நனைமருவுஞ் சினைபொதுளி நறுவிரைசூழ் செறிதளிரிற்
றினகரமண் டலம்வருடுஞ் செழுந்தருவின் குலம்பெருகிக்
கனமருவி யசைந்தலையக் களிவண்டு புடைசூழப்
புனமழையோ மதுமழையோ பொழிவொழியா பூஞ்சோலை. (௩)

பாளைவிரி மணங்கமழும் பைங்காயவன் குலைத்தெங்கின்
றாளதிர மிசைமுட்டித் தடங்கிடங்கி னெழப்பாய்ந்த
வாளைபுதை யச்சொரிந்த பழமிதப்ப வண்பலவி
னீள்முதிர் கனிகிழிதே னீத்தத்தி லெழுந்துகளும். (௪)

வயல்வளமுஞ் செயல்படுபைந் துடவையிடை வருவளமு
வியலிடமெங் கணுநிறைய மிக்கபெருந் திருவினவாம்
புயலடையு மாடங்கள் பொலிவெய்த மலிவுடைத்தா
மயலிடைவே றடிநெருங்கக் குடிநெருங்கி யுளதவ்வூர். (௫)

மற்றவ்வூர்ப் புறம்பணையின் வயன்மருங்கு பெருங்குலையிற்
சுற்றம்விரும் பியகீழ்மைத் தொழிலுழவர் கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைங் கொடிச்சுரைமேற் படர்ந்தபழங் கூரையுடைப்
புற்குரம்பைச் சிற்றில்பல நிறைந்துளதோர் புலைப்பாடி. (௬)

கூருகிர்மெல் லடியளகின் குறும்பார்ப்புக் குழுச்சுழலும்
வார்பயின்முன் றிலினின்ற வள்ளுகிர்நாய்த் துள்ளுபறழ்
காரிரும்பின் சரிசெறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
வார்சிறுமென் குரைப்படக்கு மரைக்கசைத்த விருப்புமணி. (௭)

வன்சிறுதோன் மிசையுழத்தி மகவுறக்கு நிழன்மருதுந்
தன்சினைமென் பெடையொடுங்குந் தடங்குழிசிப் புதைநீழன்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதூங் கினமாவும்
புன்றலைநாய்ப் புனிற்றுமுழைப் புடைத்தெங்கு முடைத்தெங்கும். (௮)

செறிவலித்திண் கடைஞர்வினைச் செயல்புரிவை கறையாமக்
குறியளக்க வழைக்குஞ்சேக் குடுமிவா ரணச்சேக்கை
வெறிமலர்த்தண் சினைக்காஞ்சி விரிநீழன் மருங்கெல்லா
நெறிகுழற்புன் புலைமகளிர் நெற்குறுபாட் டொலிபரக்கும். (௯)

புள்ளுந்தண் புனற்கலிக்கும் பொய்கையுடைப் புடையெங்குந்
தள்ளுந்தா ணடையசையத் தலையவிழ்பூங் குவளைமது
விள்ளும்பைங் குழற்கதிரொன் மிலைச்சியபுன் புலைச்சியர்கள்
கள்ளுண்டு களிதூங்கக் கறங்குபறை யுங்கலிக்கும். (௰)

இப்படித்தா கியகடைஞ ரிருப்பின்வரைப் பினின்வாழ்வார்
மெய்ப்பரிவு சிவன்கழற்கே விளைத்தவுணர் வொடும்வந்தா
ரப்பதியி லூர்ப்புலைமை யான்றொழிற்ற ருயர்ந்தா
ரொப்பிலவர் நந்தனா ரெனவொருவ ருளரானார். (௰௧)

பிறந்துணர்வு தொடங்கியபின் பிறைக்கண்ணிப் பெருந்தகைபாற்
சிறந்தபெருங் காதலினாற் செம்மைபுரி சிந்தையராய்
மறந்துமய னினைவின்றி வருபிறப்பின் வழிவந்த
வறம்புரிகொள் கையராயே யடித்தொண்டி னெறிநின்றார். (௰௨)

ஊரில்விடும் பறைத்துடவை யுணவுரிமை யாக்கொண்டு
சார்பில்வருந் தொழில்செய்வார் தலைநின்றார் தொண்டினாற்
கூரிலைய முக்குடுமிப் படையண்ணல் கோயிறொறும்
பேரிகையே முதலாய முகக்கருவி பிறவினுக்கும். (௰௩)

போர்வைத்தோல் விசிவாரென் றினையனவும் புகலுமிசை
நேர்வைத்த வீணைக்கும் யாழுக்கு நிலைவகையிற்
சேர்வுற்ற தந்திரியுந் தேவர்பிரா னர்ச்சனைக்கட்
கார்வத்தி னுடன்கோரோ சனையுமிவை யளித்துள்ளார். (௰௪)

இவ்வகையாற் றந்தொழிலி னியன்றவெலா மெவ்விடத்துஞ்
செய்வனவுங் கோயில்களிற் றிருவாயிற் புறநின்று
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினா லாடுதலு
மவ்வியல்பிற் பாடுதலு மாய்நிகழ்வா ரந்நாளில் (௰௫)

திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகன் சேவடிகண் மிகநினைந்து
விருப்பினொடுந் தம்பணிகள் வேண்டுவன செய்வதற்கே
யருத்தியினா லொருப்பட்டங் காதனூர் தனினின்றும்
வருத்தமுறுங் காதலினால் வந்தவ்வூர் மருங்கணைந்தார். (௰௬)

ஓரோது மிசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயி
னேரோதும் பிடவேண்டு மெனநினைந்தாராக கருநேர்வார்
காரோது மெயிற்புன்கூர்க் கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போரேற்றை விலங்கவருள் புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார். (௰௭)

சிவலோக முடையவர்தந் திருவாயின் முன்னின்று
பவலோகங் கடப்பவர்தம் பணிவிட்டுப் பணிந்தெழுந்து
சிவலோடு வாரிலையப் போவாரின் பொருளுழ
லவலோடு மடுத்ததுகண் டாதரித்துக் குளந்தொட்டார். (௰௮)

வடங்கொண்ட பொன்னணிதழி மணிமுடியார் திருவருளாற்
றடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததற்பின் றம்பெருமா
னிடங்கொண்ட கோயில்புறம் வலங்கொண்டு பணிந்தெழுந்து
நடங்கொண்டு விடைகொண்டு தம்பதியி னணணினார். (௰௯)

இத்தன்மை யீசர்மகிழ் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
மெய்த்ததிருத் தொண்டுசெய்து விரவுவார் மிகவெழுந்த
சித்தமொடுந் திருத்தில்லைத் திருமன்று சென்றிறைஞ்ச
வுய்த்தபெருங் காதலுணர் வொழியாது வந்துதிப்ப (௨௰)

அன்றிரவு கண்டுயிலார் புலர்ந்ததற்பி னங்கெய்த
வொன்றியணை தருதன்மை யுறுகுலத்தோ டிசைவில்லை
யென்றிதுவு மெம்பெருமா னேவலெனப் போகவொழிவார்
நன்றுமெழுங் காதன்மிக நாளைப்போ வேனென்பார். (௨௧)

நாளைப்போ வேனென்று நாள்கள்செலத் தரியாது
பூளைப்பூ வாம்பிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவாராய்ப்
பாளைப்பூங் கமுகுடுத்த பழம்பதியி னின்றும்போய்
வாளைப்போத் தெழும்பழனஞ் சூழ்தில்லை மருங்கணைவார். (௨௨)

செல்கின்ற போழ்தந்தத் திருவெல்லை பணிந்தெழுந்து
பல்குஞ்செந் தீவளர்த்த பயில்வேள்வி யெழும்புகையு
மல்குபெருங் கிடையோது மடங்களொருங் கினவுங்கண்
டல்குந்தங் குலநினைந்தே யஞ்சியணைந் திலாநின்றார். (௨௩)

நின்றவரங் கெய்தரிய பெருமையினை நினைப்பார்முன்
சென்றிவையுங் கடந்தாரு மெயிற்றிருவா யிலைப்புக்கார்
குன்றனைய மாளிகைக டொறுங்குலவும் வேதிகைக
ளொன்றியமூ வாயிரமங் குளவென்பா ராகுதிகள். (௨௪)

இப்பரிசா யிருக்கவெனக் கெய்தலரி தென்றஞ்சி
யப்பதியின் மதிற்புறத்தி னாரத பெருங்காத
லொப்பரிதாய் வளர்ந்தோங்க வுள்ளுருகிக் கைதொழுதே
செப்பரிய திருவெல்லை வலங்கொண்டு செல்கின்றார். (௨௫)

இவ்வண்ண மிரவுபகல் வலஞ்செய்தங் கெய்தரிய
வவ்வண்ண நினைந்தழிந்த வடித்தொண்ட ரயர்வெய்தி
மைவண்ணத் திருமிடற்றா மன்றினடங் கும்பிடுவ
தெவ்வண்ண மெனநினைந்தே யேசறவி னொடுந்துயில்வார். (௨௬)

இன்னறரு மிழிபிறவி யிதுதடையென் றேதுயில்வா
ரந்நிலைமை யம்பலத்து ளாடுவா ரறிந்தருளி
மன்னுதிருத் தொண்டரவர் வருத்தமெலாந் தீர்ப்பதற்கு
முன்னணைந்து கனவின்கண் முறுவலொடு மருள்செய்வார். (௨௭)

இப்பிறவி போய்நீங்க வெரியினிடை நீமூழ்கி
முப்புரிநூன் மார்பருடன் முன்னணைவா யெனமொழிந்
தப்பரிசே தில்லைவா ழந்தணர்க்கு மெரியமைக்க
மெய்ப்பொருளா னாரருளி யம்பலத்தே மேவினார். (௨௮)

தம்பெருமான் பணிகேட்ட தவமறையோ ரெல்லாரு
மம்பலவர் திருவாயின் முன்பச்ச முடனீண்டி
யெம்பெருமா னருள்செய்த பணிசெய்வோ மென்றேங்கித்
தம்பரிவு பெருகவருந் திருத்தொண்டர் பாற்சார்ந்தார். (௨௯)

ஐயரே யம்பலவ ரருளாலிப் பொழுதணைந்தோம்
வெய்யவழ லமைத்துமக்குத் தரவேண்டி யெனவிளம்ப
நையுமனத் திருத்தொண்டர் நானுய்ந்தே னெனத்தொழுதார்
தெய்வமறை முனிவர்களுந் தீயமைத்த படிமொழிந்தார். (௩௰)

மறையவர்கண் மொழிந்ததற்பின் றென்றிசையின் மதிற்புறத்துப்
பிறையுரிஞ்சுந் திருவாயின் முன்னாகப் பிழைபுகாத
நிறையருளான் மறையவர்க ளொருப்பமைத்த குழியெய்தி
யிறையவர்தாண் மனங்கொண்டே யெரிசூழ வலங்கொண்டார். (௩௧)

கைதொழுது நடமாடுங் கழலுன்னி யழல்புக்கா
ரெய்தியவப் பொழுதின்க ணெரியின்க ணிம்மாயப்
பொய்தகையு முருவொழித்துப் புண்ணியமா முனிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூல்விளங்க வேணிமுடி கொண்டெழுந்தார். (௩௨)

செந்தீமே லெழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
வந்தணன்போற் றோன்றினா ரந்தரதுந் துபிநாதம்
வந்தெழுந்த திருவிசும்பில் வானவர்கண் மகிழ்ந்தார்த்துப்
பைந்துணர்மந் தாரத்தின் பனிமலர்மா ரிகள்பொழிந்தார். (௩௩)

திருவுடைய தில்லைவா ழந்தணர்கள் கைதொழுதார்
பரவரிய தொண்டர்களும் பணிந்துமனங் களிபயின்றா
ரருமறைசூழ் திருமன்றி லாடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாரா மறைமுனிவர். (௩௪)

தில்லைவா ழந்தணரு முடன்செல்லச் சென்றெய்திக்
கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி
யொல்லைபோ யுள்புகுந்தா ருலகுய்ய நடமாடு
மெல்லையினைத் தலைப்பட்டார் யாவர்களுங் கண்டிலரால். (௩௫)

அந்தணர்க ளதிசயித்தா ரருமுனிவர் துதிசெய்தார்
வந்தணைந்த திருத்தொண்டர் தம்மைவினை மாசறுத்துச்
சுந்தரத்தா மரைபுரையுந் துணையடிக டொழுதிருக்க
வந்தமிலா வானந்தப் பெருங்கூத்த ரருள்புரிந்தார். (௩௬)

மாசடம்பு விடத்தீயின் மஞ்சனஞ்செய் தருளியெழுந்
தாசின்மறை முனியாகி யம்பலவர் தாளடைந்தார்
தேசுடைய கழல்வாழ்த்தித் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்வினைப்
பாசமற முயன்றவர்செய் திருத்தொண்டின் பரிசுரைப்பாம். (௪௯)

திருநாளைப்போவார்நாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௮௨

சூசனம்.

க. தத்தம் சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல்.

யாவராயினும், தங்கள் தங்கள் சாதிக்கு விதித்த விதி கடவாது நின்று சிவனை வழிபடின், முத்தி பெறுவர். அவ்விதி கடந்தோர் பயன் பெறார் இத்திருநாளைப்போவார்நாயனார் தாம் முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவனிடத்து மெய்யன்பு உடையராகி, தாம் இழிவாகிய புலையர்குலத்திற் பிறந்தமையால் அதற்கு ஏற்பச் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தலே முறைமையாம் என்று, சிவாலயங்கள்தோறும் பேரிகை முதலிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும் மிருதங்கம் முதலிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும் தோலும் வாரும், வீணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும், அருச்சனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுத்தலும், ஆலயங்களின் திருவாயிற் புறத்தில் நின்றுகொண்டு ஆனந்த மிகுதியினாலே கூத்தாடிப் பாடுதலும், செய்தனர். வாத்தியங்கள் கொடுத்தல் புண்ணியம் என்பது "பொங்கு பேரி பொருமுரசம் மிருதங்க மோடு திமிலைபட காதியுஞ் சங்கு தாளந் தகுமிசைக் காகளம் - விங்கு சீரொலி வேணுவும் வீணையும்." "சொன்ன வின்னவை சோதி நிலாவணி - மன்னவற்கு வழங்கிய மாதவ - ரன்ன வன்றனை யொத்தயு தந்தருந் - துன்னு கற்ப மவன்பதி தோய்வரால்." எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவிலே கூறுமாற்றால் உணர்க. ஆனந்தத்தினால் ஆடல் பாடல்கள் புண்ணியம் என்பது "நிருத்த மெந்தைமுன் யாவர் நிகழ்த்தினும் - விரித்த பானு வயுதம் விரிகதிர் - பொருத்து தேரிற் புலவ ரரம்பையர் - கருத்தி னோடகங் காண்பர் சிவபுரி" "துதியுங் கீதமுஞ் சோதிமுன் பத்தியாற் - கெதியி னோதிடக் கேட்டவர் தாவர - மதியில கீடங் கிருமி வரன்பதி - வதியு மோதினர்க் கென்கொல் வகுப்பதே" எனச் சிவபுண்ணியத் தெளிவிலே கூறுமாற்றால் உணர்க இவை எல்லாம் தமமிடத்து இடையறாத மெய்யன்போடு செய்தமையால் அன்றோ, சிவன் திருப்புன்கூரிலே இவர் விரும்பியபடியே தமக்கு முன் உள்ள இடபதேவரை விலக்கச்செய்து, இவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினர்

உ. சிதம்பர தரிசனம்.

சிவஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிதம்பரமே மேலானது. அது தில்லைவாழந்தணர்புராணத்துச் சூசனத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது. இந்தஸ்தலத்தில் கனகசபையின் கண்ணே கருணாநிதியாகிய சபாநாயகர் செய்தருளும் ஆனந்த நிருத்தத்தை மெய்யன்போடு தரிசித்தவர் முத்தி பெறுவர். அது, "மெய்ம்மைநற் சரியை புத்தி விளங்கிய ஞான மேவா - வெம்மையொப் பவர்க்கு முத்தி யிறையிலி யாக விட்ட - மும்மைநற் பதிக டம்மின் முளைத்தவர் மூழ்ந்தோர் மூவாச் - செம்மலர்க் கழல்கண் டோர்கள் சிவத்தினைச் சேர்வ ரன்றே. பிறந்தில மாரூர் தன்னிற் பேசிய காசி மேவி - யிறந்தில மிரண்டு முத்தி யின்பமும் பின்ப தாநா - முறைந்திடுந் தில்லை ஞான யோகமார் தாண்டமாந் - செறிந்தடி காணச் சீவன் முத்தராய்த் திரிய லாமே தேசமார் மன்றங் கண்டு சேர்கதி தேடி யுற்றூற - காசியி லில்லை தில்லை கதிதரு மென்ற ணைந்தார் யார்

மதகல முத்தி பணித்திடு மென்று ரென்று - லீசன தருளி ரக்கத் தெல்லையார் சொல்லு வாரோ. கன்றம ரன்பா லான்பால் கவாதருங் கால மேனும் - வென்றிகொ ளம்பு வீழும் வேலையா யினுமி மைப்பிற - சென்றுறு மமைய மேனுந் திருவடி தெளிய நோக்கி - நின்றவா காண நின்றா ரீன்பவ நீங்கி னாரே.
ஆரண வுருவா தில்லை யம்பல மெயதப பெற்றோ - ரோருணா வாவ வொன்று மொன்றல ரொன்று ரல்லா - காரண ராகா ரொதத கருததிலா திருதத வினபப- பூரண ரவாகள் வாழும புவனமும பொதுவா மனறே " எனனும கோயிற புராணததது வியாககிரபாதமகாமுனிவா இரணியவனமசக்கிரவர்ததிககு உப தேசிதத பொருளையுடைய திருவிருததஙகளானும, "பனாயிடமா நின்றுமிகு பஞசாக் கரததா - லுனாயுணாவுக கெட்டா வொருவன - வனாமகடான - கா ணுமபடியே கருணையுருக கொணடாடல-பேணுமவாக குண்டோ பிறபபு."
என்னும உணமைவிளககத திருவெணபாவானும, உணாக.

பல சிவஸ்தலஙகளுககும போய வணஙகித திருப்பணி செய்தலே தொழிலாகக் கொணட இநநாயனாருககுச சிதமபர தரிசனததிலே வேடகை மிக் குற்றது. இவ்வேட்கையின் மிகுதி, அது விளைநத அனறிரவு இவருக்கு நித திரை இன்மையானும; மற்றநாள் இவா தாம் தில்லைக்குச செலலில கோயி லினுளளே புகுதல தமது சாதிககு இயையாது எனபதை நினைநது, போகா தொழிந்தாராயினும, அவ்வாசை குனறாது மேனமேலும வளாதல பறறி நாளைப்போவேன நாளைபபோவேன எனறு பலநாளகழிதது, ஆசையை அடக்கல் கூடாமையால பின தில்லையின எல்லையை அடைநதமையானும; தெளியப்படும். இவ்வாறு மிகக ஆசையுடன சென்றும, தில்லையினுளளே வேத விதிப்படி ஓமம் செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உட்புகாதொழிநது, இரவுபகல் திருவெல்லையை வலமசெய்து வணஙகினமையால், வேதாகம விதிக்கு அஞ சி, சாதிநெறி கடவாது நின்ற இவரது பெருநதனமை துணியபபடும. பின னும் இவருக்குச் சிதம்பர தரிசனததில ஆசை குனறாது மேனமேலும வளாந தமை பெருவியப்பாமே! இவ்வாறே சிவனிடத்து இடையறாது மேன்மே லும் பெருகும் மெய்யனபினால வளாநதோஙகிய ஆசையினாலனறோ; கரு ணாநிதியாகிய நடேசா இவா கருததை முறறுவிததருளத திருவுளஙகொண டு, தில்லைமூவாயிரரைக்கொண்டு திருமதிற் புறத்திலே திருவாயிலுககு முன் அக்கினி வளாப்பிதது, இநநாயனாரை அதிலே புகுவிதது, இவா புலை உடம்பை ஒழிததுப் பிராமண முனிவடிவஙகொணடு எழுநது, கனகசபையிற் புகுநது தமது திருவடிகளை வணஙகிககொண டிருககும பொருட்டு, அருள செயதார். இதனால, சிவன தம்மை வழிபடும அடியாாகள கருததை முடித தருளுவா எனபது, துணியபபடும " வாயானை மனககானை மனத்துணின்ற கருததானைக் கருததறிநது முடிபபான றனனைத - தூயானைத தூவெளளை யேற்றான் றன்னைச் சுடாததிஙகட் சடையானைத தொடாநது நின்றென் றாயானைத் தவமாய தனமை யானைத தலையாய தேவாதி தேவாக கெனறுஞ் சேயானைத தெனகூடற திருவாலவாயச சிவனடியே சிநதிககப பெறறே னானே." என்றா திருநாவுககரசுநாயனா ஆதலால, சிவ புணணியஙகளை நாம்செய்வது அருமை என்று விருமபாதொழிதல குறறம எனபதும, இடைவிடாது விரும்பின, சிவனது திருவருளினால் அது முறறும் எனபதும், இப்பிறப்பின் முறறாதாயினும மறுபிறபபின் முறறுதல ஒருதலை எனபதும,தெளிக.
" கொந்தபங் கயனை நோககி நுடங்குட லளவே யனறோ - வநதமில்காலஞ் சேய்த்தன் றதுவுமென் றயரக கணடு-மிநதநீ யிறந்தாற் பேறிங கென்னென வனைந்த னின்றென்-சிநதையிங கிதுவாச் செததுங திருநடங காண்பே னென் றான்." எனக் கோயிறபுராணததிற கூறியவாறறானும், உணாக.

திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார்புராணம்.

ஏயு மாறுபல் லுயிர்களுக கெல்லையில் கருணை
தாய னாடனி யாயின தலைவரைத் தழுவ
வாயு ஞானமறை போற்றரின் றருந்தவம் புரியத
தூய மாதவஞ் செய்தது தொண்டைநன் னாடு (௧)

நன்மை நீடிய நடுநிலை யொழுக்கத்து நயந்த
தன்மை மேவிய தலைமைசால் பெருங்குடி தழைப்ப
வன்மை யோங்கெயில் வளம்பதி பயின்றது வரம்பின்
றொன்மை மேன்மையி னிகழ்பெருந் தொண்டைநன் னாடு. (௨)

நற்றி றம்புரி பழையனூர்ச் சிறுத்தொண்டர் நவைவந்
துற்ற போதுதம் முயிரையும் வணிகனுக் கொருகாற்
சொற்ற மெய்ம்மையுந் தூக்கியச் சொல்லையே காக்கப்
பெற்ற மேன்மையி னிகழ்ந்தது பெருந்தொண்டை நாடு. (௩)

ஆணை யாமென நீறுகண் டடிச்சேர னென்னுஞ்
சேணு லாவுசீர்ச் சேரனார் திருமலை நாட்டு
வாணி லாவுபூண் வயவர்கண் மைத்துனக் கேண்மை
பேண நீடிய முறையது பெருந்தொண்டை நாடு. (௪)

கறைவி ளங்கிய கண்டர்பாற் காதல்செய் முறைமை
நிறைபு ரிந்திட நேரிழை யறம்புரிந் ததனால்
பிறையு ரிஞ்செயிற் பதிபயில் பெருந்தொண்டை நாட்டு
முறைமை யாமென வுலகினின் மிகுமொழி யுடைத்தால். (௫)

தாவில் செம்மணி யருவியா றிழிவன சாரல்
பூவில் வண்டினம் புதுநற வருந்துவ புறவம்
வாவி நீள்கயல் வரம்பிற வுகைப்பன மருதம்
நீவி நித்திலம் பரத்திய ருணக்குவ நெய்தல். (௬)

குறவர் பன்மணி யரித்திதை விதைப்பன குறிஞ்சி
கறவை யானிரை மானுடன் பயில்வன கானம்
பறவை தாமரை யிருந்திற வருந்துவ பழனஞ்
சுறவ முண்மருப் பணங்கயா வனகழிச் சூழல். (௭)

கொண்டல் வானத்தின் மணிசொரி வனகுல வரைப்பாற்
றண்டு ணாககொன்றை பொன்சொரி வனதள வயற்பால
வண்டன் முத்தநீர் மண்டுகால் சொரிவன வயற்பாற்
கண்டன் மூன்றுறைக் கரிசொரி வனகலங் கடற்பால். (௮)

தேனி றைந்தசெந் தினையிடி தருமலைச் சீறூர்
பானி றைந்தபுற் பதத்தன முல்லைநீள் பாடி
தூநெ லன்னநெய் கன்னலின் கனியதண் டுறையூர்
மீனி றைந்தபே ருணவின வேலைவைப் பிடங்கள். (௯)

குழல்செய வண்டினங் குறிஞ்சியாழ் முரலவன குறிஞ்சி
முழவு காரொலி முலைகண முழக்கபபன முல்லை
மழலை மென்கிளி மருதமா சேக்கைய மருத
நிழலசெயா கைதைசூழ நெய்தலங கழியன நெய்தல். (௰)

மலகு மபபெரு நிலங்களில வரைபுணர் குறிஞ்சி
யெல்லை யெங்கணு மிறவுள ரேனன முன விளைக்கும
பலபெ ருமபுனம பயிலவன படாசிறைத தோகை
சொலலு மபபுனங காபபவுஞ சுரிகுழற றேர்கை (௰௧)

அஙகண வானமிசை யரமபையா கருங்குழற சுரும்பு
பொஙகு பூணமுலைக கொடிச்சியா குரனமூழ்கிப போகாச
செஙகண மாலவிடை யாதிருக காளத்தி யெனனு
மங்கல சூழ்வரை நிலவிய வாழ்வினை மலகும. (௰௨)

பேறு வேறுகு றிமையவ ரரமபையா பிறநது
மாறில் வேடரு மாதரு மாகவே வணஙகு
மாறு சூழ்சடை யணணலா திருவிடைச சுரமுங
கூறு மேனமையின மிகக்தத நாடடுவண குறிஞசி. (௰௩)

அமபொன் வார்குழற் கொடிச்சிய ருடனர மகளிர
வமபு லாமலாச சுனைபடிந தாடுநீள் வரைபபி
னுமபர் நாயகா திருக்கழுக குனறமு முடைத்தாற
கொமபா வணடுசூழ் குறிஞ்சிசெய் தவங்குறை யுளதோ. (௰௪)

கோல முலலையுங குறிஞ்சியு மடுத்தசில விடங்க
ணீல வாட்படை நீலிகோட் டஙகளு நிரநது
கால வேனிலிற் கடுமபகற் பொழுதினைப் பற்றிப்
பாலை யுளசொல லாவன வுளபரன முரமபு. (௰௫)

சொலலு மெல்லையின் புறத்தன துணர்ச்சுரும் பலைக்கும்
பலபெ ருமபுனற கானியா றிடையிடை பரநது
கொலலை மெலலிணாக குருந்தினமேற படாநதபூம பந்தா
முல்லை மெனபுதன முயலுகைத்த தடஙகுநீண முலலை (௰௬)

பிளவு கொணடதண மதிநுதற பேதைய ரெயிறறைக
களவு கொணடது தளவெனக களவலா தாறறு
மளவு கணடவா குழனிறங் கனியுமக களவைத
தளவு கணடெதிர சிரிப்பன தமக்குமுண டெனறு. (௰௭)

மஙகை யாகவாள விழியிணை தோற்றமான குலங்க
ளெஙகு மறறவ ரிடைக்கிடை மலாககொடி யெஙகு
மஙகண முலலையின நெயவமென நருநதமி ழுணாக்குஞ்
செங்கண மாறெழுஞ சிவனமகிழ் திருமுலலை வாயில. (௰௮)

நீறு சேர்திரு மேனியா நிலாததிகழ் முடிமேன
மாறில கங்கைதான வாசகுமஞ சனநதர வணைந்தே
யூறு நீர்தரு மொளிமலாக கவிகைமா நகரா
வேறு தனபெரு லவபபென விளஙகுமா முல்லை. (௰௯)

வாச மென்மலர் மல்கிய முல்லைசூழ் மருதம்
வீசு தெண்டிரை நதிபல மிகுபுனற் றோடிப்
பாச டைத்தடந் தாமரைப் பழனங்கண் மருங்கும்
பூசல் வன்கரைக் குளங்களு மேரியும் புகுவ. (௨௰)

தூங்க மாதவன் சுரபியின் றிருமுலை சொரிபால்
பொங்கு தீர்த்தமாய் நந்திமால் வரைமிசைப் போந்தே
யங்க ணித்திலஞ் சந்தன மகிலொடு மணிகள்
பங்க யத்தடம் நிறைப்பவந் திழிவது பாலி. (௨௧)

பிள்ளை நைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போன்
மள்ளர் வேனிலின் மணற்றிடர் பிசைந்துகை வருட
வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழிமிதந் தேறிப்
பள்ள நீள்வயற் பருமடை யுடைப்பது பாலி. (௨௨)

அனைய வாகிய நதிபரந் தகன்பணை மருங்கிற்
கனைநெ டும்புன னிறைந்துதிண் கரைப்பெருங் குளங்கள்
புனையி ருங்கடி மதகுவாய் திறந்திடப் புறம்போய்
வினைஞ ராப்பொலி யெடுப்பவீர் வழங்குவ வியன்கால். (௨௩)

மாறில் வன்பகட் டேர்பல நெருங்கிட வயல்கள்
சேறு செய்பவர் செந்நெலின் வெண்முளை சிதறி
நாறு வார்ப்பவர் பறிப்பவர் நடுபவ ரான
வேறு பலவினை யுடைப்பெருங் கம்பலை மிகுமால். (௨௪)

வரம்பு றப்பெருங் காலங்களை மறித்திட வாளை
பெருங்கு லைப்பட விலங்குவ பிறங்குநீர்ப் பழன
நெருங்கு சேற்றுல முயர்த்துவ நீர்களைப் படுத்துச்
சுருங்கை நீர்வழக் கறுப்பன பருவரா றிருக்கு. (௨௫)

தளைத்த டம்பனை யெழுந்தசெந் தாமரைத் தவிசிற்
றிளைத்த சூலவளை கணைபடுப் பனவிடை யெங்கும்
விளைத்த பாசொளி விளங்குநீள் விசும்பிடை யூர்கோள்
வளைத்த மாமதி போன்றுள மருதநீள் வைப்பு. (௨௬)

ஓங்கு செந்நெலின் புடையன வுயர்கழைக் கரும்பு
பூங்க ரும்பயன் மிடைவன பூகம்பப் பூகப்
பாங்கு நீள்குலைத் தெங்குபைங் கதலிவண் பலவு
தூங்கு தீங்கனிச் சூதநீள் வேலியச் சோலை. (௨௭)

நீடு தண்பணை யுடுத்தநீள் மருங்கினெல் வினைக்
கூடு துன்றிய விருக்கைய விருந்தெதிர் கொள்ளும்
பீடு தங்கிய பெருங்குடி மனையறம் பிறங்கு
மாட மோங்கிய மறுகின மல்லன்மூ தூர்கள். (௨௮)

தொல்லை நான்மறை மூத்தறப் பெருங்கலை யொலி துவன்றி
யில்ல றம்புரிந் தாகுதி வேள்வியி லெழுந்த
மல்கு தண்புகை மழைதரு முகிற்குலம் பரப்புஞ்
செல்வ மோங்கிய திருமறை யவர்செழும் பதிகள். (௨௯)

தீது நீங்கிடத் திசைகாலி யாமவு ணற்கு
நாதர் தாமருள் புரிந்தது நல்வினைப் பயன்செய்
மாதர் தோன்றிய மரபுடை மறையவர் வல்லம்
பூதி சாதனம் போற்றிய பொற்பினால் விளங்கும். (௬௰)

அருவி தந்தசெம் மணிகளும் புறவிலாய் மலரும்
பருவி யோடைக ணிறைந்திழி பாலியின் கரையின்
மருவு கங்கைவாழ் சடையவர் மகிழ்ந்தமாற் பேறும்
பொருவில் கோயிலுஞ் சூழ்ந்ததப் பூம்பணை மருதம். (௬௧)

விரும்பு மேன்மையின் பகாவது விரிதிரை நதிக
ளருங்க ணாப்பயில் சிவாலய மனேகமு மணைந்து
பருங்கை யானையை யுரித்தவ ரிருந்தவப் பாசூர்
மருங்கு சூழ்தவம் புரிந்ததன் றோமற்ற மருதம். (௬௨)

பூம ரும்புனல் வயற்களம் பாடிய பொருநர்
தாம ருங்கிளை யுடன்றட மென்மலர் மலைந்து
மாம ருங்குதண் ணீழலின் மருதயாழ் முரலுங்
காமர் தண்பணைப் புறத்தது கருங்கழி நெய்தல். (௬௩)

தூய வெண்டுறைப் பரதவர் தொடுப்பன வலைகள்
சேய நீள்விழிப் பரத்தியர் தொடுப்பன செருந்தி
யாய பேரளத் தளவர்க ளளப்பன வுப்பு
சாயன் மெல்லிடை யளத்திய ரளப்பன தரளம். (௬௪)

கொடுவி னைத்தொழி லுழையர்கள் கொடுப்பன கொழுமீன்
படும ணற்கரை நுளைச்சியர் கொடுப்பன பவளந்
தொடுக டற்சங்கு துறையவர் குளிப்பன வவர்தம்
வடிவ கிர்க்கண மங்கையர் குளிப்பன மணற்கேணி. (௬௫)

சுழிப்பு னற்கட லோதமுன் சூழ்ந்துகொண் டணிய
வழிக்க ரைப்பொதி பொன்னவிழ்ப் பனமலர்ப் புன்னை
விழிக்கு நெய்தலின் விரைமலர்க் கட்சுரும் புண்ணக்
கழிக்க ரைப்பொதி சோறவிழ்ப் பனமடற் கைதை. (௬௬)

காயல் வன்கரைப் புரைநெறி யடைப்பன கனிமுட்
சேய தண்ணறுஞ் செழுமுகை செறியுமுண் டகங்க
ளாய நுண்மணல் வெண்மையை மறைப்பன வன்னந்
தாய முன்றுறைச் சூழல்சூழ் ஞாழலின் றுது. (௬௭)

வாம்பெ ருந்திரை வளாகமுன் குடிபயில் வரைப்பிற்
றாம்ப ரப்பிய கயல்களின விழிக்கய றவிர்க
காம்பி னேர்வருந் தோளியர் கழிக்கயல் விலைசெய்
தேம்பொ திந்தசின் மழலைமென் மொழியசெவ் வழியாழ். (௬௮)

மருட்கொ டுந்தொழின் மன்னவ னிறக்கிய வரியை
நெருக்கி முன்றிரு வொற்றியூர் நீங்கவென் றெழுது
மொருத்தர் தம்பெருங் கோயிலி னொருபுறஞ் சூழ்ந்த
திருப்ப ரப்பையு முடையதத் திரைக்கடல் வரைப்பு. (௬௯)

மெய்த ரும்புகழ்த் திருமயி லாபுரி விளங்கும்
மொய்த யங்குதண் பொழிற்றிரு வான்மியூர் முதலாப்
பைத ருமபணி யணிந்தவர் பதியெனைப் பலவா
னெய்த லெய்தமுன் செய்தவ நிறைதவஞ் சிறிதோ. (௪௰)

கோடு கொண்டெழுந் திரைகடற் பவளமென் கொழுந்து
மாடு மொய்வரைச் சந்தனச் சினைமிசை வளரு
நீடு நெய்தலுங் குறிஞ்சியும் புணர்நிலம் பலவா
லாடு நீள்கொடி மாடமா மலையே யனைய. (௪௧)

மலைவி ழிப்பன வெனவயற் சேல்வரைப் பாறைத
தலையு கைப்பவுந் தளைச்செறு விடைநெடுங் கருமான்
கலைகு திப்பன கரும்பகட் டோங்காப் பவுமா
யலைபு னற்பணைக் குறிஞ்சியோ டணைவன வனேகம். (௪௨)

புணர்ந்த வானிரைப் புறவிடைக் குறுமுயல் பொருப்பி
னணைந்த வான்மதி முயலினை யினமென வணைந்து
மணங்கொள் கொல்லையில் வரகுபோர் மஞ்சென வரைக்கா
ரிணைந்து முல்லையுங் குறிஞ்சியுங் கலப்பன வெங்கும். (௪௩)

கவரு மீன்குவை கழியவர் கானவர்க் களித்துச்
சிவலுஞ் சேவலு மாறியுஞ் சிறுகழிச் சியாக
ளவரை யேனலுக் கெயிறறியா பவளமுத் தளந்து
முவரி நெய்தலுங் கானமுங் கலந்துள வொழுக்கம். (௪௪)

அயன றும்புற வினிலிடைச் சியரணி நடையும்
வியனெ டும்பணை யுழத்தியர் சாயலும் விரும்பி
யியலு மன்னமுந் தோகையு மெதிரெதிர் பயில
வயலு முல்லையு மியைவன பலவுள மருங்கு. (௪௫)

மீளு மோதமுன் கொழித்தவெண் டரளமுங் கமுகின்
பாளை யுக்கவும் விரவலிற் பரதியர் பணைமென
றோளு ழத்தியர் மகளிர்மா றாடிமுன் றெருக்கு
நீளு நெய்தலு மருதமுங் கலந்துள நிலங்கள். (௪௬)

ஆய நானிலத் தமைதியிற் றத்தமக் கடுத்த
மேய செய்தொழில் வேறுபல் குலங்களின் விளங்கித்
தீய வென்பன கனவிலு நினைவிலாச் சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட் டியல்புசொல் வரைத்தோ. (௪௭)

இவ்வ ளந்தரு பெருந்திரு நாட்டிடை யென்று
மெய்வ ளந்தரு சிறப்பினு லுலகெலாம் வியப்ப
வெவ்வு கங்களு முள்ளதென் றியாவரு மேத்துங்
கைவி ளங்கிய நிலையது காஞ்சிமா நகரம். (௪௮)

ஆன தொன்னக ரம்பிகை தம்பெரு மானை
மான வர்ச்சனை யாலொரு காலத்து வழிபட்
டூன மில்லற மனேகமு முலகுய்ய வைத்த
மேன்மை பூண்டவப் பெருமையை யறிந்தவர் விளம்பில். (௪௯)

வெள்ளி மால்வரைக கயிலையில் வீற்றிருந் தருளித
துள்ளு வாரபுனல வேணியா ரருளசெயத தொழுது
தெளளு வாயமையி னாகமத திறனெலாந தெரிய
வுளள வாறுகேட் டருளினா ளுலகையா ளுடையாள். (௫௰)

எணணி லாகம மியமபிய விறைவாதாம விருமபு
முணமை யாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள
வண்ண லாாதமை யாசசனை புரியவா தரிததாள
பெணணி னலலவ ளாயின பெருநதவக கொழுநது (௫௧)

வேறு

நஙகை யுண்ணிறை காதலை நோக்கி நாய கனறிரு வுள்ளத்து மகிழ்நதே,யங கணெயதிய முறுவலுந தோனற வடுதத தெனகொலின பாலென வினவ, விஙகு நாதநீ மொழிநதவா கமததி னியலபி னாலுனை யாசசனை புரியப,பொஙகு கினறதென னாசையென றிறைஞசிப் போக மாாததபூண முலையினாளபோறற

தேவ தேவனு மததிரு வுளளஞ் செயது தெனறிசை மிககசெய தவததால, யாவ ருநதனை யடைவது மணமே லெனறு முளளது காஞசிமற றதனுண,மாவ மாநதமை மிருககையி லணைநது மனனு பூசனை மகிழ்நதுசெய வாயென, றேவ வெமபெரு மாட்டியும பிரியா விசைவு கொணடெழுந தருளுதற கிசைநதாள

எத மிலபல யோனியெண பததுநா னகு நூறு யிரநதனுள வைதத,பேத மு மபுரந தருளுமக கருணைப பிரானமொ ழிநதவா கமவழி பேணிப, போது நீா மையிற றொழுதனள போதப பொருபபில வேநதனும விருபபிலவந தெயதி, மாத வமபுரிந தருளுதற கமைநத வளததொ டுமபரி சனஙகளை விடுததான.௫௪.

துனனுபலலுயிாவானவாமுதலாச சூழ்நதுட னசெலககாஞசியிலணையத, தனனை நோவருமபதுமமா நாகநதமபிராட டிதா டலைமிசை வைததே, யனனை யாயுல கனைததையு மீனற யடிய னேனுறை பிலமத னிடையே, மனனு கோயிலகொண டருளுவா யெனன மலைம டநதைமற றசறகருள புரிநது (௫௫)

அஙகு மணணுல கததுயிா தழைப்ப வளவி லினபததி னருட்கரு விருததித, திஙக டஙகிய புரிசடை யாாகருத திருநது பூசனை விருமபினள செயய, வெங கு நாடவுந திருவிளை யாட்டா லேக மாமுத லெதிாபபடா தொழியப, பொங கு மாதவஞ் செயதுகாண பதறகே புரிவு செயதனள பொனமலை வலலி (௫௬)

நெஞச மீசனைக் காணபதே விரும்பி நிரநத ரநதிரு வாககினி னிகழவ,தஞ செழுததுமே யாகவா ளுடைய வமமை செமமலாந கைகுவித தருளிா, தஞச மாகிய வருநதவம புரியத தரிபப ரேயவ டனிபபெருங கணவா, வஞச நீககி ய மாவினமூ லததில் வநது தோன்றினா மலைமகள காண (௫௭)

கண்ட போதிலப பெருநதவப பயனாங கமபமேவிய தமபெரு மானை,வண டு லாங்குழற கறறைமுன சூழ வணஙகி வநதெழு மாசைமுன பொஙகக,கொ ணட காதலின விருப்பள வின்றிக குறிதத பூசனைக கொளகைமேற் கொணடு, தொண்டை யஙகனி வாயுமை நஙகை தூய வாசசனை தொடஙகுதல புரிவாள்

உம்பர் நாயகர் பூசனைக் கவாதா முறைதத வாகமத தூண்மையேதலைநின், றெ ம்பி ராட் டியர்ச் சனைபுரி வதனுக கியல்பில் வாழதிருச சேடியரான, கொமப னாகளபூம் பிடகைகொண் டணையக குலவு மெனறளி ரடியிணை யொதுஙகி, யம்பி காவன மாநதிரு வனததி லான தூநறும் புதுமலா கொயதாள (௫௯)

கொய்த பன்மலர் கம்பைமா நதியிற் குலவு மஞ்சன நிலவுமெய்ப் பூச்சு, நெ
ய்த ருங்கொழுந் தீபதூ பங்க ணிறைந்த சிந்தையி னீடிய வன்பின், மெய்த ரும்
படி வேண்டின வெல்லாம் வேண்டுமே போதினி லுதவமெய்ப் பூசை, யெய்த
வாகம விதியெலாஞ் செய்தா ளுயிர்கள் யாவையு மீன்றவெம் பிராட்டி. (௬௰)

கரந்த ரும்பய னிதுவென வுணர்ந்து கம்ப மேவிய வும்பர்நா யகர்பா, னிரந்
த காதலிற் செ யுள்ளத்த ளாகி நீடு நன்மைக ளியாவையும் பெருக, வரந்த ரும
வொரு ளாமலை வல்லி மாறி லாவகை மலர்ந்தபே ரன்பாற், சிரம்ப ணிந்தெழு
பூசைநா டோறுந் திருவு ளங்கொளப் பெருகிய தன்றே. (௬௧)

நாத ரும்பெரு விருப்பொடு நயந்து நங்கை யர்ச்சனை செய்யுமப் பொழுதிற்,
காதன் மிக்கதோர் திருவிளை யாட்டிற் கண்ணங் குழைக்கருள் புரிந்திட வேண்டி,
யோத மாகட லேழுமொன் றாகி யோங்கி வானமு முட்டப் பரந்து, மீதுசெ
லவது போல்வரக் கம்பை வெள்ள மாந்திரு வுள்ளமுஞ் செய்தார் (௬௨)

அண்ணலாரருள்வெள்ளத்தைநோக்கி யங்கயற்கண்ணிதம்பெருமான்மேல்,
விண்ணெலாங் கொள்வரும்பெரு வெள்ள மீதுவந்துறுமென்வெருக் கொண்
டே, யுண்ணிலாவியபதைப்புறுகாத லுடனிருக்கையாற்றடுக்கநில்லாமை, த
ண்ணிலாமலர் வேணியினாரைத் தழுவிக்கொண்டன டனேயே யொப்பாள்.

மலைக்குலக்கொடிபரிவுறப்பயத்தான் மாவின்மேவியதேவநாயகரை, முலைக்
குவட்டொடுவளைக்கையாலொருக்கி முறுகுகாதலாலிறுகிடத்தழுவச், சிலைத்த
னித்திருநுதற்றிருமுலைக்குஞ்செந்தளிர்க்கரங்களுக்குமெத்தெனவே,கொலைக்
களிற்றுரிபுனைந்தமேனி குழைந்துகாட்டினாரிழைந்தகொள்கையினார் ௬௪

கம்பர் காதலி தழுவமெய் குழையக் கண்டு நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மான, வும்
பரேமுதல யோனிக ளெல்லா முயிரும் யாக்கையு முருகியொன் றாகி,யெம்
பிராட்டிக்கு மெல்லிய ராஞ் ஞொன்று மேகம்ப னொன்றெடுத் தேத்த, வம்பு லா
மலர் நிறையவிண் பொழியக் கம்பை யாறுமுன் வணங்கிய தன்றே (௬௫)

பூதி யாகிய புனிதநீ றாடிப் பொங்கு கங்கைதோய் முடிச்சடை புனைந்து,
காதில் வெண்குழை கண்டிகை தாழக் கலந்த யோகத்தின் மருவிய கருத்தா,
லாதி தேவனு ராயுமா தவஞ்செ யவ்வ ரங்கொலோ வகிலமீன் றளித்த, மாது
மெய்ப்பயன் கொடுப்பவேகொண்டு வளைத்தழும்புடன் முலைச்சுவடணிந்தார்.

கோதி லாவமு தனையவண் முலைக்குக் குழைந்த தம்மண வாளநற் கோல,
மாது வாழவே காட்டிமு னின்று வரங்கள் வேண்டுவ கொள்கவென் றருள,
வேத காரண ராயவே கம்பர் விரைம லர்ச்செய்ய தாமரை கழற்கீ, ழேத நீங்
கிய பூசனை முடிந்த தின்மை தானறி விப்பதற் கிறைஞ்சி. (௬௭)

அண்டர் நாயக ரெதிர்நின்று கூறு மளவி னலஞ்சி யஞ்சலி கூப்பிக், கொ
ண்ட விறைவை யென் பூசனை யின்னுங் குறைநி ரம்பிடக் கொள்கவென் றருள,
வண்டு வார்குழன் மலைமகள் கமல வதன நோக்கியம் மலர்க்கணெற் றியினமே
ன, முண்ட நீற்றர்நின் பூசனை யென்று முடிவ திலலைநம் பாலென மொழிய.

மாறிலாதவிப்பூசனையென்றுமன்னவெம்பிரான்மகிழ்ந்துகொண்டருளி,யீறி
லாதவிப்பதியினுள்ளெல்லாவறமுமியானசெய்வருள்செயவேண்டும்,வேறுசெய
வினைதிருவடிப்பிழைத்தலொழியவிங்குளாரவேண்டினசெயினும்,பேறுமாத
வப் பயன்கொடுத்தருளப் பெறவும்வேண்டுமென் றன்ளபிறப் பொழிப்பாள்.

விடையின்மேலவர் மலைமகள்வேண்ட விரும்புபூசனை மேவிவீற்றிருந்தே, யிடையறாவறம்வளர்க்கும்இத்தாக விகபரத்திரு நாழிநெல்லளித்துக், கடையராகியுமுயர்ந்தவராயுங்காஞ்சிவாழ்பவர்தாஞ்செய்தீவினையுந், தடைபடாதுமெய்ந்நெறியடைவதற்காந் தவங்களாகவுமுவந்தருள்செய்தார். (௭௰)

எண்ணரும்பெருவரங்கண்முன்பெற்றங் கெம்பிராட்டிதம்பிரான்மகிழ்ந் தருள, மண்ணினமேல்வழிபாடுசெய்தருளி மனையறம்பெருக்குங்கருணையினு, ணண்ணுமன்னுயிர்யாவையுமபல்க நாடுகாதலினீடியவாழ்க்கைப், புண்ணியத்திருக்காமக்கோட்டத்துப் பொலியமுப்பத்தோடிரண்டறமபுரக்கும். (௭௧)

அலகிலீடவத்தறப்பெருஞ்செல்வி யண்டமாந்திருமனைகிடுந்தீப, முலகில்வந்துறுபயனறிவிக்க வோங்குநாணமலர்மூன்றுடனென்று, நிலவவாணடினுக்கொருமுறைசெய்யு நீடுதொன்மையானிறைந்தபேருலக, மலர்பெருந்திருக்காமக்கோட்டத்து வைத்தநல்லறமன்னவேமன்னும். (௭௨)

தீங்குதீர்க்குநற்றீர்த்தங்களபோற்றுஞ்சிறப்பினு டிருக்காமக்கோட்டத்தின், பாங்குமூன்றுலகத்தினுள்ளோரும பரவுதீர்த்தமாமமைபம்புனற்கேணி, வாங்குதெண்டிரைவேலைமேகலைசூழ வையகந்தனக்கெய்தியபடியா, யோங்குதன்வடிவாய்நிகழ்ந்தென்று முள்ளதொன்றுலகாணியென்றுளதால் (௭௩)

அந்த மின்றிநல் லறம்புரிந் தளிக்கு மம்மை தன்றிருக் காமக்கோட் டத்தில், வந்து சந்திர சூரியர் மீது வழிக்கொ ளாததன் மருங்குபோ தலினுற, சந்த மாதிர மயங்கியெம மருங்குஞ் சாயை மாறிய தன்றிசை மயக்க, மிந்த மாநிலத் தவரொலாங் காண வென்று முள்ளதொன் றின்றுமங் குளதால். (௭௪)

கன்னிநன்னெடுங்காப்புடைவரைப்பிற காஞ்சியாந்திருநதிக்கரைமருங்கு, சென்னியிற்பிறையணிந்தவர்விரும்புந் திருப்பெருமபெயரிருக்கையிற்றிகழ்ந், து,மன்னுவெங்கதிர்மீதெழும்போதுமறித்துமேல்கடற்றலைவிழும்போதுந், தனிழற்பிரியாதவணகாஞ்சித்தானமேவியமேன்மையுமுடைத்தால் (௭௫)

மறைக ளாற்றுதித் தருந்தவம் புரிந்து மாறி லாதிய மந்தலை நின்று, முறைமையால்வரும் பூசனை செய்ய முனிவர் வானவர் முதலுயி ரெல்லா, நிறையு மன்பினு லாசசனை செய்ய நீடு காமங்க ளவரவாக் கருளி, யிறைவர் தாமகிழ்ந் தருளிய தளிக ளெண்ணி றந்தவத் திருநக ரெல்லை. (௭௬)

மன்னுகின்றவத்திருநகர்வரைப்பின் மண்ணின்மிக்கதோர்நன்மையினாலே, துன்னும்யானையைத்தூற்றிலவாழ்முயன்முன் றுரக்கவெய்தியதொலைவிலாக்கத்தாற, றன்னிலத்துநின்றகற்றுதலசெய்யுந் தானமன்றியுந்தனுவெழுந்தரணி, யெங்கிலத்தினுங் காண்பருமிறவாத் தானமென்றிவையியல்பினி லுடைத்தால.

ஏண்டுதீவினையாவையுநீக்கி யின்பமேதருமபுண்ணியதீர்த்தம், வேண்டினார்தமக்கிட்டசித்தியதாய விளங்குதீர்த்தநன்மங்கலதீர்த்த,நீணடகாப்புடைத்தீர்த்தமூன்றுலகி னிகழ்ந்தசாருவதீர்த்தமுமுதலா, வாணடுநீடியதீர்த்தமெண்ணிலவுமமரர்நாட்டவராடுதலொழியார். (௭௮)

தாள தொன்றினின் மூன்றுபூ மலருந் தமனி யச்செழுந் தாமரைத் தடமு,நீள வார்புனல் குடதிசை யோடி நீர்க்க ரக்குமர் நதியுட னீடு, நாள லர்ந்துசெங் குவளைபைங் கமல நண்ப கற்றரும பாடல மன்றிக், கள மேகமொப் பாருறை வரைப்பிற கண்ப டாதகா யாப்புளி யுளதால (௭௯)

சாயை முன்பிணிக் குஙகினை ரொன்று தஞ்ச முன்னினஞ் சாந்தட மொ ன்று,மாயை யின்றிவந் துள்ளடைந தார்கள வான ரதது ருவாம்பில மொன்று, மேய வவ்வுரு நீஙகிடக் குளிக்கும விளஙகு பொய்கையு மொன்றுவிண் ண வரோ,டாய வினபமுயக்கும்பிலமொனறோ டனையவாகியவதிசயமபலவால்.

அஞ்சு வான்கரத் தாறிழி மததரோ ரானை நிற்கவு மைாயிருட் டிரியு, மஞ்சு நீள்வது போலுமா மேனி மலாப்ப தஙகளில் வணசிலம பொலிப்ப, நஞ்சு பி லகெயிற றரவவெற றனையி னும மூன்றிலைப் படையுடைப பிளளை, யெஞ்ச லினறிமுன றிரியவுங குனற மெறிநத வேலவன காககவு மிசையும (அக)

சததி தறபர சிததயோ கிகளுஞ சாத கததனித தலைவரு முதலா, நிதத மெ யதிய வாயுணமெயத தவாக ணீடு வாழதிருப பாடியு மனேகஞ,சிததா விஞசை ய ரியககாகங தருவா திகழநது மனனுவாா செணடுகை யேநதி, விசத ககரி மேல்கொளுங காரி மேவு செணடலை வெளியுமொன றுளதால (அஉ)

வநத டைநதவா தமமுரு மாய மறறுளா ரைததாங காணபிட முளது, சிங தை யோசதது முனிவாயோ கினிகள சேரும யோகபீ டமுமுள தெனறு,மங த மிலலறம புரபபவள கோயி லான யோகபீ டமுமுள தாகு, மெநதை யாா மகிழ் காஞ்சிநீ டெலலை யெலலை யிலலன வுளளவா றறிவாா. (அங)

தூண்டுசோதியொனறெழுநதிருசெகுஞ் சுராகள்வநதுசூழுருத்திரசோலை, வேண்டிஞாகடமபிறப்பினையொழிக்குமெயநெறிக்கணினறாாகடாமவிரும் பித, தீண்டில்யாவையுஞ்செமபொனாககுவதோா சிலையுமுண்டுமைசெய்வதற் கரிதா, லாணடநாயகிசமயஙகளாறு மகிலயோனியுமளிககுமநநகரம (அச)

என்றுமுள்ளவிந்நகர்க்கலியுகததி லிலங்குவேற்கரிகாற்பெருவளத்தோன், வ ன்றிறறபுலி யிமையமாலவரைமேல வைககவேகுவோன றனககிதனவளமை, செனறுவேடனமுனகணடுமைசெயயததிருநதுகாதநானகுடபடவகுததுங, கு னறுபோலுமா மதில்புடைபோககிக குடியிருததினகொளகையின்விளஙகும்.

வேறு

தண்காஞ்சி மென்சினைப்பூங கொம்ப ராடல் சாாநதசைய வதன்மருஙகு சுருமபு தாழநது, பணகாஞ்சி யிசைபாடும பழன வேலிப பணைமருதம புடை யுடைததாயப பாரி னீடு, திணகாஞ்சி நகாகோசி யிஞசி சூழநத செழுங கிடஙகு திருமறைக ளொலிககுந தெயவ,வணகாஞ்சி யலகுன்மலை வல்லி கா ககவளாகருணைக கடலுலகஞ் சூழ்நதான மானும (அரு)

கொநதலர்பூங் குழலிமையக் கொம்பு கம்பர் கொள்ளுமபூ சனைகுறித்த தா னஙு காககு, மநதிரமா மதிலகழி யவாதாந தநத வாயமையா கமவிதியின வகு பபுபோலு, மநதமிலசீாக காஞ்சியையவந தடைநதாாக கனறி யடைகளஙக மறுபபரிதெனை றறிநது சூழ, வநதணைநது தனகறுப்பு முவாபபு நீககு மாகட லுமபோலுமலாக கிடஙகு மாதோ. (அஎ)

ஆஙகுவள ரெயிலினுடன விளஙகும் வாயி லபபதியில் வாழ்பெரியோ ரு ள்ளமபோல, வோஙகுநிலைத தன்மையவா யகில முயய வுமைபாக ரருள்செ ய்த வொழுக்க மலலாற, நீஙகுநெறி யடையாத தடையு மாகிச் செஙநெறிகக ணிகழ்வாயமைதிருநது மாாககங, தாஙகுலவ நிலவிவள ரொளியா லெனறுங தடநெடுவா னளபபனவாங தகைய வாகும். (அஅ)

மாறுபெறலருங்கனகமாடநீடுமெணிமறுகுநெடுந்தெருவும்வளத்தில்வந்த, வாறுபயிலாவணவீதிகளுமறறு மமைந்தநகரணிவனைகணடுவுபோக்கிக, கூறுபடுநவகணடமன்றிமல்கக்கொண்டவனேகங்கண்டமாகியனன, வேறொருமண்ணுலகுதனிலுளதாலென்னவிளங்கியுமாலோகங்கிலேமேவிறறன்றே. (௮௯)

பாகமருங கிருபுடையு முயாநது நீண்ட படரொளிமாளிகைநிரைகள் பயின்றுமென் கூநதற, ஞோழையாதங குழாமலேயத தூக்கு முததின் சுடாககோவைக் குளிர்நீரமை துதைநத வீதி, மாகமிடை யொளிதழைப்ப மன்னி நீடு மருஙகுதா ரகையலேய வரமபில வணண, மேகமிடை கிழிதததொழுகுந தெயவக கஙகை மேனதிகள பலமணமேல விளஙகி யொககும. (௯௰)

கிளரொளிசசெங்கனகமயநதாஞய்மாடுகீழ்நிலேயோாநீலச்சோபானம்பூணக, கொளவமைததுமீதொருபாறகனன சாலேகுலவயிரததாலமைததகொளகையாலே, யளவிலசுடாபபிழம்பாஞா தமமைததேடியகழ்நதேன மாஞனுமனனமாகி,வளாவிசுமபிலெழுநதானுமபோலநீடுமாளிகையுமுளமறறுமறுகுதோறும்

மினபொலிபன் மணிமிடைநத தவள'மாட மிசைபபயிலசந திரகாநதம் விசுமபின மீது, பொனபுரையுஞ செசகாநிறப் பொழுது தோனறும புனிறறுமதி கணடுருகிப பொழிநத நீரால, வனபுலியி னுரியாடைத திருவே கம்பா வளாசடையு மிளமபிறையுங கணடு குமபிட், டனபுருகி மெயபொழியக கணணீா வாரு மடியவரு மனையவுள வலகி லாத. (௯௨)

முகிலுரிஞசுங் கொடிதொடுத்த முடிய வாகு முழுபபளிஙகின மாளிகைகண் முறறுஞ சுறறு, நிகரில்சரா சரஙகளெலலா நிழலி ஞலே நிறைதலிஞ னிறைதவஞ்செ யிமையப பாவை, நகிலுழுத சுவடுமவளேத தழுமபும பூணட நாயகஞா நானமுகறகுப் படைககநலகு, மகிலயோ னிகளெலலா மமைததுவைதத வருமபெருமபண டாரநிலே யனைய வாகும. (௯௩)

பொற்களப மாளிகைமேன் முன்றி னின்று பூஙகழஙகு மணிப்பந்தும் போற்றி யாடும, விறபுருவக கொடிமடவாா கலனகள் சிநதி வீழுவனவுங கெழுவுதுணை மேவு மாத, ரறபுமுதிா கலவியினிற பரிந்து சிநது மணிமணிசசே டியாதொகுககு மவையு மாகி, நற்கனக மழையனறிக காஞசி யெலலே நவமணிமா ரியும்பொழியு நாளு நாளும (௯௪)

பூமகளுக குறையுளெனத தகைய வான பொன்மாடத தரமியஙகள பொலிய நின்று, மாமகரக குழைமகளிா மைநத ரஙகண வநதேற முனனறுமீா வணட லாடத், தூமணிப்பொன புனைநாளத துருததி வீசுஞ் சுடாவிடுசெங குஙகுமநீத துவலே தோய்நத, காமாமணி நாசிகையின மருஙகு தஙகுங கருமுகிலகள செம்முகிலக ளாகிக காடடும. (௯௫)

இமமலிய வெடுததநெடு வரைகள் போல விலங்குசுதைத தவளமா ளிகைநீள் கோட்டுச், சிமையடையுஞ் சோபான நிரையும விணஞுந தெரிவரிய தூய்மையிஞ லவற்றுட சோநது,தமாகளுட னிழிநதேற மைநதா மாதா தஙகளேயும் விசுமபிடைநின றிழியா நிறகு, மமரரையு மரமகளிா தமையும வெவவேறறிவரிதாந் தகைமையன வநேக மஙகண. (௯௬)

அரவநெடுந தோவீதி யருகு மாடத தணிமணிககோ புரத்தயலே வியலவாய் நீணட, விரவுமர கதசசோதி வேதித திணணை விளிமபிஞெளி தஞுமபுமுறைப படிமீ தேறுங, குரவலருங குழனமடவா ரடியி லூட்டுங குழமபடுதத செமபஞுசின் சுவட்டுக கோலம,பரவைநெடு தரஙகமிசை விளஙகித தோனறும் பவளநறுந் தளிரனைய பலவும பாஙகா. (௯௭)

வெம்புனைக களிற்றதிர்வு மாவி ஞர்ப்பும் வியனெடுந்தேர்க் காலிசைப்பு மவிழாவ ரூத, வமபொனமணி வீதிகளி லரஙகி லாடு மரிவையாரு புரவொலியோ டமையு மிமப, ருமபரினிந திரனகளிறறின முழககுந தெயவ வுயரி ரவி மாககலிபபு மயனூா திததேர், பம்பிசையும விமானததா ளாடுந தெய்வப் பாவையாரு புரவரவத துடனே பல்கும. (௬அ)

அருமறையந தணர்மன்னு மிருக்கை யான வாகுதியின் புகையடுத்த வம் பொன மாடப், பெருமறுகு தொறும்வேள்விச சாலை யெஙகும பெறுமவிப் பா கஙகொடுக்கும பெறறி மேலோா, வருமுறைமை யழைததுவிடு மநதிரமெ ம் மருங்கும வானவாா யகாதிருவே கமபா முனறிற, திருமலிபொற கோபுர தது நெருஙகு மெலலாததேவாையு மணிததாகக கொணடு செலலும. (௬௯)

அரசாகுலப பெருநதெருவுந தெற்றி முற்றத தாயுதஙகள் பயிலுமவிய லிட மு மஙகண, புரசைமதக கரிகளொடு புரவி யேறும் பொறபுடைய வீதிகளும் பொலிய வெஙகும், விசைசெயநூந தொடையலஙகற் குமரா செயயும் வியப் புறுசெய தொழிலகணடு விருஞசை விணணோா,நிசைசெறியும விமானவூா திக ளின மேலு நிலமிசையும பலமுறையு நிரநது நீஙகாா. (௱)

வெயிலுமிழும பன்மணிபபூண வணிக மாககள் விரவுநிதி வளம்பெருக்கு ம் வெறுககை மிகக, வயினிலவு மணிககடைமா நகாக ளெல்லாம வனபபுடைய பொருட்குலஙகண மலித லாலே, கயிலைமலை யாாகசசி யாலயஙகள பலவுங கம்பமுமே வியதனமை கணடு போறறப, பயிலுமுருப பலகொணடு நிதிகோன றஙகப பயிலளகா புரிவகுதத பரிசு காடடும. (௱௧)

விழவுமலி திருககாஞசி வளைபபின் வேளாண விழுககுடிமைப பெருஞசெல்வா விளஙகும வேணி,மழவிளவெண டிஙகளபுனை கமபா செமபொன மலை வலலிக் களிததவள ருணவின மூலந, தொழவுலகு பெறுமவடா னருளப் பெ றறுத தொனனிலதது மனனுபயிா வேத வாயமை,உழவுதொழி லாறபெருக்கி யுயிாக ளெலலா மோஙகவருந தருமவினைக குளரா லெனறும (௱௨)

ஓங்கியநாற் குலததொவ்வாப் புணர்விற் றம்மி லுயர்நதனவு மிழிந்தனவு மான சாதி, தாஙகுமுமிப் பிறநதகுல பேத மெலலாந தநதகைமைக கேற்றத னி யிடஙகண மேவி, யாஙகுரிமை கிளைபயினறு மரபி னுற்ற வடுததவினைத தொழினமுறைமை வழாமை நீடு, பாஙகுவள ரிருககைநிலை பலவு மெல்லாம் பணபுநீ டியவுரிமைப் பால வனறே. (௱௩)

வேறு.

ஆதி மூதெ யிலநநகா மன்னிய, சோதி நீணமணித தூபமுந தீபமுங
கோதில் பல்லிய முஙகொடி யும்பயில,வீதி நாளு மொழியா விழாவணி (௱௪)

வாயி லெஙகணுந தோரண மாமதின், ஞாயி லெங்கணுஞ் சூழ்முகி லுண்மதி
தோயிலெஙகணு மஙகலநதொணடாசூழ,கோயிலெஙகணு முமபாகுலககுழாம்

வேத வேதியர் வேள்வியே தீயன, மாத ரோதி மலரே பிணியன
காதல் வீதிவி லககே கவலைய, சூத மாதவி யேபுறஞ் சூழ்வன. (௱௫)

சாய லாாக ளுசுபபே தளாவன, வாய மாடக் கொடியே யசைவன
சேய வோடைக் களிறே திகைப்பன, பாய சோலைத் தருவே பயத்தன. (௱௭)

அண்ண லன்பரன் பேமுன ராத்தன, தண்ண றுஞ்செழுந தாதே துகள்வன
வண்ணநீணமணிமாலையேதாழ்வன, வெண்ணில்குங்குமச்சேறேயிழுககின

வென்றி வானவர்தாம்விளை யாடலு, மென்று முள்ளவர்வாழு மியற்கையு
நன்றுமுள்ளததுநண்ணினாவேட்கைக,வொன்றுமங்கொழியாவகையுயப்பது

புரங்க டந்தவர் காஞ்சி புரம்புகழ், பரம்பு நீள்புவ னம்பதி ஞன்கினும்
வரம்பில்போகவனப்பினவளமேலா, நிரம்புகொள்கலமெனனநிறைநததால்.

வே று.

அவ்வகைய திருநகர மதன்கணொரு மருங்குறைவா
ரிவ்வுலகிற் பிறபபிஞலேகாலிக குலததுள்ளார
செவ்வியவன் புடைமனத்தார சீலததி னெறிநினறா
மைவிரவு கணடரடி வழிததொணட ருளரானார். (௱௰௧)

மணணின்மிசை வநததற்பின் மனமுதலா யினமூன்று
மணணலார சேவடியின சாரவாக வணைவிபபார
புணணியமெயத தொணடாதிருக குறிபபறிநது போறறுநிலைத்
திண்மையினுற் றிருக்குறிப்புத தொணடரெனுஞ் சிறப்பினார். (௱௰௨)

தேரொலிகக மாவொலிககத திசையொலிககும புகழ்ககாஞசி
யூரொலிககும பெருவணணு ரெனவொணணு வுணமையினா
நீரொலிகக வராவிளககக நிலாமுகிழ்ககுந திருமுடியார
பேரொலிக்க வுருகுமவாக கொலிபபாபெரு விருப்பினொடும். (௱௰௩)

தேசுடைய மலாககமலச சேவடியா ரடியார்தந
தூசுடைய துகணமாசு கழிபபாராபோற ருெலவிலவினை
யாசுடைய மலமூனறு மணையவரும பெருமபிறவி
மாசுதனை விடககழிதது வருநாளி லங்கொருநாள (௱௰௪)

பொன்னிமையப பொருப்பரையன் பயநதருளும் பூஙகொடித
னனணிலைமை யன்றளகக வெழுநதருளு நமபெருமான
றன்னுடைய வடியவர்தந தனிதொணடர் தம்முடைய
வநநிலைமை கணடனபாக கருளபுரிவான வநதணைவார. (௱௰௫)

சீதமலி காலத்துத திருககுறிப்புத் தொணடாபா
லாதுலராய் மெலிநதுமிக வழுககடைநத கநதையுடன்
மாதவவே டநதாஙகி மாலறியா மலரடிகள
கோதடையா மனததவாமுன குறுநடைகள கொளககுறுகி. (௱௰௬)

திருமேனி வெணணீறு திகழ்நதொளிருங கோலததுக்
கருமேக மெனவழுக்குக கநதையுட னெழுநதருளி
வருமேனி யருநதவரைக கணடுமன மகிழ்நதெதிாகொண
டொருமேவு மயிாப்புளக முளவாகப பணிநதெழுநதார. (௱௰௭)

எய்துமவா குறிப்பறிநதே யின்மொழிகள பலமொழிநது
செயதவததீா திருமேனி யிளைததிருநத தெனனென்று
கைதொழுது கநதையினைத தந்தருளுங கழுவவென
மைதிகழ்கண் டங்கரநத மாதவததோ ரருளசெயவார். (௱௰௮)

இக்கந்தை யழுக்கேறி யெடுககவொணு தெனினும்யான்
மெய்க்கொண்ட குளிரகுடைநது விடமாட்டேன் மேல்கடற்பா
லகருன்றம வெஙகதிரோ னணைவதன்முன் றருவீரேற்
கைக்கொண்டு போயொலிதுக் கொடுவாருங கடிதெனறா. (௱௰௯)

தந்தருளு மிக்கந்தை தாழாதே யொலித்துமக்கின்
றந்திபடு வதன்முன்னந் தருகின்றே னெனவவருங்
கந்தையிது வொலித்துணக்கிக் கடிதினந்தே தாரீரேல்
விந்தவுடற் கிடர்செய்தீ ரென்றுகொடுத் தேகினார். (௱உ௰)

குறித்தபொழு தேயொலித்துக் கொடுப்பதற்குக் கொடுபோந்து
வெறித்தடநீர்த் துறையின்கண் மாசெறிந்து மிகப்புழுக்கிப்
பிறித்தொலிக்கப் புகுமளவிற் பெரும்பகல்போய்ப் பின்பகலாய்
மறிக்கரத்தார் திருவருளான் மழையெழுந்து பொழிந்திடுமால். (௱உ௧)

திசைமயங்க வெளியடைத்த செறிமுகிலின் குழாமிடைந்து
மிசைசொரியும் புனற்றாரை விழுந்துமழை யோவாமை
வசையுடைய மனத்தன்ப ரறிவுமறந் தருந்தவர்பால்
விசைவுவினை யழிந்தினியா னென்செய்கே னெனநின்றார். (௱உ௨)

ஓவாதே பொழியுமழை யொருகால்விட் டொழியுமெனக்
காவாலி திருத்தொண்டர் தனிநின்றார் விடக்காணார்
மேவார்போற் கங்குல்வர மெய்குளிரும் விழுத்தவர்பால்
லாவாவென் குற்றேவ லழிந்தவா வெனவிழுந்தார். (௱உ௩)

விழுந்தமழை யொழியாது மெய்த்தவர்சொல் லியவெல்லை
கழிந்ததுமுன் பொலித்துமினைக் காற்றேற்க வறிந்திலேன்
செழுந்தவர்தந் திருமேனி குளிர்காணு நீங்கிழைத்த
தொழும்பனே னினியிதுவே செயலென்று துணிந்தெழுவார். (௱உ௪)

கந்தைபுடைத் திடவெற்றுங் கற்பாறை மிசைத்தலையைச்
சிந்தவெடுத் தெற்றுவனென் றணைந்துசெழும் பாறைமிசைத்
தந்தலையைப் புடைத்தெற்ற வப்பாறை தன்மருங்கு
வந்தெழுந்து பிடித்ததணி வளைத்தழும்பர் மலர்ச்செங்கை. (௱உ௫)

வானிறைந்த புனன்மழைபோய் மலர்மழையாய் விடமருங்கு
தேனிறைந்த மலர்தழித் திருமுடியார் பொருவிடையின்
மேனிறைந்த துணைவியொடும் வெளிநின்றார் மெய்த்தொண்டர்
தானிறைந்த வன்புருக்கக் கைதொழுது தனிநின்றார். (௱உ௬)

முன்னவரை நேர்நோக்கி முக்கண்ணர் மூவுலகு
நின்னிலைமை யறிவித்தோ நீயுமினி நீடியநம்
மன்னுலகு பிரியாது வைகுவா யெனவருளி
யந்நிலையே யெழுந்தருளி யணியேகாம் பரமணைந்தார். (௱உ௭)

சீர்நிலவு திருக்குறிப்புத் தொண்டர்திருத் தொழில்போற்றிப்
பார்குலவத் தந்தைதா ளறவெறிந்தார் பரிசுரைக்கேன்
பேரருளின் மெய்த்தொண்டர் பித்தனெனப் பிதற்றுதலா
லாருலகி லிதனுண்மை யறிந்துரைக்க விசைந்தெழுவார். (௱உ௮)

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௲உ௱௰.

சூசனம்.

சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.

பசுபதியாகிய சிவனே தமக்கு உறவு என்கத் துணிந்த மெய்யுணர்வுடையோர், குடும்பத்தோடு கூடி இருப்பினும், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சரீரத்தினும் சிறிதும் பற்று வையாது, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையராகி, தமது மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றும் அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டே கிடைத்தமையால், அம்மூன்றையும் அவரது தொண்டிற்கே ஆக்கி ஒழுகுவர் ஆசை அற்றோர் முத்தி பெறுவர் என்பது "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற் - பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினும் - துணணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே - விண்ணினு மினபுடன் விளங்கி மேவுவார்." "ஆக்கையிற் றுயர்பெரி தறப மின்பமென - நாக்கையை யறவெறுத் தாரவங் கூர்வரோ - லாக்கையி னாதியே முத்த னுக்கவ - ளாக்கையுந் துயரமு மறுப்ப ளுணையால" என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களால் உணர்க. மனம் முதலிய மூன்றும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெய்தற் பொருட்டே கிடைத்தன என்பது "வாழ்த்த வாயு நினைக்க மடநெஞசும் - தாழ்க்கச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே - வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தான் அறிக இவ்வாறு ஒழுகும் பெருந்தன்மையினர் சிவனடியாரைச் சிவன் எனவே கண்டு, வணங்கி, அவர் குறிப்பறிந்து, அவருக்குத் தம்மால் இயலும் தொண்டை வழுவாது செய்தலே தமக்குச் செல்வம் எனக்கொள்வர். "சிவநேசர் பாதம் வணங்கிச் சிறக்க—வவரேவல் செய்க வறிந்து" என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளானும் உணர்க

இவ்வாறு பிரபஞ்ச வைராக்கியமும் சிவபத்தியும் உடையராய், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தமையான மிகச் சிறப்புற்றவர் இத்திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார். இவர் மனம் முதலிய மூன்றும் சிவன் பணிக்கே ஆக்கினார் என்பது "மண்ணின்மிசை வந்ததற்பின் மனமுதலா யின மூன்று - மண்ணலார் சேவடியின் சார்வாக வணைவிப்பார்." என்பதனாலும், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தார் என்பது "புண்ணிய மெய்த் தொண்டர்திருக் குறிப்பறிந்து போற்றுநிலைத் - திண்மையினாற் றிருக்குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினார்" என்பதனாலும், இங்கே உணர்த்தப்பட்டன இந்நாயனார், தாம் ஏகாலியராதலின், சிவனடியார்களுக்குச் சிரத்தையோடு வஸ்திரம் ஒலித்துக் கொடுத்தலே முக்கியத் தொண்டாகக் கொண்டனர் இவர் இத்தொண்டைச் சிரத்தையோடு செய்தார் என்பதும், குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்றார் என்பதும், இவர் அடியார் வேடங்கொண்டு வந்த பரமசிவனுக்குத் தாம் குறித்த காலத்தில் கந்தை ஒலித்து உலர்த்திக்கொடுக்க இயலாமையாற் பதைப்புற்று, வஸ்திரங்களைப் புடைக்கும் கற்பாறையிலே தமது தலையை எற்றினமையாலே, செவ்விதிற்றுணியப்படும். இவரது மெய்யன்பினாலாகிய இச்செயற்கருஞ்செயலைத் தரிக்கலாற்றாமையானன்றோ, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன் அக்கற்பாறையின் பக்கத்திலே தமது திருக்கரத்தைத் தோற்றுவித்து, இவரைப்பிடித்தருளி, பின் இவருக்கு இடபாரூடராய் வெளிப்பட்டு,முத்திகொடுத்தருளினார். சருவான்மாக்களும் தம்மாட்டு மெய்யன்பு செய்து உய்தல் வேண்டுமென்னும் பெருங்கருணையினாலன்றோ, சிவன் இவரது அன்பின்செயலை மூவுலகத்திற்கும் அறிவித்தார். ஐயையோ! இது கண்டும், சிவனிடத்தே சிறிதும் அன்புசெய்யாது வாணாளை வீணாளாகப் போக்கும் எம்போலிகளது அறியாமை இருந்தபடி என்னை!

சண்டேசுரநாயனார் புராணம்.

பூந்தண் பொன்னி யெந்நாளும் பொய்யா தளிக்கும் புனனாட்டு
வாய்ந்த மண்ணித் தென்கரையின் மன்னு முன்னூள் வரைகிழிய
வேந்து மயில்வே னிலைகாட்டி யிமையோ ரிகல்வெம் பகைகடக்குஞ்
சேந்த னளித்த திருமறையோர் மூதூர் செல்வச் சேய்ஞலூர். (க)

செம்மை வெண்ணீற் றொருமையினா ரிரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்
மும்மைத் தழலோம் பியநெறியார் நான்கு வேத முறைபயின்றார்
தம்மை யைந்து புலனும்பின் செல்லுந் தகையா ரறுதொழிலின்
மெய்ம்மை யொழுக்க மேழுலகும் போற்று மறையோர் விளங்குவது. (உ)

கோதின் மான்றோற் புரிமுந்நூல் குலவு மார்பிற் குழைக்குடுமி
யோது புடைசூழ் சிறுவர்களு முதவும் பெருமை யாசானும்
போதின் விளங்குந் தாரகையு மதியும் போலப் புணர்மடங்கண்
மீது முழங்கு முகிலொதுங்க வேத வொலிகண் முழங்குவன (ங)

யாக நிலவுஞ் சாலைதொறு மறையோ ரீந்த வவியுணவின்
பாக நுகர வருமாலு மயனு மூரும் படர்சிறைப்புண்
மாக மிகந்து வந்திருக்குஞ் சேக்கை யெனவும் வானவர்கோ
னாக மணையுங் கந்தெனவு நாட்டும் யூப வீட்டமுள (ச)

தீம்பா லொழுகப் பொழுதுதொறு மோமதேனுச் செல்வனவுந்
தாம்பா டியசா மங்கணிப்போர் சமிதை யிடக்கொண் டணைவனவும்
பூம்பா சடைநீர்த் தடமூழ்கி மறையோர் மகளிர் புகுவனவு
மாம்பான மையினில விளங்குவன வணிநீண் மறுகு பலவுமுள (ரு)

வாழ்பொற் பதிமற் றதன்மருங்கு மண்ணித் திரைகள் வயல்வரம்பின்
றாழவிற் றரளஞ் சொரிகுலைப்பாற் சமைத்த யாகத் தடஞ்சாலை
சூழ்வைப் பிடங்க ணெருங்கியுள தொடங்கு சடங்கு முடித்தேறும்
வேள்வித் தலைவர் பெருந்தேர்கள் விண்ணோ ரேறும் விமானங்கள். (சு)

மடையிற் கழுநீர் செழுநீர் சூழ்வயலிற் சாலிக் கதிர்க்கற்றை
புடையிற் சுரும்பு மிடைசமுகு புனலிற் பரம்பு பூம்பாளை
யடையிற் பயிலுந் தாமரைநீ ளலரிற் றுயிலுங் கயல்கள்வழி
நடையிற் படர்மென் கொடிமௌவ னனையிற் றிகழுஞ் சினைக்காஞ்சி (எ)

சென்னி யபயன் குலோத்துங்க சோழன் றில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக் கியவளவர் போரே றென்றும் புவிகாக்கு
மன்னர் பெருமா னநபாயன் வருந்தொன் மரபின் முடிசூட்டுந்
தன்மை நிலவு பதியைந்தி னொன்றாய் நீடு தகைத்ததவ்வூர் (அ)

பண்ணின் பயனா நல்லிசையும் பாலின் பயனா மின்சுவையுங்
கண்ணின் பயனாம் பெருகொளியுங் கருத்தின் பயனா மெழுத்தஞ்சும்
விண்ணின் பயனாம் பொழிமழையும் வேதப் பயனாஞ் சைவமும்போன்
மண்ணின் பயனா மப்பதியின் வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தோ. (கூ)

பெருமை பிறங்கு மப்பதியின் மறையோர் தம்முட் பெருமனைவாழ்
தரும நிலவு காசிபகோத் திரத்துத் தலைமை சானமரபி
லருமை மணியு மளித்ததுவே நஞ்சு மளிக்கு மரவுபோ
லிருமை வினைக்கு மொருவடிவா மெச்ச தத்த னுளனானான். (௰)

மற்ற மறையோன் றிருமனைவி வாய்ந்த மரபின் வந்துதித்தாள்
சுற்ற மிரும்பு மில்வாழ்க்கைத் தொழிலா லுலகிற் றுணைப்புதல்வற்
பெற்று விளங்கு தவஞ்செய்தாள் பெறும்பே றெல்லைப் பயன்பெறுவாள்
பற்றை யெறியும் பற்றுவரச் சார்பா யுள்ள பவித்திரையாம் (௰௧)

நன்றி புரியு மவர்தம்பா னன்மை மறையின் றுறைவிளங்க
வென்று மறையோர் குலம்பெருக வேழு புவனங் களுமுய்ய
மன்றி னடஞ்செய் பவர்சைவ வாய்மை வளர மாதவத்தோர்
வென்றி விளங்க வந்துதயஞ் செய்தார் விசார சருமனார். (௰௨)

ஐந்து வருட மவர்க்கணைய வங்க மாறு முடனிறைந்த
சந்த மறைக ளுட்படமுன் றலைவா மொழிந்த வாக மங்கள்
முந்தை யறிவின் றொடர்ச்சியினான் முகைக்கு மலரின் வாசம்போற்
சிந்தை மலர வுடன்மலருஞ் செவ்வி யுணர்வு சிறந்ததால். (௰௩)

நிகழு முறைமை யாண்டேழு நிரம்பும் பருவம் வந்தெய்தப்
புகழு பெருமை யுபநயனப் பொருவில் சடங்கு முடித்தறிவி
னிகழு நெறிய வல்லாத வெல்லா மியைந்த வெனினுந்தந்
திகழு மரபி னோதுவிக்குஞ் செய்கை பயந்தார் செய்வித்தார் (௰௪)

குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைந்த
நிலவு முணர்வின் றிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிசயித்தா
ரலகில் கலையின் பொருட்கெல்லை யாடுங் கழலே யெனக்கொண்ட
செலவு மிகுந்த சிந்தையினிற் றெளிந்தார் சிறிய பெருந்தகையார் (௰௫)

நடமே புரியுஞ் சேவடியார் நம்மை யுடையா ரெனுமெய்ம்மை
யுடனே தோன்று முணர்வினகத் தொழியா தூறும் வழியன்பின்
கடனே யியல்பா முயற்றிவருங் காதன் மேன்மே லெழுங்கருத்தின்
றிடமே நிறைக்குஞ் செம்மலார் திகழு நாளி லாங்கொருநாள் (௰௬)

ஓது கிடையி னுடன்போவா ரூரா னிரையி னுட்புக்க
போது மற்[illegible] கொருபுனிற்றுப் போற்று மவன்மேன் மருப்போச்ச
யாது மொன்றுங் கூசாதே யெடுத்த கோல்கொண் டவன்புடைப்ப
மீது சென்று மிகும்பரிவால் வெகுண்டு விலக்கி மெய்யுணர்ந்து. (௰௭)

பாவுங் கலைக ளாகமநூற் பரப்பின் றொகுதி பான்மையினான்
மேவும் பெருமை யருமறைகண் மூல மாக விளங்குலகில்
யாவுந் தெளிந்த பொருணிலையே யெய்த வுணர்ந்த வுள்ளத்தா
லாவின் பெருமை யுள்ளபடி யறிந்தா ராயற் கருள்செய்வார் (௰௮)

தங்கு மகில யோனிகட்கு மேலாம் பெருமைத் தகைமையன
பொங்கு புனித தீர்த்தங்க ளெல்லா மென்றும் பொருந்துவன
துங்க வமரர் திருமுனிவர் கணங்கள் சூழ்ந்து பிரியாத
வங்க மனைத்துந் தாமுடைய வல்ல வோநல் லானினங்கள். (௰௯)

ஆய சிறப்பி னாற்பெற்ற வன்றே மன்று ளாடும்புரிய
நாய னார்க்கு வளர்மதியு நதியு நகுவெண் டலைத்தொடையு
மேய வேணித் திருமுடிமேல் விரும்பி யாடி யருளுதற்குத்
தூய திருமஞ் சனமைந்து மளிக்கு முரிமை சுரபிகடாம். (௨௰)

சீல முடைய கோக்குலங்கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்
கால முழுது முலகனைத்துங் காக்கு முதற்கா ரணராகு
நீல கண்டர் செய்யசடை நிருத்தர் சாத்து நீறுதரு
மூல மவதா ரஞ்செய்யு மூர்த்த மென்றான் முடிவென்னே. (௨௧)

உள்ளுந் தகைமை யினிப்பிறவே றுளவே யுழைமான் மறிக்கன்று
துள்ளுங் கரத்தா ரணிபணியின் சூடா மணிகள் சுரந்திரீ
தெள்ளுஞ் சடையார் தேவர்கடம் பிராட்டி யுடனே சேரமிசைக்
கொள்ளுஞ் சினமால் விடைத்தேவர் குலமன் றோவச் சுரபிகுலம். (௨௨)

என்றின் னனவே பலவுநினைந் திதத்தின் வழியே மேய்த்திந்தக்
கன்று பயில்ஆ நிரைகாக்கு மிதன்மே லில்லை கடனிதுவே
மன்று ளாடுஞ் சேவடிகள் வழுத்து நெறியா வதுமென்று
நின்ற வாயன் றனைநோக்கி நிரைமேய்ப் பொழிக நீயென்பார். (௨௩)

யானே யினியிந் நிரைமேய்ப்ப னென்றா ரஞ்சி யிடைமகனுந்
தானே யிறைஞ்சி விட்டகன்றா னாரு மறையோ ரிசைவினா
லானோ நெருங்கும் பேராய மளிப்பா ராகிப் பைங்கூழ்க்கு
வானே யென்ன நிரைகாக்க வந்தார் தெய்வ மறைச்சிறுவர். (௨௪)

கோலுங் கயிறுங் கொண்டுகுழைக் குடுமி யலையக் குலவுமான்
றோலு நூலுஞ் சிறுமார்பிற் றுவள வரைக்கோ வணஞ்சுடரப்
பாலும் பயனும் பெருகவரும் பசுக்கண் மேய்க்கும் பான்மையினாற்
சாலும் புலவி னவைவேண்டுந் தனையு மிசையுந் தலைச்சென்று. (௨௫)

பதவு காலங் களின்மேய்த்தும் பறித்து மளித்தும் பரிவகற்றி
யிதமுண் டுறையு நற்றண்ணீ ரூட்டி யச்ச மெதிர்நீக்கி
யதாநல் லனமுன் செலநீழ லமர்வித் தமுத மதுரப்பா
லுதவும் பொழுது பிழையாம லுடையோ ரில்லந் தொறுமுய்த்தார். (௨௬)

மண்ணிக் கரையின் வளர்புறவின் மாடும் படுகர் மருங்கினிலுந்
தண்ணித் திலநீர் மருதத்தண் டலைசூழ் குலையின் சார்பினிலு
மெண்ணிற் பெருகு நிரைமேய்த்துச் சமிதை யுடனே யெரிகொண்டு
நண்ணிக் கங்குன் முன்புகுந்து நன்னாள் பலவா மந்நாளில். (௨௭)

ஆய நிரையின் குலமெல்லா மழகின் விளங்கி மிகப்பல்கி
மேய வினிய புலலுணவும் விரும்பு புனலு மார்தலினா
லேய மனங்கொள் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தி யிரவு நண்பகலுந்
தூய தீம்பான் மடிபெருகிச் சொரிய முலைகள் சுரந்தனவால். (௨௮)

பூணுந் தொழில்வேள் விச்சடங்கு புரிய வோம தேனுக்கள்
காணும் பொலிவின் முன்னையினு மநேக மடங்கு கறப்பனவாய்ப்
பேணுந் தகுதி யனபாலிப் பிரம சாரி மேய்த்ததற்பின்
மாணுந் திறத்த வானவென மறையோ ரெல்லா மனமகிழ்ந்தார். (௨௯)

அனைத்துத் திறத்து மானினங்க ளணைந்த மகிழ்ச்சி யளவின்றி
மனைக்கட் கன்று பிரிந்தாலு மருவுஞ் சிறிய மறைக்கன்று
தனைக்கண் டருகு சார்ந்தருகித் தாயாந் தன்மை நிலைமையவாய்க்
கனைத்துச் சுரந்து முலைக்கண்கள் கறவா மேபால் பொழிந்தனவால். (௩௰)

தம்மை யணைந்த வான்முலைப்பா றாமே பொழியக் கண்டுவந்து
செம்மை நெறியே யுறுமனத்திற் றிருமஞ் சனமாங் குறிப்புணர்ந்தே
யெம்மை யுடைய வள்ளலா ரெய்த நினைந்து தெளிந்ததனின்
மெய்ம்மைச் சிவனா பூசனையை விரும்பும வேட்கை விளைந்தெழலும். (௩௧)

அங்கண் முன்னை யர்ச்சனையி னளவின் றொடர்ச்சி விளையாட்டாப்
பொங்கு மன்பான மண்ணிமணற் புளினக் குறையி லாத்தியின்கீழ்ச்
செங்கண் விடையார் திருமேனி மணலா லாக்கிச் சிவாலயமுந்
துங்க நீடு கோபுரமுஞ் சுற்றா லயமும் வகுத்தமைத்தார். (௩௨)

ஆத்தி மலருஞ் செழுந்தளிரு முதலா வருகு வளர்புறவிற்
பூத்த மலர்க டாந்தெரிந்து புனிதர் சடிலத் திருமுடிமேற்
சாத்த லாகுந் திருப்பள்ளித் தாமம் பலவுந் தாங்கொய்து
கோத்த விலைப்பூங் கூடையினிற் கொணர்ந்து மணந்தங் கிடவைத்தார். (௩௩)

நல்ல நவகும் பங்கள்பெற நாடிக் கொண்டு நாணற்பூங்
கொல்லை யிடத்துங் குறைமறைவு மேவுங் கோக்க ளுடன்கூட
வொல்லை யணைந்து பாலாக்க வொன்றுக் கொருகா லாகவெதிர்
செல்ல வவையுங் கனைத்துமுலை தீண்டச் செழும்பால் பொழிந்தனவால். ௩௪

கொண்டு மடுத்த குடநிறையக் கொணர்ந்து விரும்புங் கொள்கையினா
லண்டர் பெருமான் வெண்மணலா லயத்து ளவைமுன் றாபித்து
வண்டு மருவுந் திருப்பள்ளித் தாமங் கொண்டு வரன்முறையே
பண்டைப் பயில்வா லருச்சித்துப் பாலின் றிருமஞ் சனமாட்டி. (௩௫)

மீள மீள விவ்வண்ணம் வெண்பால் சொரிமஞ் சனமாட்ட
வாள வுடையார் தம்முடைய வன்ப ரன்பின் பாலுளதாய்
மூள வமர்ந்த நயப்பாடு முதிர்ந்த பற்று முற்றச்சூழ்
கோள மதனி லுண்ணிறைந்து குறித்த பூசை கொள்கின்றார். (௩௬)

பெருமை பிறங்குஞ் சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளை யார்தம் முள்ளத்தி
லொருமை நினைவா லும்பர்பிரா னுவக்கும் பூசை யுறுப்பான
திருமஞ் சனமே முதலவற்றிற் றேடா தனவன் பினினிரப்பி
வருமந் நெறியே யர்ச்சனைசெய் தருளி வணங்கி மகிழ்கின்றார். (௩௭)

இறையோ னடிக்கீழ் மறையவனா ரெடுத்த திருமஞ் சனமாட்டு
நிறைபூ சனைக்குக் குடங்கள்பா னிரம்பச் சொரிந்து நிரைக்குலங்கள்
குறைபா டின்றி மடிபெருகக் குவிந்த முலைப்பால் குறைவின்றி
மறையோர் மனையின் முன்புதரும் வளங்கள் பொலிய வைகுமால். (௩௮)

செயலிப் படியே பலநாளுஞ் சிறந்த பூசை செய்வதற்கு
முயல்வுற் றதுவே திருவிளையாட் டாக முந்நூ லணிமார்ப
ரியல்பிற் புரியு மற்றிதனைக் கண்டித் திறத்தை யறியாத
வயன்மற் றொருவ னப்பதியி லந்த ணாளர்க் கறிவித்தான். (௩௯)

அச்சொற் கேட்ட வருமறையோ ராய னறியா னென்றவற்றி
னிச்சை வழியே யான்மேயப்பே னென்றெம பசுக்க டமைக்கறந்து
பொச்ச மொழுகு மாணவகன் பொல்லாங் குரைக்க வவன்றாதை
யெச்ச தத்தன் றனையழைமி னென்றா ரவையி லிருந்தார்கள். (ச0)

ஆங்கு மருங்கு நின்றாக ளவவந்தணன்றன் றிருமனையின்
பாங்கு சென்று மற்றவனை யழைத்துக் கொண்டு வரப்புகாந்த
வோங்கு சபையோ ரவனைப்பாாத் தூரா னிரைமேயத் துனமகனசெய்
தீங்கு தனனைக் கேளென்று புகுந்த பரிசு செப்புவாா. (சக)

அந்தண் மறையோ ராகுதிக்குக் கறக்கும் பசுக்க ளானவெலாஞ்
சிந்தை மகிழ்நது பரிவின்றி றிரளக் கொடுபோய் மேயப்பானபோற
கந்த மலிபூம புனனமணணி மணலிற கறநது பாலுகுதது
வந்தபரிசே செயகினறா னெனறு மறையோா வாயமொழிநதாா. (சஉ)

மறையோா மொழியக் கேடடஞ்சிச சிறுமா ணவகன் செயதவிது
விறையு நானமுன பறிந்திலே னிதறகு முனபு புகுநததனை
நிறையும பெருமை யநதணாகாள பொறுக்க வேணடு நீஙகளெனக்
குறைகொண டிறைஞ்சி யினிப்புகுதிற குறற மெனதே யாமெனறான் (சங)

அந்த ணாளா தமைவிடைகொண டந்தி தொழுது மனைபுகுநது
வந்த பழியொன றெனநினைந்தே மகனாா தமக்கு வாய்நேரா
னிந்த நிலைமை யறிவேனென னிரவு கழிநது நிரைமேயக்க
மைந்த னார்தாம் போயினபின் மறைநது சென்றான மறைமுதியோன். (சச)

சென்ற மறையோன றிருமகனா சிறநத வூரா னிரைகொடுபோய
மன்றன் மருவும புறவினகண மேயப்பாா மணணி மணற்குறையி
லன்று திரளக் கொடுசென்ற வதனை யறிந்து மறைநதப்பா
னின்ற குரவின மிசையேறி நிகழவ தறிய வொளிததிருநதான் (சரு)

அன்பு புரியும் பிரமசா ரிகளு மூழ்கி யரனார்க்கு
முன்பு போல மணறகோயி லாக்கி முகைமென மலர்கொய்து
பினபு வருமான முலைபொழிபால பெருகுங குடங்கள பேணுமிடந்
தனபாற கொணாநது தாபிததுப பிறவும வேணடு வனசமைததாா. (சசா)

நின்ற வீதியின விளையாட்டா நிறைநத வரும்பூ சனைதொடங்கி
யொனறு முளளத துணமையினு லுடைய நாதன றிருமுடிமேன்
மன்றல் விரவுந திருப்பளளித் தாமஞ் சாததி மஞ்சனமா
நன்று நிறைதீம் பாற்குடங்க ளெடுத்து நயப்புற றாட்டுதலும். (சஎ)

பரவ மேன்மே லெழும்பரிவும் பழைய பான்மை மிகும்பணபும்
விரவு மேதக்க கவாதமபான மேவும் பெருமை வெளிப்படுப்பா
னாவ மேவுஞ் சடைமுடியா ரருளா மெனன வறிவழிநது
குரவ மேவு முதுமறையோன் கோப மேவும் படிகணடான். (சஅ)

கண்ட போதே விரைந்திழிந்து கடிது சென்று கைத்தண்டு
கொண்டு மகனா திருமுதுகிற புடைத்துக் கொடிதா மொழிகூறத்
தொண்டு புரியுஞ் சிறியபெருந் தோன்ற லாாதம் பெருமான்மேன்
மண்டு காத லருச்சனையின் வைத்தாா மற்றொன றறிந்திலரால். (சகூ)

மேலாம் பெரியோர் பலகாலும் வெகுண்டோ னடிக்க வேறுணரார்
பாலார் திருமஞ் சனமாட்டும பணியிற சலியா ரதுகண்டு
மாலா மறையோன் மிகசசெயிாததது வைத்த திருமஞ் சனக்குடப்பால்
காலா லிடறிச் சிநதினன கையாற கடமைத தலைவனரானை. (ருய)

சிந்தும பொழுதி லதுநோககுஞ் சிறுவ ரிறையிற றீயோனைத்
தநதை யெனவே யறிநதவனறன ருளகள் சிநதுந தருதியினன்
முநதை மருஙகு கிடநதகோ லெடுததாாக கதுவே முறைமையினல்
வநது மழுவா யிடவெறிநதாா மணமேல வீழ்நதான மறையோனும. (ருக)

எறிந்த வதுவே யாச்சனையி லிடையூ றகற்றும் படையாக
மறிநத தாதை யிருதாளுந துணிதத மைநதா பூசனையி
லறிந்த விடையூ றகறறினராம் முன்போ லருசசித திடப்புகலுஞ்
செறிந்த சடைநீண் முடியாருந தேவி யோடும விடையேறி. (ருஉ)

பூத கணஙகள் புடைசூழப் புராண முனிவா புததேளிா
வேத மொழிக ளெடுததேதத விமல மூாததி திருவுளளங
காதல் கூர வெளிபபடலுங கணடு தொழுது மனஙகளிததுப்
பாத மலாகண மேல்விழுநதாா பததி முதிாநத பாலகனாா (ருங)

தொடுத்த விதழி சூழ்சடையார் துணைததா ணிழறகீழ் விழுந்தவரை
யெடுதது நோக்கி நமபொருட்டா லீனற தாதை விழவெறிநதா
யடுதத தாதை யினியுனககு நாமென றருளசெய தணைததருளி
மடுத்த கருணை யாற்றடவி யுசசி மோநது மகிழ்நதருள. (ருச)

செங்கண் விடையாா திருமலாககை தீணடப் பெற்ற சிறுவனு
ரங்கண மாயை யாககையின்மே லளவின றுயாநத சிவமயமாயப்
பொஙகி யெழுநத திருவருளின் மூழ்கிப பூமே லயன்முதலாந
துஙக வமரா துதிசெயயச சூழநத வொளியிற றோனறினாா. (ருரு)

அண்டர் பிரானுந் தொணடாதமக கதிப னாககி யனைத்துநாா
முண்ட கலமு முடுப்பனவுஞ் சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்டீ சனுமாம் பதநதநதோ மெனறங கவாபொற றடமுடிக்குந
துணட மதிசோ சடைககொனறை மாலை வாஙகிச சூட்டினாா. (ருசு)

எல்லா வுலகு மாாப்பெடுப்ப வெஙகு மலாமா ரிகள்பொழியப்
பலலா யிரவா கணநாதா பாடி யாடிக களிபயிலச
சொல்லாா மறைக ளிதிசெயயச சூழபல லியஙக ளெழசசைவ
நல்லா ரோஙக நாயகமா நஙகள் பெருமான றொழுதணைநதாா. (ருஎ)

ஞால மறியப் பிழைபுரிநது நம்ப ரருளா னன்மறையின்
சீலந் திகழுஞ் சேயஞலூாப பிளளை யாாதந திருககையிற்
கோல மழுவா லேறுணடு குறற நீஙகிச சுற்றமுடன்
மூல முதல்வா சிவலோக மெயதப் பெற்றான முதுமறையோன். (ருஅ)

வந்து மிகைசெய் தாதைதாண மழுவாற் றுணிதத மறைசசிறுவ
ரந்த வுடம்பு தன்னுடனே யரனாா மகனா ராயினா
ரிந்த நிலைமை யறிநதாரா ரீறி லாதாா தமக்கன்பு
தநத வடியார் செய்தனவே தவமா மன்றோ சாறறுங்கால். (ருகூ)

நேச நிறைந்த வுள்ளத்தா னீல நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார பெருமையினை யெலலா வுயிருந தொழவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருததொண்டத் தொகைமுன பணித்த திருவாளன்
வாச மலாமென கழலவணஙக வநத பிறபபை வணஙகுவாம. (௬ ௰)

சணடேசுரநாயனாபுராண முறறிறறு.

ஆகத் திருவிருததம் - ௲உ௱௭௰.

குசனம்.

க. பசு ஓம்பல்

சிவலோகத்திலே சிவனது சந்நிதியில இடபம் இருக்கும் அதன்பக்கத்திலே, நநதை பததிரை சுரபி சுசீலை சுமனை எனனும ஐவகைப்பசுக்கள் இருககும இவைமுறையே, கபிலநிறமும கருநிறமும் வெண்ணிறமும புகைநிறமும செநநிறமும, உடையனவாம இவவைநதும, சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாறகடலில் இருநது, சிவபூசையின பொருட்டும், யாகாதி கருமங்களின பொருட்டும, பூமியில உற்பவிததன.

இப்பசுவின உறுப்புககளிலே தேவாகளும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்களும் இருககுமாறு கூறுதும பிரமாவும விட்டுணுவும கொமபினடியில இருபபா, கோதாவரி முதலிய தீாததஙகளும சராசரஙகளும கொமபின நுனியில இருககும; சிவன் சிரததிலும, உமாதேவி நடுநெறறியிலும, முருககடவுள் மேல் நாசியிலும, நாகேசா உள் நாசியிலும், அசசுவினிதேவா இரண்டுகாதுகளிலும், சூரியனும் சநதிரனும் இரணடுகண்களிலும, வாயு பல்லிலும், வருணன் நாவிலும, சரசுவதி ஊஙகாரததிலும, இயமன இருதயததிலும, இயககாகள் கெணடைததலததிலும, உதயாஸதமயன சநதிகள உதடடிலும, இநதிரன கழுததிலும், அருககர்கள் திமிலிலும், சாததியா மார்பிலும, அனிலவாயு நான்கு காலகளிலும, மருததுவா முழநதாளகளிலும, நாகலோகததா குரததின நுனியிலும, கநதருவா குரததின நடுவிலும, தேவமாதாகள மேறகுரததிலும, உருததிரா முதுகிலும, வசுககள சநதிகளிலும், பிதிாகள் அரைப்பலகையிலும், சத்தமாதாகள் பகத்திலும், இலககுமி அபானததிலும், நாகேசர் அடிவாலிலும, இருப்பா, சூரியனொளி வால மயிரிலும், கஙகை மூததிரததிலும், யமுனை சாணததிலும இருககும, முனிவாகள உரோமததிலும, பூமிதேவி உதரத்திலும் இருப்பா, சமுததிரம முலையிலும், காருகபதறியம் முதலிய அககினி மூன்றும. முறையே வயிறு இருதயம முகம் எனனும உறுபபுககளிலும், யாகஙகளெல்லாம எலுமபிலும சுககிலததிலும, இருககும, கறபுடைமகளிா எல்லா அவய[illegible]ங்களினும இருபபா.

இத்துணைச்சிறப்பினவாகிய பசுக்களை இயக்குங்கால், சிறிதும் வருத்தம் செய்யாமல், இரககததோடும் பலாசஙகோலினாலே மெலல ஓஙகி, போ போ என்று இயககுக இரககமினறிக கோபிதது அதட்டி அடிபபோா நரகததுவீழ்வா. பசுககளின பெருமையை உணாநது, அவைகளை வலஞசெயது, துதித்து வணங்கி, புல்லுக்கொடுததோர் சிவலோகததை அடைநது, இன்புறுவா. பசுககளைததீணடினும்; தீவினைகள நீஙகி, நலவினைகள பெருகும் அவைகள இம்மை மறுமை இரண்டினும பயனைத தரும். பசுக்களுககுச சாலையை விதிப்படி செய்விதது, ஆற்றுமண் ஓடைமண் புற்றுமண் விலவத்தடிமண் அரசடிமண என்பவைகளால நிலமபடுதது, முதிாகனறு இளஙகனறு நோயுற்றகன்று என்னும இவைகளுககு இடஙகள் வெவவேறாக அமைக்க: நாடோறும் கோ

சலகோமயங்களைப் புறத்தே நீக்கி, சுத்திசெய்க: மசகம்வராமல் தூபம் இடுக: தீபங்கள் ஏற்றுக: சாலை எங்கும் பூமாலை நாற்றுக: பசுக்களை, சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லைச் சொல்லி, மெல்லமெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடும் புல்லைக் கொடுக்க. நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறிடம் அமைத்து, மருந்து கொடுத்துப் பேணுக. அட்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டி, பூசுட்டி, அன்னமும் ஜலமும் ஊட்டி, தூபதீபம் காட்டி, வணங்குக. பசுக்களை வேனிற்காலத்திலே சோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக்காலத்திலே வெய்யில் மிகுந்த வெளிகளிலும், இடர் உறாவண்ணம் மேய்க்க. பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், பூசைசெய்யாதவர்களும், காக்காத்பாவிகளைத் தண்டியாத அரசனும், நரகத்தில்வீழ்வர்கள். ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானஞ்செய்தலும், குற்றமற்ற இலக்கணங்களையுடைய இடபத்தைச் சிவசந்நிதிக்குத் தானம் செய்தலும், சிவனது திருப்பணியின் பொருட்டுச் சகடத்திற்கு எருது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவைக் கண்டு இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும், பெரும் புண்ணியங்களாம். பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்வியங்களையும் சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க. பாலை இரண்டு மாசம் செல்லும் வரையும் கன்று பருகும்படி விட்டு, பின் கறந்து சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க. கன்று பால் உண்டு முலையை விடுத்தபோது, ஜலத்தினாலே முலையைக் கழுவிக் கறக்க. ஆசை மிகுதியினாலே கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்தி, பின்பு பூமியிலே பிறந்து, கடும்பசியினாலே வீடுகடோறும் இரப்பன். கபிலையின் பாலைச் சிவனுக்கே கொடுக்க, அதனைத் தாம் பருகில் நரகத்து வீழ்வர். புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுந்தார்களாயின், எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவார்கள், அவர்களுக்குப் பரிகாரம் இல்லை. மலட்டுப்பசுவின் மேலேனும் இடபத்தின் மேலேனும், பாரம் ஏற்றினோரும், இடபத்தில் ஏறினோரும், நரகத்தில் வீழ்வர். பசுக்களைப் பகைவர் கவரின், எதிர்ந்து காக்க; காத்தல் அரிதாயவழித் தம்முயிர் விடுத்தோர் சிவபதம் அடைவர். இதுகாறும் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் பிரமாணம் சிவதருமோத்தரத்துக் கோபுரவியலின் இறுதியிற் காண்க.

இப்பசுமேய்த்தலாகிய உத்தம புண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இச்சண்டேசுரநாயனார். அது, இவர் தாம் ஒருநாள் இடையன் பசுநிரையினுள்ளே ஒருபசுவைக் கோலினால் அடிக்கக் கண்டபோது, இரக்கமிகுதியினாலே கோபித்து விலக்கி, பசுக்களின் பெருமையை உள்ளபடி சிந்தித்து உணர்ந்து, அவைகளை அவைகளின் கருத்துக்கு இசைய மேய்த்தலிற் சிறந்த புண்ணியம் இல்லை எனவும் சிவனை வழிபடும் நெறியும் அதுவே எனவும் துணிந்து, அவ்விடையனை அகற்றி, அன்று தொடங்கித் தாமே அந்நிரையை மெய்யன்போடு விதிப்படி மேய்த்தமையாலே, தெளியப்படும்.

உ சிவ பூசை.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமாகிய மூலமல காரணத்தினாலே கன்மானுசாரமாக உண்டாகும் பிறப்பு, அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என நால்வகைப்படும். அவற்றுள், அண்டசம் முட்டையிற் றோன்றுவன. சுவேதசம் வேர்வையிற் றோன்றுவன. உற்பிச்சம் வித்துக்களை மேற்பிளந்து தோன்றுவன. சராயுசம் கருப்பையிற் றோன்றுவன. இவைகளின்விரி எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் யோனிபேதமாம். இவ்வாறுள்ள யோனிகளுள், மற்றையோனிகள் எல்லாவற்றையும் போகத்தினாலும் பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றினாலும் நீக்கி, மனிதப்பிறப்பிலே வருதல், மிகுந்த அருமையாம்.

அவ்வருமை, ஆராயுங்காலத்து, கடலைக் கையினாலே நீந்திக் கரை ஏறுதல் போலாம். இத்தன்மைத்தாகிய மனிதப்பிறப்பை எடுப்பினும், சாத்திரமணம் வீசாத மலைகளிலும வனங்களிலும குறவா மறவாகளாயப் பிறவாமல், சாததிரம் வழங்கும தேசங்களிலே பிறபபது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், வேதாகமங்கள் வழங்காத மிலேசச தேசததை விட்டு அவை வழங்கும் ஆரியதேசத்திலே பிறபபது மிகுநத புணணியம் அதினும், ஈனசாதிகளாயப பிறவாமல் பிராமணா முதலிய நானகு வருணத்தாராய்ப் பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும, பரசமயங்களில செல்லாமல் சிவனே பரமபதிஎன்று தெளிநது வழிபடும சைவசமயததைச சாாதல் இததனைததென்று கூறலாறறாத பெரும்புணணியமாம. இதறகுப பிரமாணம. சிவஞானசித்தியாா. "அணடசஞ சுவேத சங்க ளுற்பிசசஞ சராயு சததோ - டெணடரு நாலெண பதது நானகுநூ றுயிரததா - லுணடுபல யோனி யெல்லா மொழிததுமா னுடததுதித்தல - கணடிடிற கடலைக கையா னீநதினன காரியங்காண் நராபயி றேசந தனனி லுனமறை பயிலா நாட்டில - விரவுத லொழிநது தோனறன மிககபுண் ணியஞ்தா னுகுந - தனையினிற கீழை விட்டுத தவஞ்செயசா தியினில வநது - பரசம யஙகட் செலலாப் பாககியம பணணுறுதே. வாழவெனு மையல் விட்டு வறுமையாஞ சிறுமை தபபித - தாழ்வெனுந தனமை யோடுஞ சைவமாஞ சமயஞ சாரு - மூழபெற லரிது சாலவுயா சிவ ஞானத தாலே - போழிள மதியி னானைப போறறுவா ரருளபெற்றாரே." எனவரும்.

இவ்வருமையாகிய மனிதபபிறப்பை உணடாககியது, பசுபதியாகிய சிவனை, மனசினாலே நினைததறகும, வாககினாலே துதிததறகும், கைகளினாலே பூசித்தற்கும், கால்களினாலே வலம் வருதறகும், தலையினாலே வணங்குதறகும், செவிகளினாலே அவரது புகழைக கேட்டறகும், கணகளினாலே அவரது திருமேனியைத தரிசிசததறகுமாம மேலுலகததுளள பிரமா விட்டுணு இநதிரன முதலியோரும் இப்பூமியின கணணே வநது சிவனைப் பூசிப்பாகள். ஆதலால, இம்மனித சரீரம கிடைத்தற்கு அரியது. இசசரீரம உள்ளபொழுதே சிவபூசையைப பணணி, மோக்ஷததைப பெறுதொழியில, பினபு மோக்ஷம கிடைததல அரிது அரிது ! ஆனமாககள தாம நலல சரீரம எடுததும, இவையெல்லாம் சிறிதும ஆராயாமல், ஐயையோ! வீணாகத திரிநது காலங்கழிககும் அறியாமை இருநதபடி என்னை ! "மானுடப பிறவி தானும வகுததது மனவாக காயத - தானிடத தைநது மாடு மரனபணிக காக வனறோ - வானிடத் தவரு மணமேல் வநதரன றனையாச சிப்ப - வூனெடுத துழலு மூமரொனறையு முணரா ரநதோ." எனச் சிவஞான சித்தியாரினும், "கண்ணுதலா லயநோககுங கணகளே கணகள கறைககண்டன கோயிலபுகுங் காலகளே க[illegible]கள் - பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள் - பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னாப் பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக - ளண்ணல்பொலங்கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச மவனடிககீ ழடிமைபுகு மடிமையே யடிமை." எனப் பிரமோததர காணடததினும், கூறுமாற்றானும் உணர்க.

சிவபூசையாவது, புட்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள்கொண்டு, ஆததுமசுததி தானசுததி திரவியசுததி மநதிரசுததி இலிஙகசுததி என்னும் பஞ்சசுத்திகளும் செய்து, சிவலிஙகததின பீடததிலே சத்தியாதி சத்திபரியந்த பதுமமாகிய சிவாசனம் பூசிதது, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ்செய்து, அவ்விததியாதேகத்துக்குச் சிவனாய் உள்ள நிஷ்களரூபரும் ஞானானந்தமயரும் சருவகாத்தாவும் சர்வவியா

பகருமாகும் பரசிவனாகிய மூர்த்திமானைத் துவாதசாந்தத்தின் மேலே தியானித்து, முன்னே நியாசஞ்செய்த வித்தியாதேகத்தில் ஆவாகித்து, "சுவாமீ, சருவ ஜகத்துக்கும் நாதரே, பூசையின்முடிவு எதுவரையுமோ அதுவரையும் நீர் பிரீதியுடன் இவ்விலிங்கத்திலே சாந்நித்தியராய் இரும்." என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, பூசித்து ஸ்தோத்திரம் பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித்தலாம். லிங்க என்னும் தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாதலால், படைத்தல் காத்தல் முதலியவற்றால் உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுவரப் பிரபாவமே லிங்கம் எனப்படும். அவ்விலிங்கத்தின் வியத்திஸ்தானமாகிய சைலம் ஸ்பாடிகம் க்ஷணிகம் லோஹஜம் என்பனவும் உபசாரத்தாலே இலிங்கம் எனப்படும். வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்தியங்களை அதிட்டிக்கும் சத்தியேயாம். மூலமலம் முதலியன இன்மையால், சிவனுக்கு வைந்தவம் முதலிய சரீரம் இன்றிச் சத்திசரீரம் உண்டாம். அச்சரீரம் பஞ்சகிருத்திய உபயோகிகளாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்சமந்திரங்களாலே சிரம் முதலாகக் கற்பிக்கப்படும். சிவன் நிராகாரவஸ்துவாகிய தம்மை ஆன்மாக்கள் தியானித்தல் பூசித்தல் கூடாமையால், பத்தா அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டே இச்சத்திகாரிய மாகிய கற்பஞ்சரீரம் கொண்டார் என்க.

இவ்வாறு அன்போடு பூசை செய்யப்படில், கருணாநிதியாகிய சிவன் இலிங்கத்தில் நின்று அப்பூசையை ஏற்று, அதுசெய்தார்க்கு அருள் செய்வர். அது "தாபரஞ் சங்க மங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று-மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்ப - னீபரன் றன்னை நெஞ்சி னினைவையே னிறைந்த பூசை - யாயபரம் பொருளை நாளு மாசற நீ யன்பு செய்தே" என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க. அன்பின்றிச்செய்யப்படும்பூசை பயன்படாமை "நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன் - பொக்க மிக்கவர் பூவுநீருங்கண்டு - நக்கு நிற்ப னவர்தம்மை நாணியே" என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானும், "கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன் றெண்ணப்-பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழு - மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான் - செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே" என்னும் பட்டணத்துப் பிள்ளையார் வாக்கானும் உணர்க.

இச்சண்டேசுரநாயனார் முற்பிறப்பில் வேதாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவபூசையை விதிவழுவாது செய்தமையாலன்றே, இப்பிறப்பில் மிக்க இளமைப்பிராயத்திற்றானே சகல சாத்திரப்பொருள்களையும் எளிதின் உணர்ந்து, சிவனே எம்மை உடையவர் என்னும் மெய்யுணர்வினாலே, சிவன்மாட்டு இடையறாது மேன்மேலும் பெருகி வளரும் அத்தியற்புதமாகிய மெய்யன்பே வடிவமாயினார். இவருக்கு வேதாகமங்கள் எல்லாம் முற்பிறப்பின் அறிவுத்தொடர்ச்சியினால் எளிதின் விளங்கின என்பது இங்கே "ஐந்து வருட மவர்க்கணைய வங்க மாறு முடனிறைந்த-சந்த மறைக ளுட்படமுன் றலைவ மொழிந்த வாகமங்கள் - முந்தை யறிவின் றொடர்ச்சியினான் முகைக்கு மலரின் வாசம்போற் - சிந்தை மலர வுடனமலருஞ் செவ்வி யுணர்வு சிறந்ததால்." என்பதனாலும், "குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைந்த - நிலவு முணர்வின் றிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிசயித்தார்" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது. ஒருபிறப்பிற்கற்றகல்வி மறுபிறப்புக்களினும் பயன்படும் என்பது "ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற் - கெழுமையு மேமாப் புடைத்து." என்னும் திருக்குறளானும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பிலே சிவபூசைசெய்தவர் என்பது, இங்கே "அங்கண் முன்னை யர்ச்சனையி னளவின் றொடர்ச்சி விளையாட்டாய் - பொங்கு மன்பால்."

என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது. இவரது அன்பின்முதிர்ச்சி "நடமே புரியுஞ் சேவடியார் நம்மை யுடையா ரெனுமெய்ம்மை - யுடனே தோன்று முணர்வினக் கொழியா தூறும் வழியன்பின் - கடனே யியல்பாய் முயற்றிவருங் காதன் மேன்மே லெழுங்கருத்தின் - றிடநேர் நிற்குஞ் செம்மலார் திகழு நாளி லாங்கொருநாள்" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆன்மா சிவன் உடைமை என்பது "அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே - யநாதியெனப் பெற்ற வணுவை - யநாதியே - யார்த்த துயரகல வம்மலங்கையோ டெவ்விடத்தும் - காத்த லவன்கடனே காண்." என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாராலும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பில் விதிவழுவாது செய்த பூசையின் றொடர்ச்சியினாலன்றே, இப்பிறப்பில் மிகுந்த இளமைப் பிராயத்திலே, பசுப்பால் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந்தகுதி உடைமையை நினைந்தவுடனே, சிவபூசையில் மிக்க ஆசையுடையராய், அதனைச் செய்வாராயினார். அப்பூசை பிறருக்கு விளையாட்டாகத் தோன்றியதாயினும், இடையறாத மெய்யன்பினாலே செய்யப்பட்டமையானன்றோ, உயிர்க்குயிராகிய சிவனுக்கு மிக உவப்பாயிற்று.

இந்நாயனார் சிவனது உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே கரையழிந்த அன்பினாலே ஓர் பயனுங் கருதாது அவ்வன்புதானே தமக்கு இன்பமாகத் தம்மை மறந்து நின்றார் என்பது, இவர் சிவபூசை செய்யும்பொழுது தந்தையாகிய எச்சதத்தன் முதுகிலே பலமுறை அடித்துக் கொடுமொழிகளைக் கூறவும், தாம் அவற்றைச் சிறிதும் அறிந்திலாமையானும், அவன் பாற்குடத்தைக் காலால் இடறிச் சிந்தக் கண்டபோது அவன் தமது தந்தை என்று கண்டும், தமது பரமபிதாவாகிய சிவனுக்கு அபராதம் செய்தமைபற்றி அவன் கால்களைத் துணித்து, முன்போலவே பூசிக்கப்புகுந்தமையானும், செவ்விதிற் றுணியப்படும் இப்பத்தியோகத்தாலன்றோ, உடனே கருணாநிதியாகிய சிவன் இடபாரூடராய் வெளிப்பட்டு, தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் இவரை எடுத்து, "நம்பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாமே பிதா" என்று அருளிச்செய்து, இவரை அணைத்து, இவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சிமோந்து, இவருக்கு அந்தச் சரீரத்திலேதானே தமது சாரூப்பியத்தைக் கொடுத்து, தொண்டர்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய சண்டேசுரபதத்தில் இருத்தியருளினார். இவர் அச்சரீரத்திற்றானே சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை இங்கே "செங்கண் விடையார் திருமலர்க்கை தீண்டப் பெற்ற சிறுவனார் - துங்க மாயை யாக்கையின்மே லளவின் றுயர்ந்த சிவமயமாய்ப் - பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் மூழ்கிப் பூமே லயன்முதலாந் - துங்க வமரர் துதிசெய்யச் சூழ்ந்த வொளியிற் றோன்றினார்" என்பதனாலும், "வந்து மிகைசெய் தாதைதாள் மழுவா றுணித்த மறைச்சிறுவர் - அந்த வுடம்பு தன்னுடனே யரனார் மகனா ராயினார்." என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது. சிவஞானசித்தியாருரையிலே "அந்தத் தேகத்திலே தானே சிவசாரூப்பியத்தைப் பெற்றார்." என்றார் சிவாக்கிரயோகிகளும்.

இந்நாயனார், பிராமணனும் தமக்குப் பிதாவும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனை மழுவினால் வெட்டியும், பிரமகத்தி பிதிர்கத்தி குருகத்தி என்னும் தோஷங்கள் பொருந்தாது, சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை யாதுகாரணத்தாலெனின், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இன்மையானும், இவர் செய்யும் சிவபூசைக்கு எச்சதத்தன் இடையூறு செய்தமை சிவாபராதமாதலானும், இவர் பரமபிதாவும் பரமகுருவுமாகிய சிவனிடத்து உள்ள அன்புமிகுதியினால் அவர் நிமித்தமே அவ்வெச்சதத்தனை வெட்டினமையானும், தன்செயலற்றுச் சிவாதீனமாய் நிற்போர் செய்தது பாதகமாயினும் அதனைச் சிவன் தமது பணியாகவே பண்ணிவிடுவாராதலானும், என்க. "அரனடிக் கன்பர்

செய்யும் பாவமு மறமதாகும் - பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ
மாகும் - வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி - நரரினிற் பால
ன செய்த பாதக நன்மை யாயதே." எ-ம். "இவனுலகி லிதமகிதஞ் செய்த
வெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு - மவனிவனாய் நின்றமு
றை யேக னாகி யரன்பணியி னின்றிடவு மகலுங் குற்றம் - சிவனுமிவன் செ
ய்ததெல்லா மென்செய்தி யென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தெ
ன்றும் - பவமகல வுடனாகி நின்றுகொள்வன் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடி
னும் பணியாக்கி விடுமே" எ-ம் சிவஞானசித்தியாரிற் கூறுமாற்றானும்,
உணர்க. இன்னும், இந்நாயனார் இம்மையிலே தண்டிக்கப்பட்டமையால்
அன்றே, எச்சதத்தன் சிவத்துரோகத்தால் மறுமைக்கண் நரகத்தில் வீழ்ந்து வ
ருந்தாது, தன் சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தான். அகத்தியமுனிவ
ருக்கும் இராமருக்கும், தமக்கும் பிறர்க்கும் பெருந்தீங்கு செய்த வில்வலன்
வாதாவியையும் இராவணனையும் கொன்றமையாலாகிய பிரமகத்தியைச் சிவ
பூசையே ஒழித்தமையானும், இச்சண்டேசுரநாயனார் தமது சிவபூசைக்கு
இடையூறு செய்தலாகிய சிவாபராதம் கண்ட வழிச் செய்த பிரமகத்தி முதலி
ன சிவசாரூப்பியம் பயந்தமையானும், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும்
சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது தெளிக.

இச்சண்டேசுரநாயனாரது பெருந்தன்மை "பீரடைந்த பாலதாட்டப்
பேணாதவன் றாதை - வேரடைந்து பாய்ந்த தாளை வேதத்தடிந்தான் றனக்
குத் - தாரடைந்த மாலை சூட்டித் தலைமை வகுத்த தென்னே - சீரடைந்த கோ
யின்மல்கு சேய்ஞலூர் மேயவனே" எ-ம். "கடிசேர்ந்த போது மலரான கைக்
கொண்டு நல்ல - படிசேர்ந்த பால்கொண்டங் காட்டிடத் தாதை பண்டு-முடி
சேர்ந்த காலை யறவெட்டிட முக்கண் மூர்த்தி - யடிசேர்ந்த வண்ண மறிவார்
சொலக் கேட்டு மன்றே" எ-ம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாராலும்,
"தழைத்ததோ ராத்தி யின்கீழ்த் தாவர மணலாற் கூப்பி - யழைத்தங்கே யாவி
ன் பாலைக் கறந்துகொண் டாட்டக் கண்டு - பிழைத்ததன் றாதை தாளைப் பெ
ருங்கொடு மழுவால் வீசக் - குழைத்ததோ ரமுத மீந்தார் குறுக்கைவீ ரட்ட
னாரே" எனத் திருநாவுக்கரசுநாயனாராலும், "ஏத நன்னில மீரறு வேலி யே
யா னூற்ற விரும்பிணி தவிர்த்துக் - கோத னங்களின் பால்கறந் தாட்டிக்
கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற-தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்
குன் சடைமிசை மலர ருள்செய்யக் கண்டு-பூத வாளிநின் பொன்னடி யடை
ந்தேன் பூம்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே" எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரா
லும், "தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச் - சாதியும் வேதியன் றாதை
தன்னைத் தாளிரண்டுஞ் - சேதிப்ப வீசன் றிருவருளாற் றேவர்தொழப் - பாதக
மேசோறு பற்றினவா தோணோக்கம்" என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலும்,
"தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கு மண்டத் தொடுமுடனே - பூதலத்
தோர்கள் வணங்கப்பொற் கோயிலும் போனக மும்மருளிச் - சோதி மணிமு
டித் தாமமு நாமமுந் தொண்டர்க்கு நாயகமும் - பாதகத் துக்குப் பரிசுவைத்
தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே" எனச் சேந்தனாராலும், "பாதகமே யென்
றும் பழியென்றும் பாராதே - தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ் - சேதிப்
பக் - கண்டீசா தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே - சண்டீசா தஞ்செயலாற்
றான்" என உய்யவந்ததேவநாயனாராலும், புகழப்பட்டமை காண்க. திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணத்திலே திருமுகப்பாசுரத்தின் றிறப்பியம்
கூறுமிடத்து "கருதுங் கடிசேர்ந்த வெனுந்திருப் பாட்டி லீசர் - மருவும் பெ
ரும்பூசை மறுத்தவர் கோறன் முதற்கி - தருதன் மையதாதல் சண்டீசர்தஞ் செ
யலை தக்கோர் - பெரிதுஞ் சொலக்கேட்டன மென்றனர் பிள்ளை யாராம்"
என்றார் சேக்கிழார்நாயனார்.

சண்டேசுரர் சிவபூசையின் இறுதியிலே பூசிக்கப்பட்டு, சிவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அன்னம் பானீயம் முதலியனவும் தாம்பூலம் மாலை சந்தனமும் ஆகிய நிருமாலியங்களை ஏற்று, சிவபூசாபலத்தைக் கொடுக்கும் அதிகாரம் உடையவர். இச்சண்டேசுரபூசை செய்யாவழிச் சிவபூசையாற் பயன் இல்லை. அது "சண்டனையர்ச் சித்தவரே சம்பூசையர்ச் சித்தபலம் - கொண்டிடுவர் மற்றையர்கொள் ளார்." என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளான் உணர்க. சிலர் ஆன்மார்த்த பூசையிலே சண்டேசுரபூசையை வேண்டாது விலக்குகின்றனர். சைவசித்தாந்தத்திலே சண்டேசுரரை எவ்விடத்தும் எப்போதும் பூசிக்க என்னும் நியமம் உளது. சண்டேசுரபூசை விலக்கு வாமதந்திரத்தும் தக்ஷிணதந்திரத்துமாம் என்று காலோத்தராகமத்திற் கூறப்பட்டது. சிருட்டிகாலத்திற்றோன்றிய சிவாகமங்களிலே சண்டேசுரபூசை விதிக்கப்பட்டதாயின், இந்நாயனாருக்கு முன்னும் சண்டேசுரர் உளர் என்பது பெறப்படுமன்றோவெனின், சத்தியம் நீ சொல்லியது. அட்டவித்தியேசுரர் முதலியோருள் ஒருவர் பரமுத்தியையேனும் தமது பதத்தின்மேலாகிய பதத்தையேனும் அடைய மற்றொருவர் அப்பதத்தை அடைதல்போலவே, இவ்விசாரசருமர் முன்னுள்ள சண்டேசுரரது பதத்தை அடைந்தார் எனக் கொள்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவத்துரோகத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது தெளிவிற் பெறப்பட்டது. ஆதலால், இச்சரீரம் உள்ளபொழுதே சிவலிங்கார்ச்சனைக்கு உரியோர்கள் சைவாசாரியரை அடைந்து, சிவதீக்ஷை பெற்று, விதி வழுவாது மெய்யன்போடு சிவபூசை பண்ணுக. சிவலிங்கார்ச்சனைக்கு உரியரல்லாதவர் ஆசாரியரை அடைந்து, தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுகுணமாகிய தீக்ஷையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தையும் தூபியையும் பத்திர புஷ்பங்களாலே பூசித்து, துதித்து, வலஞ்செய்து, வணங்குக. அது "உயர்ந்தகுலத் தோருட் பழுதுறுப்பி னோரு - முயர்ந்தாரை யல்லாதாரும். குறித்து மறுமை குரவன் பதத்தைக் - குறித்தவன்செய் தீக்கைதகக் கொண்டு. குறித்துச் சிவனெனக் கோபுரத்தைப் பூவும் - பறித்தருச்சித் தேத்துகபாங் கால." எனச் சைவசமயநெறியினும், "தூபியினைக் கோபுரத்தை யீசனெனக் கண்டுதொழு - பாபமறும் வாய்த்துறுமின் பம்." என வருத்தமறவுய்யும்வழியினும், கூறுமாற்றானும் உணர்க. தங்கள் தங்கள் வருணத்திற்கு அருகமாகிய ஒருருவினிடத்தே உயிர்க்குறவாகிய சிவனைப் பூசை செய்யாதவர்களுக்கு ஓர்துணையும் இல்லை. அது "தமக்கருக மோருருவிற் பூசை சமையார் - தமக்குத் துணையார்தோ தான்." என்னும் சைவசமயநெறித்திருக்குறளால் அறிக. சிவபூசை பண்ணாதார் இழிவு "திருக்கோயி லில்லாத திருவி லூருந் திருவெண்ணீ றணியாத திருவி லூரும் - பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா வூரும் பாங்கினொடு பலதளிக ளில்லா வூரும் - விருப்போடு வெண்சங்க மூதா வூரும் விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா வூரு - மருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணா வூரு மவையெல்லா மூரல்ல வடவி காடே" "திருநாம மஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகிற் றீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகி - லொருகாலுந் திருக்கோயில் சூழா ராகி லுண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகி - லருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகி லளியற்றார் பிறந்தவா றேதோவென்னிற் - பெருநோய்கண் மிகநலியப் போதுழன்று செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின் றாரே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களால் உணர்க.

மும்மையாலுலகாண்ட சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது

திருநின்றசருக்கம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணம்.

திருநாவுக கரசுவளர திருததொண்டி னெறிவாழ
வருஞானத தவமுனிவர வாகீசர வாயமைதிகழ
பெருநாமச சீரபரவ லுறுகினறேன பேருலகி
லொருநாவுக குரைசெயய வொணணாமை யுணராதேன். (௧)

தொன்மைமுறை வருமணணின றுகளன்றித துகளிலலா
நனமைநிலை யொழுககததி னலஞ்சிறநத குடிமலகிச
செனனிமதி புனையவளர மணிமாடச செழுமபதிகண
மனனிநிறைந துளததிரு முனைபபாடி வளநாடு. (௨)

புனப்பண்ணை மணியிஞெம் புறவினறும் புதுமலருங
கனைப்பெணணை நிரைசுமநது கரைமருஙகு பெருமபகட்டே
ரினப்பண்ணை யுழுமபணணை யெறிநதுலவி யெவவுலகும
வனப்பெண்ண வரும்பெண்ணை மாநதிபாய் வளம்பெருகும். (௩)

காலெல்லாந தகட்டுவரால கருமபெல்லாங கண்பொழிதேன
பாலெல்லாங் கதிரச்சாலி பரப்பெல்லாங குலைக்கமுகு
சாலெலலாந தரளநிரை தடமெல்லாஞ் செஙகழுநீர
மேலெல்லா மகிறறூபம் விருநதெலலாந திருநதுமனை. (௪)

கடைஞர்மிடை வயற்குறைதத கரும்புகுறை பொழிகொழுஞ்சா
றிடைதொடுதத தேனகிழிய விழிநதொழுகு நீததமுடன
புடைபரநது ஞிமிறொலிபபப புதுபபுனலபோன மடையுடைபப
வுடைமடையக கருமபடுகட டியினடைப்ப வூரகடொறும. (௫)

கருஙகதலிப் பெருஙகுலைகள களிற்றுக்கைம் முகஙகாட்ட
மருஙகுவளை கதிரசெநநெல வயபபுரவி முகஙகாடடப
பெருஞ்சகடு தேரகாட்ட வினைஞராரப் பொலிபிறஙக
நெருஙகியசா துரங்கபல நிகரபபனவா நிறைமருதம. (௬)

நறையாற்றுங கமுகுநவ மணிககழுததி னுடனகூநதற
பொறையாறறு மகளிரெனப் புறமபலைதண் டலைவேலித்
துறையாற்ற மணிசொரியச சுரும்பிரைககும் பெருமபணணை
நிறையாற்று நீரகொழுநது படரநதேறு நிலைமையதால். (௭)

மருமேவு மலரமேயவான மாகடலி னுட்படியு
முருமேக மெனமணடி யுகைததகருங கன்றுபோற்
பருமேனிச செஙகண்வரான் மடிமுட்டப் பால்சொரியுங
கருமேதி தனைககொணடு கரைபுரளவ திரைவாவி. (௮)

மொய்யளிசூழ் நிரைநீல முழுவலயங் கவினலையச
செயயதளிர நறுவிரலிற் செழுமுகையி னகஞசிறபப
மெய்யொளியி னிழறகாணு மாடியென வெணமதியை
வையமகள் கையணைததாற போலுயரவ மலரச்சோலை. (௯)

எயிற்குலவும வளம்பதிக ளெஙகுமணந் தங்குமவயற்
பயிரககணவிய லகலிடஙகள பரநதுயரநெற கூடுகளும
வெயிற்கதிரமென குழைமகளிர விரவியமா டமுமேவி
மயிற்குலமு முகிறகுலமு மாறாட மருஙகாடும (௰)

மறநதருதீ நெறிமாற மணிகணடர வாயமைநெறி
யறநதருநா வுககரசு மாலால சுநதரரும
பிறநதருள வுளதானு னமமளவோ பேருலகிற
சிறநததிரு முனைப்பாடித திறமபாடுஞ சீரபபாடு. (௰௧)

இவவகைய திருநாட்டி லெனைபபலவூர களுமென்று
மெய்வளஙக ளோஙகவரு மேனமையன வாஙகவற்றுட்
சைவநெறி தலமேழும பாலிககுந தகைமையினற
றெயவநெறிச சிவமபெருககுந திருவாமூர திருவாமூர. (௰௨)

ஆங்குவன முலைகள்சுமந் தணங்குவன மகளிரிடை
யேஙகுவன நூபுரஙக ளிரஙகுவன மணிககாஞசி
யோஙகுவன மாடநிரை யொழுகுவன வழுவிலற
நீங்குவன தீஙகுநெறி நெருங்குவன பெருஙகுடிகள். (௰௩)

மலரநீலம வயல்காட்டு மைஞ்ஞீல மதிகாட்டு
மலரநீடு மறுகாட்டு மணியூசல் பலகாட்டும்
புலர்நீல மிருள்காட்டும் பொழுதுழவ ரொலிகாட்டுங்
கலநீடு மனைகாட்டுங கரைகாட்டாப் பெருவளஙகள. (௰௪)

தலத்தின்கண் விளஙகியவத் தனிபபதியி லனைததுவித
நலததின்கண வழுவாத நடைமரபிற குடிநாப்பண
விலககினமனை யொழுககததின மேதகக நிலைவேளாண
குலததினகண வருமபெருமைக குறுககையாதங குடிவிளஙகும். (௰௫)

அககுடியின மேறறோன்ற லாயபெருந் தன்மையினர
மிககமனை யறமபுரிநது விருநதளிககு மேனமையினு
ரொககலவளர பெருஞசிறபபி னுளரானா ருளரானார
திககுநில வும்பெருமை திகழவரும புகழனார. (௰௬)

புகழனார் தமககுரிமைப பொருவில்குலக குடியின்கண
மகிழவரு மணமபுணரநத மாதினியார மணிவயிற்றி
னிகழமலரச் செஙகமல நிரையிதழி னகவயினிற
றிகழவருந திருவனைய திலகவதி யாரபிறநதார (௰௭)

திலகவதி யாரபிறநது சிலமுறையாண் டகனறதற்பி
னலகில்கலைத துறைதழைப்ப வருந்தவததோர நெறிவாழ
வுலகில்வரு மிருணீககி யொளிவிளஙகு கதிரபோறபின்
மலருமரு ணீககியார வநதவதா ரஞசெயதார. (௰௮)

மாதினியார் திருவயிற்றின் மன்னியசீர்ப் புகழனார்
காதலனா ருதித்ததற்பின் கடன்முறைமை மங்கலங்கள்
மேதகுநல் வினைசிறப்ப விரும்பியபா ராட்டினுட
னேதமில்பல் கிளைபோற்ற விளங்குழவிப் பதங்கடந்தார் (௰௯)

மருணீக்கி யாரென்னு மயிர்நீக்கு மணவினையுந்
தெருணீர்ப்பன் மாந்தரெலா மகிழ்சிறப்பச் செய்ததற்பின்
பொருணீத்தங் கொள்வீசிப் புலன்கொளுவ மனமுகிழ்த்த
சுருணீக்கி மலர்விக்குங் கலைபயிலத் தொடங்குவித்தார் (௨௰)

தந்தையார் களிமகிழ்ச்சி தலைசிறக்க முறைமையினாற்
சிந்தைமலர்ந் தெழுமுணர்விற் செழுங்கலையின் றிறங்களெலா
முந்தைமுறை மையிற்பயின்று முதிர்வுறுமெய்த் திருமவகை
மைந்தனார் மறுவொழித்த விளம்பிறைபோல் வளர்கின்றார் (௨௧)

அந்நாளிற் றிலகவதி யாருக்காண் டாறிரண்டின்
முன்னாக வொத்தகுல முதல்வேளாண் குடித்தலைவர்
மின்னார்செஞ் சடையண்ணன் மெய்யடிமை விருப்புடையார்
பொன்னாரு மணிமௌலிப் புரவலன்பா லருளுடையார் (௨௨)

ஆண்டகைமைத் தொழிலின்க ணடலரியே றெனவுள்ளார்
காண்டகைய பெருவனப்பிற் கலிப்பகையா ரெனும்பெயரார்
பூண்டகொடைப் புகழனார் பாற்பொருவின் மகட்கொள்ள
வேண்டியெழுங் காதலினான் மேலோரைச் செலவிட்டார். (௨௩)

அணங்கனைய திலகவதி யார்தம்மை யாங்கவர்க்கு
மணம்பேசி வந்தவரும் வந்தபடி யறிவிப்பக்
குணம்பேசிக் குலம்பேசிக் கோதில்சீர்ப் புகழனார்
பணங்கொளர வகலல்குற் பைந்தொடியை மணநேர்ந்தார். (௨௪)

கன்னிதிருத் தாதையார் மணமிசைவு கலிப்பகையார்
முன்னணைந்தா ரறிவிப்ப வதுவைவினை முடிப்பதன்முன்
மன்னவற்கு வடபுலத்தோர் மாறேற்க மற்றவர்மே
லன்னவர்க்கு விடைகொடுத்தா னவ்வினைமே லவரகன்றார். (௨௫)

வேந்தற்குற் றுழிவினைமேல் வெஞ்சமத்தில் விடைகொண்டு
போந்தவரும் பொருபடையு முடன்கொண்டு சிலநாளிற்
காய்ந்தசினப் பகைப்புலத்தைக் கலந்துகடுஞ் சமர்க்கடலை
நீந்துவார் நெடுநாட்க ணிறைவெம்போர் துறைவிளைத்தார். (௨௬)

ஆயநா ளிடைப்பா லணங்கனையா டனைப்பயந்த
தூயகுலப் புகழனார் தொன்றுதொடு நிலையாமை
மேயவினைப் பயத்தாலே யிவ்வுலகை விட்டகலத்
தீயவரும் பிணியுழந்து விண்ணுலகிற் சென்றடைந்தார். (௨௭)

மற்றவர்தா முயிர்நீப்ப மனைவியார் மாதினியார்
சுற்றமுடன் மக்களையுந் துகளாக வேநீத்துப்
பெற்றிமையா லுடனென்றும் பிரியாத வுலகெய்துங்
கற்புநெறி வழுவாமற் கணவனா ருடன்சென்றார். (௨௮)

தாதையா ரும்பயந்த தாயாரு மிறந்ததற்பின்
மாதரார் திலகவதி யாருமவர் பின்வந்த
காதலனார் மருணீக்கி யாருமனக் கவலையினாற்
பேதுறுந்த சுற்றமொடும் பெருந்துயரி லழுந்தினார் (௨௯)

ஒருவாறு பெருங்கிளைஞர் மனந்தேற்றத் துயரொழிந்து
பெருவான மடைந்தவர்க்குச் செய்கடன்கள் பெருக்கினார்
மருவார்மேன் மன்னவற்கா மலைப்போர்க் கலிப்பகையார்
பொருவாரும் போர்க்களத்தி லுயிர்கொடுத்துப் புகழ்கொண்டார் (௩௰)

வெம்முனைமேற் கலிப்பகையார் வேல்வேந்த னேவப்போ
யம்முனையிற் பகைமுருக்கி யமருலக மாளவுற்றுத்
தம்முடைய கடனகழித்த பெருவார்த்தை தலஞ்சாற்றச்
செம்மலர்மேற் றிருவனைய திலகவதி யார்கேட்டார் (௩௧)

எந்தையுமெம் மனையுமவர்க் கெனைக்கொடுக்க விசைந்தார்க
ளந்தமுறை யாலவர்க்கே யுரியதுநா னாதலினா
லிந்தவுயி ரவருயிரோ டிசைவிப்ப னெனத்துணிய
வந்தவர்தம் மடியிணைமேன் மருணீக்கி யார்விழுந்தார் (௩௨)

அந்நிலையின் மிகப்பலம்பி யன்னையுமத் தனுமகன்ற
பின்னையுநா னுமைவணங்கப் பெறுதலினா லுயிர்தரித்தே
னென்னையினித் தனிக்கைவிட் டேகுவீ ரெனிலியானு
முன்னமுயிர் நீப்பனென மொழிந்திடரி னழுந்தினார். (௩௩)

தம்பியா ருளராக வேண்டுமென வைத்தத்யா
வும்பருல கணையவுறு நிலைவிலக்க வுயிர்தாங்கி
யம்பொன்மணி நூறாங்கா தனைத்துயிர்க்கு மருடாங்கி
யிம்பர்மனைத் தவம்புரிந்து திலகவதி யாரிருந்தார் (௩௪)

மாசின்மனத் துயரொழிய மருணீக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேற் புகழ்விளங்க நிதியளித்துக் கருணையினா
லாசிலறச் சாலைகளுந் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பார் (௩௫)

காவளர்த்துங் குளந்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்து
நாவலர்க்கு வளம்பெருக நல்கியுநா னிலத்துள்ளோர்
யாவருக்குந் தவிராத வீகைவினைத் துறைநின்றார். (௩௬)

நிலையாத வுலகியல்பு கண்டுநிலை யாவாழ்க்கை
யல்லேனென் றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி
னல்லாறு தெரிந்துணர நம்பரரு ளாமையினாற்
கொல்லாமை மறைந்துறையு மமண்சமயங் குறுகுவார். (௩௭)

பாடலிபுத் திரமென்னும் பதியணைந்து சமண்பள்ளி
மாடணைந்தார் வல்லமணர் மருங்கணைந்து மற்றவர்க்கு
வீடறியு நெறியிதுவே யெனமெய்போற் றங்களுடன்
கூடவரு முணர்வுகொளக் குறிப்பலவுங் கொளுவினார். (௩௮)

அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலைநூ லானவெலாம்
பொங்குமுணர் வுறப்பயின்றே யந்நெறியிற் புலன்சிறப்பத்
துங்கமுழு வுடற்சமணர் சூழ்ந்துமகிழ் வாரவர்க்குத்
தங்களின்மே லாந்தரும சேனரெனும் பெயர்கொடுத்தார். (௩௯)

அத்துறையின் மீக்கூரு மமைதியினா லகலிடத்திற்
சித்தநெறி யறியாத தேரரையும் வாதின்க
ணுய்த்தவுணர் வினில்வென்றே யுலகின்க ணொளியுடைய
வித்தகரா யமண்சமயத் தலைமையினின் மேம்பட்டார் (௪௰)

வேறு

அந்நெறியின் மிக்கா ரவரொழுக வானறத்தவச்
செந்நெறியின் வைகுந் திலகவதி யார்தாமுந்
தொன்னெறியின் சுற்றத் தொடர்பொழியத் தூயசிவ
நன்னெறியே சேர்வதற்கு நாதன்றா ணண்ணுவார் (௪௧)

பேராத பாசப் பிணிப்பொழியப் பிஞ்ஞகன்பா
லாராத வன்புபெற வாதரித்த வம்மடவார்
நீரார் கெடிலவட நீளகரையி னீடுபெருஞ்
சீரார் திருவதிகை வீரட்டா னஞ்சேர்ந்தார் (௪௨)

சென்றுதிரு வீரட்டா னத்திருந்த செம்பவளக்
குன்றை யடிபணிந்து கோதில் சிவசின்ன
மன்றுமுதற் றாங்கி யார்வமுற்ற தங்கையாற்
றுன்று திருப்பணிகள் செய்யத் தொடங்கினார். (௪௩)

வேறு.

புலர்வதன்முன் றிருவலகு பணிமாறிப் புனிறகன்ற
நலமலியா னசாணத்தா னன்குதிரு மெழுக்கிட்டு
மலர்கொய்து கொடுவந்து மாலைகளுந் தொடுத்தமைத்துப்
பலர்புகழும் பணபினாற் றிருப்பணிகள் பலசெய்தார் (௪௪)

நாளுமிகும் பணிசெய்து குறைந்தடையு நன்னாளிற்
கேளுறுமன் புறவொழுகுங் கேண்மையினார் பின்பிறந்தார்
கோளுறுதீ வினைமுந்தப் பரசமயங் குறித்ததற்கு
மூளுமனக் கவலையினான் முற்றவருந் துயருழந்தார். (௪௫)

தூண்டுதவ விளக்கனையார் சுடரொளியைத் தொழுதென்னை
யாண்டருளி னீராகி லடியேன்பின் வந்தவனை
யீண்டுவினைப் பரசமயக் குழிநின்று மெடுத்தாள
வேண்டுமெனப் பலமுறையும் விண்ணப்பஞ் செய்தனரால். (௪௬)

தவமென்று பாயிடுக்கித் தலைபறித்து நின்றுண்ணு
மவமொன்று நெறிவீழ்வான் வீழாமே யருளுமெனச்
சிவமொன்று நெறிநின்ற திலகவதி யார்பரவப்
பவமொன்றும் வினைதீர்ப்பார் திருவுள்ளம் பற்றினார். (௪௭)

மன்னுதபோ தனியார்க்குக் கனவின்கண் மழவிடையா
ருன்னுடைய மனக்கவலை யொழிநீயுன் னுடன்பிறந்தான்
முன்னமே முனியாகி யெனையடையத் தவமுயன்றா
னன்னவனை யினிச்சூலை மடுத்தாள்வ னெனவருளி. (௪௮)

பண்டுபுரி நற்றவத்துப் பழுதினள விறைவழுவுந்
தொண்டராயா ளதகொடங்குஞ் சூலைவே தனைதன்னைக
கண்டருகெற றியரருளக கடுங்கனல்போ லடுங்கொடிய
மண்டுபெருஞ் சூலையவா வயிறறினிடைப புககதால   (௪௯)

அடைவிலமண் புரிதரும சேனர்வயிற் றடையுமது
வடவனலுங கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாங்
கொடியவெலா மொன்றாகு மெனககுடரி னகங்குடையப
படருழந்து நடுங்கியமண பாழியறை யிடைவீழ்நதாா.   (௫௰)

அசசமயத் திடைததாமுன் னதிகரிதது வாயததுவரும்
விசசைகளாற றடுததிடவு மேனமேலு மிகமுடுகி
யுசசமுற வேதனைநோ யோங்கியெழ வாஙகவாதா
நசசரவின விடந்தலைக்கொண் டெனமயஙகி நவையுற்றாா.   (௫௧)

அவர்நிலைமை கணடதற்பி னமணகையர் பலரீணடிக்
கவர்கின்ற விடம்போன்முன் கண்டறியாக் கொடுஞ்சூலை
யிவாதமககு வந்ததினி யாதுசெய லென்றழிநதாா
தவமெனறு வினைபெருககிச சாபல்லா னெறிசாாவாா.   (௫௨)

புண்டலைவன் முருட்டமணர் புலர்ந்துசெய லறியாது
குண்டிகைநீர் மநதிரிததுக் குடிப்பித்துந தணியாமை
கணடுமிகப பீலிகொடு காலளவுந் தடவிடவும
பண்டையினு நோவுமிகப் பரிபவத்தா லிடருழந்தார்.   (௫௩)

தாவாத புகழ்த்தரும சேனர்க்கு வந்தபிணி
யோவாது நின்றிடலு மொழியாமை யுணர்ந்தாரா
யாவாநா மென்செய்கோ மென்றழிந்த மனத்தினராய்ப்
போவார்க ளிதுநம்மாற போககரிதா மெனப்புகனறு.   (௫௪)

குண்டர்களுங கைவிட்டார் கொடுஞ்சூலை மிசைக்கொண்டு
மண்டிமிக மேன்மேலும் பெருகுதலின் மதிமயங்கிப்
பண்டையுற வுணாந்தார்க்குத் திலகவதி யாருளராக
கொணடவாபா லூட்டுவான றனைவிடடாா குறிபபுணாத்த.   (௫௫)

ஆங்கவன்போயத் திருவதிகை தனையடைய வருந்தவததாா
பூஙகமழ்ந்த தனவனததின் புறததணையக கணடிறைஞசி
யீஙகியர் னுமககிளையா ரேவலினால் வநததெனத்
தீங்குளவோ வெனவினவ மற்றவனுஞ் செப்புவான்.   (௫௬)

கொல்லாது சூலைநோய் குடாமுடக்கித் தீராமை
யெலலாருங கைவிட்டா ரிதுசெயலென் முன்பிறந்த
நல்லாள்பாற் சென்றியம்பி நானுய்யும் படிகேட்டிங்
கல்லாகும் பொழுதணைவா யென்றானொன் றறிவிததான்.   (௫௭)

என்றவன்முன் கூறுதலும் யானங்குன் னுடன்போந்து
நன்றறியா ரமண்பாழி நண்ணுகிலே னெனுமாற்றஞ்
சென்றவனுக் குரையென்று திலகவதி யாாமொழிய
வன்றவனு மீண்டுபோய்ப் புகுநதபடி யவாக்குரைத்தான்.   (௫௮)

அவ்வார்த்தை கேட்டலுமே யயர்வெய்தி யிதற்கினியா
னெவ்வாறு செயவனென வீசரருள கூடுதலா
லொவ்வாவிப் புன்சமயத தொழியாவித் துயரொழியச
செவவாறு சோதிலக வதியாாதான் சோவனென (௫௧)

எடுததமனக கருத்துய்ய வெழுதலா லெழுமுயற்சி
யடுததலுமே யயாவொழுங்கத திருவதிகை யணைவதனுக்
குடுததழலும பாயொழிய வுறியுறுகுண டிகையொழியத
தொடுததபீ லியுமொழியப போவதறகுத துணிநதெழுநதாா. (௫௰)

பொயதருமா லுள்ளத்துப் புன்சமண ரிடஙகழிந்து
மெயதருவா னெறியடைவாா வெணபுடைவை மெயசூழ்ந்து
கைதருவாா தமையூனறிக காணுமே யிரவின்கட்
செய்தவமா தவர்வாழுந திருவதிகை சென்றடைந்தார். (௫௧)

சுலவிவயிற் றகஙகனலுஞ் சூலைநோ யுடன்றொடரக்
குலவியெழும் பெருவிருப்புக் கொண்டணையக் குலவரைபோன்
றிலகுமணி மதிற்சோதி யெதிர்கொடிரு வதிகையினிற்
றிலகவதி யாரிருநத திருமடததைச சென்றணைந்தார (௫௨)

வந்தணைந்து திலகவதி யாரடிமே லுறவணங்கி
நந்தமது குலஞ்செய்த நற்றவததின பயனனையீ
ரிநதவுடற் கொடுஞ்சூலை கிடைநதடைநதே னினிமயங்கா
துய்ந்துகரை யேறுநெறி யுரைத்தருளு மெனவுரைத்து. (௫௩)

தாளிணைமேல் விழுந்தயருந் தம்பியார் தமைநோக்கி
யாளுடைய தம்பெருமா னருணினைநது கைதொழுது
கோளில்பர சமயநெறிக் குழியில்விழுந் தறியாது
மூளுமருந் துயருழநதீ ரெழுந்திரீ ரெனமொழிந்தார். (௫௪)

மற்றவுரை கேட்டலுமே மருணீக்கி யார்தாமு
முற்றபிணி யுடனடுங்கி யெழுந்துதொழ வுயர்தவத்தோர்
கறறைவே ணியரருளே காணுமிது கழலடைநதோா
பறறறுப்பாா தமைப்பணிநது பணிசெயவீ ரெனபபணிததாா. (௫௫)

என்றபொழு தவரருளை யெதிரேற்றுக் கொண்டிறைஞ்ச
நின்றதபோ தனியாரு நினமலனபே ரருணினைநது
செனறுதிரு வீரட்டம புகுவதற்குத திருக்கயிலைக
குன்றுடையார் திருநீற்றை யஞ்செழுத்தோ திக்கொடுத்தார். (௫௬)

திருவாளன் றிருநீறு திலகவதி யாரளிப்பப்
பெருவாழ்வு வநததெனப பெருநதகையாா பணிநதேற்றங
குருவார வணிந்துதமக் குற்றவிடத் துய்யுநெறி
தருவாராய்த் தம்முன்பு வநதாாபின் றாம்வந்தாா. (௫௭)

நீறணிந்தா ரகத்திருளு நிறைகங்குற் புறத்திருளு
மாறவருந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியினின் மாதவஞ்செய்
சிறடியார் திருவலகுந் திருமெழுக்குந தோண்டியுங்கொண்
டாறணிநதார் கோயிலினுள ளடைநதவரைக கொடுபுககார். (௫௮)

திரைக்கெடில வீரட்டா னத்திருந்த செங்கனக
வரைச்சிலையார் பெருங்கோயி றொழுதுவலங் கொண்டிறைஞ்சித்
தரைத்தலத்தின் மிசைவீழ்ந்து தம்பிரான் றிருவருளா
லுரைத்தமிழ்மா லைகள்சாத்து முணர்வுபெற வுணர்ந்துரைப்பார். (சுக)

வேறு.

நீற்றானிறை வாகிய மேனியுட னிறையன்புறு சிந்தையி னேசமிக
மாற்றார்புர மாற்றிய வேதியரை மருளும்பிணி மாயை யறுத்திடுவான்
கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீ ரெனநீடிய கோதி றிருப்பதிகம்
போற்றாலுல கேழின் வருந்துயரும் போமாறெதி ரினறு புகன்றனரால். எ௨

மன்னும்பதி கம்மது பாடியபின் வயிறுற்றடு சூலை மறப்பிணிதா
னந்நின்ற நிலைக்க ணகன்றிடலு மடியேனுயி ரோடரு டந்ததெனச்
செந்நின்ற பரம்பொரு ளானவர்தந் திருவாரருள் பெற்ற சிறப்புடையோர்
முன்னின்ற தெருட்சி மருட்சியினான் முதல்வன்கரு ணைக்கடன் மூழ்கினரே.

அங்கங்க ளடங்க வுரோமமெலா மடையப்புள கங்கண் முகிழ்த்தலரப்
பொங்கும்புனல் கண்கள் பொழிந்திழியப் புவிமீது விழுந்து புரண்டயர்வா
ரிங்கெனசெய னுற்ற பிழைப்பதனா லேறாத பெருந்திட ரேறிடநின்
றங்குங்கரு ணைப்பெரு வெள்ளமிடத் தகுமோவென வின்னன தாமொழிவார்.

பொய்வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறியில்சமணீசர் புறத்துறையா,
மவ்வாழ்குழி யின்கண் விழுந்தெழுமா றறியாது மயங்கி யவம்புரிவேன,மை
வாச நறுங்குழன் மாமலையாண் மணவாளன் மலர்க்கழல் வந்தடையு, மிவ்வா
ழ்வு பெறத்தரு சூலையினுக் கெதிர்செய்குறை யென்கொ லெனத்தொழுவார்.

மேவுற்றவிவ் வேலையி னீடியசீர் வீரட்ட மமர்ந்த பிரானருளாற்
பாவுற்றலர் செந்தமி ழின்சொல்வளப் பதிகத்தொடை பாடிய பான்மையினா
னாவுக்கர சென்றுல கேழினுநின் னன்னாம நயப்புற மன்னுகவென்
றியாவர்க்கும்வியப்புறமஞ்சுறைவானிடையேயொருவாய்மையெழுந்ததுவே.

இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக் கிறையாகிய வன்பரு மின்னருளாற், சித்தந்திகழ் தீவினை யேனடையுந் திருவோவிது வென்று தெருண்டறியா, வத்தன்மைய னாய விராவணனுக் கருளுங்கரு ணைத்திற மானவதன், மெய்த்தன்மை யறிந்து துதிப்பதுவே மேல்கொண்டு வணங்கினர் மெய்யுறவே. (எ௫)

பரசுங்கரு ணைப்பெரி யோனருளப் பறிபுன்றலை யோர்நெறி பாழ்படவந், தரசின்கருள் பெற்றுல குய்ந்ததென வடியார்புடை சூழ்தி கைப்பதிதான், முரசம்பட கந்துடி தண்ணுமையாழ் முழவங்கிளை துந்துபி கண்டையுட, னிணை சங்கொலி யெங்கு முழங்குதலா னெடுமாகட லென்ன நிறைந்துளதே.' (எசு)

மையற்றுறை யேறி மகிழ்ந்தலர்சீர் வாகீசர் மனத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய் விரவுஞ்சிவ சின்னம் விளங்கிடவே
யெய்துற்ற தியான மறாவுணர்வு மீறின்றி யெழுந்திரு வாசகமுங்
கையிற்றிக ழும்முழ வாரமுடன் கைக்கொண்டு கசிந்து கலந்தனரே. (எஎ)

மெய்ம்மைப்பணி செய்த விருப்பதனால் விண்ணோர்தனி நாயக னார்கழலிற், றம்மிச்சை நிரம்ப வரம்பெறுமத் தன்மைப்பதி மேவிய தாபதியார்,பொய்ம்மை ச்சமயப்பிணி விட்டவர்முன் போதும்பிணி விட்டரு ளிப்பொருளா, வெம்மைப்பணி கொள்கரு ணைத்திறமிங் கியார்பெற்றன ரென்ன விறைஞ்சினரே.

வேறு.

இன்ன தன்மையி லிவர்சிவ நெறியினை யெய்தி
மன்னு பேரருள் பெற்றிடர் நீங்கிய வண்ணம்
பன்னு தொன்மையிற் பாடலி புத்திர நகரிற்
புன்மை யேபுரி யமணர்தாங் கேட்டது பொறாராய். (௭௧)

தருமசேனர்க்கு வந்தவத் தடுப்பருஞ் சூலை
யொருவ ராலுமிங் கொழிந்திடா மையினவ ருயப்போய்ப்
பெருகு சைவராய்ப் பெயர்ந்ததம் பிணியொழித் துய்ந்தார்
மருவு நம்பெருஞ் சமயம்வீழ்ந் ததுவென மருள்வார் (௮0)

மலையும் பல்சம யங்களும் வென்றுமற் றவரா
னிலையும் பெற்றவிந் நெறியினி யழிந்ததென் றழுங்கிக்
கொலையும் பொய்மையு மிலமென்று கொடுந்தொழில் புரிவோர்
தலையும் பீலியுந் தாழ்வுறத் தொருசிறை சார்ந்தார். (௮௧)

இவ்வ கைப்பல வமணர்க ளெருட னீண்டி
மெய்வ கைத்திற மறிந்திடி லவேந்தனும் வெகுண்டு
சைவ னாகிநம் விருத்தியுந் தவிர்க்குமற் றினிநாஞ்
செய்வ தென்னென வஞ்சனை தெரிந்துசித் திரிப்பார். (௮௨)

தவ்வை சைவத்து நிற்றலிற் றருமசே னருந்தாம்
பொய்வ குத்ததோர் சூலைதீர்ந் திலதெனப் போயிங்
கெவ்வ மாகவங் கெய்தினஞ் சமயலங் கனமுந்
தெய்வ நிந்தையுஞ் செய்தன னெனச்சொலத் தெளிந்தார். (௮௩)

சொன்ன வண்ணமே செய்வது துணிந்ததுன் மதியோர்
முன்ன நாஞ்சென்று முறைப்படு வோமென முயன்றே
யின்ன தன்மையி லிருட்குழாஞ் செல்வது போலப்
மன்ன னாகிய பல்லவ னகரில்வந் தணைந்தார். (௮௪)

உடையொ ழிந்தொரு பேச்சிடை யின்றிநின் றுண்போர்
கடைய ணைந்தவன் வாயில்கா வலருக்கு நாங்க
ளடைய வந்தமை யரசனுக் கறிவியு மென்ன
விடைய றிந்துபுக் கவருந்த மிறைவனுக் கிசைத்தார். (௮௫)

வேறு

அடிகண்மா ரெல்லாரு மாகுலமாய் மிகவழிந்து
கொடிநுடங்கு திருவாயிற் புறத்தணைந்தா ரெனக்கூற
வடிநெடுவேன் மன்னவனு மற்றவர்பால் பாதலினாற்
கடிதணைவா னவர்க்குற்ற தென்கொலெனக் கவன்றுரைத்தான். (௮௬)

தடைகாவ லுடையார்கள் புகுதவிடக் காவலன்பா
லடையாருந் தொழிலுடையா ரணைந்தா மெண்ணியவா
றுடையாரா கியதரும சேனர்பிணி யுற்றாராய்ச்
சடையானுக் காளாய்நின் சமயமழித் தாரென்றார். (௮௭)

விரையலங்கற் பல்லவனு மதுகேட்டு வெகுண்டெழுந்து
புரையுடைய மனத்தினராய்ப் போவதற்குப் பொய்ப்பிணிகொண்
டுரைசிறந்த சமயத்தை யழித்தொழியப் பெறுவதே
தரையிறவத் தீரிதனுக் கென்செய்வ தெனக்கனன்றான். (௮௮)

தலைநெறியா கியசமயந் தனையழித்துன் னுடைய
நிலைநின்ற தொல்வரம்பி னெறியழித்த பொறியிலியை
யலைபுரிவா யெனப்பரவி வாயாலஞ் சாற்றினார்
கொலைபுரியா நிலைகொண்டு பொய்யொழுகு மமண்குண்டர். (அகூ)

அருள்கொண்ட வுணர்வின்றி நெறிகோடி யறிவென்று
மருள்கொண்ட மன்னவனு மந்திரிக டமைநோக்கித்
தெருள்கொண்டோ ரிவர்சொன்ன தீயோனைச் செறுவதற்குப்
பொருள்கொண்டு விடாதெனப்பாற் கொடுவாரு மெனப்புகன்றான். (கூ௰)

அரசனது பணிதலைநின் றமைச்சர்களு மந்நிலையே
முரசதிருந் தானையொடு முன்சென்று முகில்சூழ்ந்து
விரைசெறியுஞ் சோலைசூழ் திருவதிகை தனைமேவிப்
பரசமயப் பற்றறுத்த பான்மையினார் பாற்சென்றார். (கூக)

சென்றணைந்த வமைச்சருடன் சேனைவீ ரருஞ்சூழ்ந்து
மின்றயங்கு புரிவேணி வேதியனா ரடியவரை
யின்றுநுமை யரசனழைக் கெமைவிடுத்தான் போதுமென
நின்றவரை நேர்நோக்கி நிறைதவத்தோ ருரைசெய்வார். (கூஉ)

நாமார்க்குங் குடியல்லோ மென்றெடுத்து நான்மறையின்
கோமானை நதியினுடன் குளிர்மதிவாழ் சடையானைத்
தேமாலைச் செந்தமிழின் செழுந்திருத்தாண் டகம்பாடி
யாமாறு நீரழைக்கு மடைவிலமென் றருள்செய்தார். (கூங)

ஆண்டவர சருள்செய்யக் கேட்டவரு மடிவணங்கி
வேண்டியவாங் கொண்டேக விடையுகைத்தார் திருத்தொண்ட
ரீண்டுவரும் வினைகளுக்கெம் பிரானுளனென் றிசைந்திருந்தார்
மூண்டசினப் போர்மன்னன் முன்னணைந்தங் கறிவித்தார் (கூச)

பல்லவனு மதுகேட்டுப் பாங்கிருந்த பாயுடுக்கை
வல்லமணர் தமைநோக்கி மற்றவனைச் செய்வதினிச்
சொல்லுமென வறந்துறந்து தமக்குறுதி யறியாத
புல்லறிவோ ரஞ்சாது நீற்றறையில் விடப்புகன்றார். (கூரு)

அருகணைந்தார் தமைநோக்கி யவ்வண்ணஞ் செய்கவெனப்
பெருஞ்சினக் கொடுங்கோலான் மொழிந்திடலும் பெருந்தகையை
யுருக்குபெருந் தழல்வெம்மை நீற்றறையி னுள்ளிருத்தித்
திருக்கதவந் தாழ்கொளுவிச் சேமங்கள் செய்தமைத்தார். (கூசா)

ஆண்டவர சதனகத்து ளணைந்தபொழு தம்பலத்துத்
தாண்டவமுன் புரிந்தருளுந் தாளிழலைத் தலைக்கொண்டே
யீண்டுவருந் துயருளதோ வீசனடி யார்க்கென்று
மூண்டமனம் நேர்நோக்கி முதல்வனையே தொழுதிருந்தார். (கூஎ)

வெய்யநீற் றறையதுதான் வீங்கிளவே னிற்பருவந்
தைவருதண் டென்றலணை தண்கழுநீர்த் தடம்போன்று
மொய்யொளிவெண் ணிலவலர்ந்து முரன்றயா ழொலியினதா
யையர்திரு வடிநீழ லருளாகிக் குளிர்ந்ததே. (கூஅ)

வேறு.

மாசின்மதி நீடுபுனன் மன்னியவளா செனனியனைப
பேசவினி யானையுல காளுடைய பிளளைகனை
யீசனையெம பெருமானை யெவ்வுயிருந தருவானை
யாசையிலா ராவமுதை யடிவணஙகி யினிதிருநதார். (௯௯)

ஒரொழுநாள் கழிநதறபி னுணர்விலம ணரையழைத்துப்
பாருமினி நீறறறையை யெனவுரைததான பலலவனுங
காரிருணட குழாமபோலு முருவுடைய காரமணா
தேருமிலை யிலலாதார நீறறறையைத திறநதாரகள். (௱)

ஆனந்த வெள்ளததி னிடைமூழ்கி யம்பலவா
தேனுநது மலாபபாதத தமுதுணடு தெளிவெய்தி
யூனநதா னிலராகி யுவநதிருநதார தமமைககண
டீனநதங கியதிலதா மென்னவதி சயமெனறா. (௱௧)

அதிசயமன் றிதுமுனனை யமண்சமயச சாதககதா
விதுசெயது பிழைததிருநதா னெனவேநதற குரைசெய்து
மதிசெயவ தினிககொடிய வலவிடமூட் டுவதெனறு
முதிரவரும பாதகததோா முடைவாயான மொழிநதாரகள். (௱௨)

ஆஙகதுகேட் டலுஙகொடிய வமணசாரபாற் கெடுமனன
னோஙகுபெரு மையவினு னஞ்சூட்டு மெனவுரைபபத்
தேஙகாதார திருநாவுக கரசரையத தீயவிடப
பாஙகுடைய பாலடிசி லமுதுசெயப் பணணினா. (௱௩)

நஞசமமு தாமெஙக ளுதனடி யாரககென்று
வஞசமிகு நெஞசுடையா வஞசனையாம படியறிநதே
செஞசடையா சீரவிளககுந திறலுடையா தீவிடததால்
வெஞசமண ரிடுவிதத பாலடிசின மிசைநதிருநதா (௱௪)

பொடியாககுந் திருமேனிப் புனிதாக்குப் புவனஙகண
முடிவாக்கு துயர்நீஙக முனனைவிட மமுதானுற
படியாககு மறிவரிய பசுபதியார் தமமுடைய
வடியாக்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னறபுதமோ (௱௫)

அவவிடததை யாணடவர சமுதுசெய்து முன்னிருப்ப
வெவ்விடமு மமுதாயிற் றெனவமணா வெருககொணடே
யிவ்விடததி லிவன்பிழைககி லெமககெலலா மிறுதியெனத
தெவவிடததுச செயல்புரியுங காவலறகுச செபபுவாா. (௱௬)

நஞ்சுகலந தூட்டிடவு நஞசமயத தினில்விடநதீா
தஞசமுடை மநதிரததாற சாதியா வகைதடுததா
னெஞ்சும்வகை யவறகிலதே லெமமுயிரு நினமுறையுந
துஞசுமது திடமெனறா சூழ்வினையின றுறைநினறா. (௱௭)

மறறவாத மொழிகேட்டு மதிகெட்ட மனனவனுஞ
செற்றவனை யினிககடியுந திறமெவவா றெனசசெப்ப
வுற்றவரு மர்திரசா தகநாஙக ளொழிததிடநினை
கொறறவயக களிறெதிரே விடுவதெனக கூறினா. (௱௮)

மாபாவிக் கடையமணா வாகீசத் திருவடியாங
காபாலி யடியவாபாற கடக்களிறறை விடுகென்னப்
பூபாலா செயனமேற்கொள புலைதொழிலோ னவாதம்மேற்
கோபாதி சயமான கொலைக்களிற்றை விட சொன்னான (௱க)

கூடத்தைக குததியொரு குன்றமெனப் புறப்பட்டு
மாடத்தை மறித்திட்டு மணடபஙக ளெடுததெறறித
தாடததிற் பரிககாரா தலையிடறிக் கடக்களிற்றின
வேடததால வருஙகூறறின மிககதொரு விறலவேழம். (௱ய)

வேறு

பாசததொடை நிகளததொடர் பறியததறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைககுலம் வெருவததணி விலகா
வூசறகா மெதிாசுறறிட வுரறிபபரி யுழறு
வாசக்கட மழைமுற்பட மதவெற்பெதி வருமால். (௱யக)

இடியுற்றெழு மொலியிற்றிசை யிபமுட்கிட வடியிற்
படிபுக்குற நெளியபபடா பவனககதி விசையிற
கடிதுற்றடு செயலிறகிளா கடலிற்படு கடையின
முடிவிற்கன லெனமுற்சின முடுகிககடு கியதே. (௱யஉ)

மாடுற்றணை யிவுளிககுல மறியசசெறி வயிரக
கோடுற்றிரு பிளவிட்டற குறைகைககொடு முறியச
சாடுற்றிடு மதிறெறறிகள சரியப்புடை யணிசெற்
றூடுறறகல் வெளியுறறதவ் வடாகைககுல வரையே. (௱யங)

பாவககொடு வினைமுற்றிய படிறுற்றடு கொடியோர்
நாவுக்கர செதிாமுற்கொடு நணுகிககரு வரைபோ
லேவிசசெறு பொருகைககரி யினையுயததிட வெருளார்
சேவிற்றிகழ பவாபொறகழ றெளிவுறறனா பெரியோா. (௱யச)

வேறு.

அண்ண லருந்தவ வேந்த ரானைதம் மேலவரக் கண்டு
விணணவா தமபெரு மானை விடையுகந தேறும் பிரானைச்
சுண்ணவெண சநதனச சாந்து தொடுதத திருப்பதி கததை
மணணுல குயய வெடுதது மகிழ்வுட னேபாடு கினறா. (௱யரு)

வஞசகர் விட்ட சினப்போா மதவெங் களிற்றினை நோக்கிச்
செஞசடை நீண்முடிக கூததா தேவாகளுந தேவா பிரானா
வெஞ்சுடா மூவிலைச சூல வீரட்டா தமமடி யோஙா
மஞ்சுவ தில்லையென் றென்றே யருநதமிழ் பாடி யறைந்தார். (௱யசா)

தணடமிழ் மாலைகள் பாடித் தம்பெரு மான்சர ணாகக்
கொணட கருத்தி லிருந்து குலாவிய வன்புறு கொளகைத்
தொண்டரை முன்வல மாகச சூழ்நதெதிா தாழ்நது நிலததி
லெண்டிசை யோர்களுங காண விறைஞ்சி யெழுநதது வேழம். (௱யஎ)

ஆண்ட வரசை வணங்கி யகுசியவ் வேழம் பெயரத்
தூண்டிய மேன்மறப் பாகா தொடக்கி யடர்த்துத் திரித்து
மீண்டு மதனை யவாமேன் மிறைசெய்து காட்டிட வீசி
யீணடவா தஙகளை யேகொன றமணாமே லோடிற் றெதிர்ந்தே. (௱யஅ)

ஓடி யருகாக டம்மை யுழறி மிதித்துப் பிளந்து
நாடிப் பலரையுங் கொன்று நகரங் கலங்கி மறுக
நீடிய வேலை கலக்கு நெடுமந் தரகிரி போல
வாடியல் யானையம் மன்னற காகுல மாக்கிய தன்றே. (௱௰௯)

யானையின் கையிற் பிழைத்த வவ்வமண் கையர்க ளெல்லா
மான மழிந்து மயங்கி வருந்திய சிந்தைய ராகித
தானை நிலமன்னன் றாளிற் றனித்தனி வீழ்ந்து புலம்ப
மேன்மை நெறிவிட்ட வேந்தன் வெகுண்டினிச் செயவதென் னென்றான். ௱உ௰

நங்கள் சமயத்தி னின்றே நாடிய முட்டி நிலையா
லெங்க ளெதிரோ றழிய யானையா லிவ்வண்ண நின்சீர்
பங்கப் படுத்தவன போகப் பரிபவந் தீரு முனக்குப
பொங்கழல் போக வதனபின புகையகன் றுலென வென்றார். (௱உக)

அல்லிரு ளன்னவா கூற வருமபெரும பாவத் தவன்றான
றொலலைச சமய மழித்துத் தயரம விளைததவன றனனைச
சொல்லு மினிச்செயவ தெனனச் சூழ்ச்சி முடிக்குந் தொழிலோர்
கலலுடன பாசம பிணிததுக கடலிடைப் பாயச்சுவ தெனறா (௱உஉ)

ஆங்கது கேட்ட வரச னவவினை மாககளை நோககித
தீங்கு புரிந்தவன றன்னைச் சேம முறககொண்டு போகிப
பாங்கொரு கலலி லணைததுப் பாசம பிணிததோா படவில
வீங்கொலி வேலையி லேறறி வீழத்துமி னெனறு விடுத்தான (௱உ௩)

அவ்வினை செய்திடப போக்கு மவருடன் போயரு கந்த
வெவ்வினை யாளருஞ் சென்று மேவிட நாவுக் கரசர்
செவ்விய தந்திரு வுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன சென்றா
பல்வத்தின மன்னவன சொன்ன படிமுடித் தாரப் பத்கா. (௱உ௪)

அப்பரி சவ்வினை முற்றி யவரகன் றேகிய பின்ன
ரொப்பரு மாகடல புகக வுறைப்புடை மெய்த்தொண்டா தாமு
மெப்பரி சாயினு மாக வேத்துவ னெந்தையை யென்று
செப்பிய வண்டமிழ் தன்னாற் சிவனஞ் செழுத்துந் துதிப்பாா (௱உ௫)

வேறு

சொற்றுணை வேதிய னென்னுந் தூய்மொழி
நற்றமிழ் மாலையா நமச்சி வாயவென்
றற்றமுன் காக்குமஞ் செழுத்தை யன்பொடு
பற்றிய வுணர்வினாற் பதிகம் பாடினார். (௱உ௬)

பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியால்
வருமலர் ரோனமுத லமரர் வாழ்த்துதற்
கரியவஞ் செழுத்தையு மரசு போற்றிடக்
கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே. (௱உ௭)

அப்பெருங் கல்லுமங் கரசு மேல்கொளத்
தெப்பமாய் மிதத்தலிற் செறிந்த பாசமுந்
தப்பிய ததனமிசை யிருந்த தாவில்சீர்
மெய்ப்பெருந் தொண்டனா விளங்கித் தோன்றினார். (௱உ௮)

இருவினைப் பாசமு மலகக லாததலின்
வருபவக கடலிலவீழ் மாகக ளேறிட
வருளுமெய யஞ்செழுத தரசை யிககட
லொருகனமே லேறறிட வுரைக்க வேணடுமோ (௱௨௯)

அருணயந தஞ்செழுத தேததப பெற்றவக
கருணைநா வரசினைத திரைகக ரஙகளாற
றெருணெறி நீரமையிற சிரததிற றாஙகிட
வருணனுஞ செயதனன முனபு மாதவம. (௱௩௰)

வாயநதசீா வருணனே வாககின மனனரைச
சோநதடை கருஙகலே சிவிகை யாயிட
வேநதியே கொணடெழுந தருளு விததனன
பூநதிருப பாதிரிப புலியூரப பாஙகரில (௱௩௧)

அததிருப பதியினி லணைநத வன்பரை
மெயததவக குழாமெலா மேவி யாாததெழ
வெததிசை யினுமர வெனனு மோசைபோற
றததுநீரப பெருஙகட றானு மாாதததே (௱௩௨)

தொழுநதகை நாவினுக கரசுந தொணடாமுன
செழுநதிருப பாதிரிப புலியூரத திஙகளவெண
கொழுநதணி சடையரைக குமபிட டனபுற
விழுநதெழுந தருணெறி விளஙகப பாடுவாா (௱௩௩)

வேறு

ஈனறாளு மாயெனக கெநதையு மாகி யெனவெடுததுத
தோனறாத துணையா யிருநதனன றனனடி யோஙகடகெனறு
வானறாழ புனறகஙகை வாழசடை யானைமற றெவவுயிாககும்
சானறா மொருவனைத தணடமிழ மாலைகள சாததினரே. (௱௩௪)

மறறு மினையன வணடமிழ் மாலைகள் பாடிவைகி
வெறறி மழவிடை வீரடடா பாத மிகநினைவா
லுறறதொா காதலி னஙகுநின றேகியொன ஞாபுரஙகள
செறறவா வாழுந திருவதி கைபபதி சென்றடைவாா (௱௩௫)

தேவா பிரானறிரு மாணி குழியுந தினைநகரு
மேவினா சென்று விருமபிய சொனமலா கொணடிறைஞசிப
பூவலா சோலை மணமடி புலலப பொருணமொழியின
காவலா செலவத திருககெடி லததைக கடநதணைநதாா (௱௩௬)

வெஞசமண குணடாகள செயவிதத தீய மிறைகளெலலா
மெஞசவென றேறிய வினறமி ழீச ரொழுநதருள
மஞசிவா மாடத திருவதி கைபபதி வாணரெலலாந
தஞசெயல பொஙகத தழஙகொலி மஙகலஞ சாறறலுறறாா. (௱௩௭)

மணிநெடுந தோரணம வணகுலைப பூக மடறகதலி
யிணையுற நாட்டி யெழுநிலைக கோபுரந தெறறியெஙகுந
தணிவில் பெருகொளித தாமஙக ணாறறிச செஞ சாநதுநீவி
யணிநகா முனனை யணிமே லணிசெய தலஙகரிததாா. (௱௩௮)

மன்னிய வன்பின் வளநகர் மாந்தர் வயங்கிழையா
ரின்னிய நாதமு மேழிசை யோசையு மெங்கும்விம்மப்
பொன்னியல் சுண்ணமும் பூவும் பொரிகளுந் தூவியெங்குந்
துன்னகரின் புறஞ் சூழ்ந்தெதிர் கொண்டனர் தொண்டரையே. (௱௬௯)

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியுந் தாழ்வடமு
நாயகன் சேவடி தைவருஞ் சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே. (௱௭௰)

கண்டார்கள் கைதலை மேற்குவித் திந்தக் கருணைகண்டா
மிண்டாய செய்கை யமணர்கை யார்தீங்கு விளைக்கச்செற்ற
முண்டா யினவண்ண மெவ்வண்ண மென்றுரைப் பார்கள்பின்னுந்
தொண்டாண்டு கொண்ட பிரானைத் தொழுது துதித்தனரே (௱௭௧)

இவ்வண்ணம் போல வெனைப்பல மாக்க ளியம்பியேத்த
மெய்வண்ண நீற்றொளி மேவுங் குழாங்கள் விரவிச்செல்ல
வவ்வண்ண நண்ணிய வன்பரு மன்பெய்தி யம்பவளச்
செவ்வண்ணர் கோயிற் றிருவீரட் டானத்தைச் சேர்ந்தனரே. (௱௭௨)

உம்பர்தங் கோனை யுடைய பிரானையுள் புக்கிறைஞ்சி
நம்புறு மன்பி னயப்புறு காதலி னாற்றிளைத்தே
யெம்பெரு மான்றனை யேழையெ னான்பண் டிகழ்ந்ததென்று
தம்பரி வாற்றிருத் தாண்டகச் செந்தமிழ் சாற்றிவாழ்ந்தார். (௱௭௩)

வேறு

அரியயனுக் கரியானை யடியவருக் கெளியானை
விரிபுனல்சூழ் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமுதைத்
தெரிவரிய பெருந்தன்மைத் திருநாவுக் கரசுமனம்
பரிவுறுசெந் தமிழ்ப்பாட்டுப் பலபாடிப் பணிசெய்நாள் (௱௭௪)

புல்லறிவிற் சமணர்க்காப் பொல்லாங்கு புரிந்தொழுகும்
பல்லவனுந் தன்னுடைய பழவினைப்பா சம்பறிய
வல்லலொழிந் தங்கெய்தி யாண்டவர சினைப்பணிந்து
வல்லமணர் தமைநீத்து மழவிடையோ னருளடைந்தான். (௱௭௫)

வீடறியாச் சமணர்மொழி பொய்யென்று மெய்யுணர்ந்த
காடவனுந் திருவதிகை நகரின்கட் கண்ணுதற்குப்
பாடலிபுத் திரத்திலமண் பள்ளியொடு பாழிகளுங்
கூடவிடித் துக்கொணர்ந்து குணதரவீச் சரமெடுத்தான் (௱௭௬)

இந்நாளிற் றிருப்பணிகள் செய்கின்ற வின்றமிழ்க்கு
மன்னான வாகீசர் திருமுன்னியு மதிச்சடைமேற்
பன்னாக மணிந்தவர்தம் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சிச்
சொன்னமுதத் தமிழ்புனைந்து தொண்டுசெய்வான் றொடங்கெழுவார் (௱௭௭)

திருவதிகைப் பதிமருங்கு திருவெண்ணெய் நல்லூரு
மருளுதிரு வாமாத்தூர் திருக்கோவ லூர்முதலா
மருவுதிருப் பதிபிறவும் வணங்கிவளர் தமிழ்பாடிப்
பெருகுவிருப் புடனவிடை யார்மகிழ்பெண் ணாகடமணைந்தார். (௱௭௮)

கார்வளரு மாடங்கள் கலந்தமறை யொலிவளர்க்குஞ்
சீருடையந் தணர்வாழுஞ் செழும்பதியி னகத்தெய்தி
வார்சடையார் மன்னுதிருத் தூங்கானை மாடத்தைப்
பார்பரவுந் திருமுனிவர் பணிந்தேத்திப் பரவினார் (௩௮௯)

புன்னெறியா மமண்சமயத் தொடக்குண்டு போந்தவுட
றன்னுடனே யுயிர்வாழத் தரியேனான் றரிப்பதனுக்
கென்னுடைய நாயகநின் னிலச்சினையிட் டருளென்று
பன்னுசெழுந் தமிழ்மாலை முன்னின்று பாடுவார். (௩௯௰)

பொன்னார்ந்த திருவடிக்கென் விண்ணப்ப மென்றெடுத்து
முன்னாகி யெப்பொருட்கு முடிவாகி நின்றானைத்
தன்னாகத் துமைபாகங் கொண்டானைச் சங்கரனை
நன்னாமத் திருவிருத்த நலஞ்சிறக்கப் பாடுதலும் (௩௯௧)

நீடுதிருத் தூங்கானை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூதம்
மாடொருவ ரறியாமே வாகீசர் திருத்தோளிற்
சேடுயர்மூ விலைச்சூலஞ் சினவிடையி னுடன்சாத்த. (௩௯௨)

ஆங்கவர்தந் திருத்தோளி லார்ந்ததிரு விலச்சினையைத்
தாங்கண்டு மனங்களித்துத் தம்பெருமா னருணினைந்து
தூங்கருவி கண்பொழியத் தொழுதுவிழுந் தார்வத்தா
லோங்கியசிந் தையராகி யுய்ந்தொழிந்தே னெனவெழுந்தார். (௩௯௩)

தூங்கானை மாடத்துச் சுடர்க்கொழுந்தி னடிபரவிப்
பாங்காகத் திருத்தொண்டு செய்துபயின் றமருநாட்
பூங்கானம் மணங்கமழும் பொருவிறிரு வரத்துறையுந்
தேங்காவின் முகிலுறங்குந் திருமுதுகுன் றமும்பணிந்து (௩௯௪)

வண்டமிழ்மென் மலர்மாலை புனைந்தருளி மருங்குள்ள
தண்டுறைநீர்ப் பதிகளிலுந் தனிவிடையார் மேவியிடங்
கொண்டருளுந் தானங்கள் கும்பிட்டுக் குணதிசைமேற்
புண்டரிகத் தடஞ்சூழ்ந்த நிவாக்கரையே போதுவார் (௩௯௫)

ஆனாத சீர்த்தில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
வானாறு புடைபரக்கு மலர்ச்சடையா ரடிவணங்கி
யூனாலு முயிராலு முள்ளபயன் கொள்வனென்று
தேனாரு மலர்ச்சோலைத் திருத்தில்லை மருங்கணைந்தார். (௩௯௬)

வேறு

நாவுக் கரசரு மிருவர்க் கரியவர் நடமா டியதிரு வெல்லைப்பால்
மேவித் தலமுற மெய்யிற் றொழுதபின் மேன்மே லெழுதரு விரைவோடுங்
காவிற் களிமயின் மகிழ்வுற் றெதிரெதி ராடக் கடிகமழ் கமலஞ்சூழ்
வாவித் தடமலர் வதனம் பொலிவுறு மருதத் தண்பணை வழிவந்தார். (௩௯௭)

முருகிற் செறியிதழ் முளரிப் படுகரின் முதுமே திகள்புது மலர்மேயு
மருகிற் செறிவன மென்மிக் குயர்கழை யளவிற் பெருகிட வளர்கருப்
பெருகிப் புடைமுதிர் தாளஞ் சொரிவன பெரியோ ரவர்திரு வடிவைகண்
டுருகிப் பரிவுறு புனலிற் கண்பொழிவன வென்முன் புள்ளவள வயலெங்கும்

அறிவிற பெரியவ ரயனெற பணைவய லவைபிற படுமவகை யணைகின்றார்
பிறவிப பவநெறி விடுவீ ரிருவினை பெருகித தொடாபிணி யுறுபாசம்
பறிவுற றிடவணை யுமினென றிருபுடை பயிலசூழ சினைமிசை குயிலகூவுஞ்
செறிவிற பலதரு நிலையிற பொலிவுறு திருநந தனவன மெதிாகணடாா.

அவாமுன பணியொடு தொழுதங கணைவுற வணிகொம் பரினமிசை யரு
கெஙகுந, தவமுன புரிதலில வருதொண டெனுநிலை தலைநின றுயாதமி ழிறை
யோரா, மிவாதந திருவடி வதுகண டதிசய மெனவந தெதிரா கரவெனறே,சி
வமுன பயின்மொழி பகாகின றனவளா சிறைமென கிளியொடு சிறுபூவை

அஞ்சொற் றிருமறை யவாமுன பகாதலு மவருந தொழுதுமு னளிகூரு நெ
ஞ்சிற பெருகிய மகிழவுங காதலு நிறையன பொடுமுனை தடுமாறச, செஞ்சொ
ற றிருமறை மொழியந தணாபயி றிலலைத திருநக ரெலலைப்பான, மஞ்சிற
பொலிநெடு மதிலசூழ் குடதிசை மணிவா யிறபுறம வந்துறறார். (௱௬௧)

அல்லற் பவமற வருளுந தவமுத லடியா ரெதிாகொள வவரோடு
மலலற புனலகமழ மாடே வாயிலின வழிபுக கெதிாதொழு தணைவுற்றார்
கல்வித துறைபல வருமா மறைமுதல கலைகண டுடையவா கழல்பேணுஞ்
செல்வக குடிநிறை நலவைப பிடைவளா சிவமே நிலவிய திருவீதி (௱௬௨)

நவமின சுடாமணி நெடுமா லையுநறு மலாமா லையுநிறை திருவீதிப
புவனங களினமுத லிமையோா தடமுடி பொருந்துந தியமணி போகட்டிப்
பவனன பணிசெய வருணன புனலகொடு பணிமா றவுமவை பழுதாமென
றெவருந தொழுதெழு மடியா ரிருவல கிடுவாா குளிாபுனல விடுவாாகள

மேலம பரதல நிறையுங கொடிகளில் விரிவெங கதிாநுழை வரிதாகுங
கோலம பெருகிய திருவீ தியைமுறை குலவும பெருமையா பணிவறறே
ஞாலந திகழ்திரு மறையின பெருகொலி நலமாா முனிவாக டுதியோடு
மோலம பெருகிய நிலையேழ கோபுர முறமெய கொடுதொழு துளபுககாா

வளர்பொற கனமணி திருமா ளிகையினை வலமவந தலமரு வரைநிலலா
வளவிற பெருகிய வாாவத திடையெழு மனபின கடனிறை யுடலெங்கும
புளகச செறிநிரை விரவத திருமலி பொறகோ புரமது புகுவாாமுன
களனிற்பொலிவிட முடையாாநடநவில கனகபபொதுவெதிாகணணுற்றாா.

நீடுந் திருவுட னிகழும பெருகொளி நிறையம பலநினை வுறநேரே
கூடும படிவரு மனபா லினபுறு குணமுன பெறவரு நிலைகூடச
தேடும பிரமனு மாலுந தேவரு முதலாம யோனிக டெளிவொனறு
வாடுங் கழலபுரி யமுதத திருநட மாரா வகைதொழு தாாகினறாா. (௱௬௫)

கையுந் தலைமிசை புனையஞ சலியன கண்ணும பொழிமழை யொழியாதே
பெய்யுந தகையன கரணங களுமுட னுருகும பரிவின பேறெய்து
மெய்யுந தரைமிசை விழுமுன பெழுதரு மினறாழ் சடையொடு நினறாடு
மையன் றிருநட மெதிாகும பிடுமவ ராாவம பெருகுத லளவின்றால (௱௬௭)

இத்தன் மையர்பல முறையுந தொழுதெழ வெனறெய தினையென மன்றாடு,
மத்தன் றிருவருள் பொழியுங கருணையி னருளபெற் றிடவரு மானநத, மெய்
த்தன் மையினிலவி ருத்தத் திருமொழி பாடிப் பினனையு மேனமேலுஞ், சித
தம் பெருகிய பரிவா லின்புறு திருநே ரிசைமொழி பகர்கின்றார். (௱௬௮)

வேறு

பத்தனாய்ப் பாட மாட்டே னென்றுமுன் னெடுத்துப் பண்ணா
லத்தாவுன் னாடல் காண்பா னடியனேன் வந்த வாறென்
றித்திறம் போற்றி நின்றே யின்றமிழ் மாலை பாடிக்
கைத்திருத் தொண்டு செய்யுங் காதலிற் பணிந்து போந்தார் (௱௬௯)

நீடிய மணியின் சோதி நிறைதிரு முன்றின் மாடு
மாடுயர் கொடிசூழ் பொற்றோ மாமணி வீதி யுள்ளுங்
கூடிய பணிகள் செய்து கும்பிடுந் தொழிலா ராகிப்
பாடிய புனித வாக்கின் பணிகளும் பயிலச் செய்வார் (௱௭௰)

அருட்பெரு மகிழ்ச்சி பொங்க வன்னம்பா லிக்கு மென்னுந்
திருக்குறுந் தொகைகள் பாடித் திருவுழ வாரங் கொண்டு
பெருத்தெழு காத லோடும் பெருந்திருத் தொண்டு செய்து
விருப்புறு மேனி கண்ணீர் வெண்ணீற்று வண்ட லாட (௱௭௧)

மேவிய பணிகள் செய்து விளங்குநாள் வேட்க ளத்துச்
சேவுயர் கொடியார் தம்மைச் சென்றுமுன் வணங்கிப் பாடிக்
காவியங் கண்டர் மன்னுந் திருக்கழிப் பாலை தன்னி
னாவினுக் கரசர் சென்று நண்ணினார் மண்ணோர் வாழ. (௱௭௨)

வேறு

சினவிடையே றுகைத்தேறு மணவாள நம்பிகழல் சென்று தாழ்ந்து
வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானவனே யென்கின் றுள்ளொன்
றனையதிருப் பதிகமுடன் னளபுறவண் டமிழ்பாடி யங்கு வைகி
நினைவரியார் தமைப்போற்றி நீடுதிருப் புலியூரை நினைந்து மீள்வார். (௱௭௩)

மனைப்படப்பிற் கடற்கொழுந்து வளைசொரியுங் கழிப்பாலை மருங்கு நீங்கி, நனைச்சினைமென் குளிர்ஞாழற் பொழிலூடு வழிக்கொண்டு நண்ணும் போதி, னினைப்பவர்தம் மனக்கோயிற் கொண்டருளு மம்பலத்து நிருத்த னாரைத், தினைத்தனையா மப்பொழுது மறந்துய்வனோ வெனப்பாடித் தில்லை சார்ந்தார்.

அரியானை யென்றெடுத்தே யடியவருக் கெளியானை யவர்தஞ் சிந்தை, பிரியாத பெரியதிருத் தாண்டகச்செந் தமிழ்பாடிப் பிறங்கு சோதி, விரியாநின் றெவ்வுலகும் விளங்கியபொன் னம்பலத்து மேவி யாடல், புரியாநின் றவர் தம்மைப் பணிந்துதமி ழாறபின்னும் போற்றல் செய்வார் (௱௭௫)

செஞ்சடைக்கற் றைமுற்றத் திளம்பிறை வெறிக்குமெனுஞ் சிறந்த வாய்மை, யஞ்சொல்வளத் தமிழ்மாலை யதிசயமாம் படிபாடி யன்பு சூழ்ந்த, நெஞ்சுருகப் பொழிபுனல்வார் கண்ணிணையும் பரவியசொன் னிறைந்த வாயுந், தஞ்செயலி னொழியாத திருப்பணியு மாருது சாரு நாளில் (௱௭௬)

கடையுகத்தி லாழியின்மேன் மிதந்ததிருக் கழுமலத்தி னிருந்த செங்கண், விடையுகைத்தார் திருவருளால் வெற்பரையன் பாவைதிரு முலைப்பா லோடு, மடையநிறை சிவம்பெருக வளர்ஞானங் குழைத்தூட்ட வமுது செய்த, வுடையமறைப் பிள்ளையார் திருவார்த்தை யடியார்க ளுரைப்பக் கேட்டார். (௱௭௭)

ஆழிவிட முண்டவரை யம்மைதிரு முலையமுத முண்ட போதே, யேழிசைவண் டமிழ்மாலை யிவனெம்மா னெனக்காட்டி யியம்ப வல்ல, காழிவரும் பெருந்தகைசீர் கேட்டலுமே யதிசயமாங் காதல் கூர, வாழியவர் மலர்க்கழல்கள் வணங்குதற்கு மனத்தெழுந்த விருப்பு வாய்ப்ப. (௱௭௮)

அபபொழுதே யம்பலத்து ளாடுகினற கழல்வணஙகி யருணமுன் பெற்றுப்,
பொயபபிறவிப பிணியோட்டுந திருவீதி புரணடுவலங கொணடு போநதே,
யெப்புவனங களுநிறைநத திருப்பதியி னெல்லையினை யிறைஞசி யேததிச,
செப்பரிய பெருமையினா திருநாரை யூர்பணிநது பாடிச செல்வா (௱எக)

தொண்டர்குழாம் புடைசூழத தொழுதகரத தொடுநீறு துதைநதகோலங,
கண்டு வாதம மனஙகசிநது கரைநதுருகுங கருணைபுறம பொழிநது காட்டத,
தெணடிரைவாயக கனமிதப்பி லுகைததேறு திருநாவுக கரசா தாமும, வணட
மிழா லெழுதுமறை மொழிநதபிரான் றிருபபுகலி மருஙகு சாாநதா (௱அ௰)

நீணடவரை வில்லியாா வெஞ்சூலை மடுததருளி நோ முன்னு
ளாணடவர செழுநதருளக கேட்டருளி யாளுடைய பிளளையாருந
தாணடகைய பெருவிருபபுக கைமிகக திருவுளளக கருததினோடு
மூணடவருண மனததனபா புடைசூழ வெழுநதருளி முனனே வநதா

தொழுதணைவுற றணடவர சனபுருகத தொண்டாகுழாத திடையே சென்று
பழுதிலபெருங காதலுட னடிபணியப பணிநதவாசங கரஙகள பறறி
யெழுதரிய மலர்க்கையா லெடுததிறைஞசி விடையின்மேல வருவா தமமை
யழுதழைததுக கொணடவாதா மபபரோ வெனவவரு மடியே னெனறா. ௱அ௨

அம்பிகைசெம் பொற்கிணணத தமுதஞா னங்கொடுப்ப வழுகை தீாநத
செமபவள வாயபபிளளை திருநாவுக கரசரெனச சிறநத சீாததி
யெழுபெருமக களுமியைநத கூட்டததி லரனடியா ரினப மெயதி
யுமபாகளும போறறிசைபபச சிவமபெருகு மொலிநிறைததா ருலகமெல்லாம

பிள்ளையாா கழலவணஙகப பெறறேனென றரசுவபபப பெருகு ஞான
வளளலாா வாகீசா தமைககாணப பெறறதறகு மகிழசசி பொஙக
வுள்ளநிறை காதலினு லொருவரொரு வரிறகலநத வுணமை யோடும
வெளளநீாத திருததோணி வீறறிருநதாா கழலவணஙகும விருபபின மிககாா

வேறு

அருட்பெருகு தனிககடலு முலகுககெலலா மனபுசெறி கடலுமா மெனவு
மோஙகுமு, பொருடசமய முதறசைவ நெறிதான பெறற புணணியககண ணி
ரணடெனவும புவன முயய, விருடகடுவுண டவாருளு முலக மெல்லா மீன
றாடன றிருவருளு மெனவுங கூடிந, தெருட்கலைஞா னககனறு மரசுந சென
று செஞசடைவா னவாகோயில சோநதா ரனறே (௱அ௫)

பணபயிலவண டறைசோலை சூழுங காழிப் பரமாதிருச் கோபுரததைப்
பணிநதுள புககு, விணபணிய வோஙகுபெரு விமானந தனனை வலஙகொ
ணடு தொழுதுவிழுந தெழுநத வெல்லைச, சணபைவரு பிளளையா ரபப ருஙக
டமபிரா னுரைநீா பாடு மெனனக, கணபயிலும புனலபொழிநத வரசும் வாய
மைக கலைபயிலு மொழிபொழியக கசிநது பாடி. (௱அ௬),

பெரியபெரு மாட்டியுடன் றோணி மீது பேணிவீற றிருந்தருளும பிரான
முனனினறு, பரிவுறுசெந் தமிழ்மாலை பததி யோடும பாாகொணடு மூடிய
னும் பதிகம போற்றி, யரியவகை புறமபோநது பிளளை யாாதந திருமடத்தி
லெழுநதருளி யமுது செய்து, மருவியநண புறுகேண்மை யறறை நாளபோல
வளாநதோஙக வுடனபலநாள வைகு நாளில. (௱அஎ)

அத்தன்மை யினிலரசும் பிள்ளை யாரு மளவளா வியமகிழ்ச்சி யளவி லாத, சித்தநெகிழ்ச் சியினோடு செல்லு நாளிற் றிருநாவுக் கரசர்திரு வுள்ளந் தன்னின், மைத்தழையு மணிமிடற்றார் பொன்னி நாட்டு மன்னியதா னங்களெலா மணங்கிப் போற்ற, மெய்த்தெழுந்த பெருங்காதல் பிள்ளை யார்க்கு விளம்புதலு மவருமது மேவி நேர்வார் (௱அஅ)

ஆண்டவர்செ ழுந்தருளக் கோலக் காவை யவரோடுஞ் சென்றிறைஞ்சி யன்பு கொண்டு, மீண்டருளி னாரவரும் விடைகொண் டிப்பால் வேதநா யகர் விரும்பும் பதிகளான, நீண்டகருப் பறியலூர் புன்கூர் நீடூர் நீடுதிருக் குறுக்கைதிரு நின்றி யூரும், காண்டகைய நனிபள்ளி முதலா நண்ணிக் கண்ணுதலான் கழறொழுது கலந்து செல்வார் (௱அகூ)

மேவுபுனற் பொன்னியிரு கரையுஞ் சார்ந்த விடையுயர்த்தார் திருச்செம்பொன் பள்ளி பாடிக், காவுயரு மயிலாடு துறைநீள் பொன்னிக் கரைத்துருத்தி திருவேள்விக் குடியெதிர்கொள் பாடி, பாவுறுசெந் தமிழ்மாலை பாடிப் போற்றிப் பரமர்திருப் பதிபிறவும் பணிந்து போந்தே, யாவுறுமஞ் சாடுவார் கோடி காவி லணைந்துபணிந் தாவடுதண் டுறையைச் சார்ந்தார் (௱கூ௰)

ஆவடுதண் டுறையாரை யடைந்து பந்தே னென்றளவிறந்த தாண்டகமுன் னருளிச் செய்து, மேவுதிருக் குறுந்தொகைநே ரிசையுஞ் சந்த விருத்தங்க ளானவையும் வேறு வேறு, பாவலர்செந் தமிழ்த்தொடையாற் பன்னித் தாமம் பலசாத்தி மிகக்கெழுந்த பரிவி னோடும், பூவலயத் தவர்பரவப் பலநாட் டங்கிப் புரிவுறுகைத் திருத்தொண்டு போற்றிச் செய்வார் (௱கூக)

எறிபுனல்பொன் மணிசிதறுந் திரைநீர்ப் பொன்னி யிடைமருதைச் சென்றெய்தி யன்பி னோடு, மறிவிரவு கரத்தாரை வணங்கி வைகி வண்டமிழ்ப்பா மாலைபல மகிழச் சாத்திப், பொறியரவம் புனைந்தாரைத் திருநாகீச் சுரத்துப் போற்றியருந் தமிழ்மாலை புனைந்து போந்து, செறிவிரைநன் மலர்ச்சோலைப் பழையா றெய்தித் திருச்சத்தி முற்றத்திற் சென்று சேர்ந்தார் (௱கூஉ)

வேறு

சென்று சேர்ந்து திருச்சத்தி முற்றத் திருந்த சிவக்கொழுந்தைக்
குன்ற மகடன் மனக்காதல் குலவும் பூசை கொண்டருளு
மென்று மினிய பெருமானை யிறைஞ்சி யியல்பிற் றிருப்பணிகண்
முன்றி லணைந்து செய்துதமிழ் மொழிமாலைகளுஞ் சாத்துவார் (௱கூ௩)

கோவாய முடுகி யென்றெடுத்துக் கூற்றம் வந்து குமைப்பதன்முன்
பூவா ரடிகள் என்றலைமேற் பொறித்து வைப்பா யெனப்புகன்று
நாவார் பதிகம் பாடுதலு நாதன் றானு நல்லூரில்
வாவா வென்றே யருள்செய்ய வணங்கி மகிழ்ந்து வாகீசர். (௱கூ௪)

வேறு

நன்மைபெரு கருணெறியே வந்தணைந்து நல்லூரின்
மன்னுதிருத் தொண்டனார் வணங்கிமகிழ்ந் தெழும்பொழுதி
லுன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோ மென்றவர்தஞ்
சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினான் சிவபெருமான் (௱கூ௫)

நனைந்தனைய திருவடியென் றலைமேல்வைத் தாரென்று
புனைந்ததிருத் தாண்டகத்தாற் போற்றிசைத்துப் புனிதரரு
ணினைந்துருகி விழுந்தெழுந்து நிறைந்துமலர்ந் தொழியாத
தனம்பெரிதும் பெற்றுவந்த வறியோன்போன் மனந்தழைத்தார் (௱கூ௬)

நாவுக்கு மன்னர்திரு நல்லூரி னமபாபான
மேவுற்ற திருப்பணிகண் மேவுற்றா ளுஞ்செய்து
பாவுற்ற தமிழ்மாலை பலபாடிப் பணிந்தேத்தித்
தேவுற்ற திருத்தொண்டு செய்தொழுகிச் செல்லுநாள். (௱௯௭)

கருகாவூர் முதலாகக் கண்ணுதலோ னமர்ந்தருளுந்
திருவாவூர் திருப்பாலைத் துறைபிறவுஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பெருகார்வத் திருத்தொண்டு செய்துபெருந் திருநல்லூ
ரொருகாலும் பிரியாதே யுள்ளுருகிப் பணிகின்றார் (௱௯௮)

ஆளுடைய நாயகன்ற னருள்பெற்றங் ககன்றுபோய்
வாளைபாய் புனற்பழனத் திருப்பழன மருங்கணைந்து
காளவிட முண்டிருண்ட கண்டர்பணிக் கலன்பூண்டு
நீளிரவி லாடுவார் கழல்வணங்க நோபெற்றார் (௱௯௯)

அப்பதியைச் சூழ்ந்ததிருப் பதியிலரு ளாமகிழு
மொப்பரிய தானங்க ளுள்ளுருகிப் பணிந்தணைவார்
மெய்ப்பொருளோ நாவினுக்கு வேந்தர்தா மேவினார்
செப்பருஞ்சீ ரப்பூதி யடிகளார் திங்களூர் (௨௱)

அந்தணரின் மேம்பட்ட வப்பூதி யடிகளார்
தந்தனய ருடன்சாலை கூவல்குளந் தருத்தணநீர்ப்
பந்தர்பல வாண்டவர் சென்னும்பெயரா பண்ணினமை
வந்தணைந்த வாகீசர் கேட்டவர்தம் மனைநண்ண (௨௱௧)

மற்றவரு மனமகிழ்ந்து மனைவியார் மைந்தர்பெருஞ்
சுற்றமுடன் களிகூரத் தொழுதெழுந்து சூழ்ந்துமொழிக்
கொற்றவரை யமுதுசெய்யக் குறைகொள்வா ரிறைகொள்ளப்
பெற்றபெருந் தவத்தொண்டர் திருவுள்ளம் பெறப்பெற்றார் (௨௱௨)

காண்டகைமை யின்றியுமுன் கலந்தபெருங் கேண்மையினார்
பூண்டபெருங் காதலுடன் போனகமுங் கறியமுதும்
வேண்டுவன வெவ்வேறு விதங்கள்பெற விருப்பினொ
லாண்டவர சமுதுசெய்யத் திருவமுதாம் படியமைத்து. (௨௱௩)

திருநாவுக் கரசமுது செய்தருள மற்றவர்தம்
பெருநாமஞ் சாத்தியவப் பிள்ளைதனை யழைத்தன்பு
தருஞானத் திருமறையோர் தண்டலையின் வண்கதலிக்
குருநாளக் குருத்தரிந்து கொண்டுவரத் தனிவிட்டார். (௨௱௪)

ஆங்கவனும் விரைந்தெய்தி யம்மருங்கு தாழாதே
பூங்கதலிக் குருத்தரியப் புகுமளவி லொருநாகந்
தீங்கிழைக்க வதுபேணா திருவமுது செய்தருள
வோங்குகதலிக்குருத்துக் கொண்டொல்லை வந்தணைந்தான் (௨௱௫)

தீயவிடந் தலைக்கொள்ளத் தெருமந்து செழுங்குருத்தைத்
தாயாகரத் தினினீட்டித் தளர்ந்துதனைத் தழுங்க
மெய்ப்படி யுரைசெய்யா னிழக்கண்டு கெட்டொழிந்தேந்
தூயவரிங் கமுதுசெய்யத் தொடங்காரென் றதுவொழித்தார். (௨௱௬)

தம்புதல்வன் சவமறைத்துத் தடுமாற்ற மிலராகி
யெம்பெருமா னமுதுசெய வேண்டுமென வந்திறைஞ்ச
வும்பர்பிரான் றிருத்தொண்ட ருள்ளத்தின் றடுமாற்ற
நம்பர்திரு வருளாலே யறிந்தருளி நவைதீர்ப்பார். (௨௱௭)

அன்றவர்கண் மறைத்ததனுக் களவிறந்த கருணையராய்க்
கொன்றைநறுஞ் சடையார்தங் கோயிலின்முன் கொணர்வித்தே
யொன்றுகொலா மெனப்பதிக மெடுத்துடையான் சீர்பாடப்
பின்றைவிடம் போய்நீங்கிப் பிள்ளையுணர்ந் தெழுந்திருந்தான். (௨௱௮)

அருந்தனய னுயிர்பெற்ற வதுகண்டு மமுதுசெயா
திருந்ததற்குத் தளர்வெய்தி யிடருழந்தார் துயர்நீங்க
வருந்துமவர் மனைப்புகுந்து வாகீசத் திருமுனிவர்
விருந்தமுது செய்தருளி விருப்பினுடன் மேவுநாள். (௨௱௯)

திங்களூர் தனினின்றுந் திருமறையோர் பின்செல்லப்
பைங்கண்விடைத் தனிப்பாகர் திருப்பழனப் பதிபுகுந்து
தங்குபெருங் காதலொடு தம்பெருமான் கழல்சார்ந்து
பொங்கியவன் புறவணங்கி முன்னின்று போற்றிசைப்பார் (௨௱௰)

புடைமாலை மதிக்கண்ணிப் புரிசடையார் பொற்கழற்கீ
ழடைமாலைச் சீலமுடை யப்பூதி யடிகடமை
நடைமாணச் சிறப்பித்து நன்மைபுரி தீந்தமிழின்
றொடைமாலைத் திருப்பதிகச் சொன்மாலை பாடினார். (௨௱௰௧)

எழும்பணியு மிளம்பிறையு மணிந்தவரை யெம்மருங்குந்
தொழும்பணிமேற் கொண்டருளித் திருச்சோற்றுத் துறைமுதலாத்
தழும்புறுகேண் மையினணைந்த தானங்கள் பலபாடிச்
செழும்பழனத் திறைகோயிற் றிருத்தொண்டு செய்திருந்தார் (௨௱௰௨)

சாலநா ளங்கமர்ந்து தந்நிலைமேற் றுள்வைத்த
வாலமார் மணிமிடற்று ரணிமலர்ச்சே வடிநினைந்து
சேலுலாம் புனற்பொன்னித் தென்கரையே திசைசென்று
கோலநீள் மணிமாடத் திருநல்லூர் குறுகினார் (௨௱௰௩)

அங்கணைந்து தம்பெருமா னடிவணங்கி யாராத
பொங்கியவன் பொடுதிளைத்துப் போற்றிசைத்துப் பணிசெய்நாட்
டங்குபெருங் காதலினாற் றாமரைமேல் விரிஞ்சனொடு
செங்கண்மா லறிவரியார் திருவாரூர் தொழநினைந்தார் (௨௱௰௪)

நல்லூரி னம்பரருள் பெற்றுப்போய்ப் பழையாறை
பலனூர்வெண் டலைக்கரத்தார் பயிலுமிடம் பலபணிந்து
சொலனூர்வண் டமிழ்பாடி வலஞ்சுழியைத் தொழுதேத்தி
யலனூர்வெண் பிறையணிந்தார் திருக்குடமூக் கணைந்திறைஞ்சி (௨௱௰௫)

நாலூர்தென் றிருச்சேறை குடவாயி னறையூர்சேர்
பாலூரு மின்மொழியாள் பாகனார் கழல்பரவி
மேலூர்தி விடைக்கொடியார் மேவுமிடம் பலபாடிச்
சேலூர்தண் பணைசூழ்ந்த தென்றிருவாஞ் சியமணைந்தார். (௨௱௰௬)

பெருவாச மலர்ச்சோலைப் பெருவேளூர் பணிந்தேத்தி
முருகாரு மலர்க்கொன்றை முதல்வனூர் பதிபிறவுந்
திருவாரும் விளமருடன் சென்றிறைஞ்சி வாகீசர்
மருவாரு மெரித்தவர்தந் திருவாரூர் வந்தடைந்தார் (௨௱௰௭)

ஆண்டவர செழுந்தருள வாரூரி லன்பர்கடாம்
நீண்டசடை முடியார்பா னிறைந்தவருள் பெற்றுடையார்
காண்டகுமா ளிகைமாடங் கவின்சிறந்தோங் கிடவெங்குஞ்
சேண்டிகழ்வீ திகள்பொலியத் திருமலிமங் கலஞ்செய்தார் (௨௱௰௮)

வேறு

வல்லமணர் குண்டர்தம் மாயை கடந்து மறிகடலிற்
கல்லே மிதப்பாகப் போந்தவர் வந்தா ரெனுங்களிப்பா
லெல்லையி றொண்ட ரெயிற்புறஞ் சென்றெதிர் கொண்டபோது
சொல்லி னரசர் வணங்கித் தொழுதுரை செய்தணைவார். (௨௱௰௯)

பற்றொன் றிலாவரும் பாதக ராகு மமணர்தம்பா
லுற்ற பிணியொழிந் துய்யப்போந் தேனென்பெற லாவதுவே
புற்றிடங் கொண்டான்றன் றொண்டாக்குந் தொண்டராம் புண்ணியமென்
றுற்ற வுணர்வொடு மாரூர்த் திருவீதி யுள்ளணைந்தார் (௨௨௰)

சூழுந் திருத்தொண்டர் தம்முடன் றோரண வாயினண்ணி
வாழி திருநெடுந் தேவா சிரியன்முன் வந்திறைஞ்சி
யாழி வரைத்திரு மாளிகை வாயி லவைபுகுந்து
நீள்சுடர் மாமணிப் புற்றுகந் தாரைநேர் கண்டுகொண்டார் (௨௨௧)

கண்டு தொழுது விழுந்து கரசர ணாதியங்கங்
கொண்ட புளகங்க ளாக வெழுந்தன்பு கூரக்கண்க
டண்டுளி மாரி பொழியத் திருமூலட் டானர் தம்மைப்
புண்டரி கக்கழல் போற்றித் திருத்தாண் டகம்புனைந்து (௨௨௨)

காண்ட லேகருத் தாய்நினைந் தென்னுங் கலைப்பதிகந்
தூண்டா விளக்கனை சோதிமுன் னின்று துதித்துருகி
யீண்டு மணிக்கோயில் சூழ வலஞ்செய் திறைஞ்சியன்பு
பூண்ட மனத்தொடு நீடிரு வாயிற் புறத்தணைந்தார் (௨௨௩)

வேறு

செய்யமா மணியொளிசூழ் திருமுன்றின் முன்றேவா சிரியன் சார்ந்து
கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலு மாரூ ரரைக்
கையினாற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வ னேனென்
றெய்தரிய கையறவாந் திருப்பதிக மருள்செய்தங் கிருந்தா ரன்றே (௨௨௪)

மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவு மதுரவாக்கிற்
சேர்வாகுந் திருவாயிற் றீந்தமிழின் மாலைகளுஞ் செம்பொற் றாளே
சார்வான திருமனமு முழவாரத் தனிப்படையுந் தாமு மாகிப்
பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வார். (௨௨௫)

நீடுபுகழ்த் திருவாரூர் நிலவுமணிப் புற்றிடங்கொ ணித்தர் தம்மைக்
கூடியவன் பொடுகாலங் களிலணைந்து கும்பிட்டுக் கோதில் வாய்மைப்
பாடிளம்பூ தத்தினா னெனும்பதிக முதலான பலவும் பாடி
நாடியவார் வம்பெருகக் கைந்துமனங் கரைந்துருகி நயந்து செல்வார். (௨௨௬)

நான்மறைநூற பெருவாய்மை நமிநந்தி யடிகடிருத் தொணடி னனமைப்
பானமைநிலை யாலவரைப பரமாதிரு விருததததுள வைததுப பாடித
தேனமருவுங கொனறையாா திருவாரூ ரனெறியிற றிகழுந தனமை
யானதிற முமபோறறி யணிவீதிப் பணிசெயதங் கமரு நாளில (உஉஎ)

நீராருஞ சடைமுடியாா நிலவுதிரு வலிவலமு நினைநது செனறு
வாராரு முலைமஙகை யுமைபஙகா கழலபணிநது மகிழநது பாடிக
காராருங கறைககணடா கீழவேளூா கன்ருப்பூா கலநது பாடி
யாராத காதலினறெ றிருவாரூா தனினமீணடு மணைநதா ரனறே (உஉஅ)

மேவுதிரு வாதிரைநாள வீதிவிடங கபபெருமாள பவனி தன்னிற
றேவருடன முனிவாகணமுன சேவிககு மடியாாக ளுடனசே விதது
மூவுலகுங களிகூர வருமபெருமை முறைமையெலாங கணடு போறறி
நாவினுககுத தனியரசா நயககுநா ணமபாதிரு வருளி ருலே. (உஉகூ)

திருபபுகலூா ரமாநதருளுஞ சிவபெருமான சேவடிகள குமபிட டெதரும
விருபபுடைய வுளளததுமேவியெழுங காதலபுரி வேடகை கூர
வொருபபடுவாா திருவாரூ ரொருவாறு தொழுதகனறங குளளம வைததுப
பொருபபரையன மடபபாவை யிடபபாகா பதிபிறவும பணிநது போநதாா ()

அநநாளி லாளுடைய பிளளையாா திருபபுகலி யதன்க ணினறும
பனருகப புனணிவாா பயினறதிருப பதிபலவம பணிநது செலவாா
புனருக மணங்கமழும பூமபுகலூா வநதிறைஞசிப பொருவில சீரதஇ
மினறாரும புரிமுந்நூன முருகனாா திருமடததின மேவுங காலை (உ௩க)

ஆணடவரசெழுநதருளி யணியாரூா மணிபபுறறி லமாநது வாழ
நீணடசுடா மாமணியைக குமபிடடு நீடுதிருப புகலூா நோககி
மீணடருளி னாரெனறு கேட்டருளி யெதிாகொளளும விருபபி னோடு
மீணடபெருந தொணடாகுழாம புடைசூழ வெழுநதருளி யெதிரே செனறாா ()

காணடமலி தடமபொயகைக காழியாகோ னெதிரணையுங காதல கேடடு
வாணடுமணிப புனறபுகலூா நோககிவரும வாகீசா மகிழநது வநதாா
நிரணடுவருந திருநீறறுந தொணடாகுழா மிருதிறமுஞ சோநத போதி
லிரணடுநில வினகடலக ளொனருகி யணைநதனபோ லிசைநத வனறே (உ௩௩)

திருநாவுக கரசரெதிா செனறிறைஞசச் சிரபுரததுந தெயவ வாயமைப
பெருஞானசம பநதப பிளளையா ரெதிாவணஙகி யபப ரோீா
வருநாளிற றிருவாரூா நிகழபெருமை வகுததுரைபபீ ரெனறு கூற
வருநாமத தஞசெழுததும பயிலவாயமை யவருமெதி ரருளிச செயவாா (உ௩௪)

வேறு

சிதத நிலாவுந தெனறிரு வாரூா நகராரு
மைததழை கணட ராதிரை நாளின மகிழசெலவ
மிததகை மைநதென றெனமொழி கேனென றுரைசெயதார்
முதது விதான மணிபபொற கவரி மொழிமாலை (உ௩௫)

அமமொழி மாலைச செநதமிழ கேளா வணிசணபை
மைமமலா கணடத தணடா பிரானாா மகனாருங
கொயமலா வாவித தெனறிரு வாரூா குமபிடடே
யுமமுடன வநதிங குடனமா வேனென் றுரைசெயதாா (உ௩௬)

மாமதி லாரூர் மன்னரை யங்கு வணங்கச்செந்
தாமரை யோடைச சண்பையர் நாதன் றனேக
நாமரு சொல்லி னாதரு மாவத் தொடுபுக்கார்
பூமலர் வாசத் தணபணை சூழும் புகலூரில. (உ௩எ)

அத்திரு மூதூர் மேவிய நாவுக் கரசுந்தரு
சித்த நிறைந்தே யன்பு தெவிட்டுந் தெளிவெள்ள
மொய்த்திழி தாரைக கணபொழி நீரமெயம முழுதாரப
பைத்தலை நாகப் பூணணி வாரைப பணிவுற்றா (உ௩அ)

தேவர் பிரானைத் தெணபுக ஹூர்மன் னியதேனைப்
பாவியன மாலைச் செந்தமிழ் பாடிப் பரிவோடு
மேவிய காலந் தோறும் விருப்பிற கும்பிட்டே
யோவுத லோவு திருப்பணி செய்யதங குறைகினற்றா (உ௩௯)

சீர்தரு செங்காட் டங்குடி நீடு திருநள்ளா
றார்தரு சோலை சூழதரு சாத்தை யயவந்தி
வாரிகழ் மென்முலை யாளொரு பாகன் றிருமருக
லோதரு மனபாற சென்று வணங்கி யினபுற்றா (உ௪௰)

அப்படி சின்னாள் சென்றபி னுரா நகராளுந
துப்புறழ் வேணிக கணணுத லாரைத் தொழுதிடிப்பான்
மெயபபொருள ஞானம பெறறவா வேறு புரத்தெங்கள்
பொற்புரி முந்நூன மார்பரும வந்தார புகலூரில (உ௪௧)

வேறு

பிள்ளையா ரெழுந்தருளப் பெருவிருப்பால வாகீச
ருள்ளமகிழ்ந் தெதிர்கொண்டங் குடனுறையு நாளினகண
வள்ளலார சிறுத்தொணடா மறறவாபா லெழுந்தருள
வெள்ளருஞ்சீா நீலநககா தாமுமெழுந் தருளினா (உ௪உ)

ஆங்கணையு மவர்களுட னப்பதியி லந்தணரா
மோங்குபுகழ் முருகனா திருமடத்தி னுடனுகப்
பாங்கிலவருஞ சீரடியார் பலருமுடன் பயிலகேண்மை
நீங்கரிய திருத்தொணடி னிலையுணாந்து நிகழுகினற்றா (உ௪௩)

திருப்பதிகச செநதமிழின் றிறம்போற்றி மகிழ்வுறறுப்
பொருப்பரையன மடப்பாவை யிடப்பாகா பொறறுளில
விருப்புடைய திருத்தொணடா பெருமையினை விரித்துரைத்தங
கொருப்படுசிந தையினாக ளுடனுறைவின பயனபெற்றா (உ௪௪)

அந்நாளிற றமககேறற திருத்தொணடி னெறியாற்றி
மின்னாசெஞ சடையணணன் மேவுபதி யெனைப்பலவு
முனனுகச் சென்றேத்தி முதலவன்ற றொழுவதறகுப்
பொன்னாரு மணிமாடப் பூம்புகலூா தொழுதகனற்றா. (உ௪௫)

திருநீல நககடிகள சிறுத்தொணடர் முருகனாா
பெருநீரமை யடியார்கள் பிறருமவிடை கொணடேக
வொருநீரமை மனத்துடைய பிள்ளையா ருடனரசும
வருநீர்செஞ சடைக்கரந்தார திருவம்பர் வணங்கினா (உ௪௬)

செங்குமுத மலர்வாவித் திருக்கடவூ ரணைந்தருளிப்
பொங்கியவெங் கூற்றடர்த்த பொன்னடிக டொழுதேத்திக்
குங்குலியக் கலயனார் திருமடத்திற் குறைவறுப்ப
வங்கவர்பாற் சிவனடியா ருடனமுது செய்தார்கள். (௨௪௭)

சீர்மன்னுந் திருக்கடவூர்த் திருமயா னமும்வணங்கி
யேர்மன்னு மின்னிசைப்பாப் பலபாடி யினிதமர்ந்து
கார்மன்னுங் கறைக்கண்டர் கழலிணைக டொழுதகன்று
தேர்மன்னு மணிவீதித் திருவாக்கூர் சென்றணைந்தார். (௨௪௮)

சார்ந்தார்தம் புகலிடத்தைத் தான்றோன்றி மாடத்துக்
கூர்ந்தார்வ முறப்பணிந்து கோதிறமிழ்த் தொடைபுனைந்து
வார்ந்தாரின் சடையார்தம் பதிபலவும் வணங்கியுடன்
சேர்ந்தார்க டம்பெருமான் றிருவீழி மிழலையினை (௨௪௯)

வேறு.

வீழி மிழலை வந்தணைய மேவு நாவுக் கரசினையுங்
காழி ஞானப் பிள்ளையையுங் கலந்த வுள்ளக் காதலினால்
வாழி வல்ல வறியாத வடியா ரடியா ரவர்களுடன்
வாழி மறையோ ரெதிர்கொண்டு வணங்க வணங்கி யுள்புக்கார் (௨௫௰)

மாட வீதி யலங்கரித்து மறையோர் வாயின் மணிவிளக்கு
நீடு கதலி தழைப்பூக நிரைத்து நிறைபொற் குடமெடுத்துப்
பீடு பெருகும் வாகீசர் பிள்ளை யாருந் தொண்டர்களுங்
கூட மகிழ்ந்து விண்ணிழிந்த கோயில் வாயில் சென்றணைந்தார். (௨௫௧)

சென்று புகுந்து திருவீழி மிழலை யமர்ந்த செங்கனகக்
குன்ற வில்லி யாரமகிழ்ந்த கோயில் வலமா வந்துதிரு
முன்றில் வணங்கி முன்னெய்தி முக்கட் செக்கர்ச் சடைமவுலி
வென்றி விடையார் சேவடிக்கீழ் விழுந்தா ரெழுந்தார் விம்மினார் (௨௫௨)

கைகள் குவித்துக் கழல்போற்றிக் கலந்த வன்பு கரைந்துருக
மெய்யில் வழியுங் கண்ணருவி விரவப் பரவுஞ் சொன்மாலை
செய்ய சடையார் தமைச்சேரார் தீங்கு நெறிசே ரின்றென்
றுய்யு நெறித்தாண் டகமொழிந்தங் கொழியாக் காதல் சிறந்தோங்க (௨௫௩)

முன்னா ளயனுந் திருமாலு முடிவு முதலுங் காணாத
பொன்னார் மேனி மணிவெற்பைப் பூநீர் மிழலை யினிற்போற்றிப்
பன்னாள் பிரியா நிலைமையினாற் பயிலக் கும்பிட் டிருப்பாரா
யந்நாண் மறையோர் திருப்பதியி லிருந்தார் மெய்ம்மை யருந்தவர்கள் (௨௫௪)

சீரின் விளங்குந் திருத்தொண்ட ரிருந்து சிலநாள் சென்றதற்பின்
மாரி சுருங்கி வளம்பொன்னி நதியும் பருவ மாறுதலு
நீரி னியன்ற வுணவருகி நிலவும் பலமன் னுயிர்க ளெல்லாம்
பாரின் மலிந்த விலம்பாட்டிற் படர்கூர் வறுமை பரந்ததால். (௨௫௫)

வைய மெங்கும் வற்கடமாய்ச் செல்ல வுலகோர் வருத்தமுற
நைய நாளிற் பிள்ளையார் தமக்கு நாவுக் கரசினுக்குங்
கையின் மானு மழுவுமுடன் காணக் கனவி லெழுந்தருளிச்
செய்ய சடையார் திருவீழி மிழலை யுடையா ரருள்செய்வார். (௨௫௬)

கால நிலைமை யாலுங்கள் கருத்தில் வாட்ட முறீரெனினு
மேல வும்மை வழிபடுவார்க் களிக்க வளிக்கின் றோமென்று
கோலங் காண வெழுந்தருளிக் குலவும் பெருமை யிருவருக்கு
ஞால மறியப் படிக்காசு வைத்தார் மிழலை நாயகனார். (உ௫௭)

விண்ணினின் றிழிந்த விமானத்தின் கிழக்கு மேற்கும் பீடத்தி
லண்ணல் புகலி யாண்டகையார் தமக்கு மாண்ட வரசினுக்கு
நண்ணு நாளுந் தொறுங்காசு படிவைத் தருள நானிலத்தி
லெண்ணி லடியா ருடனமுது செய்தங் கிருந்தா ரிருவர்களும். (உ௫௮)

அல்லார் கண்டத் தண்டர்பிரா னருளாற் பெற்ற படிக்காசு
பல்லா றியன்ற வளம்பெருகப் பரம னடியா ரானார்க
ளெல்லா மெய்தி யுண்கவென விரண்டு பொழுதும் பறைநிகழ்த்திச்
சொல்லாற் சாற்றிச் சோறிட்டார் துயர்கூர் வறுமை தொலைந்திட்டார். (உ௫௯)

ஈசர் மிழலை யிறையவர்பா லிமையப் பாவை திருமுலைப்பா
றேச முய்ய வுண்டவர்தாந் திருமா மகனா ராதலினாற்
காசு வாசி யுடன்பெற்றார் கைத்தொண் டாகு மடிமையினால்
வாசி யில்லாக் காசு படி பெற்று வந்தார் வாகீசர் (உ௬0)

ஆறு சடைமே லணிந்தருளு மண்ணல் வைத்த படிக்காசால்
வீறி லாத பொருளுடைய விருவ ருடைய திருமடங்கள்
சோறு நாளுந் தொண்டர்மகிழ்ந் துண்ண வுண்ணத் தொலையாதே
யேறு பெருமை புவிபோற்ற வின்புற் றிருக்கு மந்நாளில் (உ௬௧)

காலந் தவறு தீர்ந்தெங்குங் கலிவான் பொழிந்து புனல்கலந்து
ஞால மெல்லாங் குளிர்தூங்கி யுணவு பெருகி நலஞ்சிறப்ப
மூல வன்ப ரிருவர்களு மொழிமா லைகளும் பலசாத்தி
நீல கண்ட ருறைபதிகள் பிறவும் வணங்க நினைவுற்றார் (உ௬௨)

வாய்ந்த மிழலை மாமணியை வணங்கிப் பிரியா விடைகொண்டு
பூந்தண் புனல்சூழ் வாஞ்சியத்தைப் போற்றிப் புனிதர் வாழ்பதிக
ளேய்ந்த வன்பி னாலிறைஞ்சி யிசைவண் டமிழ்கள் புனைந்துபோய்ச்
சேர்ந்தார் செல்வத் திருமறைக்கா டெல்லை யில்லாச் சீர்த்தியினார் (உ௬௩)

மன்றல் விரவு மலர்ப்புன்னை மணஞ்சூழ் சோலை யுப்பளத்தின்
முன்றிற் றோறுஞ் சிறுமடவார் முத்தங் கொழிக்கு மறைக்காட்டுக்
குன்ற வில்லி யார்மகிழ்ந்த கோயில் புகுந்து வலங்கொண்டு
சென்று சேர்ந்தார் தென்புகலிக் கோவு மரசுந் திருமுன்பு. (உ௬௪)

பரவை யோதக் கழிக்கானற் பாங்கு நெருங்கு மப்பதியி
லரவச் சடையார் தனையுரை யகில மறைக ளர்ச்சனைசெய்
துரவக் கதவந் திருக்காப்புச் செய்த வந்நாண் முதலிந்நாள்
வரையு மடைத்தே நிற்கின்ற மணிநீள் வாயில் வணங்குவார் (உ௬௫)

தொல்லை வேதந் திருக்காப்புச் செய்த வாயிற் றொடாவகற்ற
வல்ல வன்ப ரணையாமை மருங்கோர் வாயில் வழியெய்தி
யல்ல றீர்ப்பார் தமையருச்சிப் பார்க டொழுவா ரமைப்படிகண்
டெல்லை யில்லாப் பெரும்புகழா ரிதனை யங்குக் கேட்டறிந்தார். (உ௬௬)

ஆங்கப் பரிசை யறிநதருளி யாழித் தோணி புரததரச
ரோங்கு வேத மருச்சனைசெ யும்பர் பிரானை யுளபுகருத
தேஙகா திருவோ ரேரிறைஞசத் திருமுன் கதவந் திருககாப்பு
நீஙகப் பாடு மப்பரென நீடு திருநா வுககரசர். (௨௬௭)

உணணீா மையினறு பிளளையா ருரைசெய் தருள வதனாலே
பணணினேரு மொழியாளென றெடுத்துப் பாடப் பயனறுயப்பானீ
றெணணீ ரணிநதாா திருககாப்பு நீக்கத தாழக்கத திருககடைககாப
பெணணீ ரிரகக மொணறிலலீ ரென்று பாடி யிறைஞசுதலும. (௨௬௮)

வேத வனததின மெய்பபொருளி னருளால் விளங்கு மணிககதவங
காத லன்பா முனபுதிருக காப்பு நீஙகக கலைமொழிககு
நாதா ஞான முனிவருடன றொழுது விழுநதார் ஞாலதது
ளோத வொலியின் மிககெழுநத துமப ராாப்பு மறையொலியும். (௨௬௯)

அனப ரீட்டங களிசிறப்ப வாணட வரசுஞ் சிவககன்று
மின்ப வெளளத திடைமூழ்கி யெழுநதுள புகுநது தமபெருமான்
முன்பு பணிநது போறறிசைததுப பரவி மொழிமா லைகளபாடி
யெனபு கரைய வுளளுருகி யிறைஞசி யரிதிற புறததணைநதாா (௨௭௰)

புறமபு நினறு வாகீசா புனித ரருளா லிககதவந்
திறநது மடைததுஞ் செலலுநெறி திருநத மலையா டிருமுலையிற
கறநத ஞானங குழைததமுது செயத புகலிக கவுணியரை
நிறைநத கதவ மடைககுமவகை நீரும பாடி யருளுமென (௨௭௧)

சணபை யாளுந தமிழவிரகர் தாமுந திருநா வுககரசர்
பணபின மொழிநத வுரைகொணடு பதிகம பாடு மவவளவிற்
கணபொற பமைநத நுதறகாள கணட ரருளாற கடிதுடனே
திணபொற கதவந திருககாப்புச செயத தெடுதத திருபபாட்டில. (௨௭௨)

அதுகண் டுடைய பிளளையார் தாமு மாணட வரசுமகிழந்
திதுநம் பெருமா னருளசெயயப் பெறறோ மெனறங கிறைஞ்சியபின்
பதிக நிரமபப் பிளளையார் பாடித தொழுது பணிவுறறா
ரெதிாபொற றிருவா யிலினவழகக மெனறு நிகழசசி யெய்தியதால. (௨௭௩)

அஙகு நிகழ்நத வசசெயல்கண டடியா ரெல்லா மதிசயிததுப்
பொஙகு புளக மெய்திடமெய பொழியுங கணணீா பரநதிழிய
வெஙகு நிகரொன் றிலலாத விருவர் பாத மிறைஞசினாா
நஙகள புகலிப் பெருநதகையு மரசு மடத்தி னணணியபின (௨௭௪)

அரிதிற றிறககத தாம்பாட வடைகக வவர்பா டியவெளிமை
கருதி நமபா திருவுளள மறியா தயர்நதே னெனககவன்று
பெரிது மஞசித திருமடததி லொருபா லணைநது பேழகணிததது
மருவு முணாவிற் றுயிலகொணடார் வாய்மை திறமபா வாகீசர். (௨௭௫)

மனனுஞ் செலவ மறைககாட்டு மணியின பாத மனத்திங்க
ணுனனித துயிலும பொழுதிங்க ணுமையோர் பாக முடையவாதாம்
பொனனின மேனி வெணணீறு புனைந்த கோலப் பொலிவினொடு
துனனி யவாககு வாயமூரி லிருப்போம தொடர வாவென்றாா. (௨௭௬)

போத நிகழ வாவென்று போனு ரென்கொ லெனப்பாடி
யீதெம் பெருமா னருளாகில யானும் போவே னென்றெழுந்து
வேத வனத்தைப் புறகிட்டு விரைந்து போக வவாமுனனே
யாதி மூர்த்தி முன்காட்டு மவவே டததா லெழுந்தருள. (உஎஎ)

சீரார் பதியி னின்றெழுந்து செல்லுந் திருநா வுக்கரச
ராரா வன்பி லாரமுத முண்ணு வெய்தா வாறேபோ
னீரார் சடையா ரெழுந்தருள நெடிது பினபு செலலுமவர்
பேரா ளரைமுன் றொடர்ந்தணையப் பெறுவா ரெயதப பெறறிலரால். (உஎஅ)

அன்ன வண்ண மெழுந்தருளி யணித்தே காட்சி கொடுப்பார்போற
பொனனினை கோயி லொன்றெதிரே காட்டி யதனுட் புககருளத
துன்னுந தொணட ரம்மருஙகு விரைந்து தோடரப் போநதபடி
மனனும புகலி வள்ளலாா தாமுங கேட்டு வந்தணைந்தார். (உஎகூ)

அழைததுக் கொடுபோந் தணியாாபோற காட்டி மறைந்தா ரெனவயர்நது
பிழைததுச செவ்வி யறியாதே திறபபித தேனுக கேயலலா
னுழைததா மொளிததாற் கதவந்தொண டுறைககப் பாடி யடைப்பிதத
தழைதத மொழியா ருப்பாலாா தாமிங கெப்பான மறைவதென (உஅ0)

மாட நீடு திருப்புகலி மன்ன ரவர்கரு மாலயனு
நேடி யின்னங காணுதாா நேரே காட்சி கொடுததருள
வாடல் கணடு பணிநதேததி யரசுஙகாணக காட்டுதலும்
பாட வடியா ரெனறெடுததுப் பரமா தம்மைப் பாடினுர். (உஅக)

பாடுந் தமிழமா லைகள்கொணடு பரமர் தாமு மெழுநதருள
நீடு திருவாய மூரடைநது நிலவுங கோயில வலஞ்செயது
சூடும பிறையாா பெருநதொணடாா தொழுது போறறித துதிசெய்து
நாடுங காதல வளாநதோஙக நயநதந நகரி னுடனுறைநதாா (உஅஉ)

ஆணட வரசும் பிள்ளையா ருடனே யங்க ணினிதமாநது
பூணட காதல பொஙகியெழ வாய்மூ ரடிக ளடிபோறறி
மூணட வன்பின் மொழிமாலை சாததி ஞான முனிவரொடு
மீணடு வநது திருமறைககாட் டெயதி விமலா தாள்பணிநதாா. (உஅங)

ஆதி முதலவர் தமைப்பணிநதங கான பணிசெய் தமருநாட்
சீத மதிவெண குடை வளவர் மகளாா தென்னன றேவியாங்
கோதில் குணததுப் பாணடிமா தேவி யார்முன் குலசசிறையார்
போத விட்டார் சிலர்வந்தார் புகலி வேந்தா தமைககாண. (உஅச)

வந்து சிவனுர் திருமறைக்கா டெய்தி மன்னு வேணுபுரி
யநத ணுளா தமககறிவித தவாபா லெய்தி யடிவணஙகச
சிநதை மகிழநது தீதின்மை வினவத் தீஙகு முளவாமோ
விநத வுலக முயவந்தீ ரிருதா ணினைவார்க கென்றுரைப்பார். (உஅரு)

சைவ நெறிவை திகநிற்கச் சழக்கு நெறியைத் தவமென்னும்
பொய்வல லமணர் செயறன்னைப் பொறுகக கிலலோ மெனககேட்டே
யவ்வன் றொழிலோர் செயன்மாற்றி யாதி சைவ நெறிவிளஙகத
தெய்வ நீறு நினைநதெழுநதார் சிரகொள சணபைத திருமறையோா. (உஅசு)

ஆய பொழுது திருநாவுக் கரசு புகலி யாண்டகைக்குக்
காய மாசு பெருக்கியுழல் கலதி யமணர் கடுவினைசெய்
மாயை சால மிகவல்லா ரவாமற் றெனை முன்செய்த
தீய தொழிலும் பலகெட்டேன் செல்ல விசையேன் யானென்றார். (௨௮௭)

என்று கூற வெல்லையிலா நீறு போற்று மிருவரையுஞ்
சென்று காணுங் கருத்துடையே னங்குத் தீங்கு புரியமணர்
நின்ற நிலைமை யழிவித்துச் சைவ நெறிபா ரித்தன்றி
யொன்றுஞ் செய்யே னுணையுமதென்றா ருடைய பிள்ளையார். (௨௮௮)

போமா துணிந்து நீரங்குப் போகப் போதா வவ்வமணர்
தீமா யையினை யானேபோய்ச் சிதைத்து வருகின் றேனென்ன
வாமா றெல்லா முரைத்தவரை மறுக்க மாட்டா தரசிருப்பத்
தாமா தரவாற் றமிழ்நாட்டிற் போனார் ஞானத் தலைவனார். (௨௮௯)

வேணு புரக்கோ னெழுந்தருள விடைகொண் டிருந்த வாகீசர்
பூணு மன்பான் மறைக்காட்டிற் புனிதர் தம்மைப் போற்றிசைத்துப்
பேணி யிருந்தங் குறையுநாட் பெயர்வார் வீழி மிழலையமர்
தாணு வின்றன் செய்யகழன் மீண்டுஞ் சார நினைக்கின்றார். (௨௯௰)

சோலை மறைக்காட் டமர்ந்தருளுஞ் சோதி யருள்பெற் றகன்றுபோய்
வேலை விடமுண் டவர்வீழி மிழலை மீண்டுஞ் செலவென்ன
ஞால நிகழ்ந்த நாகைக்கா ரோணம் பிறவுந் தாம்பணிந்து
சாலு மொழிவண் டமிழ்பாடித் தலைவர் மிழலை வந்தடைந்தார். (௨௯௧)

வீழி மிழலை தனைப்பணிந்து வேத முதல்வர் தாமிருப்ப
வாழி வலமேந் தியவரியா லாகா சத்தி னின்றிழிந்த
வாழி மலர்ந்த கோயிறனின் மன்னும் பொருளைப் போற்றிசைத்துத்
தாழு நாளிற் பிறபதியும் பணியுங் காத றலைநிற்பார். (௨௯௨)

பூவிற் பொலியும் புனற்பொன்னிக் கரைபோய்ப் பணிவார் பொற்பமர்ந்த
வாவுக் கருளு மாவடுதண் டுறையார் பாத மணைந்திறைஞ்சி
நாவுக் கரசர் ஞானபோ னகர்க்குச் செம்பொ னாயிரமும்
பாவுக் களித்த திறம்போற்றிப் போந்து பிறவும் பணிகின்றார். (௨௯௩)

செய்ய சடையார் பழையாறை யெய்த வதனிற் செல்பொழுதின்
மெய்யி லமணர் மறைத்தவட தளியின் மன்னுஞ் சிவனாரைக்
கைகள் கூப்பித் தொழுதருளக் கண்ட வாற்றா லமணர்கடம்
பொய்கொள் விமான மெனக்கேட்டுப் பொறுத்த வுள்ள மிகப்புழுங்கி. ௨௯௪

அந்த விமானந் தனக்கருகா வாங்கோ ரிடத்தின் பாங்கெய்திக்
கந்த மலருங் கடிக்கொன்றை முடியார் செய்ய கழலுன்னி
மந்த வமணர் வஞ்சனையான் மறைத்த வஞ்ச மொழித்தருளிப்
பந்தங் கொண்ட குண்டர்திறம் பாற்று மென்று பணிந்திருந்தார். (௨௯௫)

வண்ணங் கண்டு நானும்மை வணங்கி யன்றிப் போகேனென்
றெண்ண முடிக்கும் வாகீச ரிருந்தா ரமுது செய்யாதே
யண்ண லாரு மதுவுணர்ந்தங் கரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ண மாக மன்னனுக்குக் கனவி லருளிச் செய்கின்றார். (௨௯௬)

அறிவி லமணர் நமைமறைப்ப விருந்தோ மென்றங் கடையாளக்
குறிக ளறியச் செய்தருளி நம்மை யரசு கும்பிடவா
னெறியி லமணர் தமையழித்து நீக்கிப் போக்கென் றருள்புரியச்
செறிவி லறிவுற் றெழுந்தவனுஞ் செங்கை தலைமேற் குவித்திறைஞ்சி. (௨௯௭)

கண்ட வியப்பு மந்திரிகட் கியம்பிக் கூடக் கடிதெய்தி
யண்டர் பெருமா னருள்செய்த வடையா ளத்தின் வழிகண்டு
குண்டர் செய்த வஞ்சனையைக் குறித்து வேந்தன் குலவுபெருந்
தொண்டர் தம்மை யடிவணங்கித் தொக்க வமணர் தூரறுத்தான். (௨௯௮)

ஆன வினைத்திற முறைப்புண்ட வமணு யிரமு மாய்ந்ததற்பின்
மேன்மை யரச னீசற்கு விமான மாக்கி விளக்கியபின்
ஆன வழிபாட் டாசனைக்கு நிபந்த மெல்லா மமைத்திறைஞ்ச
ஞான வரசும் புக்கிறைஞ்சி நாதர் முன்பு போற்றுவார். (௨௯௯)

தலையின் மயிரைப் பறித்துண்ணுஞ் சாதி யமணர் மறைத்தாலு
நிலையி லாதார் நிலைமையினான் மறைக்க வொண்ணு மோவென்னும்
விலையில் வாய்மைக் குறுந்தொகைகள் விளம்பிப் புறம்போந் தங்கமர்ந்தே
யிலைகொள் சூலப் படையார்சே ரிடங்கள் பிறவுந் தொழுதணைவார். (௩௱)

பொங்கு புனலார் பொன்னியினி லிரண்டு கரையும் பொருவிடையார்
தங்கு மிடங்கள் புக்கிறைஞ்சித் தமிழ்மா லைகளுஞ் சாத்திப்போ
யெங்கு நிறைந்த புகழாள ரீறிற் றொண்ட ரெதிர்கொள்ளச்
செங்கண் விடையார் திருவானைக் காவின் மருங்கு சென்றணைந்தார். (௩௱௧)

சிலந்திக் கருளுங் கழல்வணங்கிச் செஞ்சொன் மாலை பலபாடி
யிலங்கு சடையா ரெறும்பியூர் மலையு மிறைஞ்சிப் பாடியபின்
மலர்ந்த சோதித் திருச்சிராப் பள்ளி மலையுங் கற்குடியு
நலங்கொள் செல்வத் திருப்பராய்த் துறையுந் தொழுவா னண்ணினார் (௩௱௨)

மற்றப் பதிகண் முதலான மருங்கு ளனவுங் கைதொழுது
பொற்புற் றமைந்த திருப்பணிகள் செய்து பதிகங் கொடுபோற்றி
யுற்ற வருளாற் காவிரியை யேறி யொன்னார் புரமெரியச்
செற்ற சிலையார் திருப்பைஞ்ஞீ லியினைச் சென்று சேர்கின்றார். (௩௱௩)

வழிபோம் பொழுது மிகவிளைத்து வருத்த முறநீர் வேட்கையொடு
மழிவாம் பசிவந் தணைந்திடவு மதற்குச் சித்த மலையாதே
மொழிவேந் தருமுன் னெழுந்தருளி முருகார் சோலைப் பைஞ்ஞீலி
விழியேற் றியசெற் றியினார்தந் தொண்டர் வருத்த மீட்பாராய். (௩௱௪)

காவுங் குளமு முன்சமைத்துக் காட்டி வழிபோங் கருத்தினான்
மேவுந் திருநீற் றந்தணராய் விரும்பும் பொதிசோ றுங்கொண்டு
நாவின் றனிமன் னவர்க்கெதிரே நண்ணி யிருந்தார் விண்ணின்மேற்
றாவும் புள்ளு மண்கிழிக்குந் தனியே னமுங்காண் பரியவர்தாம். (௩௱௫)

அங்க ணிருந்த மறையவர்பா லாண்ட வரசு மெழுந்தருள
வெங்கண் விடைவே தியர்நோக்கி மிகவும் வழிவந் திளைத்திருந்தீ
ரிங்கென் பாலே பொதிசோறுண் டிதனை யுண்டு தண்ணீரிப்
பொங்கு குளத்திற் குடித்திளைப்புப் போக்கிப் போவீ ரெனப்புகன்றார். ௩௱௬.

நண்ணூர் திருநா வுக்கரசா நம்ப ரருளென் றறிந்தார்போ
லுண்ணு மென்று திருமறையோ ருரைத்தப் பொதிசோ றளித்தலுமே
யெண்ணா தினையா தெதிர்வாங்கி யினிதா வமுது செய்தினிய
தண்ணீ ரமுது செய்தருளித் தூய்மை செய்து தளர்வொழிந்தார். (௬௱௭)

எய்ப்பு நீங்கி நின்றவரை நோக்கி யிருந்த மறையவனு
ரப்பா லெங்கு நீர்போவ தென்று ரரசு மவர்க்கெதிரே
செப்பு வாரியான் திருப்பைஞ்ஞீ லிக்குப் போவ தென்றுரைத்தா
ரொப்பி லாரும் யானங்குப் போகின் றேனென் றுடன்போந்தார். (௬௱௮)

கூட வந்து மறையவனார் திருப்பைஞ் ஞீலி குறுகியிட
வேட மவரு முன்ன மறைத்தலுமே மெய்ம்மைத் தவத்து மேலவர்தா
மாட லுகந்தா ரடியேனைப் பொருளா வளித்த கருணையெனப்
பாடல் புரிந்து விழுந்தெழுந்து கண்ணீர் மாரி பயில்வித்தார் (௬௱௯)

பைஞ்ஞீ லியினி லமர்ந்தருளும் பரமர் கோயில் சென்றெய்தி
மைஞ்ஞீ லத்து மணிகண்டர் தம்மை வணங்கி மகிழ்சிறந்து
மெய்ஞ்ஞா மையினி லன்புருக விரும்புந் தமிழ்மா லைகள்பாடிக்
கைஞ்ஞீ டியதந் திருத்தொண்டு செய்து காத லுடனிருந்தார் (௬௱௰)

நாதர் மருவுந் திருமலைக ளேம பதிகள் பலமிகவுங்
காதல் கூரச் சென்றிறைஞ்சிக் கலந்த விசைவண் டமிழ்பாடி
மாதொர் பாக ரருளாலே வடபா லேகி வாகீச
ராதி தேவ ரமர்ந்ததிரு வண்ணா மலையை நண்ணினார் (௬௱௰௧)

செங்கண் விடையார் திருவண்ணா மலையைத் தொழுது வலங்கொண்டு
துங்க வரையின் மிசையேறித் தொண்டர் தொழும்புக் கெதிர்நிற்கு
மங்க ணரசைப் பணிந்தெழுந்து திளைத்துத் திருநா வுக்கரசர்
தங்கு பிறப்பை வீட்டினுக்கு மேலாம் பெருமை சாதித்தார் (௬௱௰௨)

அண்ணா மலைமே லணிமலையை யாரா வன்பி னடியவர்தங்
கண்ணா ரமுதை விண்ணோர்க்காக் காக்கக் கடலில் வந்தெழுந்த
வுண்ணா நஞ்ச முண்டானைக் கும்பிட் டுருகுஞ் சிந்தையுடன்
பண்ணார் பதிகத் தமிழ்பாடிப் பணிந்து பரவிப் பணிசெய்தார். (௬௱௰௩)

பணியார் வேணிச் சிவபெருமான் பாதம் போற்றிப் பணிசெயுநாள்
மணியார் கண்டத் தெம்பெருமான் மண்மேன் மகிழு மிடமெங்குந்
தணியாக் காத லுடன்சென்று வணங்கித் தக்க பணிசெய்வா
ரணியார் தொண்டைத் திருநாட்டி லருளா லணைவா ராயினார். (௬௱௰௪)

காதல் செய்யுங் கருத்தினுடன் காடு மலையுங் கானயாறுஞ்
சூத மலிதண் பணைப்பதிகள் பலவுங் கடந்து சொல்லினுக்கு
நாதர் போந்து பெருந்தொண்டை நன்னாட் டெய்தி முன்னாகச்
சீத மலர்மென் சோலைசூழ் திருவோத் தூரிற் சென்றடைந்தார் (௬௱௰௫)

செக்கர்ச் சடையார் திருவோத்தூர்த் தேவர் பிரானார் தங்கோயில்
புக்கு வலங்கொண் டெதிரிறைஞ்சிப் போற்றிக் கண்கள் புனல்பொழிய
முக்கட் பிரானை விரும்புமொழித் திருத்தாண் டகங்கண் முதலாகத்
தக்க மொழிமா லைகள்சாத்திச் சார்ந்து பணிசெய் தொழுகுவார். (௬௱௰௬)

செய்ய வையர் திருவோத்தூ ரேத்திப் போந்து செழும்புவன
முய்ய நஞ்சுண் டருளுமவ ருறையும் பதிகள் பலவணங்கித்
தைய றழுவக் குழைந்தபிரான் றங்குந் தெய்வப் பதியென்று
வைய முழுதுந் தொழுதேத்து மதில்சூழ் காஞ்சி மருங்கணைந்தார். (௩௱௰௭)

ஞால முய்யத் திருவதிகை நம்பர் தம்பே ரருளினாற்
சூலை மடுத்து முன்னாண்ட தொண்டர் வரப்பெற் றோமென்று
காலை மலரு கமலம்போற் காஞ்சி வாணர் முகமெல்லாஞ்
சால மலர்ந்து களிசிறப்பத் தழைத்த மனங்க டாங்குவார். (௩௱௰௮)

மாட வீதி மறுகெல்லா மணிவா யில்களிற் றோரணங்க
ணீடு கதலி யுடன்கமுகு நிரைத்து நிறைபொற் குடந்தீபந்
தோடு குலவு மலர்மாலை சூழ்ந்த வாசப் பந்தர்களு
மாடு கொடியு முடனெடுத்து மணிநீள் காஞ்சி யலங்கரித்தார். (௩௱௰௯)

தொண்ட ரீண்டி யெதிர்கொள்ள வெழுந்து சொல்லுக் கரசர்பாற்
கொண்ட வேட்கை பொலிவினொடு குலவும் வீதி பணிசெய்து
மண்ட ரறிதற் கரியதிரு வலகு முதலா மவையேந்தி
யிண்டை புனைந்த சடைமுடியா ரன்பர் தம்மை யெதிர்கொண்டார். ௩௨௰

எதிர்கொண் டிறைஞ்சுஞ் சீரடியார் தம்மை யிறைஞ்சி யெழுந்தருளி
மதில்கொண் டணிந்த காஞ்சிநகர் மறுகுட் போந்து வானநதி
குதிகொண் டுழந்த சடைக்கம்பர் செம்பொற் கோயில் குறுகினார்
நதிர்கொண் டலைநீர் மணிமிடற்றா ராண்ட திருநா வுக்கரசர். (௩௨௧)

திருவா யிலினைப் பணிந்தெழுந்து செல்வத் திருமுன் றிலையணைந்து
கருவா கச்சி யேகம்பர் கனக மணிமா ளிகைசூழ்ந்து
வருவார் செம்பொன் மலைவல்லி தழுவக் குழைந்த மணிமேனிப்
பெருவாழ் வினைமுன் கண்டிறைஞ்சிப் பேரா வன்பு பெருகினார். (௩௨௨)

வார்ந்து சொரிந்த கண்ணருவி மயிர்க்கா றோறும் வரும்புளக
மார்ந்த மேனிப் புறம்பலைப்ப வன்பு கரைந்தென் புள்ளலைப்பச்
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத் திளைப்பத் திருவே கம்பர்தமை
நேர்ந்த மனத்தி லுறவைத்து நீடும் பதிகம் பாடுவார். (௩௨௩)

வேறு.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானை யென்றெடுத்துப்
பரவாய சொன்மாலைத் திருப்பதிகம் பாடியபின்
விரவார்தம் புரமெரித்த விடையவனார் வெள்ளெயிற்றி
னரவாரம் புனைந்தவர்தந் திருமுன்றிற் புறத்தணைந்தார். (௩௨௪)

கையார்ந்த திருத்தொண்டு கழியமிகுங் காதலொடுஞ்
செய்யாநின் றேயெல்லாச் செந்தமிழ்மா லையும்பாடி
மையார்ந்த மிடற்றார்திரு மயானத்தை வலங்கொண்டு
மெய்யார்வ முறத்தொழுது விருப்பினொடு மேவுவார். (௩௨௫)

சீர்வளரு மதிற்கச்சி நகர்த்திருமேற் றளிமுதலா
நீர்வளருஞ் சடையவர்தா நிலவியுறை யாலயங்க
ளார்வமுறப் பணிந்தேத்தி யாய்ந்ததமிழ்ச் சொன்மலராற்
சார்வுறுமா லைகளசாத்தித் தகுந்தொண்டு செய்திருந்தார். (௩௨௬)

அந்நகரி லவ்வண்ண மமர்ந்துறையு நாளின்கண்
மன்னுதிரு மாற்பேறு வந்தணைந்து தமிழ்பாடிச்
சென்னிமிசை மதிபுனைவார் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சித்
துன்னினார் காஞ்சியினைத் தொடர்ந்தபெருங் காதலினால். (௯௨௭)

ஏகம்பன் காணவனென் னெண்ணத்தா னெனப்போற்றிப்
பாகம்பெண் ணுருவானைப் பைங்கண்விடை யுயர்த்தானை
நாகம்பூ ணுகந்தானை நலம்பெருகுந் திருநீற்றி
னாகந்தோ யணியானை யணைந்துபணிந் தின்புற்றார். (௯௨௮)

திருக்கச்சி யேகம்பம் பணிந்தேத்தித் திங்களா
நெருக்கச்செஞ் சடைக்கணிந்தார் நீடுபதி தொழநினைவார்
வருக்கைச்செஞ் சுளைபொழிதேன் வயல்விளைக்கு நாட்டிடைப்போய்ப்
பருக்கைத்திண் களிற்றுரியார் கழுக்குன்றின் பாங்கணைந்தார். (௯௨௯)

நீடுதிருக் கழுக்குன்றி னிருத்தனார் கழல்வணங்கிப்
பாடுதமிழ்த் தொடைபுனைந்து பாங்குபல பதிகளிலுஞ்
சூடுமிளம் பிறைமுடியார் தமைத்தொழுது போற்றிப்போய்
மாடுபெருங் கடலுடுத்த வான்மியூர் மருங்கணைந்தார். (௯௩௰)

திருவான்மி யூர்மருந்தைச் சேர்ந்துபணிந் தன்பினொடும்
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடி யம்மருங்கு பிறப்பறுத்துத்
தருவார்தங் கோயில்பல சார்ந்திறைஞ்சித் தமிழ்வேந்தர்
மருவாரு மலர்ச்சோலை மயிலாப்பூர் வந்தடைந்தார். (௯௩௧)

வரைவளர்மா மயிலென்ன மாடமிசை மஞ்சாடுந்
தரைவளர்சீர்த் திருமயிலைச் சங்கரனார் தாள்வணங்கி
யுரைவளர்மா லைகளணிவித் துழவாரப் படையாளி
திரைவளர்வே லைக்கரைபோய்த் திருவொற்றி யூர்சேர்ந்தார். (௯௩௨)

ஒற்றியூர் வளநகரத் தொளிமணிவீ திகள்விளக்கி
நற்கொடிமா லைகள்பூக நறுங்கதலி நிரைநாட்டிப்
பொற்குடங்க டூபங்க டீபங்கள் பொலிவித்து
மற்றவரை யெதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார் வழித்தொண்டர். (௯௩௩)

திருநாவுக் கரசருமத் திருவொற்றி யூரமர்ந்த
பொருநாகத் திண்சிலையார் கோபுரத்தை யிறைஞ்சிப்புக்
கொருஞானத் தொண்டருட னுருகிவலங் கொண்டடியார்
கருநாமந் தவிர்ப்பாரைக் கைதொழுது முன்வீழ்ந்தார். (௯௩௪)

எழுதாத மறையளித்த வெழுத்தறியும் பெருமானைத்
தொழுதார்வ முறநிலத்திற் றோய்ந்தெழுந்தே யங்கமெலா
முழுதாய பரவசத்தின் முகிழ்த்தமயிர்க் கான்மூழ்க
விழுதாரை கண்பொழிய விதிர்ப்புற்று விம்மினார். (௯௩௫)

வண்டோங்கு செங்கமல மெனவெடுத்து மனமுருகப்
பண்டோய்ந்த சொற்றிருத்தாண் டகம்பாடிப் பரவுவார்
விண்டோய்ந்த புனற்கங்கை வேணியார் திருவுருவங்
கண்டோங்கு களிசிறப்பக் கைதொழுது புறத்தணைந்தார். (௯௩௬)

விளங்குபெருந் திருமுன்றின் மேவுதிருப் பணிசெய்தே
யுளங்கொடிரு விருத்தங்க ளோங்குதிருக் குறுந்தொகைகள்
களங்கொடிரு நேரிசைகள் பலபாடிக் கைதொழுது
வளங்கொடிருப் பதியதனிற் பலநாள்கள் வைகினார். (௩௩௭)

அங்குறையு நாளின்க ணருகுளவாஞ் சிவாலயங்க
ளெங்குஞ்சென் றினிதிறைஞ்சி யேத்துமவ ரிறையருளாற்
பொங்குபுனற் றிருவொற்றி யூர்தொழுது போந்துமையாள்
பங்குடையா ரமர்ந்ததிருப் பாசூராம் பதியணைந்தார். (௩௩௮)

திருப்பாசூர் நகரெய்திச் சிந்தையினில் வந்தூறும்
விருப்பார்வ மேற்கொள்ள வேயிடங்கொண் டுலகுய்ய
விருப்பாரைப் புரமூன்று மெரித்தருள வெடுத்ததனிப்
பொருப்பாரவெஞ் சிலையாரைத் தொழுதெழுந்து போற்றுவார். (௩௩௯)

முந்திமூ வெயிலெய்த முதல்வனா ரெனவெடுத்துச்
சிந்தைகரைந் துருகுதிருக் குறுந்தொகையுந் தாண்டகமுஞ்
சந்தநிறை நேரிசையு முதலான தமிழ்பாடி
யெந்தையார் திருவருள்பெற் றேகுவார் வாகீசர். (௩௪௰)

அம்மலர்சீர்ப் பதியையகன் றயலுளவாம் பதியனைத்தின்
மைம்மருவுங் களத்தாரை வணங்கிமகிழ் வொடும்போற்றி
மெய்ம்மைநிலை வழுவாத வேளாள விழுக்குடிமைச்
செம்மையினார் பழையனூர்த் திருவால வனம்பணிந்தார். (௩௪௧)

திருவாலங் காடுறையுஞ் செல்வர்தா மெனச்சிறப்பி
னொருவாத பெருந்திருத்தாண் டகமுதலா மோங்குதமிழ்ப்
பெருவாய்மைத் தொடைமாலை பலபாடிப் பிறபதியு
மருவார்வம் பெறவணங்கி வடதிசைமேல் வழிக்கொள்வார். (௩௪௨)

பல்பதியு நெடுங்கிரியும் படர்வனமுஞ் சென்றடைவார்
செல்கதிமுன் னளிப்பார்தந் திருக்காரிக் கரைபணிந்து
தொல்கலையின் பெருவேந்தர் தொண்டர்களின் னுமைபாகர்
மல்குதிருக் காளத்தி மாமலைவந் தெய்தினார். (௩௪௩)

பொன்முகலித் திருநதியின் புனிதநெடுந் தீர்த்தத்தின்
முன்முழுகிக் காளத்தி மொய்வரையின் றாழ்வரையிற்
சென்னியுறப் பணிந்தெழுந்து செங்கண்விடைத் தனிப்பாகர்
மன்னுமலை மிசையேறி வலங்கொண்டு வணங்குவார். (௩௪௪)

காதணிவெண் குழையானைக் காளத்தி மலைக்கொழுந்தை
வேதமொழி மூலத்தை விழுந்திறைஞ்சி யெழுந்துபெருங்
காதல்புரி மனங்களிப்பக் கண்களிப்பப் பரவசமாய்
நாதனையென் கண்ணுளா னெனுந்திருத்தாண் டகநவின்றார். (௩௪௫)

மலைச்சிகரச் சிகாமணியின் மருங்குறமுன் னேநிற்குஞ்
சிலைத்தடக்கைக் கண்ணப்பர் திருப்பாதஞ் சேர்ந்திறைஞ்சி
யலைத்துவிழுங் கண்ணருவி யாகத்துப் பாய்ந்திழியத்
தலைக்குவித்த கையினராய்த் தாழ்ந்துபுறம் போந்தணைந்தார். (௩௪௬)

சேணுலவு திருமலையிற் றிருப்பணியா யினசெய்து
தாணுவினை யம்மலைமேற் றான்பணிந்த குறிப்பினாற்
பேணுதிருக் கயிலைமலை வீற்றிருந்த பெருங்கோலங்
காணுமது காதலித்தார் கலைவாய்மைக் காவலனார். (௩௪௭)

வேறு.

அங்கண் மாமலை மேன்ம ருந்தை வணங்கி யாரரு ளான்மிகப்
பொங்கு காதலி னுத்த ரத்திசை மேல்வி ருப்பொடு போதுவார்
துங்க மால்வரை கானி யாறு தொடர்ந்த நாடு கடந்தபின்
செங்கண் மால்விடை யண்ணன்மேவு திருப்ப ருப்பத மெய்தினார். (௩௪௮)

மான விஞ்சையர் வான நாடர்கள் வானி யக்கர்கள் சித்தர்கள்
கான கின்னரர் பன்ன காதிபர் காம சாரிக ளேமுதல்
ஞான மோனிக ளோடு நம்பரை வந்தி றைஞ்சி நலம்பெறுந்
தான மான திருச்சி லம்பை வணங்கி வண்டமிழ் சாற்றினார். (௩௪௯)

அம்ம ருங்கு கடந்து போமவ ரார்கொள் சூல வயிற்படைச்
செம்மல் வெண்கயி லைப்பொ ருப்பை நினைந்தெ ழுந்ததொர் சிந்தையா
லெம்ம ருங்குமொர் காத லின்றி யிரண்டு பாலும் வியந்துளோர்
கைம்ம ருங்கணை யுந்தெ லுங்கு கடந்து கன்னட மெய்தினார். (௩௫௰)

கருந டங்கழி வாக வேகிய பின்க லந்த வனங்களுந்
திருந திந்துறை யாவை யும்பயில் சேணெ டுங்கிரி வட்டையும்
பெருந லங்கிளர் நாடு மெண்ணில பிறப டச்செறி பொற்பினால்
வருநெ டுங்கதிர் கோலு சோலைய மாள வத்தினை நண்ணினார். (௩௫௧)

அங்கு முற்றி யகன்று போகி யருஞ்சு ரங்க ளிகந்துசென்
றெங்கு மிக்க வறுங்க ணீடு மிலாட பூமி யிகந்துபோய்
மங்குல் சுற்றிய வெற்பி னோடு வனங்கள் யாறு கடந்தயற்
பங்க யப்பழ னத்து மத்திய பைதி ரத்தினை யெய்தினார். (௩௫௨)

அன்ன நாடு கடந்து கங்கை யணைந்து சென்று வலங்கொளு
மின்னு வேணியர் வார ணாசி விருப்பி னோடு பணிந்துடன்
பின்ன ணைந்தவர் தம்மை யங்க ணொழிந்து கங்கை கடந்துபோய்
மன்னு காதல்செய் நாவின் மன்னவர் வந்து கற்சுர முந்தினார். (௩௫௩)

மாக மீது வளர்ந்த கானக மாகி யெங்கு மனித்தரால்
போக லாநெறி யன்றி யும்புரி கின்ற காதல் பொலிந்தெழச்
சாக மூல பலங்க டுய்ப்பது வுந்த விர்ந்து தனித்துநே
ரேகி னாரிர வும்பெ ருங்கயி லைக்கு லக்கிரி யெய்துவார். (௩௫௪)

ஆய வாரிரு ளின்க ணேகுமவ் வன்பர் தம்மை யணைந்துமுன்
றீய வாய விலங்கு வன்றொழில் செய்ய வஞ்சின நஞ்சுகால்
வாய நாக மணிப்ப ணங்கொள் விளக்கெ டுத்தன வந்துகா
ரேய வானவ ராயி னுந்தனி துன்ன ருஞ்சுர முன்னினார். (௩௫௫)

வெங்க திர்ப்பக லக்க டத்திடை வெய்ய வன்கதிர் கைபரந்
தெங்கு மிக்க பிளப்பி னூர்த மெல்லை புக்கெரி கின்றன
பொங்க ழற்றெறு பாலை வேனிழல் புக்க சூழல் புகும்பகற்
செங்க திர்க்கனல் போலு மத்திசை திண்மை மெய்த்தவர் நண்ணினார். (௩௫௬)

இங்ங னம்மிர வும்ப கற்பொழு தும்ம ருஞ்சுர மெய்துவார்
பங்க யம்புரை தாள்ப ரட்டள வும்ப சைத்தசை தேயவு
மங்கை பங்கர்தம் வெள்ளி மால்வரை வைத்த சிந்தை மறப்பரோ
தங்க ரங்க ளிரண்டு மேகொடு தாவி யேகுதல் மேவினார். (௩௫௭)

கைக ளும்மணி பந்த சைந்தற வேக ரைந்து சிதைந்தபின்
மெய்க லந்தெழு சிந்தை யன்பின் விருப்பு மீமிசை பொங்கிட
மொய்க டுங்கனல் வெம்ப ரற்புகை மூளு மத்த முயங்கியே
மைகொள் கண்டர்த மன்பர் செல்ல வருந்தி யுந்தினர் மார்பினால். (௩௫௮)

மார்ப முந்தசை நைந்து சிந்தி வரிந்த வென்பு முரிந்திட
நேர்வ ருங்குறி நின்ற சிந்தையி னேச மீசனை நேருநீ
டார்வ மங்குயிர் கொண்டு கைக்கு முடம்ப டங்கவு மூன்கெடச்
சேர்வ ரும்பழு வம்பு ரண்டு புரண்டு சென்றனர் செம்மையோர். (௩௫௯)

அப்பு றம்புரள் கின்ற நீளிடை யங்க மெங்கு மரைந்திடச்
செப்ப ருங்கயி லைச்சி லம்படி சிந்தை சென்றுறு மாதலால்
மெய்ப்பு றத்தி லுறுப்ப ழிந்தபின் மெல்ல வுந்து முயற்சியுந்
தப்பு றச்செய லின்றி யந்நெறி தங்கி னார்தமி ழாளியார். (௩௬௰)

வேறு

அன்ன தன்மையர் கயிலையை யணைவதற் கருளார்
மன்னு தீந்தமிழ் புவியின்மேற் பின்னையும் வழுத்த
நன்னெடும் புனற் றடமுமொன் றுடன்கொடு நடந்தார்
பன்ன கம்புனை பரமரோர் முனிவராம் படியால். (௩௬௧)

வந்து மற்றவர் மருங்குற வணைந்துநேர் நின்று
நொந்து நோக்கிமற் றவரெதிர் நோக்கிட நுவல்வார்
சிந்தை யிவ்வுறுப் பழிந்திட வருந்திய திறத்தா
லிந்த வெங்கடத் தெய்திய தென்னென விசைத்தார். (௩௬௨)

மாசில் வற்கலை யாடையு மார்பின்முந் நூலுந்
தேசு டைச்சடை மவுலியு நீறுமெய் திகழ
வாசின் மெய்த்தவ ராகிநின் றவர்தமை நோக்கிப்
பேச வுற்றதோ ருணர்வுற விளம்புவார் பெரியோர். (௩௬௩)

வண்டு லாங்குழன் மலைமக ளுடன்வட கயிலை
யண்டர் நாயக ரிருக்குமப் பரிசவ ரடியேன்
கண்டு கும்பிட விருப்பொடுங் காதலி னடைந்தேன்
கொண்ட வென்குறிப் பிதுமுனி யேயெனக் கூற. (௩௬௪)

கயிலை மால்வரை யாவது காசினி மருங்கு
பயிலு மானுடப் பான்மையோ ரடைவதற் கெளிதோ
வயில்கொள் வேற்படை யமரரு மணுகுதற் கரிதால்
வெயில்கொள் வெஞ்சுரத் தென்செய்தீ ரவந்தென விளம்பி. (௩௬௫)

மீளு மத்தனை யுமக்கினிக் கடனென விளங்குந்
தோளு மாகமுந் துவளுமுந் நூன்முனி சொல்ல
வாளு நாயகன் கயிலையி லிருக்கைகண் டல்லான்
மாளு மிவ்வுடல் கொண்டுமீ ளேனென மறுத்தார். (௩௬௬)

ஆங்கு மற்றவர் துணிவறிந் தவர்தமை யறிய
நீங்கு மாதவர் விசும்பிடைக் கரந்துநீண் மொழியா
லோங்கு நாவினுக் கரசனே யெழுந்திரென் றுரைப்பத்
தீங்கு நீங்கிய யாக்கைகொண் டெழுந்தொளி திகழ்வார். (௩௬௭)

அண்ண லேயெனை யாண்டுகொண் டருளிய வமுதே
விண்ணி லேமறைந் தருள்புரி வேதநா யகனே
கண்ணி னாற்றிருக் கயிலையி லிருந்தநின் கோல
நண்ணி நான்றொழ நயந்தருள் புரியெனப் பணிந்தார். (௩௬௮)

தொழுதெ ழுந்தநற் றொண்டரை நோக்கிவிண் டலத்தி
லெழுபெ ருந்திரு வாக்கினா லிறைவரிப் பொய்கை
முழுகி நம்மைநீ கயிலையி லிருந்தவம் முறைமை
பழுதில் சீர்த்திரு வையாற்றிற் காணெனப் பணித்தார். (௩௬௯)

ஏற்றி னாரரு டலைமிசைக் கொண்டெழுந் திறைஞ்சி
வேற்று மாகிவிண் ணாகிநின் றார்மொழி விரும்பி
யாற்றல் பெற்றவவ் வண்ணலா ரஞ்செழுத் தோதிப்
பாற்ற டம்புனற் பொய்கையின் மூழ்கினார் பணியால். (௩௭௰)

ஆதி தேவர்தந் திருவருட் பெருமையா ரறிந்தார்
போத மாதவர் பனிமலர்ப் பொய்கையின் மூழ்கி
மாதொர் பாகனார் மகிழ்வை யாற்றிலோர் வாவி
மீது தோன்றிவந் தெழுந்தன ருலகெலாம் வியப்ப. (௩௭௧)

வம்பு லாமலர் வாவியின் கரையில்வந் தேறி
யும்பர் நாயகர் திருவருட் பெருமையை யுணர்வா
ரெம்பி ரானருங் கருணைகொ லிதுவென விருகண்
பம்பு தாரைநீர் வாவியிற் படிந்தெழும் படியார். (௩௭௨)

மிடையு நீள்கொடி வீதிகள் விளங்கிய வையா
றுடைய நாயகர் சேவடி பணியவந் துறுவா
ரடைய வப்பதி நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மான
புடைய மாந்தர்தந் துணையொடும் பொலிவன கண்டார். (௩௭௩)

பொன்ம லைக்கொடி யுடனமர் வெள்ளியம் பொருப்பிற்
றன்மை யாம்படி சத்தியுஞ் சிவமுமாஞ் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயில்வன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயின்முன் வந்தார். (௩௭௪)

காணு மப்பெருங் கோயிலுங் கயிலைமால் வரையாய்ப்
பேணு மாலய னிந்திரன் முதற்பெருந் தேவர்
பூணு மன்பொடு போற்றிசைத் தெழுமொலி பொங்கத்
தாணு மாமறை யாவையுந் தனித்தனி முழங்க. (௩௭௫)

தேவர் தானவர் சித்தர்விச் சாதர ரியக்கர்
மேவு மாதவர் முனிவர்கள் புடையெலா மிடையக்
காவி வாள்விழி யரம்பையர் கானமு முழவுந்
தாவி லேழ்கடன் முழக்கினும் பெருகொலி தழைப்ப. (௩௭௬)

கங்கை யேமுதற் றீர்த்தமாங் கடவுண்மா நதிகண்
மங்க லம்பொலி புனற்பெருந் தடங்கொடு வணங்க
வெங்கு நீடிய பெருங்கணா தாக ளிறைஞ்சப்
பொங்கி யங்களாற் பூதவே தாளங்கள் போற்ற. (௩௭௭)

அந்தண் வெள்ளிமால் வரையிரண் டாமென வணைந்தோர்
சிந்தை செய்திடச் செங்கண்மால் விடையெதிர் நிற்ப
முந்தை மாதவப் பயன்பெறு முதன்மையான் மகிழ்ந்தே
நந்தி யெம்பிரா னடுவிடை யாடிமுன் னணுக. (௩௭௮)

வெள்ளி வெற்பின்மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்குந்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற் பெனவிடப் பாகங்
கொள்ளு மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனர் வாகீச மன்னவனார். (௩௭௯)

கண்ட வானந்தக் கடலினைக் கண்களான் முகந்து
கொண்டு கைகுவித் தெதிர்விழுந் தெழுந்துமெய் குலைய
வண்டர் முன்புநின் றாடினர் பாடினா ரழுதார்
தொண்ட னார்க்கங்கு நிகழ்ந்தன யார்சொல வல்லார் (௩௮௰)

முன்பு கண்டுகொண் டருளினா ரமுதுண்ண மூவா
வன்பு பெற்றவ ரளவிலா வார்வமுன் பொங்கப்
பொன்பி றங்கிய சடையனைப் போற்றுதாண் டகங்க
ளின்ப மோங்கிட வேத்தினா ரெல்லையி றவத்தோர் (௩௮௧)

ஆய வாறுமற் றவர்மனங் களிப்புறக் கயிலை
மேய நாதர்தந் துணையொடும் வீற்றிருந் தருளித்
தூய தொண்டருந் தொழுதெதிர் நிற்கவக் கோலஞ்
சேய தாக்கினார் திருவையா றமர்ந்தமை திகழ (௩௮௨)

ஐயர் கோலமங் களித்தகன் றிடவடித் தொண்டர்
மையல் கொண்டுள மகிழ்ந்திட வருந்திமற் றிங்குச்
செய்ய வேணிய ரருளிது வோவெனத் தெளிந்து
வையமுய்ந்திடக் கண்டமை பாடுவார் மகிழ்ந்து. (௩௮௩)

வேறு

மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான் மகளொடு மென்னுங்
கோதறு தண்டமிழ்ச் சொல்லாற் குலவு திருப்பதி கங்கள்
வேத முதல்வரை யாற்றில் விரவுஞ் சராசர மெல்லாங்
காதற் றுணையொடுங் கூடக் கண்டே னெனப்பாடி நின்றார் (௩௮௪)

கண்டு தொழுது வணங்கிக் கண்ணுத லார்தமைப் போற்றிக்
கொண்ட திருத்தாண் டகங்கள் குறுந்தொகை நேரிசை யன்பின்
மண்டு விருத்தங்கள் பாடி வணங்கித் திருத்தொண்டு செய்தே
யண்டர் பிரான்றிரு வையா றமர்ந்தனர் நாவுக் கரசர். (௩௮௫)

நீடிய வப்பதி நின்று நெய்த்தான மேமுத லாக
மாடுயர் தானம் பணிந்து மழபாடி யாரை வணங்கிப்
பாடிய செந்தமிழ் மாலை பகர்ந்து பணிசெய்து போற்றித்
தேடிய மாலுக் கரியார் திருப்பூந் துருத்தியைச் சேர்ந்தார். (௩௮௬)

சேர்ந்து விருப்பொடுமெ புக்குத் திருநட மாளிகை முன்னர்ச்
சார்நது வலஙகொண டிறைஞ்சித தம்பெரு மானறிரு முனபு
நேர்நத பரிவொடுந் தாழ்நது நிறைநதொழி யாவனபு பொஙக
வாாநதகண ணீரமழை தூஙக வுயாவுறுந தனமைய ராஞர். (௩௮௭)

திருப்பூந துருததி யமாநத செஞ்சடை யானையா னேறறுப்
பொருபபூாந தருளும பிரானைப பொய்யிலி யைககணடே னென்று
விருபபுறு தாண்டகத தோடு மேவிய காதல் விளைப்ப
விருபபோந திருவடிக் கீழநா மென்னுங குறுநதொகை பாடி. (௩௮௮)

அஙகுறை யுந்தனமை வேண்டி நாமடி போற்றுவ தெனறு
பொஙகு தமிழ்சசொல விருததம போறறிய பாடல புரிநது
தஙகித திருததொணடு செயவாா தமபிரா ஞாருள பெறறுத
திஙகளு ஞாயிறுந தோயுந திருமட மாஙகொனறு செயதாா. (௩௮௯)

பல்வகைத தாணடகத தோடும பரவுந தனிததாண் டகமு
மலல லறுபபவா தானத தடைவு திருததாண டகமுஞ
செல்கதி காட்டிடப் போறறுந திருவஙக மாலையு முளளிட்
டெலலையில பனமைத தொகையு மியமபின ரேததி யிருநதார். (௩௯௦)

வே று

பொனனிவலங் கொணடதிருப பூநதுருததி யிவரிருபபக
கனமனதது வலலமணா தமைவாதிற கடடழிததுத
தெனனவனகூ னிமிாததருளித திருநீறறி னொளிகணடு
மனனியசீா சணபைநகா மறையவஞர் வருகினறாா (௩௯௧)

திநதமிழநாட் டிடைநினறு மெழுநதருளிச் செமபொன்னி
வாய்நதவளந தருநாடடு வநதணைநதாா வாககினுககு
வேநதரிருந தமைகேடடு விரைநதவாபாற செலவனெனப்
பூநதுருததி வளமபதியின புறமபணையில வநதணைநதாா. (௩௯௨)

சணபைவருந தமிழ்விரக ரெழுநதருளத தாஙகேட்டு
மணபரவும பெருஙகீாததி வாகீசா மனமகிழ்நது
கணபெருகுங களிகொளளக கணடிறைஞசுங காதலினு
லெணபெருகும விருபபெயத வெழுநதருளி யெதிாசெனறாா. (௩௯௩)

காழியாகோன வருமெல்லை கலநதெயதிக காதலிததாா
சூழுமிடைந திடுநெருககிற காணுமே தொழுதருளி
வாழியவா தமைததாஙகு மணிமுததின சிவிகையினைத
தாழுமுட விதுகொணடு தாஙகுவனயா னெனததரிததாா. (௩௯௪)

வந்தொருவ ரறியாமே மறைநதவடி வொடும்புகலி
யநதணனு ரேறியெழுந தருளிவரு மணிமுததின
சநதமணிச சிவிகையினைத தாஙகுவா ருடனறாங்கிச
சிநதைகளிப் புறவருவாா தமையாருந தெளிநதிலரால். (௩௯௫)

திருஞான முனிவரர சிருநததிருப் பூநதுருததிக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெஙகுறறா ரப்பரென
வுருகாநின் றுமமடியே னும்மடிக டாஙகிவரும்
பெருவாழ்வு வநதெய்தப் பெற்றிங்குற் றேனென்றார். (௩௯௬)

பின்ளையா ரதுகேளாப் பெருகுவிரு வுடனிழிந்தே
யுள்ளமிகு பக்தைப்பெய்தி யுடையவர சினைவணங்க
வள்ளலார் வாகீச ரவர்வணங்கா முன்வணங்கத
துள்ளுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந் தொழுதார்த்தார். (௩௯௭)

—மூவுலக்கோன் றிருநாவுக் கரசருடன் கலந்தருளிச்
செழுமதிய தவழ்சோலைப் பூந்துருத்தித் திருப்பதியின்
மழுவிளுெடு மானேநது திருககரததா மலாததாள்க
டொழுதுருகி யின்புற்றுத் துதிசெய்தங குடனிருநதார். (௩௯௮)

வல்லமணர் தமைவாதில் வென்றதுவும் வழுதிபாற்
புல்லியகூ னிமிாததுவுந தண்பொருநதப புனலூட்டி
லெல்லையிலாத் திருநீறு வளர்ததுவு மிருந்தவத்தோா
சொல்லவது கேட்டுவநதார் தூயபுகழ் வாகீசா. (௩௯௯)

பண்புடைய பாண்டிமா தேவியாா தம்பரிவு
நணபுடைய குலச்சிறையார் பெருமையுஞா னத்தலைவ
ரொண்பெருக வுரைத்தருள வெல்லையிலசீா வாகீசா
மண்குலவு தமிழ்நாடு காண்பதற்கு மனஙகொணடாா. (௪௱)

பிரமபுரத திருமுனிவா பெருநதொண்டை நன்னாட்டி
லரனுறையுந தானஙக ளணைநதிறைஞ்சிப பாடுவதற்
குரனுடைய திருநாவுக் கரசருளா செயதருளப
புரமெரிததா திருமகனாா பூந்துருததி தொழுதகன்றாா. (௪௱௧)

ஆண்டவர சஙகணாசீ ரருள்பெற்றப் பதிநின்றும
பாணடிநாட் டெழுநதருளும பானமையராயத் தென்றிசைபோய்க
காண்டகைய திருப்புததூா பணிநதேததிக கதிாமதியந
தீண்டுகொடி மதின்மதுரைத திருவால வாயசோந்தாா. (௪௱௨)

சென்றணைந்து மதுரையினிற் றிருந்தியநூற் சங்கத்து
ளன்றிருநது தமிழாராயந தருளியவங கணாகோயின
முனறிலினை வலஙகொண்டு முனனிறைஞ்சி யுள்புக்கு
வன்றனிமால் விடையாரை வணஙகிமகிழ வொடுநதிளைததார். (௪௱௩)

எய்தியபே ரானந்த வின்பத்தி னிடைமூழ்கி
மொயதிகழுஞ் சடையானை முளைததானை யென்றெடுததுச
செய்தவததோர் தாண்டகச்செந் தமிழ்பாடிப் புறததணைவார்
கைதொழுது பணிநதேததித் திருவுள்ளங களிசிறநதாா. (௪௱௪)

சீர்திகழும பாண்டிமா தேவியார் திருமேணி
சேரவரு ளுடையதனுற கூனிமிாந்த தெனனவனாா
பாாபரவுங குலச்சிறையாா வாகீசா தமைபபணிவுற்
றாரகிலாத காதனமிக வடிபோற்ற வஙகிருந்தாா. (௪௱௫)

திருவால வாயமர்ந்த செஞ்சுடரைச் செழும்பொருளை
யருவானை நேரிசையுந் தாண்டகமு முதலான
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடிப் பேணுதிருப் பணிசெய்து
மருவார்முப் புரமெரித்தார் பூவணத்தை வந்தடைநதாா. (௪௱௬)

கொடிமாட நிலவுதிருப் பூவணத்துக் கோயிலினு
ளடியாருக் கறிவரியா ரோதோன்றக் கண்டிறைஞ்சி
வடிவேறு திரிசூலத் தாண்டகத்தால் வழுத்திப்போய்ப்
பொடிநீடு திருமேனிப் புனிதர்பதி பிறபணிவார். (௪௱௭)

தென்னிலங்கை யிராவணன்றன் சிரமீரைந் துந்துணித்த
மன்னவனா மிராமனுக்கு வரும்பெரும்பா தகந்தீர்க்கும்
பின்னுகரைத் தொழுவதற்கு நினைந்துபோய்ப் பெருமகிழ்ச்சி
துன்னிமனங் கரைந்துருகத் தொழுதெழுந்தார் சொல்லரசர். (௪௱௮)

தேவர்தொழுந் தனிமுதலைத் திருவிராமீச்சுரத்து
மேவியசங் கரனையெதிர் நின்றுவிருப் புறுமொழியாற்
பாவுதிரு நேரிசைகண் முதலான தமிழ்பாடி
நாவரசர் திருத்தொண்டு நலம்பெருகச் செய்தமர்ந்தார். (௪௱௯)

அங்குறைந்து கண்ணுதலா ரருள்சூடி யகன்றுபோய்ப்
பொங்குதமிழ்த் திருநாட்டுப் புறம்பணைசூழ் நெல்வேலி
செங்கணவிடை யாமன்னுந் திருக்கானப் பேர்முதலா
வெங்குநிகழ் தானங்க ளெல்லாம்புக் கிறைஞ்சுவார். (௪௱௰)

தொழுதுபல வகையாலுஞ் சொற்றொடைவண் டமிழ்பாடி
வழுவிறிருப் பணிசெய்து மனங்கசிவுற் றெப்பொழுது
மொழுகியகண் பொழிபுனலு மோவாத சிவன்றாளக்
டழுவியசிந் தையிலுணர்வுந் தங்கியசீர் மையிற்சரித்தார். (௪௱௰௧)

தேம்பொழில்சூழ் சோழமிழ்நாட் டினிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பாம்பணிவார் தமைப்பணிவார் பொன்னிநா டதுவணைந்து
வாம்புனல்சூழ் வளநகர்கள் பின்னும்போய் வணங்கியே
பூம்புகலூர் வந்தடைந்தார் பொய்ப்பாசம் போக்குவார். (௪௱௰௨)

பொய்கைசூழ் பூம்புகலூர்ப் புனிதர்மலர்த் தாள்வணங்கி
நையுமனப் பரிவோடு நாடோறுந் திருமுன்றிற்
கைகலந்த திருத்தொண்டு செய்துபெருங் காதலுடன்
வைகுநா ளெண்ணிறந்த வண்டமிழ்மா லைகண்மொழிவார். (௪௱௰௩)

நின்றதிருத் தாண்டகமு நீடுதனித் தாண்டகமு
மன்றுறைவார் வாழ்பதிகள் வழுத்துதிருத் தாண்டகமுங்
கொன்றைமலர்ச் சடையார்பாற் குறைந்ததிரு நேரிசையுந்
துன்றுதனி நேரிசையு முதலான தொடுத்தமைத்தார். (௪௱௰௪)

ஆருயிரின் றிருவிருத்தந் தசபுரா ணத்தடைவு
பாரபரவும் பாவநா சப்பதிகம் பன்முறையு
நேர்படநின் றறைகூவுந் திருப்பதிக முதற்பிறவும்
பேரருளின் கடலளிக்கும் பெருமானைப் பாடினார். (௪௱௰௫)

அந்நிலைமை தனிலாண்ட வரசுபணி செய்யவவர்
நன்னிலைமை காட்டுவார் நம்பர்திரு மணிமுன்றி
றன்னில்வரு முழவார நுழைந்தவிடங் தானெங்கும்
பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்திலங்க வருள்செய்தார். (௪௱௰௬)

செம்பொன்னு நவமணியுஞ் சேண்விளங்க் வாங்கவையு
மும்பர்பிரான் றிருமுனறி லருளபருக்கை யுடனொக்க
வெம்பெருமான் வாகீச ருழவாரத் தினிலேந்தி
யம்பலாமென் பூங்கமல வாவியினிற் புகவெறிந்தார். (சா௯எ)

புல்லோடுங் கல்லோடும் பொன்னோடு மணியோடுஞ்
சொல்லோடும் வேறுபா டிலாநிலைமை துணிந்திருந்த
நல்லோராமுன றிருப்புகலூர நாயகனார் திருவருளால
வில்லோடு நுதனமடவார விசுமபூடு வநதிழிந்தார். (சா௯அ)

வானகமின் னுக்கொடிகள் வநதிழிநதா லெனவநது
தானநிறை சுருதிகளிற றகுமலங்கா ரததன்மை
கானவமு தமபரபபுங கனிவாயி லொளிபரபபப்
பானனெடுங கணகள்வெளி பரபபியிசை பாடுவார். (சா௯க)

கற்பகப்பூந தளிரடிபோங காமருசா ரிகைசெயய
வுற்பலமென முகிழ்விரல்வட் டணையோடுங கைபெயரப்
பொறபுறமக் கையினவழி பொருகயற்கண புடைபெயர
வற்புதப்பொற கொடிநுடங்கி யாடுவபோ லாடினா (சா௨0)

ஆடுவார பாடுவா ரலாமாரி மேற்பொழிவார
கூடுவார போனறணைவார குழலவிழ விடைநுடங்க
வோடுவார மாரவே ளுடனமீள்வா ரொளிபெருக
நீடுவார் துகிலசைய நிறபாரு மாயினார. (சஉக)

இததன்மை யரம்பையர்க ளெவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
வததனா திருவடிககீழ் நினைவகலா வனபுருகு
மெய்ததன்மை யுணாவுடைய விழுததவத்து மேலோர்தஞ்
சித்தநிலை திரியாது செயபணியின றலைநினறாா. (சஉஉ)

இம்மாயப் பவததொடக்கா மிருவினைக டமைநோக்கி
யும்மாலிங கென்னகுறை யுடையேனயான றிருவாரு
ரமமானுக காளானே னலையேனமி னீரெனறு
பொயமமாயப் பெருங்கடலு ளெனுநதிருததாண் டகம்புகன்றார். (சஉ௩)

மாதரவர் மருங்கணைய வந்தெயதி மதனவசக்
காதலவர் புரிநதொழுகுங கைதவங்கள செயதிடவும்
பேதமிலா வோருணாவிற் பெரியவரைப் பெயாவிக்க
யாதுமொரு செயலிலலா மையிலிறைஞ்சி யெதிரகனறார். (சஉச)

இந்நிலைமை யுலகேழு மெயதவறிந தியல்பேத்த
மன்னியவன் புறுபததி வடிவான வாகீசா
மின்னிலவுஞ் சடையாாதம மெய்யருடா னெய்தவரு
மந்நிலைமை யணிததாகச சிலநாளங் கமாநதிருநதாா. (சஉரு)

மன்னியவந தக்காண மருவுதலைப் பாட்டினுற
றன்னுடைய சரணை தமியேனைப் புகலூர
னெனனையினிச சேவடிக்கீ ழிருத்திடுமென் றெழுகின்ற
முன்னுணர்வின் முயற்சியினாற் றிருவிருத்தம் பலமொழிந்தார். (சஉசு)

மண்முதலா முலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றே னெனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி
யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர சமர்ந்தினார். (௪௨௭)

வானவர்கண் மலர்மாரி மண்ணிறைய விண்ணுலகின்
மேனிறைந்த வைந்துபே ரியவொலியும் விரிஞ்சன்முதல்
யோனிகளா யினவெல்லா முண்ணிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தானிறைந்த சித்திரையிற் சதயமாந் திருநாளில். (௪௨௮)

அடியேனை யாதரவா லாண்டவர சின்சரிதப்
படியையா னறிந்தபடி பகர்ந்தேனப் பரமுனிவன்
கடிமலர்மென் சேவடிகள் கைதொழுது குலச்சிறையார்
முடிவில்புகழ்த் திருத்தொண்டின் முயற்சியினை மொழிகின்றேன் (௪௨௯)

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௬௱௪௰௯.

சூசனம்.

---

௧. கற்புநிலை வழுவாது சிவனை வழிபடல்.

கற்பாவது நாயகனிற் சிறந்ததெய்வம் இல்லை எனவும் அவனை வழிபடும் முறைமை இது எனவும் தந்தை தாயரும், பிராமணரிடத்தும் சான்றோரிடத்தும் ஆசாரியரிடத்தும் கடவுளைச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் இப்படி என நாயகனும் கற்பித்தவழி நிற்றலாம். ஆதலால், சுமங்கலிக்கு; தன் கணவனை வணங்கி அவனுக்கு ஏவல்செய்தலே மேலாகிய தருமமாம். ஏவல் செய்துவரும்பொழுது, பரமபதியாகிய சிவனை வழிபடல்வேண்டும் என்னும் விருப்பம் உண்டாகில், தனக்கெனச் சுதந்தரம் இல்லாமையால், கணவனது அனுமதியைப்பெற்று, ஆசாரியனை அடைந்து சிவதீக்ஷைபெற்று, கணவனுக்குச் செயற்பாலதாகிய ஏவலின் வழுவாது நின்றே சிவனை விதிப்படி வழிபடுக. கணவன் இறந்துவிடில்; ஆபரணங்கள் அணியாதொழிதலும், வெற்றிலை பாக்கை ஒழித்தலும், ஒருபொழுது பகலிலே உண்டலும், பாயல்வேண்டாது தரையிலே நித்திரைசெய்தலும், ஐம்புலன்களை அடக்கலும், சிவபுண்ணியங்களை விதிவழுவாது செய்தலும் வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். "ஏந்திழைக்குப் பதியேவ லியற்றுதலே நியதி யீசனிணைத் தாளிணைய வேசறவு பெருகிற்—காந்தன்னு மதிபெற்றுக் கைக்கொள்க பூசை கலித்திடினே யிருந்தகலுழந் தொருமூன்று நாளும்—வாய்ந்திடச்செய் துடற்சுத்தி மற்றையார்நீ தரவே மானதபூ சனைபுரிக மற்றையநாட் புனலுட் - டோய்ந்தருந்திக் கவ்வியத்தைச் சூட்டிக்போ தரற்குச் சூதகமுன் பெருநோய்முன் சூட்டுவிக்க பிறரால" எ-ம். வாயுசங்கிதை "கருநெறிக் கூந்த லார்க்குக் கணவனை வணங்க லன்றே—யுரியநற் றரும மாகு மொண்டிறற் கணவர் சொல்லாற்—பருவரை பயந்த நங்காய் பணிந்துநம் பாதம் போற்றிப் — புரியவிழ் மலர்கள் தூவிப் பூசனை புரித லாமால். கணவர்தம் மேவல் பூண்ட கற்பினி லொழுகிடார் தார்—நணுகுவர் கொடிய வெய்ய நரகினு ளழுந்தி வாராற்- பணிவுறு கணவர்

தம்மை யிகந்துநற் பான்மை யின்றி - யணிகலன் றுறந்த மாதர் தன்மையை யறைகு வாமே தரையினிற் கிடத்த ருன நல்கிட றயங்கு நீரி- லரியவெண் ணீற்றின் மூழ்க லன்பொடு நமைப்பூ சித்த- லொருபக லுண்டு வைக லட்டமி பதினுன கோடு - மருவுபூ ரணையி லுண்டி யொழிந்திடல் வழக்க தாமே."
[illegible] காசிகண்டம். "மருவு காதலன் மாய்ந்திடின் மங்கைய - ரொருப கற்பெழு [illegible]ண்டரும் பகிலே - விரியும் பாயல் வெறுத்துமண் மேற்றுஞசி-யரிய நோன்புக ளாறறிட வேண்டுமால். சுடாசெய பொற்கல னீதிடுந ந்தோகையர் - கடவுள் பூசனை காதலி னுற்றியு - முடல மாசுண வுள்ளுயிர் நீததிடா- தடங்கு மூல மருநதிட வேணடுமால்." எ-ம. வரும.

இபபுராணத்திலே சுட்டபபட்ட திலகவதியாா, தம்மைக் கலிப்பகையார் விவாகம் செயதிலா ஆயினும், அவர் இறநதமை கேட்டவுடனே, என்னுடைய தநதை தாயாகள் எனனை அவருககு மணமசெயது கொடுகக உடன்பட்டிருநதமையால, இவவுயிர் அவருககே உரியது, ஆதலால, இவ்வுயிரை அவருயிரோடிசைவிபபேன எனறு சாவததுணிநதமையாலும், தமபியாராகிய மருணீககியாா பொருட்டு அககருததை ஒழிதது உயிாதாஙகியபினனும், இளமைபபருவததராய இருநதும விவாகம செயதுகொள்ளாமல், தமது வீட்டிறறுனே தவஞசெயது கொணடிருநது, பினனாத திருவதிகைவீரட்டானததிற சென்று, சிவ சினனஙகளைத தரிததுககொணடு, திருககோயிலிலே திருவலகிடுதல திருமெழுககிடுதல் பூககளகொயது திருமாலைகள தொடுததல் முதலிய திருபபணிகள் பலவற்றை நாடோறும விதிவழுவாது சிவனமாட்டுள்ள மெய்யனபோடு செய்தமையாலும, இவரது சறபினபெருமையும ஐமபுலனகளை அடக்கிநின்ற அருமையும் சிவபததிமுதிாசசியும செவவிதிற றெளியபபடும. இவா இததிருபபணிகளை மெயயனபோடு செயதனா எனபது, இவாபுறசசமயப் படுகுழியில் வீழ்நத தமது தமபியாராகிய மருணீககியாரை அதில நினறும தூககி ஆளுமபொருட்டுச செயத வேணடுகோளுககு இசைந்து, கருணாநிதியாகிய சிவனு அவரைச சூலைநோயினுல வருததி ஆட்கொண்டருளினமையாலே, துணியப்படும.

உ. சிவனது திருவருள இல்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல்.

உலகததிலே, சமயஙகளும், அநதஅநதச சமயசாததிரஙகளும, அந்தச்சாத்திரஙகளிலே சொலலபபடும பொருளகளும, ஒனறோடொனறு ஒவ்வாது பலதிறததனவாய இருககும. இவைகள எலலாவற்றுள்ளும, மேலாகிய சமயம யாது? சாததிரம யாது? பொருள யாது? எனில, இசசமயப் பொருளகள எல்லாம, இது ஆகும அது அன்று எனனும பிணககு இனறி, தனனிடத்தே காணநிறபது எநதசசமயமோ அநதசசமயமே சமயம், அந்தசசமய சாத்திரமே சாததிரம; அநதசசாததிரததிற் சொலலபபடும பொருளேபொருள. இப்படி எல்லாச் சமயபபொருளகளையும் தனனிடதது அடககி நிறகும சற்சமயம சைவசித்தாந[illegible]மயாம. ஆதலால், அநதச சமயமே சமயம்; அநதசசமய சாத்திரஙகளாகிய வேதசிவாகமஙகளே சாததிரம்; அநதச் சாததிரஙகளிற் சொலலப்படும் பதி பசு பாசம் எனனும முப்பொருளகளுமே மெயப்பொருள்கள். அது "ஓதுசம யஙகள்பொரு ளுணரு நூல்க ளொனறோடொன் றொவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள - யாதுசம யமபொருணூல யாதிங கென்னி லிதுவாகு மதுவல்ல வெனுமபிணகக தினறி - நீதியினு லிவையெல்லா மோரிடததே காண நிற்பதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ - லாதலினு லிவையெல்லா மருமறையா கமததே யடஙகியிடு மவையிரண்டு மரனடிக்கீ ழடஙகும்." என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவிருததத்தால உணாக.

சமயசாத்திரங்கள் எல்லாம் வேதாகமங்களிலே சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கும். அவைகளைச் சமுத்திரகலச நியாயமாக உருத்திரர்களும் தேவர்களும் இருடிகளும் தத்தம் அறிவளவாகத் தனித்தனி விரித்து உட்சமய புறச்சமய சாத்திரங்களாகப் பண்ணினார்கள். "ஒன்றோடொன்றொவ்வாத சாருவாகம் முதலிய பலசமயப்பொருள்களை வேதாகமங்களில் சிவன் கூறுதல் என்னையெனின், ஆன்மாக்களது அதிகாரபேதம் பற்றி என்க. முன்னர், அதிதாமதர்களாய், மந்தமதிகளாய், லௌகிக சுகத்தையே பரமபுருஷார்த்தம் எனவும் புறமாகிய புத்திராதிகளையே ஆன்மா எனவும் அபிமானிக்கும் அதிகாரிகளைக் குறித்து, தூலதேகம் முதலியவற்றோடு உடனிருந்து இருத்தலால் லௌகிக சுகம் பரமபுருஷார்த்தம் அன்று எனவும், புத்திராதிகள் ஆன்மா அல்ல எனவும் உணர்த்தி, அவர்களுக்குப் புத்தி ஸ்திரமாதற் பொருட்டு நுண்பொருள் உணரும் வன்மை இன்மையால், தூலதேகத்தையே ஆன்மா என்றும் அதனழிவையே பரம புருஷார்த்தம் என்றும் உபதேசிக்கின்றனர். பின்னர், அதிற்கூறிய தருமானுட்டானத்தினாலே சிறிது பிரசாதம் பெற்றுச் சற்றே சித்த சுத்தி அடைந்து தேகான்மா முதலியவற்றில் பச்சாத்தாபம் உதிக்கப்பெற்ற அதிகாரிகளைக் குறித்து, தேகாதிகளில் ஏறிய ஆன்மதத்தன்மையை மறுத்தற்குப் புத்தசாத்திரம் உபதேசிக்கின்றனர் இவ்வாறே மேலும் சோபானக்கிரமமாக உபதேசித்தலால், விரோதம் இன்மை தெளிக. முன்முன் உள்ள சமயங்கள் பின்பின் உள்ள சமயங்களால் வாதிக்கப்படும் வாதிக்கப்படுவது பூருவபக்ஷமும், வாதிப்பது சித்தாந்தமுமாம் சைவசித்தாந்தம் மற்ற எச்சமயங்களையும் பூருவபக்ஷம் பண்ணி நிற்றலானும், அதனைப் பூருவபக்ஷம் பண்ணுதற்கு ஒருசமயமும் இன்மையானும், அதுவே சித்தாந்தம் எனப்படும் "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்குவேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்" என்று இரத்தினத்திரயத்திற் கூறப்பட்டது.

இச்சைவசித்தாந்தநூல்களை, பசுக்களாகிய நாம் பரதந்திரர்களாதலால் ஒன்றனை உள்ளவாறு உணர்தலும், அதன்வழி நிற்றலும் இயலாவாம் எனத் தெளிந்து, சுவதந்திரராகிய சிவனை மறவாது அவரது திருவருளையே முன்னிட்டு நின்று, விதிப்படி கற்றுணர்தல்வேண்டும் இவ்வாறே திருவருளை முன்னிடாது எத்துணை நூல்களைக் கற்பினும், எத்துணைத் தருமங்களைச் செய்யினும், சைவசித்தாந்தமே உண்மைநெறி என்று ஐயந்திரிபறத் துணிதலும், அந்நெறியின் வழுவாது நிற்றலும் கூடாவாம் திருவருளே கண்ணாகக் காண்டல் வேண்டும் என்பதும், அஃது இல்வழி உண்மைநெறியை உணர்ந்து சிவனை அடைதல் கூடாது என்பதும், "உயிரா வணமிருந் துற்று நோக்கி யுள்ளக் கிழியி னுருவெழுதி - யுயிரா வணஞ்செய்திட் டுன்கைத் தந்தா லுணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்தி - யுயிரா வணமேற்று தானே றேறி யமரர்நா டாளா தே யாரூ ராண்ட-வயிரா வணமேயென் னம்மா னேநின் னருட்கண்ணா னோக்காதா ரல்லா தாரே" "ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே யடங்குவித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே- யோட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே - பாட்டுவித்தா லாரொருவர் பாடா தாரே பணிவித்தா லாரொருவர் பணியா தாரே - காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணா தாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே" என்னும் தேவாரங்களானும், "அவனரு ளாலே யவன்றாள் வணங்கி," என்னும் திருவாசகத்தானும், உணர்க.

இம்மருணீக்கியார், யாக்கைநிலையாமையையும் செல்வநிலையாமையையும் நினைந்து பல தருமங்களைச் செய்தும், பிரபஞ்சவாழ்வினது அநித்தியத்தை அறிந்து இல்வாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தும், சைவநூல்களை ஓதி உணர்ந்தும், எவ்வுயிர்க்கும் முதல்வராகிய சிவனது திருவ

ருள் இன்மையாலன்றோ, சமணர்களது துர்ப்போதனையினாலே மயங்கி, அவர்களது ஆருகதசமயமே உண்மைநெறி என்று துணிந்து, அதிலே பிரவேசித்தார். சிவனன்றி முதல் இல்லை என்பது "சிவமுதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ்-சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ்-சிவனவன்-றெனசெயல தாகின்ற தென்று மிவையிறைதந்-தனசெயலாக் கொள்ளாமை தான" என்ற திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும் காண்க. இவர் சைவநூல்களை ஓதி உணர்ந்தும் சிவனது திருவருள் இன்மையால் சைவமே உண்மைநெறி என்னும் உணர்ச்சி இவருக்குப் பிறந்திலது என்பது, இங்கே "நிலலாத வுலகியல்பு கண்டு நிலையாவாழ்க்கை - யல்லேனென்ன றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி - னல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து நம்பரரு ளாமையினாற் - கொல்லாமை மறைந்துறையு மமணசமயங் குறுகுவார்" என்னும் திருவிருத்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டது. இத் திருவருள் தன்னைப் பெறல்வேண்டும் என்னும் ஆசையோடு பெருந்தவம் செய்த வழியன்றிக் கிடையாது. இந்நாயனார் சிவனை அடைதற்பொருட்டு முற்பிறப்பிலே பெருந்தவம் செய்தாராயினும், அத்தவத்திலே சிறிது வழுவுற்றமையாலன்றோ, இப்பிறப்பிலே நெடுநாள் பொய்ந்நெறியாகிய பரமதத்தை அனுட்டித்தனர். கருணாநிதியாகிய சிவன், அச்சிறுகுற்றத்தின் பொருட்டு இவரை இப்பிறப்பிலே தண்டித்ததும், பின்னர் இவர் முன்செய்த தவத்தினாலன்றோ, இவரைக் கைவிடாது, வலிந்தாட்கொள்ளத் திருவுளங் கொண்டு, சூலைநோயினால் வருத்தி, உண்மை நெறியாகிய தமது சைவசமயத்திலே புகும்படி, திருவருள் சுரந்தனர். சிவபுண்ணியம் செய்த ஆன்மாக்கள் ஒரோவழித் தீங்கு செய்யினும், அவர்களைக் கைவிடாது காக்கும் பெருங்கருணையினர் சிவனே என்பது, இதனாலே, துணியப்படும். "இன்றிங் கசேதனமா மிவ்வினைக ளோரிரண்டுஞ் - சென்று தொடருமவன் சென்றிடத்தே-யென்றுந்தான் - றீதொருவ னுற்ற சிவபதிதான் கைவிடுமோ - மாதொருகூறல்லனோ மற்று" என்ற திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், காண்க. புறச்சமயங்கள் பொய்ந்நெறிகள் என்பது "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை - நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மானகணந் - தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு - மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன" என்ற திருவாசகத்தினும், "சாவிபோ மற்றைச் சமயங்கள் புக்குநின்-றாவி யருந்தேயென் றுந்தீ பற-வவ்வுரை கேளாதே யுந்தீபற" என்ற திருவுந்தியாரினும், கூறுமாற்றால் அறிக. சிவன் இவரைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டமையால், அவர் ஆன்மாக்களைத் தண்டிப்பதெல்லாம் அவர்கள் குற்றத்தினின்றும் நீங்கித் தம்மை அடைந்து பேரின்பம் பெற்று உய்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையினாலேயாம் என்பது, தெளியப்படும். அது "தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கட் டஞ்சொ லாற்றின் - வந்திடா விடினு றுக்கி வளாரினா லடித்துத் தீய - பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு- மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனார் முனிவு மென்றும்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் உணர்க.

௩ சீவன் முத்தி நிலை.

ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மல பரிபாகத்தினாலே தீவிரதர சத்தி நிபாதம் உண்டானபோது, பரம கருணாநிதியாகிய சிவன், தமது திருவருளினாலே சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, சிவானந்தம் அனுபவிப்பித்து, மேல்வரும் பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய சஞ்சித ஆகாமியங்களைக் கெடுத்து, எடுத்த சரீரத்திலே பிராரத்துவம் புசிக்கும்படி சீவன் முத்தனாக வைத்து, தேகாந்தத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுத்தருளுவர். அது "சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச் - சென்னமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக- வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து - முத்தாந்தப் பாத

மலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று மொழிந்திடவு முலகமெல்லா மூர்க்க ராகிப்-பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப் பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி" என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க. சத்தி நிபாதமாவது திரோதான சத்தி நீங்க அனுக்கிரக சத்தி பதிதலாம். இத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தீவிரதர சத்தி நிபாதமுடையராய், சிவனது திருவருளினாலே மலவிருள் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப் பெற்று, சிவானந்தமேலீட்டு, சீவன் முத்தராய் இருந்தார். சிவானந்த விளைவுக்கு இலிங்கம் ஆனந்த அருவியும், புளகமும், விம்மலும், தழுதழுத்தலும், பரவசமும், இடையறாது எழும் அத்தியற்புத சின்மயமாகிய பாடலுமாம். இந்நாயனார் தமது தமக்கையாராலே விபூதி அணியப் பெற்று, சிவசந்நிதியை அடைந்தவுடனே, சிவனது திருவருளினாலே மலநீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமும் இவருக்கு உண்டாயின என்பதும், சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கியது என்பதும், இங்கே "நீறணிந்தா ரகத்திருளும்" என்பது முதல் "அங்கங்க ளடங்க" என்பது இறுதியாய் உள்ள ஐந்து திருவிருத்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டன. சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கினமை, இன்னும் இப்புராணத்திற் பலவிடங்களில் விரித்துக் கூறியவாற்றால், உணர்க. இவரது சிவானந்த விளக்கம், இவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களினாலே மெய்யுணர்வு உடையோர்க்கு, தெள்ளிதின் விளங்கும்.

சீவன் முத்தராவார் அளத்திற்பட்ட புற்போலச் சிவப்பிரகாசத்தினாலே போகசாதனமாயுள்ள உட்கரணங்களும் புறக்கரணங்களும் ஆகிய பசுகரணங்கள் எல்லாம் சிவகரணமாய் நிகழப் பெற்று, சகலகருவிகளோடுங் கூடியிருக்கும் சாக்கிராவத்தையிலே நிருமல துரியாதீதத்தைப் பொருந்தினோர்களாய், பூமியின்கணுள்ள ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும் பொருட்டுச் சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையோராம். அது "இந்நிலைதா னிலையே யெல்லா மீச னிடத்தினிலு மீசனெல்லா விடத்தினிலு நின்ற-வந்நிலையை யறிந்தந்தக் கரணங்க ளடங்கி யறிவதொரு குறிகுருவி னருளினா லறிந்து-மன்னுசிவன் றனையடைந்து நின்றவன்றன் னாலே மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத்-துன்னியசாக் கிரந்தனிற் றுரியா தீதந் தோன்றமுயல் சிவானுபவஞ் சுவானுபூ திகமாம்". "சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவர்க ளுலகிற் சருவசங்க நிவர்த்திவந்த தபோதனர்க ளவர்கள்-பாக்கியத்தைப் பகர்வதென்னி மமையிலே யுயிரின் பற்றறுத்துப் பரத்தையடைந் பராவுசிவ ரன்றே-வாக்குமுடி கவித்தரசாண் டவர்களரி வையரோ டனுபவித்திங் கிருந்திடினு மகப்பற்றற் றிருப்பர்-நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்றற் றாலு நுழைவர்பிறப் பினில்வினைக ளொழிந்திடாவே" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும், "காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்-பேணு மடியார் பிறப்பகலக்-காணும்-பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையி லென்றும்-பிரியானை வாயாரப் பேசு" என்னும் திருவாசகத்தானும், உணர்க. இத் திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் அவ்வியல்பினையுடையரே ஆதலால், இவர் அருளிச் செய்த தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் சிவவாக்கியம் என்றே ஐயந்திரிபறத் துணியப்படும். இவ்வாறன்றி, பசுவாக்கியம் என்று நினைப்பினும், அந்நினைவு அதிபாதகமாகிய சிவத்துரோகமாகி, எரிவாய் நரகம் பயந்துவிடும். இவர் வாக்கியமே சிவவாக்கியம் என்றே துணிந்து, சருவான்மாக்களும் அதனை ஓதி உணர்ந்து முத்தி பெறுதற்பொருட்டன்றோ, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், யாவருங் கேட்ப, இவருக்கு நாவுக்கரசு என்ப பெயர் கொடுத்தருளினார்.

சிவஞானிகள் சரியை முதலியன செய்யவேண்டுவதின்றன்றோ; அங்ஙனமாக, இத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று, சிவனைத் தரிசித்து வலம்வந்து வணங்கித் துதித்தல்களும், திருக்கோயிற் பிராகா

ரங்களிலும் திருவீதிகளிலும் * புற்செதுக்குதலும், பிறவும் செய்தமை என்னை
யெனின், இவர் பசுத்துவம் நீங்கித் தஞ்செயலற்றுச் சிவனேயாய் நின்றமை
யால், இவை எல்லாம் இவர் செயலாகாது சிவன்செயலேயாய் நிகழ்ந்தன
என்க. அது "நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னானதன் - றன்செய லூனேயெ
ன் றுந்தீபற - தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற" என்னும் திருவுந்தியாரா
னும் உணர்க. இங்ஙனம் இவையெல்லாம் சிவன்செயலாய் நிகழ்தல் எற்
றுக்கெனின், ஆன்மாக்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களை உய்வித்தற்பொருட்
டென்க. அது சிவன் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய், திருக்கையிற் செபமாலைகொண்டு
செபம் பண்ணுதல் உயிர்களுக்கு உய்யுநெறி காட்டுதற் பொருட்டாதல் போ
லும் என்க. இந்நாயனார் செயலெல்லாம் உயிர்கள் பொருட்டே நிகழ்ந்தன
என்பது, "அன்ன தன்மையர் கயிலையை யணைவதற் கருளார் - மன்னு தீந்த
மிழ் புவியின்மேற் பின்னையும் வழுத்த - நன்னெ டும்புனற் றடமுமொன்
றுடன்கொடு நடந்தார் - பன்ன கம்புனை பரமரோர் முனிவராம் படியால்" என
இங்கும் குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க. சிவஞானிகள் சரியை கிரியை முத
லியவற்றைத் தாங்களாக வேண்டா என்று விடுவதும் இல்லை; செய்துவரல்
வேண்டும் என்று சங்கற்பித்துச் செய்வதும் இல்லை, நித்திரைசெய்வோர் கை
யிற் பொருள் அவரறியாது தானே போதல்போல, சிவஞானிகளுக்குச் சரி
யை கிரியை முதலியன வெல்லாம் தாமே நீங்கும். இவ்வாறன்றி, தாங்களே
இவற்றைச் செய்யாதொழிந்தோர் நரகத்து வீழ்வர். அது "குறிப்பிடங் காலந்
திக்கா சனங்கொள்கை குலங்கு ணஞ்சீர் - சிறப்புறு விரதஞ் சீலந் தவஞ்செ
பந் தியான மெல்லா - மறுத்தற வொழிதல் செய்தன மருவிடா மன்னு செய்தி-
யுறக்குறு பவர்போல் வாய்மை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே" எனச்
சிவப்பிரகாசத்தினும், "ஞால நீதியு நான்மறை நீதியும் - பாலருன் மத்தர் பிசா
சரி லென்வு - முறங்கி னோனைகை வெறும்பாக் கென்வுந் - தானே தவிரா தா
னாற் புரியா - தொழிந்திடி னிரயத் தழுந்துத றிடமே" எனச் சங்கற்ப நிரா
கரணத்தினும் கூறுமாற்றா றறிக.

இந்நாயனார் இவ்வுண்மை நிலையைப் பொருந்திய பெருந்தகைமையினர்
என்பது, சமணர்கள் இவரை மிக்க சூட்டினை உடைய நீற்றறையில் ஏழுநாள்
இருத்தியும், நஞ்சு கலந்த பாலும் அன்னமும் உண்பித்தும், இவரைக் கொல்
லும்பொருட்டு யானையை ஏவியும், இவரைக் கல்லோடுசேர்த்துக்கட்டிக் கட
லிலே தள்ளியும், அவைகள் சிறிதாயினும் இவரை வாதிக்காமையானும், தம
து வேண்டுகோளின்படி சிவனது திருவருளினாலே தமது தோளிலே சூலக்
குறியும் இடபக்குறியும் பொறிக்கப்பட்டமையானும், அப்பூதியடிகணாயனா
ரது புத்திரர் விஷத்தினால் இறந்தபோது அவரை உயிர்ப்பித்தமையானும், தி
ருவீழிமிழலையிலே சிவனடியார்களை அமுதுசெய்வித்தற் பொருட்டுச் சிவ
னிடத்தே படிக்காசு பெற்றமையானும், வேதாரணியத்திலே வேதங்களாலே
திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு திறக்கப் பாடினமையானும், திருப்
பைஞ்ஞீலிக்குச் செல்லும் வழியிலே சிவனிடத்தே பொதிசோறு பெற்றமை
யானும், திருவையாற்றிலே கைலாசந் தரிசித்தமையானும், செவ்விதிற் றுணி
யப்படும். இவை எல்லாம் இவ்வுண்மை நிலையில்லாதாரால் இயலா என்பது

---

* திருக்கோயிற் பிராகாரங்களிலும் திருவீதிகளிலும் உள்ள புல்லைச் செ
துக்குதல் சிவபுண்ணியம் என்பது, "சினக ராலயந் தாப்பது திருமெழுக்
கிடுதல் - புன்முக நத்தெமை யாட்டுவித் தெமக்கெனப் புரித - றின்னு மால
யத் தகவையி னெழுந்தபுற் சீத்த - னிணை துந்துணர் நாண்மல ரெடுத்துட
னல்கல்." என்னும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானும், அறிக.

"துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும் - பிரியாதே நின்ற பெம்மான் - றுரியத்தைச் - சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தானசெய்யுந் தன்மைகளு - மாக்கிடுமவர் தன்பர்க் கவன்." "கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலை தவிர்த்தல் - கல்லே மிதப்பாகக் கடனீந்த - னல்ல - மருவார் மறைக்காட்டில் வாயிறிறப் பித்த - றிருவாமூ ராளி செயல்." என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், உணர்க. இன்னும், இவர் சிவனது ஆஞ்ஞையினாலே தமது உழவாரம் நுழைந்த இடங்களெங்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் இடக் கக்கண்டும், அவைகளைப் பருக்கைக்கற்களோடு சமமாக எண்ணி, உழவாரத்தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ எறிந்து விட்டமையானும், அரமபையர்கள் தம் முன் நின்று தம்மை மோகிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பலமுயற்சிகள் செய்தும், தமது சித்தத்திலே சிறிதும் வேறுபடாது தாம் செய்யும் திருப்பணியிலே உறுதி கொண்டு நின்றமையானும், இவரது பெருமை தெளியப்படும். இவ்வருமை "ஓடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்" "ஏந்திழையார் தஞ்சயனத் தெய்தித்தம் மெய்தொடினுங் - காயந்துவாதத லேதுறவு காண." என்னும் திருவாக்குகளால் அறிக. இவர் பரமுத்தி பெற்றமை இங்கே "புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றே னென்பபுகன்று - நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி - யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர செய்திரா" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இந்நாயனார், ஆன்மாக்கள் புறச்சமயப்படுகுழியில் வீழாது, சைவமே சற்சமயம் என்று தெளிந்து, அதன்வழி நின்று சிவனை வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு, தமது செயல்களானும், திருவாக்குகளானும், மெய்யறிவுச் சுடர் கொளுத்திய சமயகுரவராயினார் என்பது, தெளிவிற்பெறப்படும் ஆதலால், பரசமயங்களிற் புகாது சிவனே பரமபதி எனத் துணிந்து, இந்நாயனார் காட்டியவாறே விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் சிவசின்னங்கள் தரித்து, சிவனை இடையறாது மேன்மேலும் பெருகிவளரும் மெய்யன்பினோடு மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றினாலும் வழிபட்டு உய்தலே நாம் அருமையாகப் பெற்ற இச்சரீரத்தினால் பெறப்படும் பயன் என்பது தெளிக. ஓதுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அன்பை வளர்த்து, கருங்கன்மனமும் கரைந்துருகச் செய்யும் பெருஞ்சிறப்பினதாகியும், காமுகருக்கு இளம்பெண்களுடைய வசனம் போலச் சிவனுக்குப் பிரீதியைச் செய்யும் இயல்பினதாகியும் விளங்கும் இந்நாயனாரது தேவாரத்தைச் சித்தசமாதானத்தோடும் மெய்யன்போடும் விதிப்படி ஓதி உணர்க.

குலச்சிறைநாயனார்புராணம்.

பன்னு தொல்புகழ்ப் பாண்டிநன் னாட்டிடைச்
செந்நெ லார்வயல் நீடிகரும் பின்னயல்
துன்னு பூகப் புறம்பணை சூழ்ந்தது
மன்னு வண்மையி னாமண மேற்குடி. (௧)

அப்ப திக்கு முதல்வர்வன் றொண்டர்தா
மொப்ப ரும்பெரு நம்பியென் றோதிய
செப்ப ருஞ்சீர்க் குலச்சிறை யார்திண்மை
வைப்பி னாற்றிருத் தொண்டின் வழாதவர். (௨)

காரணங்கண் ணுதற்கன்ப ரென்னவே
வார மாகி மகிழ்ந்தவர் தாண்மிசை
யார மன்பொடு வீழ்ந்தஞ் சலிமுகிழ்த்
தீர நன்மொழி யெய்த விசைத்துளார். (௩)

குறியி னான்கு குலத்தின ராயினு
நெறியி னின்றல நீங்கின ராயினு
மறிவு சங்கரற் கன்ப ரெனப்பெறிற்
செறிவு றப்பணிந் தேத்திய செய்கையார். (௪)

உலகர் கொள்ளு நலத்தின ராயினு
மலகி றீமைய ராயினு மம்புலி
யிலகு செஞ்சடை யாரடி யாரெனிற்
றலமு றப்பணிந் தேத்துந் தகைமையார். (௫)

பண்பின் மிக்கார் பலரா யணையினு
முண்ப வேண்டி யொருவ ரணையினு
மெண்பெ ருக்கிய வன்பா லெதிர்கொண்டு
நண்பு கூர்ந்தமு தூட்டு நலத்தினார். (௬)

பூதி கோவணஞ் சாதனத் தாற்பொலிந்
தாதி தேவர்த மஞ்செழுத் தாமவை
யோது நாவணக் கத்தா லுரைப்பவர்
பாத நாளும் பரவிய பண்பினார் (௭)

இன்ன நல்லொழுக் கத்தின ரீறில்சீர்த்
தென்ன வன்னெடு மாறற்குச் சீர்திகழ்
மன்னு மந்திரி கட்குமே லாகியா
ரொன்ன லார்ச்செற் றுறுதிக் கணின்றுளார். (௮)

ஆய செய்கைய ராயவ ரான்றணி
நாய னார்திருப் பாத நவின்றுளார்
பாய சீர்புனை பாண்டிமா தேவியார்
மேய தொண்டுக்கு மெய்த்தொண்ட ராயினார். (௯)

புன்ன யத்தரு கந்தர்பொய் நீக்கவுந்
தென்ன னூடு திருநீறு போற்றவு
மன்னு காழியர் வள்ளலார் பொன்னடி
சென்னி சேர்த்தி மகிழ்ந்த சிறப்பினார். (௰)

வாதிற் றோற்ற வமணரை வன்கழுத்
தீது நீங்கிட வேற்றுவித் தார்திறம்
யாது போற்றினே னமேலினி யேத்துகேன்
வேத நீதி மிழலைக் குறும்பர்தாள். (௰௧)

குலச்சிறைநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௲௭௰.

சூசனம்.

௧. சிவனடியார் பத்தி

சிவன் சுவதந்திரர் நாம் பரதந்திரர் சிவனுக்கும் சிவபத்தர்களுக்கும் நாம் அடிமை என்று தெளிந்த மெய்யுணர்வு உடையோர், தாம் எத்துணைச் செல்வத்தோடும் எத்துணை அதிகாரத்தோடும் கூடி இருப்பினும், சிறிதாயினும் அவைகளாலே அகங்காரம் கொள்ளாமல், சிவனடியார்களைக் கண்டால், அவர்கள் எக்குலத்தாராயினும் அவர்களைச் சிவன் எனவே பாவித்து, எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்து, விதிப்படி அமுதுசெய்விப்பர். இப்படிச் சிவனடியாரிடத்து அன்புடையவரே சிவனிடத்து அன்புடையார் என்று தெளியப்படுவர். அகங்காரம் முதலியன உடையோர் சிவனது திருவருளை அடையார்கள். அது "ஒருமையுட னீசனரு ளோங்கி யென்றுந் தூங்க - லருமை யருமை யருமை - பெருமையிடும் - பாங்காரங் கோப மபிமான மாசை யிவை - நீங்காத போதுதானே" என்னும் சிவபோகசார வெண்பாவால் அறிக. இக்குலச்சிறைநாயனார், தாம் பெருஞ்செல்வரும் பாண்டியனுக்கு முதன்மந்திரியாருமாய் இருந்தும், சிறிதும் செருக்கு உறாது இச்சிவபுண்ணியத்தைச் செய்தமையால், சிவனிடத்தே மெய்யன்புடையார் என்பது தெள்ளிதிற்றுணியப்படும். இவரது பத்தித்திறம் "வெற்றவே யடியா ரடிமிசை வீழும் விருப்பினன் வெள்ளைநீ றணியுங் - கொற்றவன் றனக்கு மந்திரி யாய குலச்சிறை குலாவிநின் றேத்து - மொற்றைவெள் விடைய னும்பரார் தலைவ னுலகினி லியற்கையை யொழிந்திட் - டற்றவர்க் கற்ற சிவனுறை கின்ற வாலவா யாவது மிதுவே. கணங்களாய வரினுந் தமியராய வரினு மடியவர் தங்களைக் கண்டாற் - குணங்கொடு பணியுங் குலச்சிறை பரவுங் கோபுரஞ் சூழ்மணிக் கோயின் - மணங்கமழ் கொன்றை வாளரா மதியம் வன்னிவண் கூவிள மாலை - யணங்குவீற் றிருந்த சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே. நலமில ராக நலமதுண் டாக நாடவர் நாடறி கின்ற - குலமில ராகக் குலமதுண் டாகத் தவம்பணி குலச்சிறை பரவுங் - கலைமலி கரத்தன் மூவிலை வேலன் கரியுரி மூடிய கண்ட - னலைமலி புனல்சேர் சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே. நாவணங் கியல்பா மஞ்செழுத் தோதி நல்லராய் நல்லியல் பாகுங் - கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டாற் றொழுதெழு குலச்சிறை போற்ற - வேவணங் கியல்பா மிராவணன் றிண்டோ ளிருபது நெரிதர வூன்றி - யாவணங் கொண்ட சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே. தொண்டரா யுள்ளார் திசைதிசை தோறுந் தொழுதுதன் குணத்தினைக் குலாவக் - கண்டுநா டோறு மின்புறு கின்ற குலச்சிறை கருதிநின் றேத்தக் - குண்டரா யுள்ளார் சாக்கியர் தங்கள் குறியின்க ணெறியிடை வாரா - வண்டநா யகன்ற னமர்ந்துவீற் றிருந்த வாலவா யாவது மிதுவே." என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரால் புகழப்பட்டமை காண்க.

௨. சைவசமயத்தை வளர்க்க விரும்பல்.

புறச்சமயிகளுடைய துர்ப்போதனையினாலே ஆன்மாக்கள் சற்சமயமாகிய சைவத்தை விட்டு அவர்களது சமயப்படுகுழியிலே விழுந்து கெடுதலைக் காணின்; மிக இரங்கிக் கவலைகொண்டு, அப்புறச்சமயங்களை ஒழித்து, சைவத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சியைச் சிரத்தையோடு செய்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம்: அது செய்யாமை மிகக் கொடிய பாதகமாம். அம்முயற்சி சிரத்தையோடு செய்யப்படுமாயின், வேண்டுவார் வேண்டியதே ஈவாராகிய சிவன் அதனை முற்றுவித்தருளுவர் இக்குலச்சிறைநாயனார் இச்சிவபுண்ணியத்தான் மிகச் சிறப்புற்றவர் என்பது, சமணர்களுடைய பொய்ச்

சமயத்தைக் கெடுத்துப் பாண்டிநாடெங்கும் திருநீற்றை வளர்க்கும்பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கினமையாலும், வாதிலே அந்நாயனாருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவிலே ஏற்றுவித்தமையாலும், செவ்விதிற் றெளியப்படும். இவர் இவ்வாறு செய்தபின்பு, பாண்டிநாடெங்கும் புறச்சமயமாகிய இருள் கெடச் சைவசமயமாகிய பேரொளி தழைத்து ஓங்கியதன்றோ? ஆதலால், இதனின் மிக்க புண்ணியம் வேறு இல்லை எனத் தெளிந்து, சைவத்தை வளர்த்தற்குச் சிவனது திருவருளையே முன்னிட்டுக்கொண்டு இடைவிடாது பெருமுயற்சி செய்க.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்புராணம்.

சூத நெருங்கு குலைத்தெங்கு பலவு பூகஞ் சூழ்புடைத்தாய்
வீதி தோறு நீற்றினொளி விரிய மேவி விளங்குபதி
நீதி வழுவா நெறியினராய் நிலவுங் குடியா னெடுநிலத்து
மீது விளங்குந் தொன்மையது மிழலை நாட்டுப் பெருமிழலை (க)

அன்ன தொன்மைத் திருப்பதிக்க ணதிபர் மிழலைக் குறும்பனார்
சென்னி மதியம் வைத்தவர்த மடியார்க் கான செய்பணிக
ளின்ன வண்ண மென்றவர்தா முரையா முன்ன மெதிரேற்று
முன்ன முவந்து செய்வாராய் முதிரு மறிவின் பயன்கொள்வார். (உ)

தொண்டர் பலரும் வந்தீண்டி யுண்ணத் தொலையா வமுதூட்டிக்
கொண்டு செல்ல விரும்பியன முகந்து கொடுத்துக் குறைந்தடைவார்
வண்டு மருவுங் குழலுமையாள் கேள்வன் செய்ய தாளென்னும்
புண்டரீக மகமலரில் வைத்துப் போற்றும் பொற்பினார். (ங)

இத்தன் மையராய் நிகழுநா ளெல்லை யில்லாத் திருத்தொண்டின்
மெய்த்தன் மையினை யுலகறிய விதியால் வணங்கி மெய்யடியார்
சித்த நிலவுந் திருத்தொண்டத் தொகைபா டியநம் பியைப்பணிந்து
நித்த னருள்பெற் றவர்பாத நினைக்கு நியமத் தலைநின்றார். (ச)

மையார் தடங்கட் பரவையார் மணவா ளன்றன் மலர்க்கழல்கள்
கையாற் றொழுது வாய்வாழ்த்தி மனத்தா னினைக்குங் கடப்பாட்டிற்
செய்யாள் கோனு நான்முகனு மறியாச் செம்பொற் றாளிணைக்கீ
ழுய்வான் சேர வுற்றநெறி யிதுவே யென்றன் பினிலுய்த்தார். (ரு)

நாளு நம்பி யாரூரர் நாம நவின்ற நலத்தாலே
யாளும் படியா லணிமாதி சித்தி யான வணைந்ததற்பின்
மூளுங் காத லுடன்பெருக முதல்வர் நாமத் தஞ்செழுத்துங்
கேளும் பொருளு முணர்வுமாம் பரிசு வாய்ப்பக் கெழுமினார். (சா)

இன்ன வாறே யிவரொழுக வேறு கொடிமே லுயர்த்தவர்தாம்
பொன்னின் கழல்கண் மண்ணின்மேற் பொருந்த வந்து வழக்குரைத்து
மன்னு மோலை யவைமுன்பு காட்டி யாண்ட வன்றொண்டர்
சென்னி மதிதோய் மாடமலி கொடுங்கோ ளூரைச் சேர்வுற்றார். (எ)

அஞ்சைக் களித்து நஞ்சுண்ட வழுதைப் பரவி யணைவுறுவார்
செஞ்சொற் றமிழ்மா லைகண்மொழிந்த தேவர் பெருமா னருளாலே
மஞ்சிற் றிகழும் வடகயிலைப் பொருப்பி லெய்த வருமவாழ்வு
நெஞ்சிற் றெளிய விங்குணர்ந்தார் நீடு மிழலைக் குறும்பனார். (௮)

மண்ணிற் றிகழுந் திருநாவ லூரில் வந்த வன்றொண்டர்
நண்ணற் கரிய திருக்கயிலை நாளை யெய்த நான்பிரிந்து
கண்ணிற் கரிய மணிகழிய வாழ்வார் போல வாழேனென்
றெண்ணிச் சிவனரு ளினாலேசென் றடைவன் யோகத் தாலென்பார். (௯)

நாலு கரணங் களுமொன்றாய நல்ல வறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக் கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
வேல வேமுன் பயின்றநெறி யெடுத்த மறையோ லந்திறப்ப
மூல முதல்வர் திருப்பாத மடைவார் கயிலை முன்னடைந்தார். (௧0)

பயிலச் சிறந்த யோகத்தாற் பரவை கேள்வன் பாதமுறக்
கயிலைப் பொருப்ப ரடியடைந்த மிழலைக் குறும்பர் கழல்வணங்கி
மயிலைப் புறங்கொண் மென்சாயன் மகளிர் கிளவி யாழினொடுங்
குயிலைப் பொருவுங் காரைக்கா லம்மை பெருமை கூறுவாம். (௧௧)

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

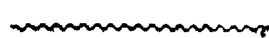
ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௭௨௧.

சூசனம்.

குருபத்தி முதிர்ச்சி.

கண்மணியானது இஃது நன்று இது தீது என்று காட்டுதல்போலச் சற்குருவானவர் இது நன்னெறி இது தீநெறி என்று உணர்த்துவோராதலால், அவரைச் சிவபெருமான் எனவே பாவித்து, நியமமாக மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே சிரத்தையுடன் வழிபடுவோர் சித்தி முத்திகளைப் பெறுவர். அது "சிவனே சிவஞானி யாதலாற் சுத்த - சிவனே யெனவடி சேரவல் லார்க்கு - நவமான தத்துவ நன்முத்தி நண்ணும் - பவமான தின்றிப் பரலோக மாமே. தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல் - தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல் - தெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல் - தெளிவு குருரூபஞ் சிந்தித்த றானே." எனத் திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றாலறிக. இப்பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் உலகம் உய்யும்பொருட்டுத் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிச்செய்த சமயகுரவர்ாகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை நியமமாகச் சிரத்தையோடு சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கினமையாலன்றே, அணிமா முதலிய அட்டசித்திகளையும் பெற்று, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே தமக்குச் சுற்றமும் பொருளும் உணர்வும் எனக் கொண்டார். இவரது குருபத்தி முதிர்ச்சி, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருக்கைலாசத்தை அடைவதை முன்னுணர்ந்து, தாம் அவரைப் பிரிதலாற்றாமையால் முதனாள் யோகமுயற்சியினாலே பிரமரந்திரவழியால் உடலினின்றும் பிரிந்து, திருக்கைலாசத்தை அடைந்தமையாலே, செவ்விதிற்றெளியப்படும்.

காரைக்காலம்மையார் புராணம்.

மானமிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினி
லூனமிலாப் பெருவணிகர் குடிதுவன்றி யோங்குபதி
கூனல்வளை திரைசுமந்து கொண்டேறி மண்டுகழிக்
கானன்மிசை யுலவுவளம் பெருகுதிருக் காரைக்கால். (க)

வங்கமலி கடற்காரைக் காலின்கண் வாழ்வணிகர்
தங்கள்குலத் தலைவனார் தனதத்த னார்தவத்தா
லங்கவர்பாற் றிருமடந்தை யவதரித்தா ளெனவந்து
பொங்கியபே ரழகுமிகப் புனிதவதி யார்பிறந்தார். (உ)

வணிகர்பெருங் குலம்விளங்க வந்துபிறந் தருளியபி
னணிகிளர்மெல் லடிதளர்வுற் றசையுநடைப் பருவத்தே
பணியணிவார் கழற்கடிமை பழகிவரும் பாங்குபெறத்
தணிவில்பெரு மனக்காதற் றதும்பவரு மொழிபயின்றார். (ங)

பல்பெருநற் கிளையுவப்பப் பயில்பருவச் சிறப்பெல்லாஞ்
செல்வமிகு தந்தையார் திருப்பெருகுஞ் செயல்புரிய
மல்குபெரும் பாராட்டின் வளர்கின்றார் விடையவர்பா
லல்கியவன் புடனழகின் கொழுந்தெழுவ தெனவளர்வார். (ச)

வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்தசடை
யண்டர்பிரான் றிருவார்த்தை யணையவரு வனபயின்று
தொண்டர்வரிற் றொழுதுதா தியர்போற்றத் துணைமுலைகள்
கொண்டுநுசுப் பொதுங்குபதங் கொள்கையினிற் குறுகினார். (ரு)

நல்லவென வுறுப்பனைத்து நலநிரம்பி
மல்குபெரு வனப்புமீக் கூறவரு மாட்சியினா
லில்லிகவாப் பருவத்தி லிவர்கள்மர பினுக்கேற்குந்
தொல்குலத்து வணிகர்மகட் பேசுதற்குத் தொடங்குவார். (சு)

நீடியசீர்க் கடனாகை நிதிபதியென் றுலகின்கட்
பாடுபெறு புகழ்வணிகன் பயந்தகுல மைந்தனுக்குத்
தேடவருந் திருமரபிற் சேயிழையை மகட்பேசி
மாடமலி காரைக்கால் வளநகரின் வரவிட்டான். (எ)

வந்தமூ தறிவோர்கண் மணங்குறித்தம் மனைபுகுந்து
தந்தையாந் தனதத்தன் றனைநேர்ந்து நீபயந்த
பைந்தொடியை நிதிபதிமைந் தன்பரம தத்தனுக்கு
முந்தைமர பினுக்கேற்கு முறைமைமணம் புரிகென்றார். (அ)

மற்றவனு முறைமையினான் மணமிசைந்து செலவிடச்சென்
றுற்றவர்க ளுரைகேட்ட நிதிபதியு முயர்சிறப்புப்
பெற்றனன்போ லுவந்துதனிப் பெருமகற்குத் திருமலியுஞ்
சுற்றமுடன் களிகூர்ந்து வதுவைவினைத் தொழில்பூண்டான். (கூ)

மணமிசைந்த நாளோலை செலவிட்டு மங்கலநா
ளிணையவந்த வைத்தொழில்க ளெல்லாமமைவித்தே
யிணரலங்கன் மைந்தனையு மணவணியி னெழிலவிளக்கிப
பணைமுரச மெழுந்தாரப்பக காரைக்கா றபதிபுகுந்தார். (க0)

அளிமிடைதாரத் தனதத்த னணிமாடத துளபுகுந்து
தெளிதருநூல் விதிவழியே செயனமுறைமை செயதமைத்துத
தளிரடிமென னகைமயிலைத் தாதவிழதாரக காளைக்குக
களிமகிழசுற றமபோறறக கலியாணஞ் செயதாரகள். (கக)

மங்கலமா மணவினைகண் முடித்தியல்பின் வைகுநாட்
டங்களகுடிக கருமபுதலவி யாதலினற றனதத்தன
பொங்கொலிநீர் நாகையினிற போகாமே கணவனுட
னங்கணமாக தினிதிருகக வணிமாட மருஙகமைத்தான். (கஉ)

மகட்கொடையின மகிழசிறக்கும் வரம்பிறனங் கொடுததறபி
னிகாபபரிய பெருஞ்சிறபபி னிதிபதிதன குலமகனுந்
தகைபபிலபெருங் காதலினற் றஙகுமனை வளம்பெருக்கி
மிகபபுரியுங கொள்கையினின மேமபடுதன மேவினன். (கந)

ஆங்கவனற னிலவாழக்கை யருந்துணையா யமாகின்ற
பூஙகுழலா ரவாதாமும் பொருவிடையார் திருவடிககீ
ழோஙகியவன புறகாத லொழிவின்றி மிகபபெருகப
பாஙகிலவரு மனையறததின பணபுவழா மையிறபயிலவார். (கச)

நம்பரடி யாரணைந்தா னல்லதிரு வமுதளிததுஞ்
செம்பொனனு நவமணியுஞ் செழுந்துகிலு முதலான
தமபரிவி னுலவாகுத ததியினவேண டுவகொடுதது
மும்பாபிரான திருவடிககீ ழுணாவுமிக வொழுகுநாள். (கரு)

பாங்குடைய நெறியின்கட் பயிலபரம தத்தனுக்கு
மாஙகனிக ளோரிரண்டு வநதணைந்தார் சிலாகொடுபப
வாஙகவைதான முன்வாஙகி யவாவேணடுங் குறையளிததே
யீங்கிவறறை யிலலததுக கொடுககவென வியம்பினன். (கசு)

கணவனருன் வரவிடுதத கனியிரணடுங கைக்கொணடு
மணமலியு மலாககூநதன் மாதரார் வைததததறபின
பணியரவம புனைநதருளும் பரமனுா திருத்தொணட
ருணவினமிகு வேட்கையினு லொருவாமனை யுடபுகுநதார். (கஎ)

வேதஙகண மொழிநதபிரான மெயததொணடா நிலைகண்டு
நாதனற னடியாரைப பசிதீாபபே னெனாநணணிப்
பாதங்கள விளககநீா முனனளிததுப பரிகலம்வைத
தேதநதீா நலவிருநதா யினனடிசி லூடடுவாா. (கஅ)

கறியமுதங் குதவாதே திருவமுது கைகூட
வெறிமலாமேற றிருவனையார் விடையவனற னடியாரே
பெறலரிய விருநதானற பேறிதன்மே லில்லையெனு
மறிவினரா யவரமுது செய்வதனுக காதரிபபார். (கக)

இல்லாளன் வைக்கவெனத் தம்பக்கனை முன்னிருந்த
நல்லநறு மாங்கனிக ளிரண்டினிலொன் றைக்கொண்டு
வல்விரைந்து வந்தணைந்து படைத்துமன மகிழ்ச்சியினு
லல்லறீர்ப் பவரடியார் தமையமுது செய்வித்தார். (உ0)

மூப்புறுமத் தளர்வாலு முதிர்ந்துமுறு கியவேட்கைத்
தீப்பசியி னலையாலு மயர்ந்தணைந்த திருத்தொண்டர்
வாய்ப்புறுமென் சுவையடிசின் மாங்கனியோ டினிதருந்திப்
பூப்பயின்மென் குழன்மடவார் செயலுவந்து போயினார். (உக)

மற்றவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா கியவணிக
னுற்றபெரும் பகலின்க ணோங்கியபே ரில்லெய்திப்
பொற்புறமுன் னீராடிப் புகுந்தடிசில் புரிந்தயிலக்
கற்புடைய மடவாருங் கடப்பாட்டி லூட்டுவார். (உஉ)

இன்னடிசில் கறிகளுட னெய்துமுறை யிட்டதற்பின்
மன்னியசீர்க் கணவன்றான் மனையிடைமுன் வைப்பித்த
நன்மதுர மாங்கனியி லிருந்ததனை நறுங்கூந்த
லன்னமனை யார்தாமுங் கொடுவந்து கலத்தளித்தார். (உங)

மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரமிக வாய்த்தகனி
தனைநுகர்ந்த வினியசுவை யாராமைத் தாரவணிக
னினையதொரு பழமின்னு முளததனை யிடுகவென
வனையதுதாங் கொண்டுவர வணைவார்போ லங்ககன்றார். (உச)

அம்மருங்கு நின்றயர்வா ரருங்கனிக்கங் கென்செய்வார்
மெய்ம்மறந்து நினைந்துற்ற விடத்துதவும் விடையவர்தா
ளம்மனங்கொண் டுணர்தலுமே யவரருளா லேழ்குழலார்
கைம்மருங்கு வந்திருந்த ததிமதுரக் கனியொன்று. (உரு)

மற்றதனைக் கொடுவந்து மகிழ்ந்திடலு மயின்றதனி
லுற்றசுவை யமுதினுமேற் படவுளதா யிடவிதுதான்
முற்றருமாங் கனியன்று மூவுலகிற் பெறற்கரிதாற்
பெற்றதுவே றெங்கென்று பெய்வளையார் தமைக்கேட்டான். (உசு)

அவ்வுரைகேட் டலுமடவா ரருளுடையா ரளித்தருளுஞ்
செவ்வியபே ரருள்விளம்புந் திறமன்றென் றுரைசெய்யார்
கைவருகற் புடைநெறியாற் கணவனுரை காவாமை
மெய்வழியன் றெனவிளம்பல் விடமாட்டார் விதிர்ப்புறுவார். (உஎ)

செய்தபடி சொல்லுவதே கடனென்னுஞ் சீலத்தா
மைதழையுங் கண்டர்சே வடிகண மனத்துறவணங்கி
யெய்தவருங் கனியளித்தா ரியாரென்னுங் கணவனுக்கு
மொய்தருபூங் குழன்மடவார் புகுந்தபடி தனைமொழிந்தார். (உஅ)

ஈசனரு ளெனக்கேட்ட இல்லிறைவ னதுதெளியான்
வாசமலர்த் திருவனையார் தமைநோக்கி மற்றிதுதான்
றேசுடைய சடைப்பெருமான் றிருவருளே லின்னமுமோ
ராசில்கனி யவனருளா லழைத்தளிப்பா யெனமொழிந்தான். (உகூ)

பாங்கனறு மனைவியாா பணியணிவாா தமைபபரவி
யீஙகிதனித தருளீா லெனனுரைபொய யாமெனன
மாங்கனியொன றருளாலவந தெயதுதலு மறறதனை
யாங்கவன்கைக கொடுத்தலுமே யதிசயிதது வாஙகினான். (௩0)

வே று.

வணிகனுந தன்கைப புக்க மாஙகனி பினனைக் காணு
றணிவரும பயமேற கொளள வுளளமுந தடுமா றெயதி
யணிகுழ லவரை வேறே ரணஙகெனக கருதி நீஙகுந
துணிவுகொண டவர்க்குஞ் சொலலான றொடாவின்றி யொழுகு நாளில். (௩௧)

விடுவதே யெண்ண மாக மேவிய முயறசி செயவான்
படுதிரைப பரவை மீது படாகலங கொணடுபோகி
நெடுநிதி கொணாவே னெனன நிரநதபல கிளைஞ ராகும்
வடுவில்சீா வணிக மாககண மரககலஞ் சமைபபித் தாாகள. (௩௨)

கலஞ்சமைத் ததறகு வேணடுங் கமமிய ருடனே செல்லும
புலஙகளில விருமபு பணடம பொருநதுவ நிரமப வேறறிச
சலநதரு கடவுட் போறறித தலைமையா நாயகனா ருனு
நலநதரு நாளி லேறி நளிாதிரைக் கடன்மேற போனான். (௩௩)

கடன்மிசை வஙக மோட்டிக கருதிய தேயந தன்னி
லடைவுறச் சென்று சோநதங களவிலபல வளங்கண முறறி
யிடைசில நாட்க ணீஙக மீணடுமக கலத்தி லேறிய
படாபுனற கனனி நாடடோர் பட்டன மருஙகு சோநதான். (௩௪)

அப்பதி தனனி லேறி யலகிலபல பொருள்க ளாககு
மொபபினமா நிதிய மெலலா மொருவழி பெருக வுயத்து
மெய்பபுகழ விளஙகு மவவூா விருமபவோா வணிகன பெறற
செபபருங கனனி தன்னைத திருமலி வதுவை செயதான. (௩௫)

பெறலருந் திருவி னாளைப பெருமணம் புணாநது முனனை
யறலிய னறுமென கூநத லணஙகனை டிறததி லறறம
புறமொரு வெளியு ளமற பொதிந்தசிந தனையி னோடு
முறைமையின வழாமை வைகி முகமலாந் தொழுகு நாளில. (௩௬)

முருகலர் சோலை மூதூா ரதன்முதல வணிக ரோடு
மிருநிதிக கிழவ னெனன வெயதிய திருவின மிககுப
பொருகடற கலஙகள போககும் புகழினான மனைவி தனபாற்
பெருகொளி விளக்குப போலோா பெணகொடி யரிதிற பெறறான். (௩௭)

மடமக டனனைப பெறறு மங்கலம் பேணித் தானமுன
புடனுறை வஞ்சி நீதத வொருபெரு மனைவி யாளைத
தொடாவுற நினைந்து தெயவத தொழுகுல மென்றே கொணடு
கடனமைத தவாத நாமங் காதல்செய மகவை யிட்டான். (௩௮)

இன்னிலை யிவனிங் கெயதி யிருந்தன னிபபா னீடுங்
கனனிமா மதிலசூழ மாடக காரைக்கால வணிக னான
தனனிகா கடநத செலவத தனதத்தன் மகளாா தாமு
மன்னிய கறபி னோடு மனையறம் புரிந்து வைக. (௩௯)

விளைவளம் பெருக்க வங்க மீதுபோம் பரம தத்தன்
வளர்புகழ்ப் பாண்டி நாட்டோர் மாநகர் தன்னின் மன்னி
யளவிலமா நிதிய மாக்கி யமாந்தினி திருந்தா னென்று
கிளைஞரான் மணிக்கொம் பன்னார் கிளைஞர்தாங் கேட்டா ரன்றே. (௪௦)

அம்மொழி கேட்ட போதே யணங்கனார் சுற்றத் தாருந்
தம்முறு கிளைஞர்ப் போக்கி யவனிலை தாமுங் கேட்டு
மம்மர்கொண் மனத்த ராகி மற்றவ னிருந்த பாங்கர்க்
கொம்மைவெம் முலையி னாளைக் கொண்டுபோய் விடுவ தென்றார். (௪௧)

மாமணிச் சிவிகை தன்னின் மடநடை மயிலன் னாரைத்
தாமரைத் தவிசில வைகுந் தனித்திரு வென்ன வேற்றிக்
காமரு கழனி வீழ்த்துக் காதல்செய் சுற்றத் தாருந்
தேமொழி யவருஞ் சூழச் சேணிடைக் கழிந்து சென்றார். (௪௨)

சிலபகல் கடந்து சென்று செந்தமிழ்த் திருநா டெய்தி
மலர்புகழ்ப் பரம தத்தன் மாநகர் மருங்கு வந்து
குலமுதன் மனைவி யாரைக் கொண்டுவந் தணைந்த தன்மை
தொலைவிலசீர்க் கணவ னுக்குச் சொல்லிமுன் செல்ல விட்டார். (௪௩)

வந்தவ ரணைந்த மாற்றங் கேட்டலும் வணிகன் றானுஞ்
சிந்தையி லச்ச மெய்திச் செழுமணம் பின்பு செய்த
பைந்தொடி தனையுங் கொண்டு பயந்தபெண் மகவி னோடு
முந்துறச் செல்வே னென்று மொய்குழ லவர்பால் வந்தான். (௪௪)

தானுமம் மனைவி யோடுந் தளர்நடை மகவி னோடு
மானிளம் பிணைபோ னின்ற மனைவியா ரடியிற் றாழ்ந்தே
யானும தருளால் வாழ்வே னிவ்விளங் குழவி தானும்
பான்மையா லும்மது நாம மென்றுமுன் பணிந்து வீழ்ந்தான். (௪௫)

கணவன்றான் வணங்கக் கண்ட காமர்பூங் கொடியன் னாரு
மணைவுறுஞ் சுற்றத் தார்பா லச்சமோ டொதுங்கி நிற்ப
வுணர்வுறு கிளைஞர் வெள்கி யுன்றிரு மனைவி தன்னை
மணமலி தாரி னாயநீ வணங்குவ தென்கொ லென்றார். (௪௬)

மற்றவர் தம்மை நோக்கி மானுட மிவர்தா மல்லர்
நற்பெருந் தெய்வ மாத னறிந்தக னறப் பின்பு
பெற்றவிம் மகவு தன்னைப் பேரிட்டே னாத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தே நீரும் போற்றுதல் செய்மி னென்றான். (௪௭)

என்றலுஞ் சுற்றத் தாரு மிதுவென்கொ லென்று நின்றார்
மன்றலங் குழலி னாரும் வணிகன்வாய் மாற்றங் கேளாக்
கொன்றைவார் சடையி னார்தங் குரைகழல் போற்றிச் சிந்தை
யொன்றிய நோக்கின் மிக்க வுணர்வுகொண் டுரைசெய் கின்றார். (௪௮)

ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கை யிதுவினி யிவனுக் காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற தசைப்பொதி கழித்திங் குன்பா
லாங்குநின் றாள்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியே னுக்குப்
பாங்குற வேண்டு மென்று பரமனைப் பரவி னின்றார். (௪௯)

ஆனவப் பொழுது மன்று ளாருளி ரருளி னாலே
மேனெறி யுணர்வுகூர வேண்டிற்றே பெறுவார மெய்யி
லூனடை வனப்பை யெல்லா முதறியெற் புடம்பே யாகி
வானமு மண்ணு மெல்லாம் வணங்குபேய வடிவ மானார். (ருய)

மலாமழை பொழிந்த தெங்கும் வானதா துபியி னாத
முலகெலா நிறைந்து விம்ம வுமபரு முனிவா தாமுங
குலவினா கணங்க ளெல்லாங் குணலையிட் டனமுன சென்ற
தொலைவில்பல் சுறறத் தாருந தொழுதஞ்சி யகனறு போனா. (ருக)

உற்பவித் தெழுந்த ஞானத் தொருமையி னுமைகோன் றனனை
யற்புதத் திருவந் தாதி யப்பொழு தருளிச் செய்வார
பொறபுடைச செய்ய பாத புண்டரீ கங்கள போறறு
நற்கணத் தினிலொன ருனே னென்று நயந்து பாடி. (ருஉ)

ஆயந்தசீ ரிரட்டை மாலை யந்தாதி யெடுதது பாடி
யேயநதபே ருணர்வு பொஙக வெயிலொரு மூனறு முன்னாட்
காயந்தவ ரிருநத வெள்ளிக் கைலைமால வரையை நணண
வாய்ந்தபே ரருண்முன் கூர வழிபபடும் வழியால வநதார. (ருந)

கண்டவர் வியப்புற றஞ்சிக கையகன் றோடி வாரகள
கொண்டதோர வேடத தனமை யுளளவா கூறக கேட்டே
யண்டர்நா யகனு ரொனனை யறிவரே லறியா வாயமை
யெண்டிசை மாக்க ளுககியா னெவவுரு வாயென்னெனபார. (ருச)

வடதிசைத் தேச மெல்லா மனததினுங கடிதிற் சென்று
தொடையவி ழிதழி மாலைச சூலயா ணியனா மேவும
படரொளிக் கைலை வெறபிற பாஙகணைந தாஙகுக காலி
னடையினைத தவிாநது பாரமேற றலையினு னடநது சென்றார். (ருரு)

தலையினு னடநது சென்று சங்கர னிருநத வெளளி
மலையினமே லேறும போது மகிழசசியா லனபு பொஙகக
கலையிளங திங்கட் கண்ணிக் கண்ணுத லொருபா கததுச
சிலைநுத லிமைய வல்லி திருக்கணோக குறற தனறே. (ருசு)

அம்பிகை திருவுள் ளத்தி னதிசயித் தருளித தாழநது
தம்பெரு மானை நோககித் தலையினு னடநதிங கேறு
மெமபெரு மானே ரெறபின யாக்கையன் பென்னே யென்ன
நம்பெரு மாட்டிக் கங்கு நாயக னருளிச் செயவான. (ருஎ)

வருமிவ ணம்மைப் பேணு மம்மைகா ணுமையே மறறிப
பெருமைசேர் வடிவும் வேண்டிய பெறறன ளென்று பின்னை
யருகுவந தணைய நோககி யம்மையே யெனனுஞ் செமமை
யொருமொழி யுலக மெல்லா முயயவே யருளிச செய்தார. (ருஅ)

அங்கண னமமை யேயென் றருளசெய வப்பா வெனறு
பங்கயச் செம்பொற பாதம பணிநதுவீழந் தெழுநதார் தம்மைச்
சங்கவெண் குழையி னாருந் தம்மைநோ் நோக்கி நம்பா
லிங்குவேண் டுவதெ னென்ன விறைஞ்சிநின் றியமபு கின்றார். (ருகூ)

இறவாத வின்ப வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றா
ரிறவாமை வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே லுன்னை யென்று
மறவாமை வேண்டு மின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்து பாடி
யறவாநீ யாடும் போதுன் னடியின்கீ ழிருக்க வென்றார். (௬0)

கூடுமா றருள்கொ டுத்துக் குலவுதென் றிசையி லென்று
நீடுவாழ் பழன மூதூர் நிலவிய வாலங் காட்டி
லாடும்மா நடமுங் கண்டுன் னனந்தஞ் சேர்ந்தெப் போதும்
பாடுவா யுமமை யென்றா ன் பரவுவா ர் பற்றாய் நின்றான். (௬௧)

அப்பரி சருளப் பெற்ற வம்மையுஞ் செம்மை வேத
மெய்ப்பொரு ளானார் தம்மை விடைகொண்டு வணங்கிப் போந்து
செப்பரும் பெருமை யன்பாற் றிகழ்திரு வாலங் காட்டி
லப்பதி தலையி னாலே நடந்துபுக் கடைந்தா ரன்றே. (௬௨)

ஆலங்கா டதனி லண்ட முறநிமிர்ந் தாடு கின்ற
கோலங்காண் பொழுது கொங்கை திரங்கியென் றெடுத்துத் தங்கு
மூலங்கா ணுதாா தம்மை மூத்தநற் பதிகம் பாடி
ஞாலங்கா தலித்துப் போற்று நடம்போற்றி நண்ணு நாளில். (௬௩)

வே று.

மட்டவிழ்கொன் றையினார் தந் திருக்கூத்து முன்வணங்கு
மிட்டமிகு பெருங்காத லெழுந்தோங்க வியப்பெய்தி
யெட்டியில வமீகை யெனவெடுத்துத் திருப்பதிகங்
கொட்டமுழ வங்குழக னாடுமெனப் பாடினார். (௬௪)

மடுத்தபுனல் வேணியினா ரம்மையென மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றாரைக் குலவியதாண் டவத்திலவ
ரெடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீ ழென்றுமிருக் கின்றாரை
யடுத்தபெருஞ் சீர்பரவ லாரளவா யினதம்மா. (௬௫)

வே று.

ஆதியோ டந்தமில்லா னருண்ட மாடும் போது
கீதமுன் பாடு மம்மை கிளரொளி மலர்த்தாள் போற்றிச்
சீதநீர் வயல்சூழ் திங்க ளூரினப் பூதி யாராம்
போதமா முனிவர் செய்த திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன். (௬௬)

காரைக்காலம்மையார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௭௨௭.

சூசனம்.

இக்காரைக்காலம்மையார் புராணத்தால் அறிந்தற்பாலனவாகிய விஷயங்கள் மாகேசுரபூசையும் அன்புமாம். மாகேசுரபூசை இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்தினும், அன்பு கண்ணப்பநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்தினும் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வம்மையார்பெருமை இவரைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் "அம்மையே" என்று அழைத்தருளினமையானும், இவர் திருத்தலையாலே நடந்தருளிய திருவாலங்காட்டை மிதித்தற்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அஞ்சியருளினமையானும் அறிக.

அப்பூதியடிகணாயனார்புராணம்.

---.*:---

தாண்டவம் புரிய வல்ல தம்பிரா னுருக் கன்ப
ரீண்டிய புகழின் பால ரெல்லையி றவத்தின் மிக்கா
ராண்டசீ ரரசின் பாத மடைந்திலா ரறியா முன்னே
காண்டகு காதல் கூரக் கலந்தவன் பினரா யுள்ளார். (௧)

களவுபொய் காமங் கோப முதலிய குற்றங் காய்ந்தார்
வளமிகு மனையின் வாழ்க்கை நிலையினா மனைப்பா லுள்ள
வளவைக ணிறைகோன் மக்க ளாவொடு மேதி மற்று
முளவெலா மரசி னாமஞ் சாற்றுமவ் வொழுக லாற்றார். (௨)

வடிவுதாங் காணா ராயு மன்னுசீர் வாக்கின் வேந்த
ரடிமையுந் தம்பி ரானா ரருளுங்கேட் டவர்நா மத்தாற்
படிதிகழ் மடங்க டண்ணீர்ப் பந்தர்கண் முதலா யுள்ள
முடிவிலா வறங்கள் செய்து முறைமையால் வாழு நாளில். (௩)

வேறு

பொருப்பரையன் மடப்பிடியி னுடன்புணருஞ் சிவக்களிற்றின்
திருப்பழனம் பணிந்துபணி செய்திருநா வுக்கரச
ரொருப்படுகா தலிற்பிறவு முடையவர்தம் பதிவணங்கும்
விருப்பினொடு திங்களூர் மருங்குவழி மேவுவார். (௪)

அளவில்சனஞ் செலவொழியா வழிக்கரையி லருளுடையா
ருளமனைய தண்ணளித்தா யுறுவேனிற் பரிவகற்றிக்
குளநிறைந்த நீர்த்தடம்போற் குளிர்தூங்கும் பரப்பினதாய்
வளமருவு நிழற்றருதண் ணீர்ப்பந்தர் வந்தணைந்தார். (௫)

வந்தணைந்த வாகீசர் மந்தமா ருதசீதப்
பந்தருட னமுதமுமாந் தண்ணீரும் பார்த்தருளிச்
சிந்தைவியப் புறவருவார் திருநாவுக் கரசெனும்பேர்
சந்தமுற வரைந்ததனை யெம்மருங்குந் தாங்கண்டார். (௬)

இப்பந்த ரிப்பெயரிட் டிங்கமைத்தா ரியாரென்றார்க்
கப்பந்த ரறிந்தார்க ளாண்டவர செனும்பெயரால்
செப்பருஞ்சீ ரப்பூதி யடிகளார் செய்ததமைத்தார்
தப்பின்றி யெங்குமுள சாலைகுளங் காவென்றார். (௭)

என்றுரைக்க வரசுகேட் டிதற்கென்னோ கருத்தென்று
நின்றவரை நோக்கியவ ரெவ்விடத்தா ரெனநிறைந்து
துன்றியநூன் மார்பருமித் தொல்பதியார் மனையின்கட்
சென்றனரிப் பொழுததுவுஞ் சேய்த்தன்று நணித்தென்றார். (௮)

அங்ககன்று முனிவரும்போ யப்பூதி யடிகளார்
தங்குமனைக் கடைத்தலைமுன் சார்வாக வுள்ளிருந்த
திங்களூர் மறைத்தலைவர் செழுங்கடையில் வந்தடைந்தார்
நங்கள்பிரான் றமரொருவ ரெனக்கேட்டு நண்ணினார். (௯)

கடிதணைந்து வாகீசர் கழல்பணிய மற்றவர்தம்
மடிபணியா முன்பணியு மரசினெதி ரந்தணனார்
முடிவிறவஞ் செய்தேனைக்கொள முன்பொழியுங் கருணைபுரி
வடிவுடையீ ரென்மனையில் வந்தருளிற் றெனவென்றார். (௰)

ஒருகுன்ற வில்லாரைத் திருப்பழனத் துள்ளிறைஞ்சி
வருகின்றார் வழிக்கரையி னீர்வைத்த வாய்ந்தவளந்
தருகின்ற நிழற்றண்ணீர்ப் பந்தருங்கண் டத்தகைமை
புரிகின்ற வறம்பிறவுங் கேட்டணைந்தா ரெனப்புகல்வார். (௰௧)

ஆறணியுஞ் சடைமுடியா ரடியாராகு நீர்வைத்த
வீறிலபெருந் தண்ணீர்ப்பந் தரினும்பே ரெழுதாதே
வேறொருபே ருமனெழுத வேண்டியகா ரணமென்கொல்
கூறுமென வெதிர்மொழிந்தார் கோதின்மொழிக் கொற்றவனார். (௰௨)

நின்றமறை யவர்களார் நிலையழிந்த சிந்தையராய்
நன்றருளிச் செய்திலீர் நாணிலமண் பதகருடன்
ஒன்றியமன் னவன்சூழ்ச்சி திருத்தொண்டி னுறைப்பாலே
வென்றவர்தந் திருப்பேரோ வேறொருபே ரெனவெகுள்வார். (௰௩)

நம்மையுடை யவர்கழற்கீழ் நயந்ததிருத் தொண்டாலே
யிம்மையிலும் பிழைப்பதென வெனபோல்வா ருந்தெளியச்
செம்மைபுரி திருநாவுக் கரசர்திருப் பெயரெழுத
வெம்மைமொழி யானகேட்க விளம்பினீ ரெனவிளம்பி (௰௪)

பொங்குகடற் கன்மிதப்பிற் போந்தேறு மவர்பெருமை
யங்கணரும் புவனத்தி னறியாதா ரியாருளரே
மங்கலமாந் திருவேடத் துடனின்றிவ் வகைமொழிந்தீ
ரெங்குறைவீர் நீர்தாமா ரியம்புமென வியம்பினார். (௰௫)

திருமறையோ ரதுமொழியத் திருநாவுக் கரசரவர்
பெருமையறிந் துரைசெய்வார் பிறதுறையி னின்றேற
வருளுபெருஞ் சூலையினா லாட்கொள்ள வடைந்துய்ந்த
தெருளுமுணர் விலலாத சிறுமையேன் யானென்றார். (௰௬)

அரசறிய வுரைசெய்ய வப்பூதி யடிகடாங்
கரகமல மிசைகுவியக் கண்ணருவி பொழிந்திழிய
வுரைகுழறி யுடம்பெல்லா முரோமபுள கம்பொலியத்
தரையின்மிசை வீழ்ந்தவர்தஞ் சரணகம லம்பூண்டார் (௰௭)

மற்றவரை யெதிர்வணங்கி வாகீச ரெடுத்தருள
வற்றவர்க ளருநிதியம் பெற்றாற்போ லருமறையோர்
முற்றவுளங் களிகூர முன்னின்று கூத்தாடி
யுற்றவிருப் புடன்சூழ வோடினார் பாடினார். (௰௮)

மூண்டபெரு மகிழ்ச்சியினான் முன்செய்வ தறியாதே
யீண்டமனை யகத்தெய்தி யில்லவர்க்கு மக்களுக்கு
மாண்டவர்செ ழுந்தருளு மோகையுரைத் தார்வமுறப்
பூண்டபெருஞ் சுற்றமெலாங் கொடுமீளப் புறப்பட்டார் (௰௯)

மனைவியா ருடன்மக்கண் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தோ
ரனைவரையுங் கொண்டிறைஞ்சி யாராத காதலுடன்
முனைவரையுள் ளெழுந்தருளு வித்தவர்தாண் முனவிளக்கும்
புனைமலர்நீர் தங்கண்மேற் றெளித்துள்ளும் பூரித்தார். (௨௰)

ஆசனத்திற் பூசனைக ளமர்விதது விருப்பினுடன்
வாசநிறை திருநீறுங காப்பேநதி மனநதழைப்பத
தேசமுயய வநதவரைத திருவமுது செயவிககு
நேசமுற விணணபபஞ செயதவரு மதுநேரநதார் (௨௧)

வேறு.

செய்தவ ரிசைநத போது திருமனை யாரை நோககி
யெயதிய பேறு நமபா லிருநதவா றெனனே யென்று
மைதிகழ் மிடற்றி னானற னருளினால வநத தெனறே
யுயதுமென றுவநது கொணடு திருவமு தாகக லுறறார் (௨௨)

தூயநற கறிக ளான வறுவகைச சுவையா லாககி
யாயவின் னமுது மாககி யமுதுசெய தருளத தஙகள
சேயவா தமமின மூதத திருநாவுக கரசை வாழை
மேயபொற குருததுக கொணடு வாவென விரைநது விட்டார் (௨௩)

நலலதாய தநதை யேவ நானிது செயபபெற றேனென
றொலலையில விரைநது தோட்டத துளபுககுப பெரியவாழை
மலலலங குருததை யீரும பொழுதினில வாள ராவொனறு
றலலலுற றழுஙகிச சோர வஙகையிற றீணடிற றனறே (௨௪)

கையினிற சுவாநது சுற்றிக கணணெரி காநது கினற
பையரா வுதறி வீழததுப பதைபபுடன பாநதள பற்றும
வெயயவே கததால வீழா முனனமவே கததா லெயதிக
கொயதவிக குருததைச செனறு கொடுபபனெனறோடி வநதான (௨௫)

பொருநதிய விடவே கததிற போதுவான வேக முநத
வருநதியே யணையும போழது மாசுணங கவாநத தியாரககு
மருநதவ ரமுது செயயத தாழககயா னறையே னெனறு
திருநதிய கருததி னோடுஞ செழுமனை செனறு புககான (௨௬)

எரிவிட முறையே யேறித தலைககொணட வேழாம வேகந
தெரிவுற வெயிறுங கணணும மேனியுங கருகித தீநது
விரியுரை குழறி யாவி விடககொணடு மயஙகி வீழவான
பரிகலக குருததைத தாயார பாலவைததுப படிமேல வீழநதான் (௨௭)

தளர்நதுவீழ மகனைக கணடு தாயருந தநதையாரு
முளமபதைத துறறு நோககி யுதிரஞசோர வடிவு மேனி
விளஙகிய குறியுங கணடு விடததினால வீநதா னெனறு
துளஙகுத லினறித தொணட ரமுதுசெய வதறகுச சூழவார் (௨௮)

பெறலரும புதலவன் றனனைப பாயினுட் பெயது மூடிப
புறமனை முனறிற பாஙகோர் புடையினின மறைதது வைததே
யறவிது தெரியா வணண மமுதுசெய விப்போ மெனறு
விறலுடைத தொணட ரூபால விருப்பொடு விரைநது வந்தார். (௨௯)

கடிதுவந தமுது செயயக காலநதாழக கினற தெனறே
யடிசிலுங கறியு மெலலா மழகுற வணைய வைததுப
படியிலசீர தொணட னாமுன பணிநதெழுந தமுது செய்தெம
குடிமுழு துயயக கொளவீ ரெனறவர கூறக கேட்டு. (௩௰)

அருந்தவ ரெழுந்து செல்ல வடியிணை விளக்கி வேறோர்
திருந்துமா சனத்தி லேற்றிப் பரிகலந் திருத்த முன்ன
ரிருந்துவெண் ணீறு சாத்தி யியல்புடை யிருவ ருக்கும்
பொருந்திய நீறு நல்கிப் புதல்வர்க்கு மளிக்கும் போழ்தில். (௩௧)

ஆதிநான் மறைநூல் வாய்மை யப்பூதி யாரை நோக்கிக்
காதல ரீவர்க்கு மூத்த சேயையுங் காட்டு முன்னே
மேதகு பூதி சாத்த வென்றலும் விளைந்த தன்மை
யாதுமொன் றுரையா ரிப்போ திங்கவ னுதவா னென்றார். (௩௨)

அவ்வுரை கேட்ட போதே யங்கணா ரருளா லன்பர்
செவ்விய திருவுள் ளத்தோர் தடுமாற்றஞ் சேர நோக்கி
யிவ்வுரை பொறாதென் னுள்ள மென்செய்தா னிதற்கொன் றுண்டா
மெய்விரித் துரையு மென்ன விளம்புவார் விதிர்ப்புற் றஞ்சி. (௩௩)

பெரியவ ரமுது செய்யும் பேறிது பிழைக்க வென்றோ
வருவதென் றுரையா ரேனு மாதவர் வினவ வாய்மை
தெரிவுற வுரைக்க வேண்டுஞ் சீலத்தாற் சிந்தை நொந்து
பரிவொடு வணங்கி மைந்தர்க் குற்றது பகர்ந்தா ரன்றே. (௩௪)

நாவினுக் கரசர் கேளா நன்றுநீ புரிந்த வண்ணம்
யாவரித் தன்மை செய்தா ரென்றுமுன் னெழுந்து சென்றே
யாவிதீர் சவத்தை நோக்கி யண்ணலா ரருளும் வண்ணம்
பாவிசைப் பதிகம் பாடிப் பணிவிடம் பாற்று வித்தார். (௩௫)

தீவிடம் நீங்க வுய்ந்த திருமறை யவர்தஞ் சேயும்
மேவிய வுறக்கம் நீங்கி விரைந்தெழு வானைப் போன்று
சேவுகைத் தவராட் கொண்ட திருநாவுக் கரசர் செய்ய
பூவடி வணங்கக் கண்டு புனிதநீ றளித்தா ரன்றே (௩௬)

பிறிவுறு மாவி பெற்ற பிள்ளையைக் காண்பார் தொண்டி
னெறியினைப் போற்றி வாழ்ந்தார் நிறைவப் பயந்தார் தாங்க
ளறிவரும் பெருமை யன்ப ரமுதுசெய் தருளுந் தற்குச்
சிறிதிடை யூறு செய்தா னிவனென்று சிந்தை நொந்தார். (௩௭)

ஆங்கவர் வாட்டந் தன்னை யறிந்துசொல் லரசர் கூட
வோங்கிய மனையி லெய்தி யமுதுசெய் தருள வுற்ற
பாங்கினி லிருப்ப முந்நூல் பயின்மணி மார்பர் தாமுந்
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடுந் தகுவன சமைத்துச் சார்வார். (௩௮)

புகழ்ந்தகோ மயத்தி னீராற் பூமியைப் பொலிய நீவித்
திகழ்ந்தவான் சுதையும் போக்கிச் சிறப்புடைத் தீப மேற்றி
நிகழ்ந்தவக் கதலி நீண்ட குருத்தினை விரித்து நீரான்
மகிழ்ந்துடன் விளக்கி யீர்வாய் வலம்பெற மன்னு வித்தார். (௩௯)

திருந்திய வாச நன்னீ ரளித்திடத் திருக்கை நீவும்
பெருந்தவர் மறையோர் தம்மைப் பிள்ளைக ளுடனே நோக்கி
யரும்புதல் வர்களு நீரு மமுதுசெய் வீரிங் கென்ன
விரும்பிய வுள்ளத் தோடு மேலவ ரேவல் செய்வார். (௪௰)

மைந்தரு மறையோர் தாமு மருங்கிருந் தமுது செய்யச்
சிந்தமிக் கில்ல மாதர் திருவமு தெடுத்து நல்கக்
கொந்தவிழ் கொன்றை வேணிக் கூத்தனா ரடியா ரோடு
மந்தமி ழாளி யாரங் கமுதுசெய் தருளி னாரே. (௪௧)

மாதவ மறையோர் செல்வ மனையிடை யமுது செய்து
காதல னளித்த பண்ணுள கலந்துட னிருந்த பின்றை
மேதகு நாவின் மன்னர் விளங்கிய பழன மூதூர்
நாதர்தம் பாதஞ் சேர்ந்து நற்றமிழ்ப் பதிகஞ் செய்தார். (௪௨)

அப்பூதி யடிக ளார்த மடிமையைச் சிறப்பித் தான்ற
மெய்ப்பூதி யணிந்தார் தம்மை விரும்புசொன் மாலை வேய்ந்த
விப்பூதி பெற்ற நல்லோ ரெல்லையி லன்பா லென்றுஞ்
செப்பூதி யங்கைக் கொண்டார் திருநாவுக் கரசர் பாதம். (௪௩)

இவ்வகை யரசின் பாத மேத்தியெப் பொருளு நாளு
மவ்வருந் தவர்பொற் றாளே யெனவுணர்ந் தடைவார் செல்லுஞ்
செவ்விய நெறிய தாகத் திருத்தில்லை மன்று ளாடு
நவ்வியங் கண்ணாள் பங்கர் நற்கழ லணைந்தா ரன்றே. (௪௪)

மான்மறிக் கையர் பொற்றாள் வாகீச ரடைவாற் பெற்ற
மேன்மையப் பூதி யாராம் வேதியர் பாதம் போற்றிக்
கானமலர்க் கமல வாவிக் கழனிசூழ் சாத்த மங்கை
ஞானமறை நீல நக்கர் திருத்தொழி னவில லுற்றேன். (௪௫)

அப்பூதியடிகணாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௲அ௱௩௨.

திருநீலநக்கநாயனார்புராணம்.

—— * ——

பூத்த பங்கயப் பொகுட்டின்மேற் பொருகய லுகளுங்
காய்த்த செந்நெலின் காடுசூழ் காவிரி நாட்டுச்
சாத்த மங்கையென் றுலகெலாம் புகழ்வுறுந் தகைத்தால்
வாய்த்த மங்கல மறையவர் முதற்பதி வனப்பு. (௧)

நன்மை சாலுமப் பதியிடை நறுநுதன் மடவார்
மென்ம லர்த்தடம் படியமற் றவருடன் விரவி
யன்ன மொண்டுறை யாடுவ பாடுவ சாமம்
பன்ம றைக்கிடை யுடன்பயிற் றுவபல பூவை. (௨)

ஆய்ந்த மெய்ப்பொரு ணீறெனு வளர்க்குமக் காப்பி
லேய்ந்த மூன்றுதீ வளர்த்துளா ரிருபிறப் பாளர்
நீந்து நல்லற நீர்மையின் வளர்க்குமத் தீயை
வாய்ந்த கற்புடன் றுணையென வளர்ப்பர்கண் மடவார். (௩)

சீல முய்த்தவத் திருமறை யோர்செழு மூதூர்
ஞால மிக்கநான் மறைப்பொருள் விளக்கிய நலத்தா
ராலம் வைத்தகண் டத்தவர் தொண்டரா மன்பர்
நீல நக்கரென் பவர்நிகழ்ந் துளரா னார். (௪)

வேத வுள்ளுறை யாவன விரிபுனல் வேணி
நாதா தம்மையு மவரடி யாரையு நயந்து
பாத வர்சசனை புரிவதும பணிவது மென்றே
காத லாலவை யிரணடுமே செயகருத் துடையார். (ரு)

மெயதத வாகம விதிவழி வேதகா ரணரை
நிததல பூசனை புரிநதெழு நியமமுஞ செயதே
யதத ரனபருக கமுதுசெய விபபது முதலா
வெத்தி றததன பணிகளு மேற்றெதிா செயவார். (சு)

ஆய செய்கையி னமருநா ளாதிரை நாளின்
மேய பூசனை நியதியை விதியினுன் முடிததுத்
தூய தொணடனா தொலலைநீ டயவநதி யமாநத
நாய னாரையு மருசசனை புரிநதிட நயநதாா (எ)

உறையு ளாகிய மனைநினறு மொருமையன புறற
முறைமை யாலவரு பூசைககு முறறவேண டுவன
குறைவ றககொணடு மனைவியாா தமமொடுங கூட
விறைவா கோயிலவந தெயதின ரெலலையி றவததோர் (அ)

அணைய வநதுபுக கயவநதி மேவிய வமுதின
றுணைம லாககழ ெறுழுதுபூ சனைசெயத தொடஙகி
யிணைய நினறஙகு வேணடுவ மனைவியா ரேநத
வுணாவின மிககவ ருயாநதவாச சனைமுறை யுயததார். (கூ)

நீடு பூசனை நிரமபியு மனபினு னிரமபாா
மாடு சூழபுடை வலஙகொணடு வணஙகிமுன் வழுத்தித
தேடு மாமறைப பொருளினைத தெளிவுற நோககி
நாடு மஞசெழுத் துணாவுற விருநதுமுன னவினறாா. (ய)

தொலலையில் செய்தவத தொணடனா சுருதியே முதலாங
கலையி னுணமையா மெழுததஞசுங கணிககினற காலை
நிலையி னினறுமுன் வழுவிட நீணடபொன மேருச
சிலையி னாதிரு மேனிமேல விழுநததோா சிலமபி (யக)

விழுநத போதிலங கயனினற மனைவியாா விரைவுற
றெழுநத வசசமோ டிளஙகுழ வியிலவிழுஞ சிலமபி
யொழிநது நீஙகிட வூதிமுன றுமிபபவா போலப்
பொழிநத வனபினு லூதிமேற றுமிநதனர் போக. (யஉ)

பதைத்த செய்கையான் மனைவியார் முறசெயப பர்தனு
சிதைககு மாதவத திருமறை யவாகணடு தஙகண
புதைததது மறறிது செயததென பொறியிலா யென்னச்
சுதைசசி லமபிமேல விழவூதித துமிநதன னெனறாா (யங)

மனைவி யாாசெய்த வன்பினை மனத்தினிற கொள்ளார்
புனையு நூனமணி மார்பாதம பூசனைத திறததி
லினைய செய்கையிங கநுசித மாமென வெணணு
நினைவி னுலவர் தம்மைவிட் டகன்றிட நீப்பார். (யச)

மின்னெ ஞ்சடை விமலர்மேல விழுந்ததூற் சிலம்பி
தன்னை வேறொரு பரிசினற றவிரப்பது தவிர
முன்ன ணைந்துவந் தூதிவாய நீரப்பட முயன்று
யுனனை யானினித துறநதனனீஙகென வுரைததார். (௰௫)

மறற வேலையிற கதிரவன் மலைமிசை மறைந்தா
னுறற வேவலின் மனைவியா ரொருவழி நீஙக
முறற வேணடுவ பழுதுதீர பூசனை முடிததுக
கறறை வேணியார் தொணடருங கடிமனை புகுந்தார் (௰௬)

அருசு முளளமோ டவாமருங் கணைவுற மாட்டா
நஞச முணடவர் கோயிலி னஙகையா ரிருந்தார்
செஞசொ றுன்மறைத திருநீல நககாதா மிரவு
பஞசின் மெலலணைப பளளியிற பளளிகொள் கின்றார (௰௭)

பளளி கொள்பொழு தயவந்திப் பரமாதாங கனவில
வெள்ள நீரசசடை யொடுநின்று மேனியைக காட்டி
யுளளம வைததெமை யூதிமுன் றுமிநதபா லொழியக்
கொளளு மிபபுறஞ சிலமபியின கொபபுளென் றருள. (௰அ)

கண்ட வப்பெருங கனவினை நனவெனக கருதிக
கொணட வசசமோ டஞசலி குவிததுடன விழிததுத்
தொணட னாதொழு தாடினா பாடினா துதிததா
ரணட நாயகா கருணையைப போறறிநின் றழுதார் (௰௯)

போது போயிருள புலாநதிடக கோயிலுட் புகுநதே
யாதி நாயக ரயவநதி யமாநதவங கணாதம
பாத மூலஙகள பணிநதுவீழ நதெழுநதுமுன் பரவி
மாத ராரையுங கொணடுதம மனையினமீண டணைநதார். (உ௰)

பின்பு முனனையிற பெருகிய மகிழசசிவந தெயத
வினபு றுநதிறத தெலலையில பூசனை யியறறி
யனபு மேமபடு மடியவா மிகவணை வாாகரு
முனபு போலவா வேணடுவ விருபபுடன் முடிப்பார். (உக)

அனன தன்மையி னமாநதினி தொழுகுமங் நாளின்
மனனு பூநதராய் வருமறைப் பிளளையாா பெருமை
பனனி வையகம் போறறிட மற்றவர் பாதஞ
செனனி வைததுடன் சேரவுறும விருபபினிற் சிறந்தார். (உஉ)

பணபு மேம்படு நிலைமையாா பயிலுமப பருவ
மணபெ ருநதவப் பயனபெற மருவுநற பதிகள்
விணபி றஙகுநீா வேணியார் தமைததொழ வணைவார்
சணபை மன்னருஞ சாத்தமங் கையிலவநது சாாநதார். (உஙு)

நீடு சீாததிரு நீலகண டப்பெரும பாணர்
தோடு லாஙகுழல விறலியா ருடனவாத தொண்டர்
கூடு மபபெருங குழாததொடும் புகலியர் பெருமான்
மாடு வநதமை கேட்டுள மகிழநீல நககா. (உச)

கேட்ட வப்பொழு தேபெரு மகிழ்ச்சியிற் கிளர்ந்து
தோட்ட லங்களுங் கொடிகளும் புனைந்துதோ ரணங்க
ணாட்டி நீணடைக் காவண மிட்டுநற் சுற்றத்
தீட்ட முங்கொடு தாமுமுன் னெதிர்கொள வெழுந்தார். (உரு)

சென்று பிள்ளையா ரெழுந்தரு ளுந்திருக் கூட்ட
மொன்றி யங்கெதிர் கொண்டுதங் களிப்பினு லொருவா
றன்றி யாடியும் பாடியுந் தொழுதெழுந் தயர்வார்
பொன்ற யங்குநீண் மனையிடை யுடன்கொடு புகுந்தார் (உசு)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளிய பெருமைக்குத் தக்க
வெள்ள மாகிய வடியவர் கூட்டமும் விரும்ப
வுள்ள மாதர வோங்கிட வோங்குசீர்க் காழி
வள்ள லாரைத்தம் மனையிடை யமுதுசெய் வித்தார். (உஎ)

அமுது செய்தபின் பகலவன் மேல்கட லணைய
குமுத வாவியிற் குளிர்மதி கதிரணை போதி
லிமய மங்கைதன் றிருமுலை யமுதுண்டா ரிரவுந்
தமது சீர்மனை தங்கிட வேண்டுவ சமைத்தார். (உஅ)

சீல மெய்த்திருத் தொண்டரோ டமுதுசெய் தருளி
ஞால முய்ந்திட நாயகி யுடனம்பர் நண்ணுங்
கால முற்பெற வழுதவ ரழைத்திடக் கடிது
நீல நக்கனார் வந்தடி பணிந்துமுன் னின்றார். (உகூ)

நின்ற வன்பரை நீலகண் டப்பெரும் பாணர்க
கின்று தங்கவோ ரிடங்கொடுத் தருளுவீ ரென்ன
நன்று மின்புறு நமெனை வேதியின் பாங்கர்ச
சென்று மற்றவர்க் கிடங்கொடுத் தனர்திரு மறையோர். (௩௰)

ஆங்கு வேதியி லருந்தசெந் தீவலஞ் சுழிவுற்
றோங்கி முன்னையி லொருபடித் தன்றியே யொளிரத்
தாங்கு நூலவர் மகிழ்வுறச் சகோடயாழ்த் தலைவர்
பாங்கு பாணியா ருடனரு ளாற்பள்ளி கொண்டார் (௩௧)

தங்கு லிற்பள்ளி கொண்டபின் கவுணியர் தலைவ
ரங்கு நின்றெழுந் தருளுவா ரயவந்தி யமர்ந்த
திங்கள் சூடியை நீலநக் கரைச்சிறப் பித்தே
பொங்கு செந்தமிழ்த் திருப்பதி கத்தொடை புனைந்தார். (௩௨)

பதிக நாண்மலர் கொண்டுதம் பிரான்கழல் பரவி
யதிக நண்பினை நீலநக் கருக்களித் தருளி
யெதிர்கொ ளும்பதி களிலெழுந் தருளினு ரென்றும்
புதிய செந்தமிழ்ப் பழமறை மொழிந்தபூ சுரனார். (௩௩)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளவத் தொண்டர்தாம் பின்பு
தளரு மன்புடன் கேண்மையுந் தவிர்ப்பில வெனினும்
வள்ள லார்திரு வருளினால் வலியமாட் டாமை
யுள்ள மங்குடன் போகமீண் டொருவகை யிருந்தார். (௩௪)

மேவு நாளிலவ் வேதியா முன்புபோல விரும்புந
தாவிலபூசனை முதறசெய்கை தலைத்தலை சிறப்புச
சேவின் மேலவர் மைந்தராக் திருமறைச் சிறவா
பூவ டித்தலம் பொருநதிய வுறிவொடும் பயின்றார். (௧௫)

சணபை யாளியாா தாமெழுந் தருளுமெப் பதியு
நணபு மேம்பட நாளிடைச் செலவிட்டு நண்ணி
வணபெ ருமபுக ழவருடன் பயின்றவந் துறைந்தார்
திணபெ ருநதொணட ராகிய திருநீல நககா (௧௬)

பெருகு காதலிற பின்னெடு நாணமுறை பிறங்க
வருபெ ருநதவ மறையவர் வாழிசீ காழி
யொருவா தநதிருக கலலிபா ணததினி லுடனே
திரும ணததிறகு சேவிதது நம்பர்தாள சோந்தார். (௧௭)

தருதொ ழிறறிரு மறையவர் சாத்தமங் கையினில
வருமு தறபெருந திருநீல நககாதாள வணஙகி
யிருபி றப்புடை யந்தண ரேறுயாத தவாபா
லொருமை யுயததுணா நமிநந்தி யாாதொழி லுரைப்பாம். (௧௮)

திருநீலநககநாயனாாபுராணமுறறிற்று.

ஆகத் திருவிருததம-௩அாஎ௰.

நமிநந்தியடிகணாயனார்புராணம்.

*

வையம் புரககுந் தனிசசெங்கோல வளவர் பொன்னித் திருநாட்டுச்
செயய கமலத தடமபணையுஞ செழுநீர்த் தடமும் புடையுடைததாய்ப்
பொயதீா வாயமை யருமறைநூல புரிந்த சீலப் புகழதனு
லெய்துமபெருமை யெணடிசையு மேறா ரேமப் பேறூரால். (௧)

மாலை பயிலுந் தோரணஙகண மருங்கு பயிலு மணிமறுகு
வேலை பயிலுமபுனல்பருகு மேகம் பயிலு மாடங்கள்
சோலை பயிலுங குளிரநதவிருள் சுரும்பு பயிலு மருமபூகங்
காலை பயிலும வேதவொலி கழுநீா பயிலுஞ் செழுநீர்சசெய். (௨)

பணையில விளைநத வெணணெல்லின் பரப்பின் மீது படச்செய்ய
துணைமென் கமல மிடையிடையே சுடர்விட டெழுந்து தோனறுவன
புணாவெண் புரிநூ லவர்வேளவிக களததிற புனைந்த வேதிகைமேன்
மணல்வெண பரப்பி னிடையிடையே வளர்தத செந்தீ மானுமால். (௩)

பெருமை விளங்கு மப்பதியிற பேணு நீற்றுச சைவநெறி
யொருமை வழிவா ழநதணர்த மோஙகு குலத்தி னுள்வந்தா
ரிருமை யுலகு மீசாகழ லிறைஞ்சி யேத்தப் பெற்றதவத்
தருமை புரிவார் நமிநநதி யடிக ளென்பா ராயினா. (௪)

வாயமை மறைநூற சீலததால வளாககுஞ செந்தீ யெனத்தகுவார்
தூயமைத திருநீற றடைவேமெய்ப பொருளென் றறியுந துணிவினர்
சாம கணடா செய்யகழற றலைப்பட் டொழுகுந் தன்மையிலே
யாம விரவும பகலுமுணா வொழியா வின்ப மெயதினா. (௫)

அவ்வூர் நின்றுந் திருவாரூ ரதனை யடைவா ரடியார்மேல்
வெவ்வூ றகற்றும் பெருமான்றன் விரைசூழ் மலர்த்தாள் பணிவுறுத
லெவ்வூ தியமு மெனக்கொள்ளு மெண்ண முடையார் பலநாளுந்
தெவ்வூ ரெரித்த வரைச்சிலையார் திருப்பா தங்கள் பணிகின்றார். (௬)

செம்பொற் புற்றின் மாணிக்கச் செழுஞ்சோ தியைநேர் தொழுஞ்சீலத்
தம்பற் றாக நினைந்தணைந்து தாழ்ந்து பணிந்து வாழ்ந்துபோந்
தம்பொற் புரிசைத் திருமுன்றி லணைவார் பாங்கோ ரரநெறியி
னம்பர்க் கிடமாங் கோயிலினுட் புகுந்து வணங்க நண்ணினார் (௭)

நண்ணி யிறைஞ்சி யன்பினா லெய்ப்புற் றெழுந்த காதலுட
னண்ண லாரைப் பணிந்தெழுவா ரந்தே நிலைமைக் குறிப்பினாற்
பண்ணுந் தொண்டின் பாங்குபல பயின்று பரவி விரவுவா
ரெண்ணி றீப மேற்றுவதற் கெடுத்த கருத்தி னிசைந்தெழுந்தார். (௮)

எழுந்த பொழுது பகற்பொழுதங் கிறங்கு மாலை யெய்துதலுஞ்
செழுந்தண் பதியி னிடையப்பாற் செல்லிற் செல்லும் பொழுதென்ன
வொழிந்தங் கணைந்தோர் மனையில்விளக் குறுநெய் வேண்டி யுள்புகலு
மழிந்த நிலைமை யமணாமனை யாயிற் றங்க ணவருரைப்பார் (௯)

கையில் விளங்கு கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகைகாணு
நெய்யிங் கில்லை விளக்கெரிப்பீ ராகி னீரை முகந்தெரித்தல்
செய்யு மென்று திருத்தொண்டர்க் குரைத்தார் தெளியா தொருபொருளைப்
பொய்யு மெய்யு மாமென்னும் பொருண்மேற் கொள்ளும் புரைநெறியார் (௰)

அருகர் மதியா துரைத்தவுரை யாறா ராகி யப்பொழுதே
பெருக மனத்தில் வருத்தமுடன் பெயர்ந்து போந்து பிறையணிந்த
முருகு விரியு மலர்க்கொன்றை முடியார் கோயின் முன்னெய்தி
யுருகு மன்பர் பணிந்துவிழ வொருவாக் கெழுந்த துயாவிசும்பில் (௰௧)

வந்த கவலை மாற்றுமினி மாறா விளக்குப் பணிமாற
இந்த மருங்கிற் குளத்துநீர் முகந்து கொடுவந் தேற்றுமென
வந்தி மதிய மணிந்தபிரா னருளா லெழுந்த மொழிகேளாச்
சிந்தை மகிழ்ந்து நமிநந்தி யடிகள் செயல்வ தறிந்திலரால் (௰௨)

சென்னி மிசைநீர் தரித்தபிரா னருளே சிந்தை செய்தெழுவார்
நன்னீர்ப் பொய்கை புக்குநா தாநாம நவின்றேத்தி
யந்நீர் முகந்து கொண்டேறி யப்பா கோயி லடைந்தகலுண்
முன்னீ ருலக மதிசயிப்ப முறுகத் திரிமே னீர்வார்த்தார் (௰௩)

சோதி விளக்கொன் றேற்றுதலுஞ் சுடர்விட் டெழுந்த ததுநோக்கி
யாதி முதல்வ ரரநெறியார் கோயில டைய விளக்கேற்றி
யேத நினைந்த வருகந்த ரெதிரே முகிழ்க்குங் களிப்பினுட
னாத ரருளாற் றிருவிளக்கு நீரா லெரித்தார் நாடறிய. (௰௪)

நிறையும் பரிசு திருவிளக்கு விடியு மளவு நின்றெரியக்
குறையுந் தகளி களுக்கெல்லாங் கொள்ள வேண்டு நீர்வார்த்து
மறையின் பொருளை யுணர்ந்திகு மனையி னியந்தி வழுவாம
லுறையும் பதியி னவ்விரவே யணைவார் பணிவுற் றொருப்பட்டார். (௰௫)

இரவு சென்று தம்பதியி லெய்தி மனைபுகா தென்றும்போல
விரவு நியமத் தொழின்முறையே விமலர் தம்மை யருச்சித்துப்
பரவி யமுது செய்தருளிப் பள்ளி கொண்டு புலர்காலை
யரவ மணிவார் பூசையமைத் தாரூர் நகரின் மீண்டணைந்தார் (௰௬)

வந்து வணங்கி யரனெறியார் மகிழுங் கோயில் வலங்கொண்டு
சிந்தை மகிழப் பணிந்தெழுந்து புறம்பு முள்ளுந் திருப்பணிகண்
முந்த முயன்று பகலெல்லா முறையே செய்து மறையவனா
ரந்தி யமைத்த வரியவிளக் கெங்கு மேற்றி யடிபணிவார் (௰௭)

பண்டு போலப் பலநாளும் பயிலும் பணிசெய் தவரொழுக்கத்
தண்டி யடிக ளாலமணர் கலக்கம் விளைந்து சார்விலமண்
குண்ட ரழிய வேழுலகுங் குலவும் பெருமை நிலவியதா
லண்டர் பெருமான் றொண்டர்கழ லமரர் பணியு மணியாரூர். (௰௮)

நாத மறைதேர் நமிநந்தி யடிக ளார்நற் றொண்டாகப்
பூத நாதர் புற்றிடங்கொள் புனிதர்க் கமுது படிமுதலா
நீதி வளவன் றனைவேண்டி நிபந்தம் பலவு மரியணையின்
மீது திகழ விருந்தமைந்தான் வேதா கமநூல் விதிவிளங்க (௰௯)

வென்றி விடையார் மதிச்சடையார் வீதி விடங்கப் பெருமாடா
மென்றுந் திருவா ரூராளு மியல்பின் முறைமைத் திருவிளையாட்
டொன்றுஞ் செயலும் பங்குனியுத் திரமாந் திருநா ளுயர்சிறப்பு
நின்று விண்ணப் பஞ்செய்த படிசெய் தருளு நிலைபெற்றார் (உ௰)

இன்ன பரிசு திருப்பணிகள் பலவுஞ் செய்தே யேழுலகு
மன்னும் பெருமைத் திருவாரூர் மன்ன ரடியார் வழித்திறப்பா
ரன்ன வண்ணந் திருவிளையாட் டாடி யருள வெந்நாளு
நன்மை பெருக நமிநந்தி யடிக டொழுதா ராமுய்ய (உக)

தேவர் பெருமா னெழுச்சிதிரு மணலிக் கொருநா ளெழுந்தருள
யாவ ரொன்று முடன்சேவித் தெல்லாக் குலத்தி லுள்ளோரு
மேவ வன்பர் தாமுமுடன் சேவித் தணைந்து விண்ணவர்தங்
காவ லாள ரோலக்க மங்கே கண்டு களிப்புற்றார் (உஉ)

பொழுது வைகச் சேவித்துப் புனிதர் மீண்டு கோயில்புகத்
தொழுது தமமூர் மருங்கணைந்து தூய மனையுட் புகுதாதே
யிழுது மிருளசே ரிரவுபுறங் கடையிற் றுயில விலலதது
முழுதுந் தருமம புரிமனையார் வந்துட் புகுத மொழிகின்றார் (உங)

இங்கண் முடியார் பூசனைகண் முடித்துச் செய்யுங் கடன்முறையா
லங்கி தனைவேட் டமுதுசெய்து பள்ளி கொள்வீ ரெனவவர்க்குத்
தங்கள் பெருமான் றிருமணலிக் கெழுச்சி சேவித் துடனண்ணை
யெங்கு மெல்லா ருமபோத விழிவு தொடக்கிற் றெனையென்று. (உச)

ஆத லாலே குளித்ததற்குத் தூய்மை செய்தே யகம்புகுந்து
வேத நாதர் பூசையினைத் தொடங்க வேண்டு மதற்குநீ
சீத நன்னீர் முதலான கொண்டிங் கணைவா யெனச்செய்யக்
காதன் மனையார் தாமுமவை கொணரு மதற்குக் கடிதணைந்தார் (உரு)

ஆய பொழுது தம்பெருமா னருளாலேயோ மேனியினி
லேயு மசைவி னயர்வாலோ வறியோ மிறையுந் தாழாதே
மேய வுறக்கம் வந்தணைய விண்ணோர் பெருமான் கழனினைந்து
தூய வன்பா துயில்கொண்டார் துயிலும் பொழுது கனவின்கண். (உசு)

மேன்மை விளங்குந் திருவாரூர் வீதி விடங்கப் பெருமாட்டா
மான வன்பர் பூசனைக்கு வூருவார் போல வந்தருளி
ஞான மறையோ ராரூரிற் பிறந்தா ரெல்லா நங்கணங்க
ளான பரிசு காண்பா யென் றருளிச் செய்தங் கெதிரகன்றார் (உஎ)

ஆதி தேவ ரெழுந்தருள வுணர்ந்தா ரிரவர்ச் சனைசெய்யா
தேத நினைந்தே னெனவஞ்சி யெழுந்த படியே வழிபட்டு
மாத ரார்க்கும் புகுந்தபடி மொழிந்து விடியல் விரைவோடு
நாத னூர்த் திருவாரூர் புகுத வெதிரந் நகர்காண்பார் (உஅ)

தெய்வப் பெருமா டிருவாரூர்ப் பிறந்து வாழ்வா ரெல்லாரு
மைவைத் தணைய மணிகண்டர் வடிவே யாகிப் பெருகொளியா
மொய்வைத் தமர்ந்த மேனியராம் பரிசு கண்டு முடிகுவித்த
கைவைத் தஞ்சி யவனிமிசை விழுந்து பணிந்து களிசிறந்தார். (உகூ)

படிவ மாறறிப் பழம்படியே நிகழ்வுங் கண்டு பரமர்பா
லடியேன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டு மென்று பணிந்தருளாற்
குடியுந் திருவா ரூரகத்துப் புகுந்து வாழ்வார் குவலயத்து
நெடிது பெருகுந் திருத்தொண்டு நிகழச் செய்து நிலவுவார் (௩௰)

நீறு புனைவா ரடியார்க்கு நெடுநா ணியதி யாகவே
வேறு வேறு வேண்டுவன வெல்லாஞ் செய்து மேவுதலா
லேறு சிறப்பின் மணிப்புற்றி லிருந்தார் தொண்டாக் காணியெனும்
பேறு திருநா வுக்கரசா விளம்பப் பெற்ற பெருமையினார். (௩க)

இன்ன வகையாற் றிருப்பணிக ளெல்லா வுலகுந் தொழச்செய்து
நன்மை பெருகு நமிநந்தி யடிக ணயமார் திருவீதிச்
சென்னி மதியந் திருந்தியு மலைய வருவார் திருவாரூர்
மன்னர் பாத நீழன்மிகும் வளர்பொற் சோதி மன்னினார் (௩உ)

நாட்டா ரறிய முன்னாளி னன்னா லூலந்த வைம்படையின்
பூட்டார் மார்பிற் சிறியமறைப் புதல்வன் றனைப் புகலிகொளியூர்த
தாட்டா மரையின மடுவினகட் டனிமா முதலை வாய்நின்று
மீட்டார் கழலக ணினைவாரை மீளா வழியின் மீட்பவே. (௩௩)

நமிநந்தியடிகணாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௬௱அ.

முதற்காண்டமுற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.